C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_8-Cesta_nozu_1.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_8-Cesta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.2.2005
Modification Date: 26.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA OSMÁ

CESTA NOŽŮ

Svazek 1

Robert Jordan

Kdo chce jídat s mocnými, musí vyšplhat po cestě nožů.

Anonymní poznámka psaná inkoustem
na kraji dějepisného rukopisu

(údajně z časů Artuše Jestřábí křídlo)
o posledních dnech Tovana Conclavese

Na výšinách jsou všechny cesty dlážděné noži.

Staré seanchanské rčení

PROLOG

Klamný vzhled

Ethenielle viděla hory nižší než tyto špatně pojmenované Černé hory, velké naklánějící se hromady zpola zasypaných balvanů, se spletí příkrých, kroutících se průsmyků. Z počtu průsmyků by se i koza zarazila. A přesto mohl člověk putovat tímto suchem zničeným lesem a loukami s hnědou trávou i tři dny, aniž by zahlédl živáčka, a pak za půl dne narazil na sedm osm vísek, kde se nezajímali o svět. Černé hory byly pro sedláky drsné místo, stranou od obchodních cest. Hubený levhart, který by měl při pohledu na lidi zmizet, ji pozoroval z příkrého svahu jenom asi třicet kroků daleko, když kolem projížděla s ozbrojeným doprovodem. Na západě trpělivě kroužili supi, neblahé znamení. Oblohu s krvavě rudým sluncem nehyzdil jediný mráček, a přesto tu mraky byly. Když zadul vítr, zvedal stěny prachu.
S padesáti nejlepšími muži za sebou jela Ethenielle bezstarostně a neuspěchaně. Na rozdíl od své téměř bájné příbuzné Surasy si nedělala iluze, že se počasí bude řídit jejím přáním jen proto, že sedí na Oblačném trůně, a spěch... V pečlivě zašifrovaných a přísně stážených dopisech se dohodli na postupu, cesta byla určena tím, že každý z nich musel putovat bez toho, aby přitahoval pozornost. Což nebyl zrovna snadný úkol. Někteří jej považovali přímo za nemožný.
Ethenielle se zamračila, považovala za štěstí, že jí dovolili dojít tak daleko, aniž by musela někoho zabít, a vyhnout se těm mrňavým vesničkám, i když to znamenalo, že se cesta o několik dní prodlouží. Několik ogierských držav neznamenalo žádný problém - ogierové obvykle nevěnovali pozornost tomu, co se děje mezi lidmi, a poslední dobou zřejmě ještě méně než dřív - ale vesnice... Byly příliš malé, aby v nich byli špehové Bílé věže nebo toho chlapíka, co se vydával za Draka Znovuzrozeného - možná jím byl, Ethenielle netušila, co je horší - příliš malé, a přesto jimi občas projížděli formani. Formani rozváželi klepy stejně jako zboží a mluvili s lidmi, kteří mluvili s dalšími lidmi, a drby se jako říční delta rozbíhaly Černými horami a dál do světa. Několika slovy mohl jediný ovčák, který unikl pozornosti, zapálit oheň, který bude vidět na pět set leguí daleko. Takový požár, který zapálí lesy i planiny. A možná i města. Státy.
"Zvolila jsem správně, Seraillo?" Rozzlobená sama na sebe se Ethenielle zamračila. Už sice nebyla malá holka, ale těch pár bílých vlasů těžko znamenalo, že je dost stará, aby mohla hloupě plácat. Rozhodnutí bylo učiněno. Ale dělalo jí těžkou hlavu. Pravda Světla, nebyla tak bezstarostná, jak by chtěla být.
Etheniellina první rádkyně pobídla šedou klisnu blíž ke královninu štíhlému vraníkovi. Urozená paní Serailla měla klidný kulatý obličej a zamyšlené tmavé oči, klidně mohla být selka, kterou náhle navlékli do jezdeckých šatů urozené dámy, ale mysl za těmi prostými, upocenými rysy byla bystrá, jako by patřila Aes Sedai. "Ostatní možnosti znamenaly jiná rizika, nikoliv menší," pravila rozvážně. Byla robustní, ale v sedle stejně půvabná jako při tanci, a vždycky byla rozvážná. Ne úlisná či falešná, jenom naprosto nevzrušená. "Ať je pravda jakákoliv, Milosti, Bílá věž je stejně tak ochromená jako rozbitá. Mohla jsi sedět a pozorovat Mornu, zatímco by se svět za tebou hroutil. Mohla jsi, kdybys byla někdo jiný."
Potřeba jednat. To ji sem přivedlo? No, jestli Bílá věž nechce či nemůže udělat, co je třeba, někdo to udělat musí. K čemu je dobré střežit Mornu, když se svět za ní hroutí?
Ethenielle se podívala na štíhlého muže, jedoucího na druhé straně, s bílými prameny na spáncích, které mu propůjčovaly povýšený vzhled, a Kirukaniným mečem ve zdobené pochvě v ohbí lokte. Každopádně se mu říkalo Kirukanin meč a slavná válečná královna Aramaellská ho klidně nosit mohla. Čepel byla starobylá, podle některých ukutá s pomocí jediné síly. Jezdec nesl meč tak, aby měla Ethenielle obouruční jílec na dosah, jak vyžadovala tradice, ačkoliv ona ho rozhodně nehodlala použít jako nějaká praštěná Saldejka. Královna má přemýšlet, vést a velet, což nedokáže nikdo, když se přitom snaží o

něco, co každý voják zvládá mnohem lépe. "A ty, mečonoši?" zeptala se. "Ty si také stěžuješ na pozdní hodinu?"
Urozený pán Baldhere se otočil ve zlaceném sedle, aby viděl na praporce, jež nesli jezdci za nimi, svinuté v pouzdrech z kůže a vyšívaného sametu. "Nelíbí se mi skrývat, kdo jsem, Milosti," pravil rozčileně a narovnal se. "Svět se to brzy dozví, i to, co jsme dokázali. Nebo o co jsme se pokusili. Buď zemřeme, nebo skončíme v dějepisných knížkách, či obojí, takže by lidé mohli vědět, jaká jména zapsat." Baldhere měl kousavý jazyk a staral se víc o hudbu a své šaty než o cokoliv jiného - ten dobře střižený modrý kabátec byl již třetí, který měl dnes na sobě - jenomže stejně jako u Serailly, i jeho vzhled klamal. Mečonoš Oblačného trůnu měl na starosti mnohem důležitější věci než jenom meč ve zdobené pochvě. Od smrti královnina manžela před dvaceti lety velel Baldhere v poli kandorským vojskům v jejím zastoupení a většina jejích vojáků by za ním šla do samotného Shayol Ghulu. Nepočítali jej mezi velké kapitány, ale věděl, kdy bojovat a kdy ne, stejně jako jak vyhrávat.
"Místo schůzky musí být přímo před námi," poznamenala náhle Serailla. Ethenielle v té chvíli zahlédla zvěda, jehož Baldhere poslal napřed, lstivého chlapíka jménem Lomas, který měl na přílbě klenot s liščí hlavou. Zvěd zastavil koně v průsmyku před nimi, sklopil kopí a rukou udělal gesto pro: "místo schůzky na dohled".
Baldhere otočil mohutného valacha a zařval rozkaz, aby doprovod zastavil - když chtěl, uměl i řvát - a pak pobídl hnědáka, aby královnu a rádkyni dojel. Měla to být schůzka mezi dávnými spojenci, ale když projížděli kolem Lomase, Baldhere dal hubenému muži strohý rozkaz: "Dávat pozor, předej dál." Kdyby se něco zvrtlo, Lomas by dal doprovodu znamení, aby šli královně na pomoc.
Ethenielle si lehce povzdechla, když Serailla kývnutím příkaz schválila. Dávní spojenci, a přesto se v těchto časech rojila podezření jako mouchy na hnoji. A oni právě chtěli rozhrabat hnojiště a rozehnat mouchy. Příliš mnoho vládců na jihu za poslední rok zemřelo či zmizelo, než aby ji koruna na hlavě nezneklidňovala. Příliš mnoho zemí bylo zničeno stejně důkladně, jako by tamtudy protáhlo vojsko trolloků. Ať už byl ten al'Thor kdokoliv, měl na svědomí hodně věcí. Příliš mnoho.
Průsmyk se otevřel do mělké prolákliny, téměř příliš malé, aby si zasloužila jméno údolí, a stromy rostly dost daleko od sebe, aby to ještě nebyl les. Kaliny, modré smrky a borovice byly ještě trochu zelené, stejně jako pár doubků, ostatní stromy však měly listí zhnědlé, pokud vůbec nějaké. O kousek dál na jih pak ležel důvod, proč bylo toto místo vybráno pro schůzku. Na holém úbočí šikmo vyčnívala zpola zasypaná štíhlá věž, jako sloup lesklé zlaté krajky, a dobrých patnáct sáhů ještě čnělo nad vrcholky stromů. Znalo ji každé dítě v Černých horách, dost staré, aby se dostalo mámě od sukní, ale na den cesty odsud nestála jediná osada a dobrovolně by se sem nikdo nepřiblížil ani na deset mil. V příbězích, týkajících se tohoto místa, se hovořilo o tom, že dotknout se věže znamená šílené vidiny, chodící mrtvé a smrt.
Ethenielle si nemyslela, že by trpěla přehnanou představivostí, přesto se lehce zachvěla. Nianh říkala, že věž je pozůstatkem věku pověstí a neškodná. S trochou štěstí nebude mít Aes Sedai důvod vzpomenout si na ten dávný rozhovor. Škoda jen, že tady nebylo možné přimět mrtvé chodit. V pověstech se vyprávělo, že Kirukan vlastníma rukama srazila hlavu falešnému Drakovi a jinému muži, který dokázal usměrňovat, porodila dva syny. Nebo to byl možná tentýž muž. Mohla by vědět, jak splnit úkol a přežít.
Podle předpokladu tady již čekal první pár těch, s nimiž se zde Ethenielle měla sejít, každý se dvěma společníky. Paitar Nachiman měl na dlouhém obličeji víc vrásek než ten úžasně pohledný muž, jehož jako děvčátko obdivovala, nemluvě o prořídlých a značně prošedivělých vlasech. Naštěstí nehověl arafelské módě pro copy a nosil vlasy ostříhané nakrátko. Ale v sedle seděl zpříma a jeho ramena ve vyšívaném kabátci ze zeleného hedvábí nepotřebovala vycpávky. Ethenielle věděla, že mečem, jejž nosil u boku, stále vládne s nezmenšenou silou a obratností. Easar Togita, s hranatým obličejem a lebkou až na bílý pramen na temeni vyholenou, v prostém kabátci barvy zašlého bronzu, byl o hlavu menší než arafelský král a štíhlejší, ale Paitar vedle něj vypadal téměř měkký. Easar Shienarský se nemračil - zdálo se spíš, že má v očích neustále smutek - přesto však jako kdyby byl odlit ze stejného kadlubu jako dlouhý meč na jeho zádech. Ethenielle oběma mužům věřila - a doufala, že příbuzenství tuto důvěru pomohlo upevnit. Spojenectví skrze sňatek vždycky Hraniční státy poutalo, stejně jako jejich boj s Mornou, a její dcera si vzala Easarova třetího syna, který byl zároveň synem Paitarovy nejoblíbenější vnučky, a k jejich rodům

se přiženil i její bratr a přivdaly dvě sestry.
Jejich družiníci se od sebe lišili stejně jako králové. Jako vždycky vypadal Ishigari Terasian, jako by se právě probral z opice. Byl to ten nejtlustší muž, jakého kdy viděla sedět v sedle. Hezký červený kabátec měl pomačkaný, oči zarudlé, na tvářích strniště. Naopak Kyrii Shianri byl vysoký a hubený a téměř stejně elegantní jako Baldhere, i přes prach a pot na obličeji, a na manžetách vysokých bot a rukavic měl stříbrné rolničky a další měl vpletené do copů. Měl výrazný nos a jako obvykle se tvářil nespokojeně a vždycky se na každého kromě Paitara díval chladně a svrchu. Shianri byl v mnoha věcech hlupák - arafelští králové zřídkakdy aspoň předstírali, že naslouchají svým rádcům, místo toho se spoléhali na své královny - ale byl víc, než bylo vidět na první pohled. Agelmar Jagadský mohl být větší verzí Easara, prostý, jednoduše oděný muž jako z oceli a kamene, který byl ověšen větším počtem zbraní, než nosil Baldhere - náhlá smrt čekající na vypuštění, zatímco Alesune Chulin byla štíhlá tak, jako byla Serailla rozložitá, a krasavice, jako byla Serailla obyčejná - a ohnivá, jako byla Serailla klidná. Alesune byla jako zrozená pro své hezké šaty z modrého hedvábí. Bylo ale dobré nezapomínat, že by byla chyba soudit Seraillu podle vzhledu.
"Mír a milost Světla tě provázej, Ethenielle Kandorská," pozdravil drsně Easar, když před nimi Ethenielle zastavila koně, ve chvíli, kdy řekl Paitar: "Světlo tě objímej, Ethenielle Kandorská." Paitar měl stále hlas, z něhož se ženě rozbušilo srdce. A manželku, jež věděla, že je její až po podrážky bot. Ethenielle pochybovala, že by Menuki jedinkrát v životě žárlila či že by měla k žárlivosti důvod. Pozdravila stejně stroze a zakončila přímo: "Doufám, že jste se sem dostali bez toho, aby vás někdo viděl."
Easar si odfrkl a naklonil se ve vysokém sedle, aby si ji zachmuřeně prohlédl. Byl tvrdý, ale ovdověl před jedenácti lety a stále truchlil. Psal o své ženě básně. Vždycky tu bylo něco víc, než co bylo na povrchu.
"Kdyby nás někdo zahlédl, Ethenielle," zavrčel, "tak bychom se klidně mohli vrátit domů."
"Ty už mluvíš o návratu?" Shianrimu se podařilo tónem a trhnutím za otěže s třásněmi spojit opovržení s dostatečnou slušností, aby se vyhnul výzvě. Přesto po něm Agelmar naprosto chladně loupl okem a poposedl si jako muž, jenž si vzpomíná, kde všude má poschovávané zbraně. Staří spojenci z mnoha bitev podél Morny, ale nová podezíravost se nedala snadno ukolébat.
Alesune přiměla svého koně zatančit, bílá klisna byla vysoká jako válečný oř. Bílé pramínky v dlouhých černých vlasech náhle připomínaly hřeben na helmici a díky jejím očím bylo snadné zapomenout, že shienarské ženy se necvičí v boji se zbraní, ani nebojují v soubojích. Její titul byl zcela prostě šatajan královského domu, přesto se každý, kdo si myslel, že vliv štajan končí v kuchyních a spížích, hrubě mýlil.
"Hloupost není odvaha, urozený pane Shianri. Nechali jsme Mornu téměř bez stráží, a jestli prohrajeme, možná i pokud zvítězíme, někteří z nás skončí s hlavou na kůlu. Možná my všichni. Mohla by to zařídit Bílá věž, pokud to neudělá al'Thor."
"Morna jako by spala," zamumlal tiše Terasian a zašustilo to, jak si pohladil neoholenou bradu. "Ještě nikdy jsem neviděl takový klid."
"Stín nikdy nespí," poznamenal tiše Jagad a Terasian kývl, jako by to i on považoval za něco hodného pozornosti. Agelmar z nich byl nejlepší generál, jeden z vůbec nejlepších na světě, ale Terasian si místo po Paitarově pravici nevysloužil tím, že by byl jen dobrý společník u sklenky.
"Ti, jež jsem zanechala doma, se Morně ubrání, aspoň pokud nedojde k další trollocké válce," prohlásila Ethenielle rázně. "Myslím, že jste si všichni vedli dobře. Ale příliš na tom nezáleží. Nebo si opravdu myslíte, že bychom se ještě mohli vrátit?" Poslední otázka zněla suše, Ethenielle ani nečekala odpověď, nicméně ji dostala.
"Vrátit se?" ozvala se za ní jakási mladá žena. Na palouk přicválala Tenobie Saldejská a přitáhla bílému valachovi otěže tak, až se okázale postavil na zadní. Po tmavošedých rukávcích jezdeckého hávu s úzkou sukní se jí táhly řady perel a útlý pás a kyprá ňadra jí zdůrazňovala hustá rudozlatá výšivka. Na ženu byla vysoká a dařilo se jí vypadat hezky, když už ne krásně, byť měla nos, který byl přinejlepším příliš výrazný. Velké zešikmené tmavomodré oči jí s tím zcela jistě pomáhaly, stejně tak ale sebedůvěra tak silná, až z ní přímo vyzařovala. Podle očekávání královnu Saldeie doprovázel pouze Kalyan Ramsin, jeden z jejích mnoha strýců, zjizvený prošedivělý muž s orlí tváří a hustými kníry, které se mu stáčely kolem úst. Tenobie Kazadi snášela rady vojáků, ale nikoho jiného. "Já se nevrátím," vyhrkla ohnivě, "ať už vy ostatní uděláte cokoliv. Poslala jsem svého drahého strýce Davrama, aby mi přinesl hlavu falešného

Draka Mazrima Taima, a teď oba, on i Taim, následují al'Thora, pokud mám věřit polovině toho, co jsem se doslechla. Mám s sebou skoro padesát tisíc mužů, a ať se vy rozhodnete pro cokoliv, já se nevrátím, dokud můj strýc i al'Thor nezjistí, kdo v Saldeii vládne."
Ethenielle si vyměnila pohled se Seraillou a Baldherem, zatímco Paitar a Easar začali Tenobii vykládat, že oni také hodlají vydržet. Serailla jen nepatrně zavrtěla hlavou a lehounce pokrčila rameny. Baldhere otevřeně vyvrátil oči. Ethenielle ve skutečnosti nedoufala, že by se Tenobie mohla konečně rozhodnout, že se bude držet zpátky, nicméně ta holka dělala potíže.
Saldejci byli divná cháska - Ethenielle se často divívala, jak se její sestře Einone, provdané za dalšího z Tenobiiných strýců, může dařit tak dobře - přesto Tenobie dováděla podivínství své rasy až na samotné hranice. Od Saldejce člověk čekal, že se bude předvádět, jenže Tenobie s potěšením šokovala i Domance a Altařané vedle ní vypadali uboze. Saldejská popudlivost byla vyhlášená, ale její byla jako požár ve vichřici, a nikdy se nedalo určit, která jiskra jej zažehne. Ethenielle nechtěla ani pomyslet, jaké potíže vzniknou, bude-li chtít tu ženu přimět, aby poslechla rozumné názory, když nebude chtít. A pak tu byla otázka sňatku.
Tenobie byla ještě mladá, i když věk, kdy se měla vdát, měla dávno za sebou - svatba však byla pro člena vládnoucího rodu povinností, tím spíše pro vladaře; bylo zapotřebí uzavřít spojenectví a zplodit dědice - přesto Ethenielle nikdy neuvažovala, že by jí nabídla některého ze svých synů. Tenobiiny nároky na manžela odpovídaly všemu ostatnímu na ní. Musel by být schopen postavit se a zabít tucet myrddraalů naráz. A přitom hrát na harfu a skládat básně. Musel by být schopen uvádět v úžas učence při jízdě na koni z prudkého srázu. Nebo možná do prudkého srázu. Samozřejmě by ji musel poslouchat - nakonec byla královna - jenže že by od něj Tenobie občas čekala, že nebude poslouchat, co říká, a hodí si ji přes rameno. To děvče chtělo právě tohle! A Světlo mu pomáhej, když by si ji přes to rameno hodil ve chvíli, kdy by ona chtěla poslušnost, nebo se před ní sklonil, když by chtěla to druhé. Nikdy to neřekla otevřeně, ale každá žena s trochou rozumu, která ji slyšela mluvit o mužích, si to dokázala dát dohromady. Tenobie zemře jako panna. Což znamenalo, že po ní nastoupí její strýc Davram, pokud ho po tomhle nechá naživu, nebo Davramův dědic.
Etheniellinu pozornost cosi upoutalo a ona se prudce narovnala v sedle. Měla dávat pozor, v sázce bylo příliš mnoho. "Aes Sedai?" vyhrkla ostře. "Co je s Aes Sedai?" Kromě Paitarovy rádkyně všechny zástupkyně Bílé věže, její Nianh i Easarova Aisling, po zprávách o potížích ve Věži zmizely beze stopy. Jestli se Aes Sedai dozvědí něco o jejich plánech... No, Aes Sedai měly vždycky vlastní plány. Vždycky. Ethenielle by velice nerada zjistila, že strčila ruce do dvou sršních hnízd, ne jednoho.
Paitar pokrčil rameny a tvářil se poněkud rozpačitě. To pro něj nebyla zrovna maličkost. Stejně jako Serailla, ani on se nenechal jen tak něčím rozházet. "Těžko můžeš čekat, že nechám Coladaru doma, Ethenielle," říkal uklidňujícím tónem, "i kdyby se mi podařilo před ní utajit přípravy." To nečekala. Jeho oblíbená sestra byla Aes Sedai a kvůli Kiruně měl Bílou věž v oblibě. Ethenielle to nečekala, ale doufala v to. "Coladara měla návštěvu," pokračoval. "Sedm jich bylo. Vzít je s sebou mi za daných okolností připadalo rozumné. Naštěstí je nebylo třeba zrovna dvakrát přesvědčovat. Vlastně vůbec."
"Světlo sviť a ochraňuj naše duše," vydechla Ethenielle a totéž uslyšela od Serailly a Baldhereho. "Osm sester, Paitare? Osm?" Bílá věž už určitě ví o každém jejich pohybu.
"A já mám pět dalších," přisadila si Tenobie, jako kdyby oznamovala, že má nové střevíce. "Našly mě těsně předtím, než jsem opustila Saldeiu. Náhodou, tím jsem si naprosto jistá. Vypadaly stejně překvapené jako já. Byla jsem si jistá, že jakmile zjistí, co mám v plánu - pořád nevím jak, ale věděly to - že jakmile to zjistí, poletí pro Memaru." Na okamžik se zamračila. Elaida se ošklivě přepočítala, když poslala sestru, aby se pokusila Tenobii zastrašit. "Místo toho," dodala, "Illeisien a ostatní trvaly na utajení víc než já."
"Přesto," zavrčela Ethenielle. "Třináct sester. Stačí, aby jedna z nich přišla na způsob, jak poslat zprávu. Pár řádek. Zastrašený voják či komorná. Myslíte si, že je dokážete zarazit?"
"Kostky už vyletěly z pohárku," prohlásil Paitar prostě. Co se stalo, stalo se. Podle Etheniellina názoru byli Arafelané skoro stejní podivíni jako Saldejci.
"Dál na jihu," dodával Easar, "by mohlo být dobře, mít s sebou třináct Aes Sedai." To vyvolalo ticho, pouze možné důsledky visely ve vzduchu. Nikdo je nechtěl vyslovit nahlas. Tohle bylo něco úplně jiného

než bojovat s Mornou.
Tenobie se najednou, ke zděšení všech, zasmála. Její valach zatančil, ale ona ho uklidnila. "Chci vyrazit na jih, jak nejrychleji to půjde, ale dnes večer jste zváni na večeři do mého tábora. Můžete si promluvit s Illeisien a jejími přítelkyněmi, zjistíme, jestli budete mít stejný názor jako já. Zítra večer bychom se mohli sejít v Paitarově táboře a vyptat se přítelkyň jeho Coladary." Návrh byl tak rozumný, tak očividně nutný, že následoval okamžitý souhlas. A pak Tenobie kývla, jako by ji to napadlo až nyní. "Můj strýc Kalyan by byl poctěn, kdybys mu dovolila sedět vedle tebe, Ethenielle. Velice tě obdivuje."
Ethenielle se podívala na Kalyana Ramsina - seděl mlčky na koni za Tenobii, ani jednou nepromluvil a zdánlivě téměř nedýchal - jen po něm loupla okem a prošedivělý orel na okamžik změnil výraz. Na okamžik Ethenielle spatřila něco, co neviděla od Brysovy smrti, muže, jenž se nedívá na královnu, nýbrž na ženu. Ten šok byl jako rána, která jí vyrazila dech. Tenobie přelétla pohledem ze svého strýce na Ethenielle a docela spokojeně se usmála.
Ethenielle se rozhořčila. Z toho úsměvu bylo vše jasné jako voda z pramene, pokud by jí to neprozradily již Kalyanovy oči. Tahle žába si myslí, že toho chlapíka ožení s ní? Tohle dítě předpokládá... Náhle vztek nahradila lítost. Ethenielle si uvědomila, že sama byla mladá, když zařizovala svatbu své ovdovělé sestry Nazelle. Státní sňatek, a přesto se Nazelle do urozeného pána Ismika přese všechny počáteční námitky zamilovala. Ethenielle zařizovala svatby jiných už tak dlouho, až už jí ani na mysl nepřišlo, že by její vlastní sňatek znamenal velmi silné pouto. Znovu se na Kalyana podívala, tentokrát déle. Tvářil se zase správně uctivě, přesto v jeho očích viděla to, co předtím. Jakýkoliv manžel, kterého by si vybrala, by musel být velmi tvrdý, u svateb svých dětí, když už ne svých sourozenců, však vždy požadovala naději na lásku, a pro sebe by nežádala méně.
"Místo abychom plýtvali denním světlem na mlácení prázdné slámy," vyhrkla téměř bez dechu, což se jí nelíbilo, "udělejme to, proč jsme sem přijeli." Světlo sežehni její duši, je dospělá žena, ne holka na první schůzce s případným nápadníkem. "No?" otázala se a tentokrát byl její hlas dostatečně pevný.
Všechny přípravy proběhly v těch pečlivě formulovaných dopisech a všechny plány museli upravovat cestou na jih, podle měnících se okolností. Tato schůzka měla jediný skutečný cíl, jednoduchý a starodávný obřad Hraničních států, který byl během všech těch let od Rozbití světa zaznamenán pouze sedmkrát. Zcela prostý obřad, který je všechny zaváže mnohem víc, než by dokázala slova, byť sebesilnější. Vládcové pobídli koně blíž k sobě, ostatní couvli.
Ethenielle zasyčela, když si nožem rozřízla levou dlaň. Tenobie se při řezání smála. Paitar a Easar jako by si vytahovali třísky. Čtyři ruce se pak natáhly, dotkly a stiskly, krev se promísila, kapky padaly na zem a vpíjely se do vyprahlé hlíny. "Jsme jednotní, až do smrti," pravil Easar a všichni opakovali po něm. "Jsme jednotni, až do smrti." Byli zavázáni krví a půdou. Teď museli najít Randa al'Thora. A udělat, cokoliv bude potřeba. Za jakoukoliv cenu.
* * *
Jakmile si byla jistá, že Turanna dokáže sedět na poduškách bez pomoci, Verin vstala a nechala zhroucenou bílou sestru popíjet vodu. Tedy aspoň se o to snažila. Turanně zacvakaly zuby o stříbrný pohár, což nebylo žádným překvapením. Vchod do stanu byl spuštěný tak, že se Verin musela sehnout, aby mohla vyhlédnout ven. Když se ohnula, zasáhla ji únava. Třesoucí se ženy v šatech z drsné černé vlny za sebou se nebála, držela štít pevně a pochybovala, že Turanna má v této chvíli v nohou dostatek sil, aby po ní zezadu skočila, i kdyby ji něco tak neuvěřitelného napadlo. Bílé prostě neuvažovaly tímto způsobem. Vlastně v Turarinině stavu by bylo s podivem, kdyby ještě za pár hodin vůbec dokázala usměrnit, ani kdyby nebyla odstíněná.
Aielský tábor pokrýval kopce, za nimiž se skrýval Cairhien, nízké stany v barvě hlíny vyplňovaly prostor mezi několika málo stromy, které ještě stály tak blízko města. Ve vzduchu visel prach, ale ani prach, ani vedro, ani prudká záře žhoucího slunce Aielům nedělaly nejmenší starosti. V táboře probíhala stejně cílevědomá činnost jako ve městě. V dohledu muži bourali ulovenou zvěřinu, zašívali stany, brousili nože a vyráběli měkké škorně, které všichni nosili. Ženy vařily na otevřených ohních, pekly, tkaly na malých stavech a staraly se o těch několik dětí v táboře. Všude pobíhaly bíle odění gai'šainové s náklady anebo klepali koberce a starali se o soumary a muly. Nebyli tu žádní pouliční obchodníci ani kupci. Samozřejmě ani vozy nebo kočáry. Město? Bylo to spíš jako tisíc vesnic na jednom místě, i když mužů tady bylo o

hodně víc než žen, a kromě kovářů bušících kladivy do kovadlin měl skoro každý muž, který nenosil bílou, zbraň. A většina žen také.
Počtem lidí se tábor rozhodně vyrovnal velkým městům, bylo jich dost, aby úplně obklopili tábor vězněných Aes Sedai, a přesto Verin viděla o pár kroků dál černě oděnou ženu, která se ploužila, jak za sebou na hovězí kůži táhla náklad kamení. Tvář jí zakrývala kapuce, ale v táboře nikdo kromě zajatých sester černou nenosil. Vedle kůže kráčela jedna moudrá a zářila jedinou silou, s níž odstiňovala zajatkyni, a po boku sestry se nesl párek Děv a proutky ji poháněl, kdykoliv zaváhala. Verin napadlo, jestli to měla vidět. Právě to ráno prošla kolem Coiren Saeldain, které se po tváři řinul pot, když se s vytřeštěnýma očima, v doprovodu moudré a dvou vysokých Aielanů a s velkým košem plným písku na zádech drala do kopce. Včera to byla Sarene Nemdahl. Tu nechaly moudré holýma rukama přendávat vodu z jednoho koženého vědra do druhého a třískaly ji proutkem, aby si pospíšila, a potom ji zpráskaly ještě víc za každou kapku, kterou rozlila, protože si pospíšila. Sarene si vyšetřila chvilku a zeptala se Verin proč, ačkoliv odpověď zřejmě nečekala. Verin jí rozhodně nestačila odpovědět dřív, než ji Děvy zahnaly zpátky k její zbytečné práci.
Verin potlačila povzdech. Například se jí takové zacházení se sestrami nelíbilo, ať už k tomu byl důvod či potřeba jakékoliv, a také bylo zřejmé, že značný počet moudrých chce... Co? Aby Verin věděla, že tady být Aes Sedai nic neznamená? Směšné. To bylo jasné už před několika dny. Možná aby věděla, že i ji je možné navléknout do černého roucha? Chvíli si myslela, že aspoň ona toho bude uchráněna, jenomže moudré skrývaly mnoho tajemství, která zatím ještě nerozluštila, a nejmenší z nich bylo, jak funguje jejich hierarchie. Bylo to určitě nejmenší z jejich tajemství, nicméně v něm spočíval život a zdravá kůže. Ženy, které vydávaly rozkazy, je občas přijímaly právě od těch žen, jimž před chvílí rozkazovaly, a později se to zase celé obrátilo, vše bez ladu či důvodu, jejž by viděla. Ale nikdo nerozkazoval Sorilee, a v tom by mohlo spočívat bezpečí. Jisté.
Proti své vůli cítila uspokojení. Brzy ráno ve Slunečním paláci Sorilea chtěla vědět, co mokřiňany zahanbuje nejvíce. Kiruna a ostatní sestry to nepochopily, ale ony se nesnažily vidět, co se tady děje, možná proto, že se bály toho, co by mohly zjistit, bály se, že by to mohlo ohrozit jejich přísahu. Ještě se snažily ospravedlnit to, že se vydaly po cestě, po níž je vyslal osud, ale Verin již měla důvody pro cestu, kterou si vyvolila, i cíl. Také měla ve váčku seznam připravený pro Sorileu, až spolu budou samy. Nebylo třeba, aby to věděly ostatní. S některými zajatkyněmi se dosud nesetkala, ale myslela si, že ten seznam shrnuje slabosti, jež chtěla Sorilea znát, většiny z nich. Život pro ženy v černém pak bude mnohem těžší. A jejímu vlastnímu úsilí to s trochou štěstí hodně poslouží.
Přímo před stanem seděli dva velcí a mohutní Aielové se sekerami, zdánlivě zabraní do přebírání, ale když se její hlava objevila ve vchodu, okamžitě zpozorněli. Coram vstal a přes svou velikost vypadal jako rozmotávající se stočený had, a Mendan se zdržel, jen aby uklidil provázek. Kdyby se narovnala, hlavou by jim sahala nejvýš k hrudi. Mohla je oba samozřejmě obrátit hlavou dolů a naplácat jim. Kdyby se opovážila. Občas ji to lákalo. Byli jí určeni jako průvodci, ochrana před nedorozuměním v táboře. A nepochybně hlásili všechno, co řekla a udělala. Byla by raději, kdyby s sebou měla Tomase, ale jen v jistých věcech. Utajit některé věci před vlastním strážcem bylo mnohem těžší než je utajit před cizinci.
"Vyřiď, prosím, Colindě, že jsem s Turannou Norill skončila," pravila Coramovi, "a požádej ji, ať mi sem pošle Katerinu Alruddin." Nejdřív chtěla jednat se sestrami, které neměly strážce. Coram kývl, než beze slova odklusal. Tito Aielové nebyli právě nejzdvořilejší.
Mendan si dřepl a pozoroval ji překvapivě modrýma očima. Jeden z nich s ní zůstával bez ohledu na to, co řekla. Mendan měl kolem spánků ovázaný pruh červené látky se starobylým symbolem Aes Sedai. Jako ostatní muži, kteří červený pruh nosili, jako Děvy, i on zřejmě čekal, až Verin udělá první chybu. No, nebyli první a zdaleka ne ti nejnebezpečnější. Jedenasedmdesát let minulo od chvíle, kdy naposledy udělala vážnou chybu.
Schválně se na Mendana usmála a už se chtěla vrátit do stanu, když náhle cosi upoutalo její pozornost a už ji nepustilo. Kdyby se jí v té chvíli nějaký Aiel pokusil podříznout krk, možná by si toho ani nevšimla. Kousek od ní klečelo v řadě devět deset žen a otáčelo plochými kameny ručních mlýnků, jako byly ty na odlehlých statcích. Jiné ženy přinášely koše s obilím a odnášely hrubou mouku. Klečelo tu devět deset žen v tmavých sukních a světlých jupkách, s vlasy staženými přeloženým šátkem. Jedna byla viditelně

menší než ostatní, jediná s vlasy kratšími než pod pás, bez jediného náhrdelníku či náramku. Vzhlédla, a když se pohledem setkala s Verin, v opáleném obličeji se jí jasně zračil dopal. Vzápětí už se ale zase přikrčila ke svému úkolu.
Verin se vrátila do stanu a žaludek se jí neklidně vzdouval. Irgain byla ze zeleného adžah. Nebo spíš bývala zelená, než ji Rand al'Thor utišil. Odstínění otupilo a načechralo pouto se strážcem, ale utišení ho přerušilo stejně jistě jako smrt. Jeden z Irgaininých dvou zřejmě okamžitě zemřel šokem a druhý zahynul, když se pokusil zabít tisíce Aielů, aniž by se snažil uniknout. Irgain si nejspíš také přála, aby byla mrtvá. Utišená. Verin si přitiskla ruce na břicho. Nebude zvracet. Viděla i horší věci než utišenou ženu. Mnohem horší.
"Už není naděje, že?" zamumlala Turanna chraplavě. Tiše plakala a zírala do stříbrného poháru v roztřesených rukou na něco vzdáleného a děsivého. "Není naděje."
"Vždycky existuje naděje, jen když ji hledáš," prohlásila Verin a nepřítomně ženu poplácala po rameni. "Vždycky musíš hledat."
Myšlenky se jí hnaly jako o překot a žádná se netýkala Turanny. Světlo ví, že z utišené Irgain měla žaludek jako na vodě. Ale co to ta ženská vyvádí, že mele obilí? A oblečená jako Aielanka! Poslali ji do práce, jenom aby ji Verin viděla? Hloupá otázka. Dokonce i když byl nablízku ta'veren tak silný jako Rand al'Thor, počet náhodných shod okolností, který byla ochotná přijmout, byl omezený. Přepočítala se snad? Přinejhorším to nemohla být velká chyba. Jenže malé chyby občas byly stejně osudné jako velké. Jak dlouho vydrží, jestli se ji Sorilea rozhodne zlomit? Tušila, že znepokojivě krátkou dobu. V jistých věcech byla Sorilea nejtvrdší osoba, jakou kdy poznala. A ona by ji nedokázala zastavit. S tím si bude dělat starosti jindy. Nemělo smysl skákat, když ještě nedošla k mostu.
Klekla si a trochu se pokoušela utěšit Turannu, avšak ne moc. Útěšná slova zněla dutě jí stejně jako Turanně, soudě podle jejího zoufalého výrazu. Turanninu situaci nemohlo změnit nic kromě samotné Turanny, a ta změna musela vzejít z ní samotné. Bílá sestra jenom pořád plakala, tiše vzlykala a po lících se jí řinuly slzy. Příchod dvou moudrých a párku mladých Aielanů, kteří se ve stanu ani nemohli narovnat, znamenal úlevu. Alespoň pro Verin. Vstala a udělala pukrle, ale nikoho z nově příchozích nezajímala. Daviena byla zelenooká žena se žlutými a rusými vlasy, Losaine šedooká, s tmavými vlasy jen se záblesky červeně na slunci, obě byly o hlavu vyšší než ona a obě se tvářily jako někdo, kdo dostal nepříjemný úkol a chtěl, aby ho vykonal někdo jiný. Ani jedna nedokázala usměrňovat dost silně, aby Turannu samy udržely, ale propojily se, jako by kruhy dělaly celý život, a světlo saidaru kolem jedné jako by splývalo se světlem kolem druhé i přesto, že stály kus od sebe. Verin se přinutila usmát, aby se nemračila. Kde se to naučily? Byla by vsadila všechen svůj majetek, že to znají jen pár dní.
Všechno pak šlo rychle a hladce. Když přihrbení muži zvedli Turannu za paže, ta pustila stříbrný pohár. Prázdný, naštěstí pro ni. Nevzpírala se, což bylo stejně dobře, vzhledem k tomu, že by ji každý z nich dokázal odnést pod paží jako pytel zrní, avšak ústa měla otevřená a kvílela. Aielové jí nevěnovali pozornost. Daviena, ohnisko kruhu, přejala štít a Verin úplně propustila pravý zdroj. Žádná jí nedůvěřovala natolik, aby ji nechala držet saidar, aniž by k tomu měla důvod, bez ohledu na přísahy, které složila. Žádná si toho zřejmě nevšimla, ale kdyby zdroj držela dál, určitě by to bez povšimnutí neprošlo. Muži odtáhli Turannu, bosé nohy se jí vláčely po kobercích na podlaze stanu, a moudré je následovaly. A tím to skončilo. Cokoliv bylo možné s Turannou udělat, udělala.
Verin si dlouze vydechla a sesula se na podušku s třásněmi. Na kobercích vedle ní ležel podnos z jemného zlatého filigránu. Verin si z cínového džbánu nalila do jednoho z různorodé sbírky stříbrných pohárů a napila se. Tohle byla žíznivá práce, a únavná. Do soumraku ještě zbývalo několik hodin, ona ale měla pocit, že dvacet mil vlekla těžkou truhlu. Přes kopce. Odložila pohár a z opasku vyndala malý, v kůži vázaný poznámkový deníček. Vždy jim chvíli trvalo, než dovedli ženu, o niž požádala. Měla chvilku, aby se mohla probírat poznámkami - a pár jich připsat.
Nemusela si nic psát o zajatkyních, ale když se před třemi dny náhle objevila Cadsuane Melaidhrin, vyvolalo to starosti. Co má Cadsuane za lubem? Její společnice nebyly důležité, jenomže Cadsuane sama byla legendou, a třebaže se nedalo věřit všemu, byla rozhodně nebezpečná. Nebezpečná a nepředvídatelná. Z dřevěného pouzdra na psací potřeby, které vždy nosila, vyndala brk a sáhla po kalamáři v pouzdře. A do stanu vstoupila další moudrá.

Verin vyskočila tak rychle, že deník upustila. Aeron nedokázala vůbec usměrňovat, přesto udělala Verin mnohem hlubší pukrle než před Davienou a Losaine. Přitom pustila sukně a sáhla po knížečce, ale Aeron ji sebrala dřív. Verin se narovnala a klidně se dívala, zatímco vyšší žena obracela stránky.
Oči měla modré jako obloha. Obloha v zimě. "Máš tady hezké kresby a hodně o rostlinách a květinách," pronesla chladně Aeron. "Nevidím tu nic ohledně otázek, které máš klást." Knížku spíš Verin hodila, než ji vrátila.
"Děkuji, moudrá," řekla Verin mírně a bezpečně knížku uklidila za pás. Dokonce pro jistotu přihodila další pukrle, stejně hluboké jako první. "Mám ve zvyku zaznamenávat si, co vidím." Jednoho dne bude muset napsat šifru, kterou ve svých denících používala - za celý život jich měla v pokojíku nad knihovnou v Bílé věži požehnaně - jednou, ale doufala, že to nebude brzy. "Ohledně... ehm... vězeňkyň, zatím říkají v podstatě totéž. Car'a'carn měl být umístěn ve Věži do Poslední bitvy. Ehm... špatně se s ním zacházelo, poněvadž se pokusil uprchnout. To už ale samozřejmě víte. Ale nebojte, určitě zjistím víc." Byla to pravda, byť ne celá. Viděla umřít příliš mnoho sester, aby riskovala, že do hrobu pošle další bez velmi dobrého důvodu. Potíž byla zjistit, co by mohlo být nebezpečné. Způsob, jakým mladého al'Thora uneslo poselstvo, jež s ním mělo údajně vyjednávat, Aiely rozzuřil na hranici vraždy, ale to, co nazývala "špatným zacházením", je téměř nezajímalo.
Zlaté a slonovinové náramky jen tiše zachřestily, když si Aeron upravila tmavou loktuši. Dívala se, jako by se snažila přečíst Verininy myšlenky. Aeron zřejmě mezi moudrými zaujímala vysoké postavení, a i když Verin viděla, jak se usmívá, mile a přívětivě, nikdy se neusmívala na Aes Sedai. Nikdy nás ani nenapadlo, že selžete vy, řekla Verin poněkud nevrle. Aes Sedai nemají žádnou čest. Stačí nepatrný důvod k podezření, a já tě vlastníma rukama ztřískám, že se nepostavíš. O trochu víc, a narazím tě na kůl, aby tě sežrali supi a mravenci. Verin zamrkala a snažila se tvářit otevřeně. A pokorně. Nesměla zapomínat na pokoru. Poslušnost a poddajnost. Nebála se. Za svůj život již čelila tvrdším pohledům od žen - i mužů - lidí, kteří neměli ani tak chabé skrupule ohledně braní života jako Aeron. Ale hodně úsilí ji stálo, aby ji nechaly klást otázky. Nemohla si dovolit to teď zahodit. Kdyby jen tihle Aielové měli čitelnější výrazy.
Náhle si uvědomila, že už nejsou samy. S černě oděnou ženou o píď nižší než ony vstoupily dvě Děvy s vlasy jako len. Tu ženu v černém podpíraly. Vedle stála Tialin, hubená zrzka se zachmuřeným výrazem pod světlem saidaru, která zajatkyni odstiňovala. Sestře spadaly propocené lokny na ramena a pramínky se jí lepily na tvář, kterou měla tak špinavou, že ji Verin zprvu nepoznala. Vysedlé lícní kosti, ale ne moc, nos nepatrně zahnutý a lehce zešikmené hnědé oči... Beldeine. Beldeine Nyram. Sama dívku učila jako novicku.
"Jestli se smím zeptat," pravila Verin opatrně, "proč jste ji přivedly? Žádala jsem o jinou." Beldeine neměla strážce, třebaže byla zelená - k šátku ji pozvedly teprve před třemi lety a zelené si prvního strážce často velmi pečlivě vybíraly - avšak jestli začnou přivádět sestry podle svého, příští by mohla mít dva tři strážce. Verin si říkala, že ještě dvě by dnes zvládla, ale to by žádná nesměla mít strážce. A pochybovala, že jí dají se ženami druhou šanci.
"Katerina Alruddin včera v noci uprchla." Tialin málem prskala a Verin zalapala po dechu.
"Vy jste ji nechaly utéct?" vyhrkla bez přemýšlení. Únava ji neomlouvala, ale slova jí vyletěla z pusy dřív, než se vzpamatovala. "Jak jste mohly být tak hloupé! Ona je červená! A není ani zbabělá, ani slabá v jediné síle! Car'a'carn by mohl být v nebezpečí! Proč jste nám o tom neřekly hned, když se to stalo?"
"Zjistilo se to teprve dnes ráno," zavrčela jedna z Děv. Oči měla jako leštěné safíry. "Moudrá a dva Cor Darei byli otráveni a gai'šaina, který jim donesl pití, našli s podříznutým hrdlem."
Aeron chladně zvedla obočí. "Mluvila snad k tobě, Carahuin?" Obě Děvy se náhle plně věnovaly Beldeine. Aeron se jen podívala na Tialin, ale zrzavá moudrá sklopila zrak. Vzápětí se Aeron podívala na Verin. "Tvá starost o Randa al'Thora tě... ctí," pronesla Aeron zdráhavě. "Bude strážen. Víc vědět nemusíš. Nebo o moc víc." Náhle jí ztvrdl hlas. "Ale učednice takovým tónem s moudrými nemluví, Verin Mathwin Aes Sedai." Poslední slova pronesla s ohrnutým pyskem.
Verin potlačila vzdech a málem předvedla další hluboké pukrle. Jedna její část toužila, aby byla stejně štíhlá, jako když dorazila do Bílé věže. Na tohle ohýbání hřbetu a klanění nebyla stavěná. "Odpusť, moudrá," řekla pokorně. Utekla! Z okolností jí bylo vše jasné, pokud už to nedošlo Aielům.

"Znepokojením mi povolily nervy." Škoda že nemohla zajistit, aby Kateřinu potkala smrtelná nehoda. "Udělám vše, co bude možné, abych si to zapamatovala." Ani mrknutí jí neprozradilo, zda to Aeron přijala. "Smím převzít její štít, moudrá?"
Aeron kývla, aniž se podívala na Tialin, a Verin rychle objala pravý zdroj a převzala štít, který Tialin uvolnila. Nikdy nepřestávala žasnout nad tím, že ženy, které samy usměrňovat nedokážou, dávají tak klidně příkazy ženám, které to dokážou. Tialin nebyla v jediné síle o moc slabší než Verin, přesto Aeron pozorovala skoro stejně ostražitě jako Děvy, a když Děvy na Aeronin pokyn vyběhly ze stanu a nechaly Beldeine roztřeseně stát na místě, Tialin byla jen o krok pozadu.
Aeron ale nešla hned. "O Katerině Alruddin Car'a'carnovi neřekneš ani slovo," přikázala. "Už tak má dost starostí, aby si dělal těžkou hlavu s maličkostmi."
"Neřeknu mu o ní nic," slíbila Verin rychle. Maličkosti? Červená silná jako Katerina nebyla zrovna maličkost. Třeba bude stačit pár řádek. Musela to promyslet.
"Dej si pozor a drž jazyk za zuby, Verin Mathwin, nebo ho budeš používat k pláči."
Na to se zřejmě nedalo nic říci, a tak se Verin soustředila na pokoru a mírnost a udělala další pukrle. Její kolena úpěla.
Jakmile Aeron odešla, Verin si oddechla úlevou. Bála se, že Aeron bude chtít zůstat. Získat svolení zůstat sama se zajatkyněmi vyžadovalo téměř tolik úsilí, jako přimět Sorileu a Amys, aby rozhodly, že je třeba je vyslechnout a že by je měl vyslechnout někdo, kdo se vyzná v Bílé věži. Jestli někdy zjistí, že je k tomu rozhodnutí dovedla... S tím si bude dělat starosti jindy. Vypadalo to, že bude mít později hodně starostí.
"Je zde dost vody, aby sis mohla alespoň umýt obličej a ruce," řekla Beldeine mírně. "A jestli chceš, vyléčím tě." Každá sestra, již vyslýchala, měla aspoň pár podlitin. Aielové zajatce netloukli, pokud nerozlili vodu nebo se zdráhali splnit úkol - nejnadutější vzdorovitá slova si vysloužila jen opovržlivý smích, pokud vůbec - ale černě oděné ženy honili jako zvířata, švihnutí proutkem znamenalo jít či zastavit a silnější rána, pokud neposlechly dost rychle. A léčení také usnadňovalo ostatní věci.
Špinavá, zpocená, klátící se jako třtina ve větru, Beldeine ohrnula nos. "Radši bych vykrvácela k smrti, než bych se tebou nechala léčit!" prskla. "Asi jsem měla čekat, že tě uvidím, jak se před těmi divoženkami, těmi divoškami, plazíš, ale nikdy by mě nenapadlo, že se snížíš k tomu, abys jim vyjevila tajemství Věže! To hraničí se zradou, Verin! Se vzpourou!" Pohrdlivě zavrčela. "Když se nezastavíš ani před tímhle, měla bych nejspíš čekat, že se nezastavíš před ničím! Čemu ještě jste je ty a tobě podobné naučily?"
Verin podrážděně mlaskla a ani se nenamáhala mladou ženu zpražit. Bolel ji krk, jak se dívala na Aiely - vlastně dokonce i Beldeine byla o dlaň vyšší než ona - a kolena ji bolela ze všech těch pukrlat, a příliš mnoho žen by mělo mít rozum a dnes na ni nevrhat slepé opovržení a hloupou pýchu. Kdo by měl vědět lépe než Aes Sedai, že sestra musí před světem nosit víc tváří? Nesměly vždy lidi zastrašovat, ani je nutit násilím. Kromě toho bylo mnohem lepší chovat se jako novicka než být jako novicka trestána, zvlášť když si tím nevysloužíš nic než bolest a ponížení. Dokonce i Kiruna to nakonec pochopila.
"Sedni si, než upadneš," vybídla Beldeine a sama se hned řídila svými slovy. "Budu hádat, co jsi dneska dělala. Podle té hlíny bych řekla, že jsi kopala jámu. Holýma rukama, nebo tě nechaly použít lžíci? Až se rozhodnou, že je hotová, klidně tě ji zase nechají zahrabat, víš. Tak se podívám. Všechno, co z tebe vidím, je ušmudlané, ale šaty máš čisté, takže tě nejspíš nechaly kopat nahatou. Určitě nechceš vyléčit? Spáleniny od slunce bývají bolestivé." Nalila vodu do dalšího poháru a ten s pomocí pramene vzduchu přesunula před Beldeine, kde ho nechala viset. "Musíš mít sucho v krku."
Mladá zelená chvíli nejistě koukala na pohár, potom se jí náhle podlomily nohy a ona se s hořkým smíchem zhroutila na podušku. "Ony mě... napájejí často." Znovu se zasmála, třebaže to Verin nepovažovala za vtip. "Kolik chci, pokud vypiju všechno." Rozzlobeně se na Verin podívala, odmlčela se a potom pokračovala sevřenějším hlasem. "Ty šaty ti moc sluší. Moje spálily, viděla jsem je. Ukradly mi všechno kromě tohohle." Dotkla se zlatého prstenu s Velikým hadem na levém ukazováku, jasně se leskl mezi vší tou špínou. "Na to asi neměly dost odvahy. Vím, o co se snaží, Verin, a nebude to fungovat. Ne se mnou, s žádnou z nás!"
Stále se ovládala. Verin postavila hrnek na koberec vedle Beldeine, svůj zvedla a napila se, než promluvila. "Ale? A o copak se snaží?"

Tentokrát byl ženin smích ostrý stejně jako drsný. "Zlomit nás, a ty to víš! Chtějí, abychom přísahaly al'Thorovi, stejně jako jsi to udělala ty. Á, Verin, jak jsi mohla? Odpřisáhnout věrnost! A hůř, muži, jemu! I když ses dokázala přimět vzbouřit se proti amyrlininu stolci, proti Bílé věži..." Od ní ty dva výrazy zněly stejně, "...jak jsi mohla udělat tohle!"

Verin napadlo, zda by bylo lepší, kdyby ženy, nyní držené v aielském táboře, uvázly tak jako ona, tříska ve víru ta'veren Randa al'Thora, ta slova z ní vypadla dřív, než měla čas si je v hlavě vytvořit. Nebyla to slova, která by sama nikdy v životě nevyslovila - tak ta'veren na člověka nepůsobili - ale slova, která by za daných okolností možná mohla říci tak v jednom případě z tisíce, jednom z deseti tisíc. Ne, kvůli tomu, jestli je třeba dodržet přísahu danou za takových okolností, se vedly dlouhé a hněvivé spory. A spory ohledně jejich dodržování pokračovaly. Takhle to bylo mnohem lepší. Nepřítomně pohladila tvrdý předmět, který měla v kapsáři, malou brož z průsvitného kamene řezaného do tvaru lilie s příliš mnoha okvětními lístky. Nikdy ji nenosila, ale téměř padesát let ji nedala z ruky.

"Jsi da'tsang, Beldeine. To už jsi musela slyšet." Nepotřebovala Beldeinino přitakání. Vysvětlit jim to bylo součástí aielského zákona, stejně jako vynesení rozsudku. Tolik věděla, byť ne o moc víc. "Tvé šaty a všechno hořlavé, co ti patřilo, spálili, protože žádný Aiel by si nikdy nevzal něco, co kdysi patřilo da'tsang. Zbytek rozsekali na kousky nebo rozbili, dokonce i šperky, které jsi měla, zahrabali to do jámy vykopané pro latríny."

"Můj...? Můj kůň?" vyhrkla Beldeine polekaně.

"Koně nezabili, ale nevím, kde je ten tvůj." Nejspíš na něm jezdí někdo z města nebo ho možná dostal nějaký asha'man. Kdyby jí to prozradila, nadělalo by to víc zla než dobra. Verin si vzpomínala, že Beldeine patřila k těm mladým ženám, které ke koním chovaly hluboké city. "Prsten ti nechali, aby ti připomínal, kým jsi byla, a zvýšil tvou hanbu. Nevím, jestli by tě nechali odpřisáhnout věrnost panu al'Thorovi, ani kdybys o to žebrala."

"To neudělám! Nikdy!" Slova ale byla prázdná a Beldeine svěsila ramena. Byla otřesená, ale ne dostatečně.

Verin se hřejivě usmála. Jeden muž jí kdysi pověděl, že mu její úsměv připomíná matku. Doufala, že alespoň v tom nelhal. Chvíli nato se jí pokusil vrazit nůž mezi žebra a její úsměv bylo to poslední, co kdy viděl. "Nenapadá mne důvod, proč bys měla. Ne, obávám se, že se můžeš těšit jen na neužitečnou práci. Podle nich je to hanba. Hanba až na půdu. Samozřejmě kdyby jim došlo, že ty to chápeš jinak... No tedy. Vsadím se, že se ti nelíbilo kopat jámy bez šatů, i když tě hlídaly Děvy, ale pomysli na, řekněme, stát takhle ve stanu plném mužů?" Beldeine sebou trhla. Verin žvanila dál. Rozvedla žvanění téměř v nadání. "Samo sebou by tě tam nechali jen tak stát. Da'tsang nesmí dělat nic užitečného, pokud to není naléhavé, a Aiel by raději objal hnijící mrtvolu než... No, to není příjemné pomyšlení, viď? V každém případě se můžeš těšit právě na tohle. Vím, že budeš odolávat, jak nejdéle dokážeš, ale nejsem si jistá, čemu tu chceš odolávat. Nebudou z tebe páčit informace, nebudou dělat nic, co lidé s věznì obvykle dělávají. Ale nenechají tě odejít, nikdy, dokud si nebudou jistí, že tvá hanba je tak velká, že už ti nic jiného nezůstalo. Ani kdyby to trvalo po celý zbytek tvého života."

Beldeine mlčky pohybovala rty, avšak klidně to mohla vyslovit nahlas. Zbytek mého života. Nejistě si poposedla a zaškaredila se. Spáleniny od slunce, podlitiny či bolest z nezvyklé práce. "Budeme zachráněny," řekla nakonec. "Amyrlin nás nenechá... Zachrání nás, nebo - Zachrání nás!" Zvedla stříbrný pohár, zvrátila hlavu a pila, až byl pohár prázdný, pak natáhla ruku, aby jí Verin dolila. Ta poslala džbán vzduchem a postavila ho, aby na něj mladá žena dosáhla.

"Nebo utečete?" optala se Verin a Beldeine sebou trhla, až rozlila vodu. "Tak vážně. Na útěk máte asi stejnou šanci jako na záchranu. Jste uprostřed aielského vojska. A al'Thor zřejmě může zavolat dalších pár stovek těch asha'manů, kdykoli se mu zachce, aby vás chytili." Druhá žena se zachvěla a Verin skoro taky. Tu malou nepříjemnost měly zarazit, jakmile začala. "Ne, bojím se, že si musíš najít vlastní cestu. Vyřídit věci takové, jaké jsou. Jsi v tom úplně sama. Vím, že tě nenechají mluvit s ostatními. Úplně sama," povzdechla si. Beldeine na ni upírala vykulené oči, jako by byla rudá zmije. "Není třeba to dělat ještě horší. Ukaž, vyléčím tě."

Málem ani nepočkala, až druhá žena kývne, než si k ní klekla a položila jí ruce na hlavu. Mladá žena byla rudá jako rak. Verin se víc otevřela saidaru, spletla prameny k léčení a zelená sípěla a házela sebou. Z

rukou jí vypadl poloprázdný pohár a poté převrhla i džbán. Teď tedy byla skutečně připravená.
Ve chvílích zmatku, který se po léčení zmocní každého, když Beldeine ještě mrkala a snažila se vzpamatovat, otevřela se Verin skrze vyřezávaný květ angrialu v kapsáři. Nebyl to zvlášť mocný angrial, ale stačilo to, a ona potřebovala každý kousek síly navíc, který jí poskytoval. Prameny, které začala splétat, se léčení vůbec nepodobaly. Hlavně duch, ale byl v tom také vzduch, voda, oheň a země, což pro ni bylo obtížnější, a dokonce i přadena ducha bylo třeba stále znovu a znovu dělit a rozmístit je s obratností, že by jí ji záviděl i tkadlec koberců. I kdyby do stanu strčila nos nějaká moudrá, s trochou štěstí by neměla vzácné nadání, aby poznala, co Verin provádí. Přesto by došlo k těžkostem, možná i s bolestnými následky, ale se vším kromě odhalení se dokázala smířit.
"Co...?" zeptala se Beldeine ospale. Hlava by jí padala, nebýt toho, že ji Verin přidržovala, a víčka měla přivřená. "Co to...? Co se děje?"
"Nic, co by ti mohlo ublížit," uklidňovala ji Verin. Ta žena by následkem toho, co dělala, mohla zemřít do roka nebo do deseti, ale tkanivo samo jí neublíží. "Máš moje slovo, že tohle se dá použít i na nemluvně." Samozřejmě záleželo na tom, co jste s ním dělali.
Potřebovala vlákna položit na místo hezky jedno po druhém, ale mluvení jí očividně spíš pomáhalo než bránilo. A příliš dlouhé ticho by mohlo vzbudit podezření, pokud její dva strážci poslouchali. Každou chvíli mrkla na vchod do stanu. Chtěla znát několik odpovědí, o něž se nehodlala dělit, odpovědí, které by žádná z vyslýchaných nejspíš nevydala dobrovolně, i kdyby je znala. Jeden z vedlejších účinků tohoto tkaniva bylo uvolnění jazyka a otevření mysli, jak by to žádná bylina nedokázala, a ten účinek často přicházel rychle.
Verin ztišila hlas téměř do šepotu a pokračovala. "Ten al'Thorovic kluk si zřejmě myslí, že má v Bílé věži nějaké stoupenkyně. Samozřejmě tajné. Musí být." Dokonce ani člověk s uchem přitisknutým na stanové plátno by neslyšel, o čem se baví. "Pověz mi všechno, co o nich víš."
"Stoupenkyně?" zamumlala Beldeine a snažila se zamračit, ale nešlo jí to. Ošila se, i když to nebylo podrážděním, jenom se slabě zavrtěla. "Jeho? Mezi sestrami? To není možné. Kromě těch z vás, co... Jak jsi mohla, Verin? Proč jsi nebojovala?"
Verin rozčileně zasykla. Ne kvůli hloupému názoru, že snad mohla bojovat s ta'veren. Kluk si byl tak jistý. Proč? Mluvila potichu. "Nemáš nějaké podezření, Beldeine? Neslyšela jsi něco, než jsi odjela z Tar Valonu? Nějaké šeptání? Nikdo nenavrhl, že k němu máte přistupovat jinak? Pověz."
"Nikdo. Kdo by mohl...? Nikdo by ne... Tolik jsem Kirunu obdivovala." V Beldeinině ospalém hlase se ozýval pocit ztráty a z očí jí vytryskly slzy, které stékaly špínou na lících. Jen díky Verin se udržela vsedě.
Verin dál kladla vlákna tkaniva a občas kontrolovala vchod. Málem se sama začínala potit. Sorileu by mohlo napadnout, že potřebuje s výslechem pomoci. Mohla by přivést některou sestru ze Slunečního paláce. Kdyby tohle zjistila kterákoliv ze sester, Verin by nejspíš čekalo utišení. "Takže jste ho měly předvést před Elaidu hezky umytého a vychovaného," řekla trochu hlasitěji. Ticho už trvalo příliš dlouho. Nechtěla, aby dvojice venku hlásila, že si s vězeňkyněmi šeptá.
"Nemohla jsem... mluvit... proti Galinině rozhodnutí. Vedla... z rozkazu amyrlin." Beldeine se znovu zavrtěla, slabě. Hlas měla zasněný, ale dostalo se do něj podráždění. Víčka se jí zachvěla. "Musel... se naučit... poslouchat! Musel! Nemělo se s ním... zacházet tak drsně. Jako... vyslýchat ho. Špatné."
Verin si odfrkla. Špatné? Spíš hotová pohroma. Pohroma hned od začátku. Teď se ten muž díval na všechny Aes Sedai skoro jako Aeron. A co kdyby uspěly a do Tar Valonu ho dostaly? Ta'veren jako Rand al'Thor skutečně v Bílé věži? Z té představy by se i kámen zachvěl. Jakkoliv by se to nakonec vyvrbilo, pohroma jistě byla příliš mírný výraz. Cena zaplacená u Dumajských studní za to, že se tomu vyhnuly, byla příliš malá.
Začala se ptát hlasem, který bylo jasně slyšet až ven. Kladla otázky, na něž již znala odpověď, a vyhýbala se těm, na něž by odpověď byla příliš nebezpečná. Tomu, co říkala, ani Beldeinińym odpovědím téměř nevěnovala pozornost. Hlavně se soustředila na své tkaní.
Během let její zájem vzbudilo mnoho věcí a ne všechny Věž bezvýhradně schvalovala. Skoro každá divoženka, která se přišla učit do Bílé věže - jak pravé divoženky, které se samy začaly učit, tak dívky, které se jenom dotýkaly pravého zdroje, protože jiskra, s níž se narodily, se rozhořela, což pro některé

sestry neznamenalo žádný skutečný rozdíl - skoro každá z nich si vytvořila alespoň jeden trik, a ty triky téměř bez výjimky patřily do jedné ze dvou kategorií. Buď to byl způsob, jak poslouchat, o čem si jiní lidé povídají, nebo způsob, jak lidi donutit udělat, co chtěly.
Na první kategorii triků Věži příliš nezáleželo. Dokonce i divoženka, která sama získala dost velkou sílu, se rychle naučila, že dokud nosí bílý šat mladší novicky, nesmí se saidaru ani dotknout, pokud nad ní nestojí přijatá novicka či hotová sestra. Což odposlouchávání dost rychle omezilo. Druhá kategorie však příliš páchla zakázaným nátlakem. Ach, byl to jenom způsob, jak z táty vymámit nové šaty nebo cetky, které původně kupovat nechtěl, nebo přimět mámu, aby schválila mladé muže, s nimiž dívka utíkala, a takové věci, avšak Věž ten trik vždy vykořenila velice účinným způsobem. Mnoho dívek a žen, s nimiž během let Verin hovořila, se nedokázalo přimět vytvořit tkanivo, natož je použít, a hodně si jich ani nevzpomínalo jak. Z kousků a útržků zpola zapomenutých tkaniv tvořených necvičenými děvčaty pro velmi omezené účely si Verin znovu vytvořila věc zakázanou Věží od samotného jejího založení.
Zpočátku to z její strany byla pouhá zvědavost. Zvědavost, říkala si suše, pracujíc na Beldeine, mě přiměla vlézt do nejednoho vroucího kotle. Užitek přišel později.
"Elaida ho asi chtěla držet dole v otevřených kobkách," prohodila nezávazně. Kobky s mřížovými stěnami byly určeny pro muže, kteří dokázali usměrňovat, stejně jako pro zasvěcence Věže, pod přísným dohledem, divoženky, které se vydávaly za Aes Sedai, a každého, kdo musel být zavřený a zároveň odříznutý od pravého zdroje. "To není příjemné místo pro Draka Znovuzrozeného. Není tam soukromí. Věříš, že je Drak Znovuzrozený, Beldeine?" Tentokrát se odmlčela a počkala na odpověď.
"Ano." Znělo to jako zasyčení a Beldeine se polekaně podívala na Verin. "Ano... musí být... zavřený v bezpečí. Svět musí být... v bezpečí... před ním."
Zajímavé. Všechny říkaly, že svět před ním musí být v bezpečí. Zajímavé bylo, že si některé myslely, že chránit potřebuje i on. U některých, které to řekly, ji to překvapilo.
Verin tkanivo, které vytvořila, připadalo jenom jako náhodná změť zářících průsvitných vláken, obtočená kolem Beldeininy hlavy. Z celé té motanice vylézala čtyři vlákna ducha. Za dvě z nich, naproti sobě, zatahala a smotek lehce povolil, propadl se dovnitř a získal náznak řádu. Beldeine prudce otevřela oči a zadívala se do prázdna.
Verin jí pevným tichým hlasem dávala příkazy. Spíš návrhy, třebaže je vyslovovala jako příkazy. Beldeine musela sama najít důvody, proč ji poslechnout. Kdyby ne, celé to by bylo jen plýtvání časem. S posledními slovy Verin zatáhla za zbývající dvě vlákna ducha a spleť se propadla ještě víc. Tentokrát se však složila do dokonalého tvaru, vzor byl přesnější a složitější než nejjemnější krajka. Když bylo vše hotovo, zavázala je stejným způsobem, jakým začala zmenšování. Tentokrát se to celé propadlo Beldeine do hlavy. Slabě zářící vlákna se jí zanořila do hlavy a zmizela. Beldeine vyvrátila oči, zvrátila se a začala se zmítat. Verin ji držela, ale Beldeine házela hlavou ze strany na stranu a patami bušila do koberců. Brzy by jenom nejpečlivější rytí objevilo, že se něco událo, a dokonce ani to by nedokázalo objevit druh tkaniva. Verin to pečlivě ověřila, a i když to říkala sama, ji nikdo v rytí nepřekonal.
Samozřejmě to nebyl skutečný nátlak, jak ho popisovaly staré texty. Tkanivo se tvořilo bolestně pomalu, jakkoliv bylo sflikované, a byla tu ta potřeba získat důvod. Hodně pomohlo, když byl objekt citově zranitelný, ale naprosto nezbytná byla důvěra. Dokonce i kdyby někoho přistihla nepřipraveného, neprospělo by, kdyby ta osoba měla podezření. Díky tomu to nebylo prakticky k ničemu u mužů. Jen tuze málo mužů nemělo v přítomnosti Aes Sedai podezření.
Nedůvěru stranou, muži prostě byli velmi špatné objekty, naneštěstí. Nechápala proč. Většina těch holčičích tkaniv byla určena pro otce či jiné muže. Každá silná osobnost by mohla začít zpovídat své činy - nebo dokonce zapomenout, že je udělala, což vedlo k další řadě problémů - ale protože je vše v rovnováze, muži k tomu byli mnohem náchylnější. Mnohem náchylnější. Možná tu opět šlo o podezíravost. No, kdysi si jeden muž dokonce zapamatoval, že na něj bylo použito tkanivo, byť ne příkazy, které mu dala. Jaké to způsobilo potíže! Rozhodně to nehodlala znovu riskovat.
Beldeine konečně přešly křeče. Zvedla si špinavou ruku k hlavě. "Co -? Co se to stalo?" zeptala se téměř neslyšně. "Omdlela jsem?" Zapomnětlivost byla na tkanivu další dobrou věcí, i když se dala čekat. Koneckonců, otec si nesměl pamatovat, že ho dcera nějak přiměla koupit ty drahé šaty.
"Je tu hrozné horko," řekla Verin a pomohla jí se posadit. "Samotné se mi dnes zatočila hlava." Z únavy,

ne z horka. Zvládnout tolik saidaru, zvlášť když to musela dělat čtyřikrát denně, mělo svou cenu. Angrial jen tlumil účinky, když ho přestala používat. Sama by potřebovala oporu. "Myslím, že to už stačí. Jestli omdlíváš, tak ti třeba najdou něco ne přímo na slunci." Ta vyhlídka Beldeine nijak nerozveselila.
Verin si začala masírovat bedra a vystrčila hlavu ze stanu. Coram a Mendan znovu přestali hrát kolíbku. Nezdálo se, že by poslouchali, ale život by na to nevsadila. Řekla jim, že s Beldeine skončila, a po chvilce dodala, že potřebuje další džbán vody, poněvadž jí ho Beldeine převrátila. Oba muži pod opálením potemněli. Určitě to řeknou moudrým, které pro Beldeine přijdou. To napomůže tomu, aby se konečně rozhodla.
Slunce mělo zapadnout až za dlouho, avšak bolest v zádech Verin prozradila, že je čas pro dnešek přestat. Ještě by jednu sestru zvládla, ale kdyby to udělala, ráno by to cítila v každém svalu. Oči jí padly na Irgain, která teď byla se ženami nosícími koše k ručním mlýnkům. Verin napadlo, jaký by asi měla život, kdyby nebyla tak zvědavá. Například by se byla provdala za Eadwina a byla by zůstala ve Far Maddingu, místo aby chodila do Bílé věže. Také by již byla dávno mrtvá, i její děti, které nikdy neměla, a vnuci také.
S povzdechem se obrátila zpátky ke Coramovi. "Až se Mendan vrátí, zašel bys říct Colindě, že bych ráda viděla Irgain Fatamed?" Zítřejší bolest ve svalech bude malým trestem za to, jak bude Beldeine trpět kvůli vylité vodě, ale proto to neudělala, dokonce ani ze zvědavosti ne, vážně. Stále měla úkol. Musela udržet mladého Randa naživu, než přijde čas, aby zemřel.
* * *
Místnost mohla být ve skvělém paláci, až na to, že tu nebyla okna ani dveře. Oheň v krbu ze zlatého mramoru nevydával žádné teplo a plameny nepálily dřevo. Muž seděl u stolu s pozlacenými nohami na hedvábném koberci protkaném zlatými a stříbrnými nitěmi a na ozdobách jeho věku mu nijak nezáleželo. Byly důležité jen k tomu, aby udělaly dojem. Nic víc. Ne že by potřeboval víc než svou osobu, aby překonal i tu největší pýchu. Říkal si Moridin a nikdo určitě neměl větší právo říkat si Smrt.
Čas od času nedbale pohladil jednu ze dvou myslipastí, které měl na prostých hedvábných šňůrkách pověšené kolem krku. Pod jeho prsty krvavě rudý krystal cour'souvra zažhnul a v jeho nekonečných hlubinách jako by tepalo živé srdce. Skutečnou pozornost upíral na hru rozloženou na stole před sebou, třiatřicet červených a třiatřicet zelených figur bylo rozestavených na hracím povrchu třináct čtverečků na třináct. Bylo to znovu vytvořené časné stadium jedné slavné hry. Nejdůležitější kus, rybář, černobílý, stejně jako hrací povrch, stále čekal na zahajovacím místě přímo uprostřed čtverce. Ša'rah byla složitá hra dávno před válkou jediné síly. Ša'rah, čeran a no'ri, hra nyní zvaná prostě "kameny"; každá varianta měla své příznivce, kteří tvrdili, že zahrnuje všechny jemnosti života, ale Moridin vždycky dával přednost ša'rah. Byl v ní mistr. Byla mnohem složitější než čeran nebo no'ri. Prvním úkolem bylo lapit rybáře. Teprve pak hra skutečně začínala.
Vstoupil sluha, štíhlý půvabný mladík celý v bílém, neuvěřitelně pohledný, a uklonil se, když mu podával stříbrný podnos s křišťálovou číší. Usmál se, ale úsměv nedostoupil až k jeho černým očím, ve kterých nebylo víc života než v očích mrtvých. Moridin si číši vzal a sluhu poslal pryč. Vinaři této doby vyráběli několik skvělých značek. Ale Moridin se nenapil.
Jeho pozornost poutal rybář, lákal ho. Některé figury mohly postupovat různě, ale jen rybářovy atributy se měnily podle toho, kde stál. Na bílém čtverci byl slabý, ale hbitý v útoku a při útěku se dostal daleko. Na černém byl silný v útoku, ale pomalý a zranitelný. Když hráli mistři, rybář během hry mnohokrát změnil strany. Zelenočervenou cílovou čáru obklopující hrací povrch mohla ohrozit kterákoliv figura, ale jen rybář na ni mohl vstoupit. Ne že by i tam byl v bezpečí. Rybář nebyl nikdy v bezpečí. Když byl rybář váš, snažili jste se ho vmanévrovat do čtverce vaší barvy za protivníkovým koncem hrací desky. To bylo vítězství, nejsnazší způsob, ne však jediný. Když měl rybáře protivník, snažili jste se mu nedat jinou možnost, než aby musel rybáře přesunout na čtverec vaší barvy. Kdekoliv podél cílové čáry. Držet rybáře mohlo být nebezpečnější než ho pustit. V ša'rah byla k vítězství samozřejmě ještě třetí cesta, pokud jste se na ni dostali dřív, než jste se ocitli v pasti. Pak se hra vždycky zvrhla v krvavou pranici a vítězstvím bylo jen naprosté zničení nepřítele. Jednou to ze zoufalství zkusil, ale při tom pokusu neuspěl. Bolelo to.
Náhle se ho zmocnil hněv, a když uchopil pravý zdroj, před očima mu tančily černé tečky. Zmítala jím

extáze hraničící s bolestí. Rukou sevřel obě myslipasti a pravý zdroj se sevřel kolem rybáře, zvedl ho do vzduchu a jen tak tak ho nerozdrtil na prach a prach nezničil. Číše se rozbila. Zatínal ruku tak, že cour'souvra málem rozmačkal. Saa byla jako černá vánice, ale zrak mu neomezovala. Rybář byl vždy zpodobňován jako muž s obvazem přes oči a jednou rukou přitisknutou k boku, jen mezi prsty mu pronikalo pár kapek krve. Důvody, stejně jako původ jména, byly ztraceny v mlhách času. To mu občas dělalo starosti, rozčilovalo ho, jaké znalosti mohly být působením kola času ztraceny, vědomosti, které potřeboval, vědomosti, na něž měl právo. Právo!
Pomalu postavil rybáře zpátky na hrací desku. Pomalu pustil cour'souvra. Nebylo třeba nic ničit. A přesto. Vztek vmžiku nahradil ledový klid. Z pořezané ruky mu kapala krev a víno, ale on si toho ani nevšiml. Možná rybář pocházel z nějakých temných pozůstatků vzpomínek Randa al'Thora, toho stínu stínů. Nezáleželo na tom. Uvědomil si, že se směje, ale nepokoušel se přestat. Na desce stál rybář a čekal, ale ve větší hře se již al'Thor pohyboval podle jeho přání. A již brzy... Bylo těžké prohrát hru, když jste hráli na obou stranách desky. Moridin se smál, až se mu po tvářích koulely slzy, ale ani si to neuvědomoval.

KAPITOLA PRVNÍ

Dodržet dohodu

Kolo času se otáčí a věky přicházejí a odcházejí, zanechávajíce za sebou vzpomínky, které se stávají pověstmi. Pověsti vyblednou do bájí, a dokonce i báje je dávno zapomenuta, když věk, který ji zrodil, opět nastane. V jednom věku, některými nazývaném třetím, věkem, který teprve přijde, věkem dávno minulým, se nad velkým hornatým ostrovem Tremalkingem zvedl vítr. Vítr nebyl začátek. Otáčení kola času nemá začátky ani konce. Ale byl to nějaký začátek.
Na východ tenhle vítr vál, přes Tremalking, kde Amayarové se světlou pletí obdělávali svá pole, vyráběli krásné sklo a porcelán a řídili se Cestou vody. Amayarové si světa mimo své roztroušené ostrovy nevšímali, poněvadž Cesta vody je učila, že tento svět je pouhou iluzí, zrcadlovým odrazem víry. Přesto někteří sledovali, jak vítr zvedá prach, a letní žár v době, kdy měl padat studený zimní déšť, a vzpomínali na příběhy, které zaslechli od Atha'an Miere. Příběhy ze světa za mořem, a také o tom, co předpovídalo proroctví. Někteří se dívali na kopec, kde se z hlíny zvedala obrovská kamenná ruka držící křišťálovou kouli větší než několik domů. Amayarové měli vlastní proroctví, a některá hovořila o ruce a kouli. A o konci iluzí.
Dál ten vítr vál, přes Bouřlivé moře, na východ pod spalujícím sluncem, pod oblohou, již opustily mraky, bičoval vrcholky zelených mořských vln a bojoval s větry od jihozápadu, zmítal se a točil, a vody se zvedaly a klesaly. Ještě to nebyly bouře vrcholné zimy, ačkoli zima již měla být za polovinou, natož větší

bouře konce léta, ale byly to větry a proudy, které námořníci využívali k plavbě podél kontinentu od Konce světa po Mayene a dál, a pak zase zpátky. Dál na východ ten vítr vál, s vytím se hnal přes vlnící se oceán, kde pluly a zpívaly veliké velryby a létající ryby se vznášely na roztažených ploutvích se sáhovým rozpětím, dál na východ, přičemž se stáčel k severu a severovýchodu, nad malými flotilami rybářských člunů tahajících sítě na mělčinách. Někteří rybáři stáli a jen tupě zírali na obrovskou floru vysokých i menších plavidel, která se hnala na prudkém dechu větru a tupými příděmi rozbíjela vlny. Na vlajkách se skvěl zlatý jestřáb svírající v pařátech blesk a množství vlajek povlávalo jako předzvěst bouře. Vítr se hnal na severovýchod, až dorazil k širokému ebúdarskému přístavu, plnému lodí, kde kotvilo mnoho lodí Mořského národa, jako kotvily v jiných přístavech, očekávajíce zprávu o Coramoorovi, o Vyvoleném.

Vítr prosvištěl přístavem, rozkýval menší i větší lodě, a prohnal se i městem, bíle se lesknoucím pod žhavým sluncem, s věžemi a hradbami a kupolemi s barevnými pruhy, ulicemi a kanály kypícími jižním životem. Kolem lesklých kupolí a štíhlých vížek Tarasinského paláce vítr zavířil, plný soli, a zvedl altarskou vlajku, dva zlaté gepardy na červenomodrém poli, i praporce vládnoucího rodu Mitsobar, s mečem a kotvou, zelenou na bílé. Zatím to nebyla bouře, jen předzvěst bouře.

Když Aviendha kráčela před svými společníky palácovou chodbou s dlaždicemi v desítkách příjemných jasných odstínů, svědila ji kůže mezi lopatkami. Měla pocit, že ji sledují, který měla naposledy, když ještě byla sezdána s oštěpem. Představivost, říkala si. Představivost a to, že vím, že existují nepřátelé, kterým se nedokážu postavit! Přednedávnem ten svědivý pocit znamenal, že by ji někdo mohl chtít zabít. Smrti se nebylo třeba bát - každý jednou zemře, dnes či jindy - ale nechtěla zemřít jako králík kopající v nastraženém oku. Musela vyrovnat své toh.

Sloužící, kteří tudy pobíhali, se drželi u stěn a klaněli se, skoro jako kdyby chápali hanbu, v níž žili, ale ji mezi lopatkami určitě nesvrbělo kvůli nim. Snažila se sama sebe přimět, aby sluhy vnímala, ale i teď, zatímco ji svědila kůže, jí zrak klouzal kolem nich. Tohle byl den jako stvořený pro představivost.

Na rozdíl od sluhů její pozornost upoutávaly bohaté hedvábné tapiserie a zlacené kandelábry a lustry, lemující chodbu. Ve výklencích stěn stál jako papír tenký porcelán červené, žluté, zelené a modré barvy a ve vysokých otevřených skříních byly vystaveny zlaté, stříbrné, slonovinové a křišťálové drahocennosti, desítky a desítky mís, váz, kazet a sošek. Všímala si jen těch vskutku nejkrásnějších. Ať si mokřiňané mysleli cokoliv, krása byla cennější než zlato. A tady bylo plno krás. Nevadilo by jí, kdyby mohla získat část z pětiny tohoto paláce.

Rozčileně se zamračila. To nebyla počestná myšlenka pod střechou, která jí o své vůli nabídla stín a vodu. Sice bez obřadu, pravda, ale také bez dluhu či krve, oceli či potřeby. Mnohem lepší bylo myslet na malého chlapce, který byl sám někde v tomto zkaženém městě. Každé město bylo zkažené - tím si teď byla jistá, když viděla část ze čtyř měst - ale Ebú Dar bylo poslední místo, kde by nechala volně pobíhat dítě. Nechápala však, proč pořád myslí na Olvera, pokud myšlenky na něj vědomě nezažene. Nebyl součástí toh, které měla k Elain a Randu al'Thorovi. Jeho otce si vyžádal shaidský oštěp, hlad a dřina jeho matku, ale i kdyby je oba zabil její oštěp, kluk byl pořád zabiják stromů, Cairhieňan. Proč by si měla dělat starosti o dítě z takové krve? Proč? Snažila se soustředit na tkanivo, které chtěla vytvořit, ale ačkoliv ho pod Elaininým dohledem cvičila, až ho dokázala vytvořit i ve spánku, pořád se jí do toho pletl Olverův obličejík s velkou pusou. Birgitte si kvůli němu dělala ještě větší starosti než ona, ale Birgitte v prsou tlouklo podivně měkké srdce, když došlo na malé chlapce, zvlášť pokud byli oškliví.

Aviendha si povzdechla, vzdala se a zaposlouchala se do hovoru svých společníků za sebou, i když v něm praskalo podráždění jako blesky z horka. I to bylo lepší než rozčilovat se kvůli synovi zabijáků stromů. Křivopřísežníků. Opovrženíhodné krve, bez níž by na světě bylo líp. Nebyly to její starosti ani problém. Rozhodně ne. A Mat Cauthon toho kluka stejně najde. Zřejmě dokázal najít cokoliv. A rozhovor ostatních ji jaksi uklidnil. Svrbění zmizelo. "Ani trochu se mi to nelíbí!" mručela Nyneiva v pokračování hádky, která se začala v jejich pokojích. "Ani trochu, Lane, posloucháš mě?" Opakovala to snad podvacáté, ale Nyneiva se nikdy nevzdala jen proto, že prohrála. Byla malá, tmavooká, jak dusala, kopala si do rozdělených modrých sukní, jednu ruku zvedla k silnému copu, jenž jí spadal k pasu, a pak ji rázně dala dolů. Když byl v blízkosti Lan, Nyneiva svůj hněv a podráždění krotila. Nebo se o to aspoň snažila. Kvůli sňatku s ním se nezřízeně nafukovala. Těsně padnoucí vyšívaný modrý kabátek přes žlutě

prostřihávané hedvábné jezdecké šaty měla otevřený a na mokřinský způsob ukazovala příliš velký kus poprsí jen proto, aby mohla předvádět těžký zlatý prsten, jejž nosila na jemném řetízku kolem krku. "Nemáš právo slibovat, že se o mě postaráš, Lane Mandragorane," pokračovala rázně. "Nejsem porcelánová panenka!"

Lan kráčel vedle ní, muž správné velikosti, o hlavu a ramena vyšší než ona, s barvoměnivým strážcovským pláštěm na zádech. Obličej jako by měl vytesaný z kamene a pohledem zvážil každého sluhu, který je minul, prozkoumal všechny boční chodby i výklenky ve zdech, zda tam snad nečíhá nebezpečí. Vyzařovala z něj připravenost, byl jako lev těsně před útokem. Aviendha vyrůstala kolem nebezpečných mužů, ale Aan'alleinovi se žádný nevyrovnal. Kdyby smrt byla mužem, byla by jím.

"Ty jsi Aes Sedai a já jsem strážce," pronesl hlubokým, klidným hlasem. "Starat se o tebe je má povinnost." Jeho tón změkl, byl v ostrém rozporu s hranatou tváří a bezútěšnýma, nikdy se neměnícíma očima. "Kromě toho starat se o tebe je touhou mého srdce, Nyneivo. Můžeš ode mne chtít nebo žádat cokoliv, ale nenechám tě zemřít, aniž bych se tě pokusil zachránit. V den, kdy zemřeš, zemřu i já."

Poslední větu předtím neřekl, ne, když byla Aviendha v doslechu, a Nyneivu to zasáhlo jako rána do břicha. Oči jí málem vylezly z důlků a jenom bezhlesně pohybovala rty. Ale jako vždy se vzpamatovala rychle. Předstírajíc, že si upravuje klobouk s modrým peřím, směšnou věcičku, co vypadala, jako by se jí na hlavě uhnízdil nějaký divný pták, zpod širokého lemu po něm střelila pohledem.

Aviendha začínala mít podezření, že druhá žena dost často používá mlčení a údajně významné pohledy, aby zakryla, že něco neví. Usoudila, že Nyneiva toho o mužích a o tom, jak s nimi jednat, ví jen o málo víc než ona sama. Čelit jim s noži a oštěpy bylo mnohem snazší než jednoho milovat. Mnohem snazší. Jak se ženám dařilo vdát se za ně? Aviendha se to zoufale potřebovala naučit, jenže neměla tušení jak.

Nyneiva byla vdaná za Aan'alleina teprve den a už se změnila v mnohem víc směrech než jenom v tom, že se snažila ovládat vztek. Zřejmě přešla od leknutí k šoku, jakkoliv se to snažila skrývat. V nejhorších chvílích upadala do snění, červenala se při nevinných otázkách a - a tohle zuřivě popírala, třebaže ji při tom Aviendha viděla - naprosto bezdůvodně se hihňala. Nemělo smysl pokoušet se něco zjistit od ní.

"Asi mi zase řekneš i to o strážcích a Aes Sedai," pravila Elain chladně k Birgitte. "No, my dvě nejsme sezdané. Čekám, že ty mi budeš hlídat záda, nechci však, abys za nimi dávala nějaké sliby o mně." Elain byla oblečená stejně nemožně jako Nyneiva, ve zlatem vyšívaných ebúdarských jezdeckých šatech ze zeleného hedvábí, se slušně vysokým límcem, ale s oválným výstřihem, ve kterém jí vystupovala ňadra. Mokřiňanky se dusily při pouhé zmínce o potním stanu či o tom, být svlečená před gai'šainem, a pak chodily polonahé na očích všem. Aviendze to u Nyneivy příliš nevadilo, ale Elain byla její skoro-sestra. A doufala, že bude něco víc.

Birgitte byla díky vysokým podpatkům skoro o dlaň vyšší než Nyneiva, byť byla stále menší než Elain nebo Aviendha. V tmavomodrém kabátě a širokých zelených kalhotách se nosila se stejnou ostražitou a pohotovou sebedůvěrou jako Lan, ačkoliv u ní to vypadalo nedbaleji. Panteřice ležící na skále, zdaleka ne tak líná, jak vypadala. Nesla luk, ale i když neměla nasazený šíp, přes všechno nafukování a úsměvy dokázala vytáhnout šíp z toulce u pasu dřív, než bys řekl švec, a vystřelit třetí dřív, než kdokoliv dokázal nasadit na tětivu druhý.

Usmála se na Elain a potřásla hlavou, až se jí zhoupl zlatý cop, dlouhý a silný jako ten Nyneivin tmavý. "Slíbila jsem to před tebou, ne za tvými zády," podotkla suše. "Až se naučíš trochu víc, nebudu ti vykládat o strážcích a Aes Sedai." Elain si odfrkla, nafoukaně zvedla bradu a začala se věnovat stuhám na klobouku, pokrytém zeleným peřím a ještě ohavnějším, než měla Nyneiva. "Mnohem víc," dodala Birgitte. "Na té stuze děláš další uzel."

Kdyby Elain nebyla její skoro-sestra, byla by se Aviendha zasmála, jak jí zahořely tváře. Podrazit nohy někomu, kdo chodil s nosem nahoru, byla vždycky psina, stejně jako přihlížet, jak to dělá někdo jiný, a dokonce i krátký pád stál za zasmání. Teď však jenom upřela pevný pohled na Birgitte, slib, že víc by mohlo vyvolat odplatu. Měla tu ženu ráda i přes všechna její tajemství, ale rozdíl mezi přítelkyní a skoro-sestrou byl něco, čemu tito mokřiňané zřejmě nerozuměli. Birgitte se jenom usmála, přelétla pohledem zpátky k Elain a cosi si zamumlala. Aviendha zachytila slovo "koťata". Horší, znělo to laskavě. Navíc to museli slyšet všichni. Všichni!

"Co to do tebe vjelo, Aviendho?" zeptala Nyneiva a šťouchla ji do ramene prstem. "Hodláš tu stát a

červenat se celý den? Spěcháme."
Teprve tehdy si Aviendha uvědomila, že musí být v obličeji stejně červená jako Elain. A navíc stála jako kámen, když měli naspěch. Zastavilo ji slovo, jako holku čerstvě sezdanou s oštěpem, která ještě není zvyklá na řeči Děv. Bylo jí skoro dvacet a chová se jako dítě, co si hraje s prvním lukem. Díky tomu jí líce zahořely ještě víc. A proto málem proběhla kolem dalšího rohu, a málem vrazila do Teslyn Baradon. Aviendha neohrabaně sklouzla po červenozelených dlaždicích do strany, málem spadla na zadek, a zachytila se Elain a Nyneivy. Tentokrát se jí podařilo nezrudnout jako rak, ale chtěla. Zahanbila svou skoro-sestru skoro tolik co sebe. Elain se vždy ovládala. Naštěstí to setkání Teslyn Baradon taky nezvládla nejlépe.
Žena s ostře řezaným obličejem překvapeně couvla a otevřela pusu, než se vzpamatovala, a pak podrážděně narovnala úzká ramena. Vpadlé líce a úzký nos zakrývaly bezvěkost červené sestry a díky rudým, modře vyšívaným šatům vypadala ještě kostnatější. Nicméně se rychle vzpamatovala a zase se chovala nadutě jako správkyně střechy. Tmavohnědé oči měla chladné jako hluboké stíny. Aviendhu lhostejně přelétla pohledem a Lana si nevšímala, jako nástroje, který jí už k ničemu není, a jen okamžik se dívala na Birgitte. Většině Aes Sedai se nelíbilo, že je Birgitte strážcem, ačkoliv žádná nemohla udat důvod, kromě kyselého mrmlání o tradicích. Na Elain a Nyneivu se ale žena upřeně zadívala. Aviendha by spíš dokázala vystopovat včerejší vítr než vyčíst něco z tváře Teslyn Baradon.
"Už jsem to řekla Merilille," pronesla se silným illiánským přízvukem, "ale stejně dobře můžu uklidnit i vás. Ať už máte za lubem jakoukoliv... neplechu... s Joline se do toho nebudeme plést. Zařídila jsem to. Elaida se o tom nejspíš nikdy nedozví, když budete aspoň trochu opatrné. Přestaňte na mě otvírat pusu jako kapři, děti," dodala se znechuceným šklebem. "Nejsem slepá ani hluchá. Vím, že v paláci jsou hledačky větru Mořského národa, vím také o tajných schůzkách s královnou Tylin. A o dalších věcech." Stiskla tenké rty, a ačkoliv mluvila vážně, v tmavých očích se jí blýskal hněv. "Ale za ty další věci draze zaplatíte, vy i ty, které vám dovolují hrát si na Aes Sedai, já však prozatím odvrátím zrak. Trest může počkat."
Nyneiva popadla cop, záda měla rovná, hlavu zdviženou, oči lesklé. Za jiných okolností by Aviendha mohla cítit lítost s osobou, na jejíž hlavu se mělo každou chvíli snést hubování. Nyneiva měla na jazyku víc bodlin než trnité segade, a ostřejších. Aviendha chladně zvážila ženu, která si myslela, že se může dívat skrze ni. Moudrá nikoho netříská vlastníma rukama, ale ona byla stále jen učednicí. Třeba by ji to nestálo žádné ji, kdyby Teslyn Baradon udělala pár modřin. Otevřela ústa, aby dala červené sestře příležitost se bránit, ve chvíli, kdy to udělala Nyneiva, přesto Elain promluvila první.
"Co máme za lubem, Teslyn," pronesla mrazivým tónem, "není tvoje věc." Také stála vzpřímená a oči měla jako modrý led. Zbloudilý sluneční paprsek z jednoho vysokého okna dopadl do jejích rudozlatých kučer, až to vypadalo, že jí hoří vlasy. V té chvíli by vedle Elain vypadala správkyně střechy jako pasačka koz s břichem plným oosquai. Tuto schopnost si dobře vybrousila. Každé slovo pronášela s chladnou, křišťálovou důstojností. "Nemáš právo se plést do ničeho, co děláme, do ničeho, co dělá kterákoliv sestra. Vůbec žádné právo. Tak vytáhni nos z našich kabátů, ty letní šunko, a buď ráda, že jsme se rozhodly neřešit to, jak ty podporuješ uchvatitelku amyrlinina stolce."
Aviendha po své skoro-sestře loupla okem. Vytáhnout nos z jejich kabátů? Přinejmenším ona s Elain žádné kabáty neměly. Letní šunka? Co znamená tohle? Mokřiňané často říkali prapodivné věci, avšak ostatní ženy se tvářily stejně zmateně jako ona. Jenom Lan, po Elain se díval úkosem, se tvářil, že chápe, a vypadal... překvapeně. A možná i pobaveně. Nedalo se to poznat, Aan'allein se ovládal velmi dobře. Teslyn Baradon zafrkala. Aviendha se skutečně snažila nazývat všechny tyto lidi jen částí jména, jako to dělali sami - když použila celé jméno, mysleli si, že je rozčilená! - ale neuměla si představit, že by se tak důvěrně chovala k Teslyn Baradon. "Nechám vás, hloupé děti, vyřizovat vaše věci" zavrčela. "Ale dejte si pozor, ať vám vaše nosy neuvíznou v horší šlamastyce, než už jsou."
Když se obracela a vznešeně si zvedla sukně, za ruku ji popadla Nyneiva. Mokřiňané obvykle jasně ukazovali, co cítí, a Nyneivina tvář byla obrazem sváru, hněv se snažil prodrat odhodláním. "Počkej, Teslyn," řekla váhavě. "Možná jste s Joline v nebezpečí. Říkala jsem to Tylin, ale myslím, že se to možná bojí říct někomu jinému. Rozhodně se do toho nehrne. O tomhle se nikomu nechce moc mluvit."
Zhluboka se nadechla, a pokud myslela na své obavy, měla důvod. Bát se nebyla žádná hanba, jenomže

člověk se nesměl strachu poddat a ani ho ukazovat. Když Nyneiva pokračovala, Aviendze se stáhl žaludek. "Tady v Ebú Daru byla Moghedien. Možná tu ještě je. A možná i další Zaprodanci. S gholamem, to je jeden ze zplozenců Stínu, kterých se nedotkne jediná síla. Vypadá jako člověk, ale byl vytvořený uměle k tomu, aby zabíjel Aes Sedai. Ocel mu taky neublíží, a protáhne se i myší dírou. Jsou tu taky černé adžah. A blíží se bouře, hrozná bouře. Jenomže to není bouře, teda nejde o počasí. Cítím to. Tohle je něco, co umím, možná nadání. Do Ebú Daru přichází nebezpečí, potíže horší než vítr, déšť a blesky."

"Zaprodanci, bouře, co není bouře, a nějaký zplozenec stínu, o kterém jsem jaktěživo neslyšela," procedila Teslyn Baradon mezi zuby. "Nemluvě o černých adžah. Světlo! Černé adžah! A možná taky sám Temný?" Její pokřivený úsměv byl ostrý jako břitva. Opovržlivě vypáčila Nyneivinu ruku. "Až se vrátíte do Bílé věže, kam patříte, v bílém, jak se pro vás skutečně patří, naučíte se, že nemáte plýtvat časem na divoké výmysly. Nebo vykládat své povídačky sestrám." Přelétla je pohledem, znovu se ani nepodívala na Aviendhu, hlasitě si odfrkla a odkráčela chodbou tak rychle, až jí sloužící museli uskakovat z cesty.

"Ta ženská má kuráž na...!" vybreptla Nyneiva a mračila se za odcházející ženou a oběma rukama se tahala za cop. "Po tom, co jsem udělala...!" Málem se dusila. "No, snažila jsem se." A teď toho zřejmě litovala.

"Snažila ses," souhlasila Elain s ostrým kývnutím, "a víc, než si zaslouží. Popírat, že jsme Aes Sedai! Už to nebudu snášet. Nebudu!" Předtím mluvila chladně, ale teď teprve měla chladný a ponurý hlas.

"Dá se takové věřit?" zamumlala Aviendha. "Možná bychom měly zajistit, aby se nám nemohla plést do toho, co děláme." Podívala se na svou pěst. Tu Teslyn Baradon uvidí. Ta ženská si zasloužila, aby ji chytila Duše Stínu, Moghedien nebo některá jiná. Hlupáci si zaslouží, co jim jejich hloupost přinese.

Nyneiva zřejmě její návrh zvážila, ale řekla jen: "Kdybych nevěděla, že je to blbost, myslela bych si, že je hotová pustit se Elaidy." Rozčileně mlaskla.

"Když se budeš snažit číst v proudech politiky Aes Sedai, říkáš si o bolení hlavy." Elain nedodala, že by to už Nyneiva měla vědět sama, avšak její tón nenechával nikoho na pochybách. "Dokonce i červená by se mohla obrátit proti Elaidě, z nějakého důvodu, který si ani neumím představit. Nebo se nás možná snažila vyvést z míry, aby nás mohla nějakým trikem přimět, abychom se Elaidě vydaly do rukou. Nebo -"

Lan zakašlal. "Jestli přichází někdo ze Zaprodanců," pravil hlasem připomínajícím leštěný kámen, "mohl by tu být každou chvíli. Nebo ten gholam. V každém případě by bylo lepší být někde jinde."

"S Aes Sedai nemají moc velkou trpělivost," zamumlala Birgitte, jako by něco citovala. "Jenomže hledačky větru nemají vůbec žádnou," pokračovala, "takže byste mohly zapomenout na Teslyn a vzpomenout si na Renaile."

Elain a Nyneiva se na své strážce chladně podívaly, tak, že by to zastavilo i deset Kamenných psů. Ani jedné se nelíbilo, že mají utíkat před Duší Stínu a tím gholamem, přestože právě ony rozhodly, že nemají jinou možnost. Rozhodně se ani jedné nelíbila připomínka, že si musí pospíšit, aby stihly schůzku s hledačkami větru, stejně jako se jim nelíbilo, že mají prchat před Zaprodanci. Aviendha by si byla jejich výrazy prohlédla lépe - moudré dokázaly mrknutím či několika slovy to, k čemu ona potřebovala pohrozit oštěpem či pěstí, jenže ony to obvykle zvládly rychleji a lépe - byla by Elain a Nyneivu studovala, až na to, že jejich mračení na ty dva zřejmě nemělo sebemenší účinek. Birgitte se zakřenila a hodila okem po Lanovi, jenž jen s neskrývanou shovívavostí pokrčil rameny.

Elain a Nyneiva se vzdaly. Pomalu a zbytečně si urovnaly sukně a popadly Aviendhu za ruce, načež se bez ohlížení vydaly na cestu. Po strážcích se ani neohlédly. Ne že by Elain musela, když tu bylo pouto. Ani Nyneiva, byť z jiného důvodu. Pouto Aan'alleina možná patřilo jiné, ale její srdce viselo vedle toho prstenu na řetízku, co měla kolem krku. Nedbale se nesly, nechtěly, aby si Birgitte s Lanem mysleli, že je donutili ke spěchu, ale pravdou bylo, že šly rychleji než předtím.

Jako kdyby to chtěly vyrovnat, žvanily o úplných pitomostech a o těch nejhloupějších věcech. Elain litovala, že neměla pořádnou možnost prohlédnout si ptačí slavnost přede dvěma dny, a ani se nezačervenala kvůli tomu, jak málo šatstva lidé nosili. Nyneiva se také nečervenala, ale rychle začala mluvit o svátku uhlíků, který se slavil večer. Někteří sloužící tvrdili, že bude ohňostroj, údajně ho vytvořil

nějaký uprchlý ohňostrůjce. Do města přišlo několik putovních cirkusů s podivnými zvířaty a akrobaty, což Elain a Nyneivu zaujalo, poněvadž u jedné takové atrakce strávily nějaký čas. Mluvily o švadlenách a výběru krajek, které byly v Ebú Daru k dostání, a různě kvalitních hedvábných a lněných látkách, které se tady daly koupit. Aviendha se přistihla, že s potěšením reaguje na poznámky, jak dobře na ní vypadají jezdecké šaty ze šedého hedvábí, i další šaty, jež jí dala Tylin Quintara, z jemného sukna a hedvábí, a punčochy a košile a šperky. Elain a Nyneiva rovněž dostaly pozoruhodné dary. Všechny dohromady nacpaly dary do truhel a ranců, jež jim sluhové odnášeli do stájí spolu se sedlovými brašnami.
"Proč se mračíš, Aviendho?" optala se Elain a s úsměvem ji poplácala po ruce. "Neboj se. Tkanivo znáš. Povedeš si dobře."
Nyneiva se naklonila blíž a zašeptala: "Až to půjde, udělám ti čaj. Znám některé, co ti uklidní žaludek. I jiné ženské potíže." Taky Aviendhu poplácala po ruce.
Nechápaly to. Ani uklidňující slova, ani čaje nevyléčí, co ji trápilo. Líbí se jí povídání o krajkách a výšivkách! Nevěděla, jestli má znechuceně vrčet nebo zoufale ječet. Začíná měknout. Doposud nikdy se nedívala na ženské šaty jinak, než že uvažovala, zda pod nimi lze schovat zbraň, nikdy si nevšímala barvy ani střihu, ani si neříkala, jak asi budou vypadat na ní. Už dávno měla vypadnout z města, z mokřinských paláců. Brzy začne fňukat. Neviděla, že by to Elain nebo Nyneiva dělaly, ale každý věděl, že mokřinské ženy fňukají, a bylo zřejmé, že se z ní stává stejná měkkota, jako jsou pokorné mokřiňanky. Takhle si kráčely a bavily se o krajkách! Jak by asi dosáhla na nůž u pasu, kdyby na ně někdo zaútočil? Nůž možná byl proti nejpravděpodobnějším útočníkům k ničemu, ale ona v ocel věřila dřív, než zjistila, že může usměrňovat. Kdyby se kdokoliv pokusil ublížit Elain nebo Nyneivě - zvlášť Elain, jenže slíbila Matu Cauthonovi, že bude chránit obě, stejně jako Birgitte a Aan'allein - kdyby to někdo zkusil, vrazila by mu nůž do srdce. Krajky! Cestou v duchu zaplakala nad tím, jak měkká je.
Tři strany největších palácových stájí lemovala řada velikých dvoukřídlých vrat a v nich se tlačili sloužící v zelenobílé livreji. Za nimi, ve stáních z bílého kamene, čekali koně, osedlaní či naložení proutěnými koši. Nad nimi kroužili a křičeli mořští ptáci, nepříjemná připomínka, kolik vody je nedaleko. Ze světlé dlažby stoupaly vlny horka, ale vzduch byl hustý napětím. Aviendha na místech, kde byla prolita krev, viděla menší napětí.
Renaile din Calon, oblečena v červenožlutém hedvábí, s rukama pyšně zkříženýma pod prsy, stála před dalšími devatenácti bosými ženami s potetovánýma rukama a v blůzách jasných barev. Většina jejich ostatního odění, kalhoty a šerpy, byly stejně barevné. Na tmavých tvářích se jim leskl pot, ale nijak neumenšoval jejich důstojnost. Některé čichaly ke zlatým krabičkám s voňavkami, které měly pověšené kolem krku. Renaile din Calon měla v každém uchu pět tlustých zlatých kroužků a z jednoho vedl řetízek zatížený medailonky ke kroužku v nose. Tři ženy za ní měly po osmi náušnicích a míň zlata na řetízku. Tak Mořský národ označoval hodnosti, aspoň u žen. Všechny podléhaly Renaile din Calon, hledačce větru paní lodí Atha'an Miere, ale dokonce i dvě učednice vzadu, v tmavých kalhotách a lněných blůzkách místo hedvábných, přidávaly zlatý lesk k tomu všemu. Jakmile se objevila Aviendha s ostatními, Renaile din Calon se významně podívala na slunce, které se již dávno překlonilo přes poledne. Když se podívala zpátky na ně, zvedla obočí. Oči měla černé, stejně jako vlasy, i když na spáncích měla bílé prameny. Z jejího výrazu čišela netrpělivost tak hlasitě, jako by křičela.
Elain a Nyneiva se zastavily a strhly rovněž Aviendhu. Vyměnily si ustarané pohledy a povzdechly si. Aviendha neviděla, jak jim uniknout. Povinnost ji vázala ke skoro-sestře a Nyneivě a ony samy ji zavázaly na uzel.
"Dohlídnu na šicí kroužek," zamumlala Nyneiva a Elain rázněji řekla: "Zjistím, jestli jsou sestry připravené."
Pustily Aviendhu a odešly na opačné strany. Sukně držely nahoře, aby mohly jít rychleji, a Birgitte s Lanem šli za nimi. Takže ji nechaly samotnou, aby čelila pohledu Renaile din Calon, orlímu pohledu ženy, která si uměla zjednat pozornost a nedala se setřást. Naštěstí se hledačka větru paní lodí obrátila ke svým společnicím tak rychle, až jí zavlály konce žluté šerpy. Ostatní hledačky větru se kolem ní shlukly a pozorně poslouchaly, co říká. Kdyby ji teď Aviendha praštila, určitě by všechno zničila. Snažila se na ženy nemračit, ale i když se pokoušela dívat jinam, pořád se k nim vracela. Nikdo neměl právo chytat její skoro-sestru do kleští. Kroužky v nose! Popadnout ten řetízek, a Renaile din Calon Modrá hvězda by se

rozhodně zatvářila jinak.
Na konci dvora stála maličká Merilille Ceandevin a čtyři další Aes Sedai a také pozorovaly hledačky větru, většinou s rozčilením, špatně skrývaným pod chladnou vyrovnaností. Dokonce i štíhlá bělovlasá Vandene Namelle a její zrcadlový obraz - první sestra Adeleas - jež obvykle vypadaly nejvyrovnaněji. Občas si některá upravila tenký lněný prachoplášť nebo si oprášila rozdělené hedvábné sukně. Vítr zvedal prach a pohyboval barvoměnivými plášti pěti strážců, kteří byli očividně podrážděni. Jenom Sareitha, stojící na stráži nad velkým bílým rancem, sebou neškubala, jen se zamračila. Merilillina... komorná... Pol, se mračila za Aes Sedai. Aes Sedai důrazně nesouhlasily s dohodou, která přivedla Atha'an Miere z lodí a dala jim právo civět na Aes Sedai s netrpělivostí, ale dohoda sestrám zavázala jazyky, takže se dusily vlastním podrážděním. Které se snažily skrývat. S mokřiňany by byly uspěly. Třetí skupina žen, v těsném hloučku naproti, si také vysloužila pozornost.
Reanne Corlyová a ostatních deset přeživších ze šicího kroužku rodinky pod tím upřeným pohledem nejistě přešlapovaly, otíraly si zpocené obličeje vyšívanými kapesníčky, upravovaly široké barevné slamáky a uhlazovaly střízlivé vlněné sukně, po straně zdvižené a přišité, aby byly vidět vrstvy spodniček v barvách jasných jako šaty Mořského národa. Částečně přešlapovaly kvůli tomu, jak na ně Aes Sedai zíraly, k tomu se přidal též strach ze Zaprodanců a gholama a další věci. Úzké hluboké výstřihy na šatech by měly stačit. Většina těch žen měla alespoň pár vrásek na lících, přesto vypadaly jako holky chycené s rukama plnýma ukradeného ořechleba. Všechny, až na podsaditou Sumeko, která měla pěsti v bok a upřený pohled Aes Sedai bez uzardění opětovala. Jednu z nich obklopovala záře saidaru, Kirstian, která se pořád ohlížela přes rameno. S bledou tváří, asi o deset let starší než Nyneiva, mezi ně nezapadala. A pokaždé, když se podívala na Aes Sedai, zbledla ještě víc.
Nyneiva spěchala k ženám, které vedly rodinku. Vyzařovalo z ní povzbuzení a Reanne a ostatní se s viditelnou úlevou usmály. Což trochu pokazilo, jak se úkosem dívaly po Lanovi. Jeho považovaly za vlka, na kterého taky vypadal. Nyneiva ale byla důvodem, proč se Sumeko netřásla jako sulc pokaždé, když se na ni podívala nějaká Aes Sedai. Nyneiva totiž přísahala, že ty ženské naučí, že mají páteř, ačkoliv Aviendha nepochopila proč. Nyneiva sama byla Aes Sedai. Žádná moudrá by nikdy nikomu neřekla, aby se vzepřel moudrým.
Jakkoliv to fungovalo s úctou k ostatním Aes Sedai, k Nyneivě se i Sumeko chovala mírně podlézavě. Šicímu kroužku připadalo zvláštní, to přinejmenším, aby ženy tak mladé jako Elain a Nyneiva dávaly rozkazy ostatním Aes Sedai, a ty je poslouchaly. Také Aviendze samotné to připadalo podivné. Jak mohla síla v jediné síle, něco, s čím se žena narodila stejně jako třeba s očima, mít větší váhu než čest přicházející s lety? A přesto starší Aes Sedai poslouchaly, a rodince to stačilo. Ieine, která byla skoro stejně vysoká jako sama Aviendha a skoro stejně tmavá jako Mořský národ, se vlezle usmála pokaždé, když se na ni Nyneiva podívala, Dimana, s bílými prameny v jasně červených vlasech, neustále skláněla hlavu a žlutovlasá Sibella se nervózně hihňala do dlaně. Přes ebúdarské oblečení byla jen Tamarla, hubená, s olivovou pletí, rodem z Altary, a dokonce ani ne z města.
Jakmile se Nyneiva přiblížila, ženy se rozestoupily. Za nimi klečela žena s rukama spoutanýma za zády, koženým pytlem přes hlavu a potrhanými a zaprášenými původně drahými šaty. Nervózní byly z ní, stejně jako z Merilillina mračení a Zaprodanců. Možná víc.Tamarla strhla pytel. Žena měla tenké copy propletené korálky a teď byla pěkně rozcuchaná. Ispan Shefar se pokusila vstát a podařilo se jí jen přikrčit, než se zapotácela a zase upadla. Jenom mrkala a hloupě se chichotala. Po tvářích jí tekl pot a bezvěké rysy hyzdily modřiny z toho, jak ji chytaly. Podle Aviendhy s ní za její zločiny zacházely příliš mírně.
Byliny, jež jí Nyneiva nalila do krku, jí zamlžovaly mozek stejně jako oslabovaly kolena, ale Kirstian držela štít každým kouskem jediné síly, kterou mohla povolat. Neexistovala možnost, že Stínuzvěd uprchne - ani kdyby nebyla Ispan Shefar nadopovaná, Kirstian byla v jediné síle stejně silná jako Reanne, silnější než většina Aes Sedai, s nimiž se Aviendha doposud setkala - ale i tak si Sumeko nervózně popotahovala sukně a pohledu na klečící ženu se vyhýbala.
"Teď už by ji měly dostat sestry." Reannin pronikavý hlas se nesl tak nejistě, jako by patřil černé sestře, kterou Kirstian odstiňovala. "Nyneivo Sedai, neměly bychom střež - ech - hlídat... Aes Sedai."
"To je pravda," přidala se rychle Sumeko. A nervózně. "Aes Sedai už by ji měly dostat." Sibella ji

podpořila a ostatní také kývaly a mumlaly. Věřily, že stojí hluboko pod Aes Sedai, a nejspíš by radši hlídaly trolloky, než držely Aes Sedai.
Neschvalující výrazy Merilille a ostatních sester se změnily, jakmile bylo Ispan Shefar vidět do obličeje. Sareitha Tomares, která svůj šátek s hnědými třásněmi nosila jenom pár roků a stále ještě neměla bezvěké rysy, se mračila tak znechuceně, že by to Stínuzvěda mělo na padesát kroků stáhnout z kůže. Adeleas a Vandene stiskly sukně a snažily se ovládnout nenávist k ženě, která byla jejich sestrou a zradila je. Ale pohledy, které vrhaly na šicí kroužek, nebyly o moc lepší. Ony byly rovněž přesvědčené, že rodinka stojí hluboko pod nimi. Bylo toho víc, avšak zrádkyně byla jednou z nich, takže na ni nikdo kromě nich neměl právo. Aviendha souhlasila. Děva, která zradila své sestry oštěpu, neumírala rychle, ani bez hanby.
Nyneiva Ispan Shefar přetáhla pytel zpátky přes hlavu. "Zatím jste si vedly dobře a budete v tom pokračovat," nakázala rodince rázně. "Jestli se začne probírat, nalejte do ní trochu tý směsi. Bude se motat jako ožralá koza. Podržte jí nos, kdyby nechtěla polykat. Dokonce i Aes Sedai polkne, když jí podržíte nos a pohrozíte jí, že jí dáte pár facek."
Reanne spadla brada a vykulila oči jako ostatní z rodinky. Jen Sumeko kývla, pomalu, a supěla skoro jako ostatní. Když rodinka řekla Aes Sedai, znělo to jako Stvořitel. Představa, že drží Aes Sedai nos, i když je to Stínuzvěd, je k smrti vyděsila.
Podle toho, jak kulily oči Aes Sedai, se jim to taky nelíbilo. Merilille otevřela ústa, ale v té chvíli k nim došla Elain a šedá sestra se obrátila k ní a na Birgitte se jen krátce zamračila. To, jak je podrážděná, prozrazovalo, že místo aby hlas ztišila, zvedla ho. Merilille byla normálně velmi diskrétní. "Elain, musíš s Nyneivou promluvit. Ty ženy jsou už tak zmatené a vystrašené k smrti. Nepomůže jim, když je bude ještě víc rozčilovat. Jestli je amyrlinin stolec skutečně hodlá přijmout do Věže," pomalu kroutila hlavou, jak se to snažila popřít, "jestli to chce udělat, musí mít zcela jasnou představu o tom, jaké bude jejich místo, a -"
"Amyrlin je tam chce," přerušila ji náhle Elain. Od Nyneivy byl pevný hlas jako pěst pod nosem, od Elain to byla chladná jistota. "Dostanou příležitost zkusit to znovu, a pokud neuspějí, stejně je nepošleme pryč. Žádná žena, která dokáže usměrňovat, už nikdy nebude odříznutá od Věže. Všechny se stanou součástí Bílé věže."
Aviendha nedbale hladila nůž u pasu a uvažovala o tom. Egwain, Elainina amyrlin, řekla v podstatě totéž. Byla taky kamarádka, ale rozhodla se, že bude Aes Sedai. Aviendha nechtěla být součástí Bílé věže. A silně pochybovala, že by to chtěla Sorilea nebo kterákoliv moudrá.
Merilille si povzdechla a sepjala ruce, i když, ačkoli se navenek tvářila, že to přijímá, hlas stejně neztišila. "Jak říkáš, Elain. Ale ohledně Ispan. Prostě nemůžeme dovolit -"
Elain rázně zvedla ruku. Pouhou jistotu nahradil rozkaz. "Přestaň, Merilille. Vy máte hlídat Větrnou mísu. To je dost pro každého. A vám to bude stačit."
Merilille otevřela pusu, pak ji zavřela a lehce se uklonila. Pod Elaininým upřeným pohledem se podvolily i ostatní Aes Sedai. I když se některé netvářily nadšeně. Sareitha rychle zvedla ranec obalený vrstvami bílého hedvábí, který jí ležel u nohou. Když si přidržela Větrnou mísu na prsou, skoro ji neobjala. Jen se nejistě usmála na Elain, jako by chtěla ukázat, že ji opravdu hlídá.
Ženy Mořského národa ranec hladově pozorovaly a skoro se předkláněly. Aviendhu by nepřekvapilo, kdyby po míse skočily. Aes Sedai si toho očividně všimly taky. Sareitha uchopila bílý balík pevněji a Merilille se postavila mezi ni a Atha'an Miere. Hladké rysy Aes Sedai se napínaly úsilím zůstat bezvýrazné. Věřily, že jim mísa patří. Všechny předměty využívající či manipulující s jedinou silou podle nich patřily Bílé věži, bez ohledu na to, kdo je zrovna vlastnil. Jenže tu byla ta dohoda.
"Slunce postupuje, Aes Sedai," ohlásila Renaile din Calon, "a nebezpečí hrozí. Aspoň to říkáte. Jestli si myslíte, že zdržováním se z toho nějak vykroutíte, tak si to promyslete znova. Pokuste se porušit dohodu, a přísahám na srdce mého otce, že se okamžitě vrátím na loď. A tu mísu si vyžádám jako náhradu. Od Rozbití světa byla naše."
"Dávej si pozor na jazyk, když mluvíš s Aes Sedai," vyštěkla Reanne, pohoršená od modrého slamáku po pevné boty, vyčnívající zpod zelenobílých spodniček.
Renaile din Calon ohrnula pysk. "Medúzy zřejmě mají jazyk. Ale překvapivé je, že ho dokážou použít,

když jim k tomu žádná Aes Sedai nedala svolení."
Vzápětí už se nádvořím rozléhal jekot, mezi rodinkou a Atha'an Miere létaly urážky jako "divoženka" a "bezpáteřná", a zhoršovalo se to, pronikavý řev přerušil Merililliny pokusy utišit Reanne a její společnice jednou rukou a druhou uklidnit Mořský národ. Několik hledaček větru přestalo jen hladit dýky za šerpami a rovnou je uchopily. První, potom další jasně oděnou ženu obklopila záře saidaru. Ženy z rodinky se zatvářily polekaně, třebaže to jejich tirádu nezpomalilo, pak pravý zdroj popadla Sumeko, po ní Tamarla a ohebná Chilares s laními očima, a brzy všechny, stejně jako všechny hledačky, zářily, zatímco si stále vztekleji vyměňovaly nadávky.
Aviendha málem úpěla. Každou chvíli vytryskne krev. Hodlala se řídit Elaininým příkladem, ale její skoro-sestra se zlobně mračila na hledačky větru i rodinku bez rozdílu. Elain neměla s hloupostí trpělivost, u sebe ani u ostatních, a ječet nadávky, když se tu mohl každou chvíli objevit nepřítel, byla hloupost toho nejhoršího druhu. Aviendha sevřela nůž u pasu a po chvíli uchopila saidar. Naplnil ji život a radost, až se málem rozplakala. Moudré používaly jedinou sílu jen tam, kde selhala slova, ale tady slova ani ocel nepomůžou. Hrozně ráda by věděla, koho zabít jako prvního.
"Už dost!" Nyneivino pronikavé zavřeštění zarazilo všem slova v hrdle. Obracely se k ní užaslé obličeje. Nyneiva nebezpečně otočila hlavu a ukázala prstem na šicí kroužek. "Přestaňte se chovat jako děcka!" Ačkoliv upravila tón, bylo to o vlásek. "Nebo se tu chcete hašteřit, dokud si nějaký Zaprodanec nepřijde vyzvednout mísu i nás? A vy," ukázala na hledačky větru, "přestaňte se snažit vykroutit! Mísu nedostanete, dokud dohodu nesplníte do posledního písmenka! Nemyslete si, že ano!" Obrátila se k Aes Sedai. "A vy...!" Její slova, jež se setkala s chladným úžasem, se rozplynula do kyselého zavrčení. Aes Sedai se ke křiku nepřipojily, jen se ho snažily utišit. Kolem žádné nebylo vidět světlo saidaru.
Samozřejmě to nestačilo, aby se Nyneiva úplně uklidnila. Zuřivě se zatahala za klobouk, očividně v ní kypěl hněv, který chtěla vypustit. Ale ženy z rodinky civěly do dlažby, rudé jako raci, a dokonce i hledačky větru se tvářily poněkud zahanbeně - maličko - a mumlaly si pod fousy, nicméně se odmítaly podívat Nyneivě do očí. Kolem první, pak dalších žen zhasínala záře, až pravý zdroj držela jen Aviendha.
Když se jí Elain dotkla, Aviendha doslova nadskočila. Začíná měknout. Dovolit, aby se k ní někdo připlížil, nadskakovat, když na ni sáhne.
"Krize je zřejmě zažehnána," řekla Elain. "Asi bychom měli vyrazit, než vypukne další." Trocha barvy na lících byla jediná známka, že se zlobila. U Birgitte taky. Ty dvě se od uzavření pouta chovaly v mnoha věcech podobně.
"Už jsme měli jít dávno," souhlasila Aviendha. Ještě okamžik a stala by se z ní změkčilá mokřiňanka. Všichni se na ni dívali, když vstoupila na volný prostor na nádvoří na místo, které si prohlédla a ohmatala, dokud ho neznala nazpaměť. Držet jedinou sílu a pracovat se saidarem jí poskytovalo radost, kterou by slovy vyjádřit nedokázala. Držet saidar, být jím držena, bylo jako být naživu víc než kdy jindy.
Sebeklam, tvrdily moudré, falešná a nebezpečná představa, jako fata morgána vody v Termoolu, a přesto skutečnější než dlažba pod jejíma nohama. Bojovala s touhou natáhnout víc. Už tak držela dost. Všichni se přiblížili, když začala splétat prameny.
To, že Aes Sedai mnoho věcí nedokážou, Aviendhu stále lekalo i po všem, co viděla. Několik žen ze šicího kroužku bylo dost silných, ale jen Sumeko, a kupodivu i Reanne, otevřeně studovaly, co dělá. Sumeko zašla až tak daleko, že setřásla Nyneivinu ruku, když se ji mladší žena snažila poplácat na uklidněnou - čímž si vysloužila polekaný pohled od Nyneivy, jehož si ani nevšimla, poněvadž upírala oči na Aviendhu. Všechny hledačky větru byly dost silné. Pozorovaly ji stejně hladově, jako zíraly na mísu. Dohoda jim na to dávala právo.
Aviendha se soustředila a splétala prameny, vytvářela stejnost mezi tímto místem a místem, které s Elain a Nyneivou vybraly na mapě. Udělala pohyb, jako by odhrnovala stanovou chlopeň. To nebylo součástí tkániva, které ji Elain naučila, ale bylo to v podstatě vše, co si pamatovala z toho, co sama kdysi udělala, dávno předtím, než Egwain vytvořila svůj první průchod. Prameny se srazily do čáry, získaly stříbrnou barvu a otočily se, takže se ve vzduchu objevil otvor vyšší než člověk a stejně široký. Za ním byla mýtina obklopená pět šest sáhů vysokými stromy, míle na sever od města a na druhém břehu řeky. Hnědá tráva po kolena sahala až k průchodu a vlnila se ve vánku. Otvor se ve skutečnosti neobrátil, jen to tak

vypadalo. Ale některá stébla trávy byla hladce podélně přeříznutá v půli. Vedle okraje otvoru průchodu byla i břitva tupá.
Průchod v ní vyvolal nespokojenost. Elain dokázala tohle tkanivo vytvořit jen s poloviční silou, nicméně od Aviendhy vyžadovalo téměř všechnu její sílu. Aviendha si byla jistá, že by ho dokázala splést větší, tak velký, jako ho dělala Elain, s pomocí tkaniva tkaniv, která bez přemýšlení udělala tenkrát, když prchala před Randem al'Thorem, což jí připadalo nesmírně dávno. Jenže ať se snažila sebevíc, vzpomínala si jen na útržky. Necítila závist - spíš pýchu nad tím, co její skoro-sestra dokázala - ale za své selhání se styděla. Sorilea nebo Amys by na ni byly tvrdé, kdyby se to dozvěděly. Kvůli té hanbě. Řekly by, že je moc pyšná. Amys by to měla pochopit. Ona bývala Děvou. Nezvládnout něco, co by měla být schopná udělat, byla hanba. Kdyby nemusela držet tkanivo, byla by utekla, aby ji nikdo neviděl.
Odchod byl pečlivě naplánovaný, a jakmile se průchod vytvořil, na celém dvoře to okamžitě vzkypělo činností. Dvě členky šicího kroužku vytáhly Stínuzvěda, stále s pytlem na hlavě, na nohy a hledačky větru se rychle seřadily za Renaile din Calon. Sloužící vyváděli koně ze stání. Lan, Birgitte a jeden z Careaniných strážců, hubeňour jménem Cieryl Arjuna, okamžitě proskočili průchodem. Jako Far Dareis Mai, i strážci si vždycky dělali nárok na právo jít na výzvědy. Aviendhu svrběly nohy touhou běžet za nimi, ale nemělo to smysl. Na rozdíl od Elain nedokázala ujít pět šest kroků, aby její tkanivo nezačalo slábnout, a totéž se stalo, když se ho pokoušela zavázat. Rozčilovalo ji to.
Tentokrát žádné skutečné nebezpečí nečekali, takže strážce okamžitě následovaly Aes Sedai a Elain s Nyneivou. Zalesněný kraj byl plný statků a mohlo by být nutné diskrétně odvést nějakého zatoulaného ovčáka či mladý párek hledající soukromí dřív, než uvidí příliš, ale žádná Duše Stínu ani Stínuzvěd nemohli o té mýtině vědět. Věděly to jen ona, Elain a Nyneiva, a ony o místě, které vybraly, nemluvily ze strachu, že je někdo vyslechne. Elain se zastavila v průchodu a tázavě se podívala na Aviendhu. Ta jí kývla, ať jde dál. Bylo třeba držet se plánu, pokud by nebyl dobrý důvod ho změnit.
Na mýtinu pomalu procházely hledačky větru, a každá viditelně znervózněla, když se přiblížila k věci, o níž se jim doposud nikdy ani nesnilo, a nadechla se, než prošla. Pak se náhle svrbění vrátilo.
Aviendha zvedla oči k oknům obráceným k nádvoří. Za složitými bílými mřížemi z litiny a vyřezávanými okenicemi se mohl skrývat kdokoliv. Tylin sice sluhům nařídila, ať se od těch oken drží dál, ale kdo by zastavil Teslyn nebo Joline nebo... Něco ji přimělo podívat se výš, na kupole a věže. Některé štíhlé vysoké vížky lemovaly úzké ochozy, a na jednom - hodně vysokém - uviděla černou postavu obklopenou jasnou září slunce, které měla za zády. Byl to muž.
Aviendze se zadrhl dech. Nic v jeho postoji, s rukama na kamenném zábradlí, nemluvilo o nebezpečí, ona však přesto věděla, že kvůli němu má ten divný pocit mezi lopatkami. Duše Stínu by si tu jen tak nestála a nedívala se, ale ten tvor, ten gholam... V břiše se jí vytvořila ledová koule. Mohl to být jen palácový sluha. Mohl, ale ona tomu nevěřila. Mít strach nebyla žádná hanba.
Nejistě se podívala na ženy, které stále příliš pomalu procházely průchodem. Půlka hledaček větru byla pryč a šicí kroužek čekal za nimi se Stínuzvědem pevně v rukou. Neklid z průchodu se u nich svářel s dopalem, že Mořský národ dostal přednost. Kdyby nahlas vyslovila svá podezření, rodinka by určitě utekla - z pouhé zmínky o Duši Stínu jim vysychalo v ústech a vnitřnosti se jim měnily ve vodu - kdežto hledačky větru by mohly chtít Větrnou mísu hned. Pro ně byla mísa důležitější než všechno ostatní. Ale jen slepý hlupák by stál a škrábal se, když se ke stádu, které měl strážit, plíží lev. Chytila za rukáv jednu Atha'an Miere.
"Řekni Elain -" Obrátila se k ní tvář jako z hladkého černého kamene. Té ženě se podařilo, že její plné rty vypadaly jako tenká čárka a oči jako černé oblázky, ploché a tvrdé. Jakou zprávu by mohla poslat, aby to nevyvolalo potíže, jichž se obávala? "Řekni Elain a Nyneivě, ať se mají na pozoru. Řekni jim, že nepřítel se vždycky objeví, když to nejmíň potřebuješ. Musíš jim to říct, přesně doslova." Hledačka větru kývla se špatně skrývanou netrpělivostí, ale kupodivu počkala, než ji Aviendha pustí, a pak neochotně prošla průchodem.
Ochoz na věži byl prázdný. Aviendha nepocítila úlevu - muž mohl být kdekoliv. Mohl sejít ke stájím. Ať to byl kdokoliv, ať byl cokoliv, byl nebezpečný. Nebyl to jen prašný vír tančící v její představivosti. Poslední čtyři strážci vytvořili čtverec kolem průchodu, stráž, která odejde poslední, a jakkoliv

nenáviděla jejich meče, byla Aviendha vděčná, že kromě ní tu někdo ví, jak používat ostrý kov. Ne že by proti gholamovi, či hůř, proti Duši Stínu, měli větší naději než sloužící s koňmi. Nebo ona sama. Zachmuřeně natáhla jedinou sílu, až sladkost saidaru hraničila s bolestí. Ještě vlásek, a bolest se změní v oslepující agonii na chvíli potřebnou k tomu, aby zemřela nebo navždy ztratila schopnost usměrňovat. Kéž by ty šourající se ženy zrychlily! Mít strach není hanba, ale ona se bála tolik, že jí byl strach vidět ve tváři.

KAPITOLA DRUHÁ

Rozplétání

Jakmile Elain prošla průchodem, ihned ustoupila stranou, ale Nyneiva předusala mýtinu, cestou ze suché trávy skopávala hnědé luční kobylky a rozhlížela se na všechny strany, jak hledala strážce. Tedy jednoho strážce. Nad mýtinou přeletěl jasně červený pták a zmizel. Nikde se nic nehýbalo. Kromě sester. Kdesi na stromě téměř bez listí zašvitořila veverka, pak se rozhostilo ticho. Elain považovala za nemožné, aby ti tři prošli, aniž by po sobě nechali stopu stejně širokou jako Nyneiva, a přesto nenašla jedinou stopu ani po tom, že tu byli.
Cítila Birgitte někde nalevo, zhruba na jihozápadě. Byla docela spokojená, nebezpečí očividně nehrozilo. Careane, část ochranného kruhu kolem Sareithy a mísy, naklonila hlavu, skoro jako by poslouchala. Cieryl byl zřejmě na jihovýchodě. Což znamenalo, že Lan je na severu. Zvláštní, poněvadž Nyneiva se rozhodla pozorovat sever, a celou dobu si cosi brumlala. Možná svatba znamenala, že ho teď dokáže taky vycítit. Spíš si ale všimla nějaké stopy, která Elain unikla. Nyneiva byla stejně zkušený zálesák jako kořenářka.
Z místa, kde Elain stála, viděla průchodem Aviendhu, která studovala palácové střechy, jako by čekala útok. Podle postoje mohla docela dobře držet oštěpy a být připravená vrhnout se do boje i v jezdeckých šatech. Elain se usmála, Aviendha zakrývala potíže s průchodem a byla o tolik odvážnější než ona. Ale zároveň si dělala starosti. Aviendha byla kurážná, a nikdo, koho Elain znala, nedokázal lépe zachovávat chladnou hlavu. Mohla by se rozhodnout, že ji'e'toh vyžaduje bojovat i tam, kde kromě útěku nezbývala žádná šance. Světlo kolem ní zářilo tak jasně, že určitě nemohla natáhnout víc saidaru. Kdyby se objevil některý ze Zaprodanců...
Měla jsem s ní zůstat. Elain tu myšlenku okamžitě zavrhla. Ať by se vymluvila na cokoliv, Aviendha by pravdu uhádla, a občas byla stejně nedůtklivá jako muž. Většinou. Zvlášť když se to týkalo její cti. Elain s povzdechem couvla od průchodu, aby měly místo Atha'an Miere, které právě přicházely. Držela se však blízko, aby z druhé strany uslyšela křik. Dost blízko, aby mohla Aviendze okamžitě přispěchat na pomoc. A ještě z jiného důvodu.
Hledačky větru prošly podle hodnosti a snažily se zachovat klidnou tvář, ale i Renaile se uvolnila, jakmile bosou nohou došlápla na suchou trávu. Některé se otřásly nebo se ohlížely s vykuleným očima na otvor ve vzduchu. Všechny do jedné se cestou kolem podezíravě koukly po Elain a dvě tři otevřely pusu, snad aby se zeptaly, co dělá, možná aby ji požádaly - či jí nakázaly - aby uhnula. Elain byla docela ráda, že

spěchají, když jim to Renaile stroze přikázala. Brzy budou mít příležitost říkat Aes Sedai, co mají dělat, a nemusely začínat zrovna u ní.
Z toho se jí stáhl žaludek a nad mnoha z nich potřásala hlavou. Měly znalosti o počasí, aby mísu správně použily, ale dokonce také Renaile přiznala - byť neochotně - že čím víc jediné síly se do mísy usměrní, tím větší je naděje, že se jim povede napravit počasí. Ale bylo třeba usměrnit s přesností, na niž se vzmůže pouze sama žena nebo kruh. Musel to být plný kruh třinácti. Do těch třinácti bude jistě patřit Nyneiva, Aviendha i sama Elain a možná pár žen z rodinky, jenže Renaile očividně hodlala trvat hlavně na splnění té části dohody, která říkala, že jim bude dovoleno naučit se všemu, čemu je Aes Sedai mohou naučit. Průchod byl první a vytvoření kruhu druhá věc k učení. Byl div, že Renaile nepřivedla všechny hledačky větra z přístavu. Co by dokázaly, kdyby tu byly tři čtyři stovky těchto žen! Elain v duchu děkovala, že jich je jenom dvacet.
Ale nestála tady, aby je přepočítala. Když hledačky větra procházely, jedna za drahou, Elain zjišťovala, jak jsou silné. Doposud měla čas dostat se jen k hrstce, jak měly potíže přesvědčit Renaile, aby vůbec přišly. Získání hodnosti mezi hledačkami větra očividně nemělo nic společného s věkem ani silou. Renaile nebyla zdaleka nejsilnější, nepatřila ani k předním třem čtyřem, zatímco jedna žena téměř na konci zástupu, Senine, měla vrásčitou tvář a silně prošedivělé vlasy. Zvláštní, ale podle jizev na uších to vypadalo, že Senine kdysi nosívala víc než šest náušnic, a silnějších, než měla teď.
Elain si přiřazovala tváře ke jménům a byla stále spokojenější. Hledačky větru si sice zajistily, že měly navrch, a ona s Nyneivou možná budou mít vážné potíže jak u Egwain, tak u věžové sněmovny, jakmile vejdou podmínky smlouvy ve známost, ale žádná z těchto žen by jako Aes Sedai nestála příliš vysoko. Rozhodně ne nízko, ale vysoko taky ne. Elain si říkala, že se nesmí cítit samolibě - nezměnilo to nic na tom, na čem se dohodly - ale bylo to těžké. Vždyť tu byly nejlepší ženy, které mohli Atha'an Miere poskytnout. Alespoň tady v Ebú Daru. A kdyby to byly Aes Sedai, tak všechny, od Kurin s černýma očima po Renaile, by poslouchaly, když by ona promluvila, a vstaly by, kdykoliv by vstoupila do místnosti. Kdyby to byly Aes Sedai a chovaly se tak.
Pak, na konci řady, se objevila hledačka větra z jedné z menších lodí, kulatolící žena v prostém modrém hedvábí jen s půltuctem ozdob na řetízku v nose. Jmenovala se Rainyn, a Elain sebou trhla, když kolem ní procházela. A úplně nakonec spěchaly obě učednice, chlapecky štíhlá Talaan a Metarra s velkýma očima, a tvářily se uštvaně. Ještě neměly ani kroužek v nose, natož řetízek, v levém uchu jim visel jeden tenký zlatý kroužek a tři v pravém. Elain je sledovala a málem civěla. Možná ne málem.
Atha'an Miere se znovu shlukly kolem Renaile a většina z nich hladově zírala na Aes Sedai s mísou. Poslední tři ženy stály vzadu a učednice se tvářily nejistě, jako někdo, kdo neví, zda má vůbec právo tu být. Rainyn zkřížila ruce v nápodobě Renaile, avšak nic jiného neudělala. Hledačka větru ze škuneru, nejmenšího z plavidel Mořského národa, se málokdy dostala do společnosti hledačky větru paní vln svého klanu, nemluvě o hledačce větru paní lodí. Rainyn byla stejně silná jako Lelaine nebo Romanda a Metarra se vyrovnala samotné Elain, zatímco Talaan... Talaan tak pokorná v červené lněné blůze, s očima stále sklopenýma, se téměř rovnala Nyneivě. Téměř. Navíc Elain věděla, že ještě nedosáhla svého plného potenciálu, a Nyneiva také ne. Jak blízko sebe byly Metarra a Talaan? Začínala si zvykat na to, že jen Nyneiva a Zaprodanci jsou silnější než ona. No, Egwain taky, ale ona byla nucena, a její potenciál, i Aviendžin, se Egwaininu vyrovnal. Tolik k uspokojení, říkala si lítostivě. Lini by byla řekla, že si to zasloužila, když bere věci za předem dané.
Elain se tiše zasmála a obrátila se, aby zkontrolovala Aviendhu, ale šicí kroužek stál jako vrostlý do země před průchodem a třepal se pod studeným pohledem od Careane a Sareithy. Všechny až na Sumeko, a ona se taky nehýbala, i když se sestrám dívala do očí. Kirstian se málem rozplakala.
Elain potlačila povzdech a odehnala rodinku z cesty, aby mohli štolbové přivést koně. Šicí kroužek šel jako ovce - ona byla ovčák a Merilille a ostatní vlci - a nebýt Ispan, pohnuly by se ženy rychleji. Famelle, jediná ze čtyř členek šicího kroužku bez bílých vlasů, a Eldase, žena s ohnivýma očima, pokud se zrovna nedívala na Aes Sedai, držely Ispan za ruce. Zřejmě se nemohly rozhodnout, jestli ji mají držet vzpřímenou, nebo ji moc nemačkat, tudíž se černá sestra pohupovala, klesala na kolena, když ji pustily, a pak ji zase narovnaly, než upadla.
"Odpusť, Aes Sedai," mumlala Famelle k Ispan se slabým tarabonským přízvukem. "Mrzí mě to, Aes

Sedai." Eldase sebou trhla a tiše zaúpěla pokaždé, když Ispan zakopla. Jako by Ispan nepomohla zabít dvě členky jejich rodinky a Světlo ví, kolik dalších. Byly nervózní kvůli ženě, která brzy zemře. Zabíjení v Bílé věži, na němž se Ispan podílela, docela stačilo, aby ji odsoudily.
"Vezměte ji někam támhle," nařídila jim Elain a ukázala od průchodu na mýtinu. Hned poslechly, udělaly pukrle a málem upustily Ispan, omluvily se Elain i vězeňkyni se zakrytou hlavou. Reanne a ostatní přiběhly a nejistě se dívaly na sestry kolem Merilille.
Vzápětí zase začala válka zamračených pohledů, Aes Sedai se mračily na rodinku, šicí kroužek na hledačky větru a Atha'an Miere na každého, kdo jim padl do očí. Elain zaťala zuby. Nebude na ně křičet. Aspoň Nyneiva vždycky měla lepší výsledky, když ječela. Ale ona s nimi nechtěla třást, dokud nepřijdou k rozumu, třást s nimi, až by jim cvakaly zuby. Včetně Nyneivy, která měla všechno zorganizovat, místo aby čučela do lesa. Ale co kdyby měl zemřít Rand, pokud by nenašla nějaký způsob, jak ho zachránit?
Náhle ji v očích začaly pálit slzy. Rand zemře a ona tomu nemohla nijak zabránit. Loupej jablko, které držíš v ruce, holka, ne to, co ještě visí na stromě. Jako by jí Lini šeptala do ucha. Slzy jsou až napotom, předtím jsou jen plýtvání.
"Děkuji, Lini," zamumlala Elain. Její stará chůva byla někdy protivná a nikdy si nepřipustila, že některé z dětí do její péče svěřených již dospělo, ale rady dávala vždycky dobré. To, že Nyneiva polevovala ve svých povinnostech, nebyl důvod, proč by to měla dělat i Elain.
Hned za šicím kroužkem probíhali sloužící s koňmi, a začali s nákladními zvířaty. Na žádném z prvních nebylo naloženo nic tak frivolního jako šaty. Kdyby bylo třeba ostatní zvířata opustit, mohly jít pěšky, pokud by přišly o jezdecké koně, a nosit to, co měly na sobě, pokud by tu zůstala nákladní zvířata, ale náklad na prvních koních se nesměl dostat do rukou Zaprodanců. Elain pokynula ženě vedoucí prvního koně, aby ho odvedla stranou, z cesty ostatním.
Rozvázala a odhodila pevný plátěný kryt na širokém proutěném koši, takže se objevila velká hromada na pohled harampádí. Věci byly do koše nacpané bez ladu a skladu až po vršek a některé byly zabalené v rozpadající se látce. Větší část nejspíš opravdu bylo harampádí. Elain uchopila saidar a začala je třídit. Na zem rychle letěl rezavý kyrys spolu s ulomenou nohou od stolu, prasklý talíř, zprohýbaný cínový korbel a štůček zetlelé látky neznámého původu, která se jí málem rozpadla pod rukama.
Skladiště, v němž našli Větrnou mísu, bylo plné. Byly tu krámy, které měly přijít na smetiště, stejně jako předměty využívající jedinou sílu, jako třeba mísa, červotoči prožrané kazety a truhly, naskládané bez jakéhokoliv řádu. Stovky a stovky let rodinka ukrývala všechny předměty, které našla a které měly nějaké spojení s jedinou silou. Ženy se je bály používat a bály se je předat Aes Sedai. Až do dnešního rána. Teď měla Elain poprvé příležitost podívat se, co stojí za schování. Světlo dej, aby ty temné družky neunikly s ničím důležitým. Něco sebraly, včetně krámů, ale nedostaly ani čtvrtinu toho, co bylo v místnosti. Světlo dej, aby našla něco užitečného. Kvůli tomu, aby tyto věci dostali z Rahadu, umírali lidé.
Elain neusměrňovala, jen držela jedinou sílu a brala jednotlivé předměty do rukou. Naštípnutý hliněný hrnek, tři rozbité talíře, odmolů prožrané dětské šatičky, stará holínka s dírou, to všechno letělo na zem. Kamenná řezba o něco větší než její ruka - na pohmat to byl kámen, mohla to být řezba, ačkoliv to z nějakého důvodu nevypadalo přesně jako řezba - samé tmavomodré křivky zhruba připomínající kořeny. Na dotek byla teplá, jaksi... odpovídala... na saidar. Lepší výraz ji nenapadal. Neměla tušení, co to má dělat, ale nepochybně to byl ter'angrial. Ten položila na druhou stranu mimo smetí.
Hromada odpadků dál rostla, ale druhá hromádka taky, byť pomaleji. Byly tu věci, které neměly nic společného kromě toho, že byly na dotek teplé a ona z nich cítila ozvěnu síly. Malá krabička, zdánlivě ze slonoviny, pokrytá zvlněnými červenými a zelenými proužky, tu sem opatrně položila, aniž by otevřela víčko. Nikdy se nedalo poznat, co ter'angrial spustí. Černá hůlka, silná jenom jako malíček, dlouhá půldruhého lokte, pevná, ale ohebná, až ji málem ohnula do kruhu. Malá zazátkovaná lahvička, snad z křišťálu, s tmavě červenou tekutinou. Soška podsaditého vousáče s přívětivým úsměvem, držícího knihu, byla loket vysoká a na pohled ze starého bronzu. Musela ji zvednout oběma rukama, jak byla těžká. A další věci. Většina ale patřila do smetí. A nic z toho ji příliš nezaujalo. Zatím.
"Je na to teď vhodná chvíle?" zeptala se Nyneiva a spěšně se narovnala od hromádky ter'angrialů, udělala obličej a otřela si dlaně do sukně. "Ta hůl působí... bolest," zamumlala. Žena s tvrdou tváří, držící

nákladního koně, zamrkala na tyč a couvla.
Elain si tyč také prohlížela - Nyneiva občas z předmětů cítila něco užitečného - ale nepřestala se probírat ostatními věcmi. Poslední dobou tu rozhodně bylo hodně bolesti, než aby potřebovali další. Ne že by to, co Nyneiva cítila, bylo vždy tak přímočaré. Hůl se mohla ocitnout na místě, kde bylo způsobeno hodně bolesti, aniž by sama byla její příčinou. Koš už byl téměř prázdný. Něco z věcí v koši na druhé straně bude třeba přendat, aby byl náklad rozložen stejnoměrně. "Jestli je tu někde nějaký angrial, ráda bych ho našla, než nám Moghedien poklepe na rameno."
Nyneiva kysele zabručela, nicméně do koše se podívala.
Elain zahodila další nohu od stolu - celkem tu byly tři a ani dvě nebyly stejné - a obhlédla palouk. Všichni nákladní koně už byli tady a teď sem štolbové přiváděli jezdecké koně. Všude panoval zmatek. Merilille a ostatní Aes Sedai již seděly v sedlech a jen stěží skrývaly netrpělivost. Pol se zatím spěšně probírala sedlovými brašnami své paní, ale hledačky větru...
Půvabné na zemi, půvabné na lodích, avšak na koně zvyklé nebyly. Renaile se snažila nasednout ze špatné strany a mírná hnědá klisna, kterou pro ni vybrali, tancovala v malých kruzích kolem muže v livreji, který ji jednou rukou držel za uzdu a druhou si zoufale rval vlasy a marně se snažil opravit hledačku větru. Dva štolbové se pokoušeli vyhodit do sedla Dorile, sloužící jako paní vln klanu Somarin, zatímco třetí, držící bělouše hlavu, se tvářil jako někdo, kdo se snaží nevyprsknout smíchy. Rainyn seděla na hřbetě dlouhonohého hnědého valacha, ale nohy se jí už nedostaly do třmenů, ani ruce k otěžím, a obojí se marně snažila najít. A tyto tři na tom zřejmě byly nejlépe. Koně ržáli, tancovali a kouleli očima, a hledačky větru hulákaly nadávky hlasem, který byl slyšet i přes vichřici. Jedna z nich srazila štolbu pěstí a tři další stájníci se snažili pochytat zvířata, jež utekla.
Také si všimla výjevu, který čekala, že uvidí, když už Nyneiva nehlídala u lesa. Lan stál vedle svého vraného válečného oře Mandarba a sledoval zároveň les, průchod a Nyneivu. Z lesa vyšla Birgitte a vrtěla hlavou a vzápětí přiklusal Cieryl, ale nepůsobil znepokojeně. Nebylo tu nic, co by je ohrozilo nebo znepokojovalo.
Nyneiva se na Elain podívala se zdviženým obočím.
"Nic jsem neřekla," vyhrkla Elain a sevřela ruku kolem něčeho, co bylo zabalené do kdysi bílé nebo snad hnědé, nyní zetlelé látky. Okamžitě poznala, co je uvnitř.
"Jedno ti přiznám," zavrčela Nyneiva nepříliš potichu. "Nesnáším totiž ženský, co strkají nos do věcí jiných lidí." Elain to nechala být bez poznámek. Byla pyšná, že se ani nemusela kousnout do jazyka. Sundala poničenou látku a uviděla malou jantarovou brož ve tvaru želvy. Tedy vypadala jako jantarová a kdysi to možná i jantar byl, ale když se skrze ni otevřela pravému zdroji, naplnil ji saidar, hotový proud ve srovnání s tím, co dokázala natáhnout sama. Nebyl to zvlášť silný angrial, ale lepší něco než nic. S ním zvládla tolik jediné síly jako Nyneiva, a Nyneiva sama by na tom byla ještě lépe. Propustila nadbytečnou sílu a s potěšeným úsměvem dala brož do kapsáře. Pak se vrátila k hledání. Kde byl jeden, mohly být další. A když teď měla jeden k prostudování, mohla by přijít na to, jak vyrobit angrial. Po něčem takovém již dlouho toužila. Měla co dělat, aby brož nevyndala a neprozkoumala hned na místě.
Vandene si je už chvíli prohlížela a teď k nim pobídla valacha s propadlými boky a sesedla. Služce u hlavy nákladního koně se podařilo slušné, byť neohrabané pukrle, víc, než udělala pro Elain nebo Nyneivu. "Jsi opatrná," řekla Vandene Elain, "a to je dobře. Ale ještě lepší by bylo, kdybys tyhle věci nechala na pokoji, dokud nebudou ve Věži."
Elain stiskla rty. Ve Věži? Spíš dokud je neprozkoumá někdo jiný. Někdo starší a údajně zkušenější. "Já vím, co dělám, Vandene. Nakonec jsem vyrobila ter'angrial. Nikdo jiný živý tohle nedokáže." Učila sestry základům, ale než odjela do Ebú Daru, žádná to nezvládla.
Starší zelená kývla a plácla se otěžemi do dlaně. "Jak jsem slyšela, Martine Janata taky věděla, co dělá," prohodila nedbale. "Byla poslední sestra, která se skutečně věnovala studiu ter'angrialů. Studovala je skoro čtyřicet let, od chvíle, kdy získala šátek. Prý byla taky opatrná. Pak ji jednoho dne našla její komorná v bezvědomí na podlaze obývacího pokoje. Spálenou." Dokonce i pronesené tím nedbalým tónem to slovo zaznělo jako facka. Vandene však tón nezměnila ani o vlásek. "Její strážce zemřel šokem. To se v takových případech stává. Když po třech dnech Martine přišla k sobě, nemohla si vzpomenout, s čím pracovala. Nemohla si vzpomenout na celý týden. To bylo před víc než pětadvaceti lety a nikdo od

té doby neměl odvahu sáhnout na některý z ter'angrialů, co měla u sebe v pokoji. Do poznámek si zapsala vše do nejmenších podrobností a všechno, co objevila, bylo neškodné, nevinné, dokonce frivolní, ale..." Vandene pokrčila rameny. "Našla něco, co nečekala."
Elain se podívala na Birgitte a zjistila, že Birgitte hledí na ni. Nepotřebovala vidět její ustaraný výraz, byl zrcadlovým odrazem jejího v tom malém kousku její mysli, jenž byl Birgitte. Birgitte cítila její starosti a ona cítila Birgittiny, až bylo občas obtížné poznat, které pocity patří komu. Riskovala víc než jen sebe, ale věděla, co dělá. Alespoň víc než ostatní. A i kdyby se neobjevil žádný Zaprodanec, potřebovaly všechny angrialy, které dokáže najít.
"Co se stalo s Martine?" zeptala se tiše Nyneiva. "Teda potom." Když slyšela, že je někdo chorý, většinou ho taky chtěla vyléčit. Chtěla vyléčit všechny.
Vandene se ušklíbla. Sice o Martine začala mluvit sama, ale Aes Sedai nerady mluvily o ženách, které se spálily nebo byly utišeny. Nerady si je připomínaly. "Zmizela, jakmile na tom byla dost dobře, aby se dostala z Věže," vyhrkla. "Podstatné je nezapomínat, že byla opatrná. Nikdy jsem se s ní nesetkala, slyšela jsem však, že s každým ter'angrialem zacházela, jako by nevěděla, co by mohl udělat vzápětí, i s těmi, ze kterých se vyrábějí pláště strážců, a ten nikdo nikdy nepřinutil dělat něco jiného. Byla opatrná, ale stejně jí to bylo k ničemu."
Nyneiva objala rukou téměř prázdný koš. "Možná bys měla," začala.
"Ne-e-e-e-e!" zavřískla Merilille.
Elain se otočila a instinktivně se znovu otevřela skrze angrial. Jenom mimoděk si uvědomovala, že saidar proudí i do Nyneivy a Vandene. Záře jediné síly se objevila kolem všech žen na mýtině, které mohly usměrňovat. Merilille se předkláněla v sedle, oči vytřeštěné, a ukazovala do průchodu. Elain se zamračila. Kromě Aviendhy tam nic nebylo a poslední čtyři strážci, překvapení cestou od průchodu, pátrali po hrozbě se zpola vytaženými meči. Pak si Elain uvědomila, co Aviendha dělá, a šokem málem saidar pustila.
Průchod se chvěl, jak Aviendha pečlivě rozebírala tkanivo, které jej tvořilo. Chvěl se a napínal, okraje se vlnily. Poslední pramen se uvolnil, ale otvor, místo aby zmizel, se zamihotal a výhled na nádvoří se ztrácel, až se vypařil jako mlha na slunci.
"To je nemožné!" vydechla Renaile nevěřícně. Hledačky větru užasle souhlasily. Rodinka civěla na Aviendhu s otevřenými ústy.
Elain pomalu kývla. Očividně to bylo možné, ale jedna z prvních věcí, jež se jako mladší novicka dozvěděla, bylo, že se nikdy za žádných okolností nemá pokoušet o to, co právě Aviendha udělala. Rozebrat tkanivo, jakékoliv tkanivo, místo aby se prostě nechalo rozplynout, nejde, tvrdily jí, ne bez katastrofálních následků. Katastrofálních.
"Holka hloupá!" vyjela Vandene s tváří jako bouřkový mrak. Zamířila k Aviendze a valacha vlekla za sebou. "Uvědomuješ si, co jsi málem udělala? Jedno uklouznutí - jediné! - a nedá se říct, do čeho se to tkánivo změní ani co udělá! Mohla jsi úplně zničit všechno na sto kroků kolem! Pět set! Všechno! Mohla ses spálit a -"
"Bylo to nutné," přerušila ji Aviendha. Aes Sedai na koních kolem ní a Vandene začaly blekotat, avšak Aviendha se na ně zamračila a zesílila hlas. "Znám nebezpečí, Vandene Namelle, ale bylo to nutné. Je to snad další věc, kterou vy Aes Sedai neumíte? Moudré říkají, že každá žena se to dokáže naučit, pokud ji má kdo učit, některá líp, jiná hůře, ale zvládne to každá žena, která umí vypárat výšivku." Neohrnovala nos. Ne úplně.
"Tohle není výšivka, holka!" Merilille měla hlas jako led v zImě. "Ať už jsi mezi svými lidmi získala jakýkoliv výcvik, nemůžeš ani tušit, s čím si tu hraješ! Slíbíš mi - odpřisáhneš mi! - že to už nikdy neuděláš!"
"Její jméno by mělo být v knize mladších novicek," prohlásila rázně Sareitha a mračila se přes mísu, jíž si tiskla k hrudi. "Pořád to říkám. Měla by se tam zapsat." Careane kývla a přísným pohledem si Aviendhu přeměřovala, jako by jí měřila na bílé šaty.
"To v této chvíli nebude nutné," řekla Aviendze Adeleas a předklonila se v sedle, "ale musíš se od nás nechat vést." Hnědá sestra mluvila mnohem mírněji než ostatní, ale nebyl to návrh.
Před měsícem by Aviendha pod nesouhlasnými pohledy všech těchto Aes Sedai možná splaskla, ale ne

teď. Elain se rychle protlačila mezi koňmi, dřív než její kamarádka vytáhne nůž, který hladila. Nebo udělá něco horšího. "Možná že by se měl někdo zeptat, proč si myslela, že je to nutné," prohlásila Elain a objala Aviendhu kolem ramen, jak aby jí udržela ruce u boků, tak aby ji utěšila.
Aviendha se rozčileně dívala po sestrách. "Tohle nenechává žádné zbytky," vysvětlovala trpělivě. Příliš trpělivě. "Zbytky tak velkého tkaniva by byly vidět ještě za dva dny."
Merilille si odfrkla, od tak útlé ženy to byl hodně silný zvuk. "Tohle je vzácné nadání, holka. Nemá ho Teslyn ani Joline. Nebo se to vy aielské divoženky taky učíte?"
"Několik to zvládne," přiznala Aviendha klidně. "Já ano." Teď se na ni dívaly jinak, i Elain. Bylo to velmi vzácné nadání. Aviendha si toho zřejmě nevšimla. "Tvrdíte snad, že to nedokáže žádná Duše Stínu?" pokračovala. Napětí svalů pod Elaininou rukou prozrazovalo, že není tak klidná, jak předstírá. "Jste snad tak hloupé, abyste za sebou nechaly stopy, které můžou sledovat vaši nepřátelé? Každý, kdo dokáže najít zbytky, dokáže taky udělat průchod na tohle místo."
To by chtělo značnou obratnost, hodně velkou, ale už pouhý náznak stačil, aby Merilille zamrkala. Adeleas otevřela ústa a pak je beze slova zavřela. Vandene se zamyšleně mračila. Sareitha se tvářila ustaraně. Kdo věděl, jaká nadání Zaprodanci mají, co znají?
Zvláštní, Aviendhu zcela přešel vztek. Sklopila oči a uvolnila se. "Možná jsem to neměla riskovat," zamumlala. "Ale když mě ten muž pozoroval, nemohla jsem jasně myslet, a když zmizel..." Nálada se jí trochu spravila. "Nemyslím, že by muž dokázal přečíst moje tkanivo," řekla Elain, "ale kdyby patřil k Duším Stínu nebo to byl dokonce gholam... Duše Stínu vědí víc než kdokoliv z nás. Jestli jsem se mýlila, mám velké toh. Nemyslím však, že jsem se mýlila. Nemyslím si to."
"Jaký muž?" chtěla vědět Nyneiva. Klobouk měla na stranu, jak se tlačila mezi koňmi, a díky tomu, k čemuž se přidával zamračený výraz, vypadala připravená se rvát. Možná byla. Careanin šedý valach přešlápl a šťouchl do ní plecí a ona ho plácla přes nos.
"Sluha," prskla Merilille opovržlivě. "I když Tylin vydala rozkazy, altarští sloužící jsou nezávislá cháska. Nebo to možná byl její syn, ten kluk je zvědavý jako veverka."
Sestry přikyvovaly a Careane řekla: "Zaprodanec by těžko jen stál a díval se. Sama jsi to řekla."
Poplácávala valacha po šíji a po Nyneivě vrhala obviňující zamračené pohledy - Careane patřila k těm lidem, kteří svému koni věnují náklonnost, již má většina ostatních vyhraženu pro nemluvňata.
"Možná to byl sluha a možná to byl Beslan. Možná." Odfrknutí prozrazovalo, že tomu Nyneiva nevěří. Nebo aspoň chtěla, aby si myslely, že tomu nevěří. Byla schopná člověku do obličeje říci, že je slepý pitomec, ale kdyby to o něm řekl někdo jiný, byla ochotná dotyčného bránit až do ochraptění. Samo sebou ještě nebyla rozhodnutá, jestli má Aviendhu ráda, avšak ostatní Aes Sedai rozhodně v lásce neměla. Zatahala za klobouk, až ho téměř narovnala, a přelétla Aes Sedai zamračeným pohledem. "Ať to byl Beslan nebo Temný, nemá smysl tu kvůli tomu prostát celý den. Musíme se připravit a odjet na statek. No? Tak pohyb!" Zatleskala a dokonce i Vandene sebou trhla.
Když sestry poodjely, nezbývalo už mnoho práce. Jakmile si Lan a ostatní strážci uvědomili, že žádné nebezpečí nehrozí, neseděli na zadku. Někteří sloužící se vrátili průchodem, než ho Aviendha zavřela, ale zbytek stál se třemi tucty nákladních koní, pokukovali po Aes Sedai a očividně si říkali, jaký zázrak by mohly udělat teď. Hledačky větru už všechny seděly na koních, byť neohrabaně, a držely otěže, jako by čekaly, že se koně každou chvíli splaší nebo jim možná narostou křídla a odletí. Stejně tak šicí kroužek, byť jeho členky seděly v sedlech půvabněji a nezáleželo jim na tom, že mají sukně a spodničky vyhrnuté nad kolena. Ispan byla stále svázaná, s pytlem na hlavě, a přivázaná na sedlo jako pytel. Na koni by nejspíš vzpřímeně sedět nedokázala, ale dokonce i Sumeko kulila oči pokaždé, když se jí dotkly.
Nyneiva se kolem sebe zamračila a byla zřejmě připravená dohnat všechny k tomu, aby udělali, co již udělali, ale jen do té doby, než jí Lan předal otěže její bachraté hnědky. Umíněně odmítala přijmout lepšího koně od Tylin. Když se dotkla Lana, ruka se jí trochu třásla a ve tváři měnila barvu, jak spolkla hněv, který hodlala vypustit. Když jí nabídl, že jí pomůže do sedla, chvíli na něj zírala, jako by nevěděla, co má v plánu, a pak zrudla znovu, když ji zvedl. Elain mohla jenom vrtět hlavou. Doufala, že až se vdá, nezmění se v úplnou husu. Pokud se vdá.
Birgitte přivedla její stříbřitě šedou klisnu a žluťáka, na němž měla jet Aviendha, ale zřejmě pochopila, že si Elain chce s Aviendhou promluvit o samotě. Kývla, skoro jako by to Elain řekla, vyhoupla se na svého

myšího šedáka a popojela k místu, kde čekali ostatní strážci. Kývli jí na přivítanou a pak se začali potichu bavit. Podle toho, jak se dívali na svou sestru, bavili se o tom, že o Aes Sedai je třeba se starat, ať už chtějí či ne. Včetně jí, všimla si Elain ponuře. Teď na to ale nebyl čas. Aviendha stála a hrála si s otěžemi. Na zvíře koukala jako novicka na kuchyň plnou mastných hrnců. Nejspíš mezi drhnutím hrnců a jízdou na koni viděla jen nepatrný rozdíl.
Elain si natáhla zelené jezdecké rukavičky a navedla Lvici tak, aby přes ni ostatní neviděli, a pak položila Aviendze ruku na rameno. "Možná by pomohlo, kdybys s Adeleas nebo Vandene promluvila," navrhla jemně. Musela být velmi opatrná, jako kdyby zacházela s ter'angrialem. "Jsou dost staré, aby věděly víc, než tušíš. Musí tu existovat nějaký důvod, proč máš s cestováním... potíže." Mírně řečeno. Aviendze se z počátku téměř nepodařilo tkanivo udělat. Opatrně. Aviendha byla mnohem důležitější než nějaký ter'angrial kdy mohl být. "Mohly by ti pomoct."
"Jak by mohly?" Aviendha zírala na sedlo na svém valachovi. "Nedokážou cestovat. Jak by mohly vědět, co dělat?" Náhle svěsila ramena a podívala se na Elain. Zelené oči se jí leskly zadržovanými slzami. "To není pravda, Elain. Ne celá pravda. Nemůžou mi pomoct, jenže... Ty jsi má skoro-sestra. Máš právo to vědět. Ony si myslí, že jsem zpanikařila kvůli sluhovi. Kdybych je požádala o pomoc, muselo by vyjít všechno na světlo. Že jsem kdysi cestovala, abych utekla před jedním mužem, a v duchu jsem doufala, že mě dohoní. Utíkat jako králík. Utíkat a doufat, že mě dohoní. Jak bych jim mohla prozradit takovou hanbu? I kdyby mi skutečně mohly pomoci, jak bych mohla?"
Elain by to taky ráda věděla. Aspoň to o tom honění. O tom, že ji Rand dohonil. Rychle potlačila žárlivost, která se jí zmocnila. Pak po ní chvíli dupala, jen aby se neřeklo. Když se nějaká žena chová jako hlupačka, hledej za tím muže. To bylo jedno z Linin oblíbených rčení. A další: Kotě ti zamotá klubko, muž rozum, a pro oba je to snadné jako dýchání. Zhluboka se nadechla. "Ode mě se to nikdo nedozví, Aviendho. Pomůžu ti, jak jen to půjde. Jen jestli přijdu na to jak." Ne že by se podle ní dalo něco dělat. Aviendha byla pozoruhodně rychlá, když se dívala, jak se vytváří tkanivo, mnohem rychlejší než ona sama.
Aviendha pouze kývla a neohrabaně se vyškrábala do sedla, jen o málo obratněji než Mořský národ. "Nějaký muž nás pozoroval, Elain, a nebyl to žádný sluha." Podívala se Elain do očí a dodala: "Vyděsil mě." Něco takového by nejspíš nepřiznala nikomu jinému na světě.
"Teď jsme před ním v bezpečí, ať to byl kdokoliv," řekla Elain, obrátila Lvici a za Nyneivou a Lanem vyjela z palouku. Vlastně to nejspíš byl sluha, ale ona by to nikomu neřekla, a už rozhodně ne Aviendze. "Jsme v bezpečí a za pár hodin, až se dostaneme na statek rodinky, použijeme Větrnou mísu a svět bude zase v pořádku." No, aspoň trochu. Slunce vypadalo níž než na nádvoří, ale ona věděla, že je to jen její představivost. Pro jednou na Stín získali navrch.
* * *
Moridin se zpoza bílé železné mříže díval, jak průchodem mizí poslední koně, pak vysoká mladá žena a čtyři strážci. Bylo možné, že nějak odnášeli předměty, které by mohl využít - třebas angrial vyladěný na muže - ale nebylo to příliš pravděpodobné. Zbytek byly ter'angrialy, a z největší pravděpodobnosti se zabijí samy, až se budou snažit přijít na to, jak je používat. Sammael byl hlupák, když se tolik snažil získat sbírku kdovíčeho. Ale Sammael taky nikdy nebyl ani z poloviny tak chytrý, jak si o sobě myslel. Moridin sám nehodlal přerušit své plány jen kvůli náhodné příležitosti, aby se podíval, jaké vejškrabky civilizace by mohl najít. Sem ho přivedla pouhá zvědavost. Rád věděl, co ostatní považují za důležité. Ale byl to jenom šmejd.
Už se chtěl otočit, když se náhle obrysy průchodu začaly chvět a natahovat. Ohromeně se díval, dokud se otvor prostě - neroztavil. Nikdy neměl rád sprostá slova, ale teď ho pár nadávek napadlo. Co to ta ženská udělala? Tyhle barbarské venkovanky měly schovaných příliš mnoho překvapení. Způsob, jak vyléčit odříznutí, jakkoliv nedokonale. To bylo nemožné! Až na to, že ony to dokázaly. Bezděčné kruhy. Ti strážci a pouto, které měli s Aes Sedai. O tom již věděl hodně dlouho, ale pokaždé, když už si myslel, že je zná, odhalili mu tito primitivové něco nového, něco, o čem se nikomu v jeho vlastním věku ani nesnilo. Něco, co neznal ani vrchol civilizace! Co to ta holka udělala?
"Veliký pane?"
Moridin jen pootočil hlavu od okna. "Ano, Madiku?" Ať její duše shoří, co to udělala?

Plešatějící muž v zelenobílé, který vstoupil do malé místnosti, se hluboko poklonil, než padl na kolena. Madik byl jedním z vrchních palácových sloužících, měl protáhlý obličej a choval se s nadutou důstojností, kterou se snažil zachovat i nyní. Moridin už viděl lidi, kteří stáli mnohem výš a vedli si mnohem hůř. "Veliký pane, zjistil jsem, co Aes Sedai dopoledne přinesly do paláce. Prý našly veliký poklad, který byl ukrytý za starých časů, zlato, šperky a srdcekámen, artefakty ze Shioty a Eharonu a dokonce z věku pověstí. Prý mezi tím byly věci, které používají jedinou sílu. Jedna prý dokáže ovládat počasí. Nikdo neví, kam jdou, veliký pane. Paláce kypí mnoha klepy, ale deset jazyků ti sdělí deset různých míst."

Když Madik promluvil, Moridin začal zas studovat dvůr. Směšné povídačky o zlatě a cuendillaru ho nezajímaly. Nic nemohlo zařídit, aby se průchod choval takhle divně. Leda... Mohla ve skutečnosti síť rozplést? Smrti se nebál. Chladně zvážil možnost, že se dostal na dohled k rozplétající se síti. Té, která byla rozpletena úspěšně. Další holá nemožnost, již mu nedbale předvedly tyhle...

Jeho pozornost upoutalo něco z toho, co Madik vykládal. "Počasí, Madiku?" Stíny palácových věží se příliš neprodloužily, ale smažící se město nezastínil jediný mráček.

"Ano, veliký pane. Jmenuje se Větrná mísa."

Jméno mu nic neříkalo. Ale ter'angrial ovládající počasí... V jeho věku bylo počasí pečlivě řízeno právě s pomocí ter'angrialů. Jedním z překvapení tohoto věku - zřejmě jedním z těch menších - bylo, že tu byli tací, kteří dokázali ovládat počasí do takové míry, jež by si měla vyžádat použití jednoho z ter'angrialů. Jedno takové zařízení by však nemělo stačit k tomu, aby ovlivnilo byť větší část kontinentu. Ale co by s tím mohly tyto ženy udělat? Co? Kdyby použily kruh?

Bez přemýšlení popadl pravou sílu a černé vločky saa mu zcela zamlžily zrak. Zaťal prsty do litinové mříže v okně. Kov sténal a kroutil se, ne z jeho sevření, ale z chapadel pravé síly, natažené od samotného Velikého pána, jež se ovíjela kolem mříže a zatínala se, jako on v hněvu zatínal prsty. Veliký pán nebude mít radost. Snažil se ze své věznice dotknout se světa dost na to, aby napravil roční doby. Netrpělivě toužil dotknout se světa víc, rozbít prázdnotu, která ho držela, a nebude mít radost. Moridina popadl vztek, krev mu bušila v uších. Před chvilkou mu nezáleželo na tom, kam ty ženy odešly, ale teď... Někam daleko odsud. Prchající lidé utíkali, jak nejdál a nejrychleji mohli. Někam, kde se cítili v bezpečí. Nemělo smysl posílat Madika, aby se zeptal, nemělo smysl tady kohokoliv zmáčknout. Nebyly by tak hloupé, aby za sebou nechaly naživu někoho, kdo by znal jejich cíl. Nešly do Tar Valonu. Co k al'Thorovi? K té bandě vzbouřených Aes Sedai? Na všech třech místech měl špehy, z nichž někteří ani nevěděli, že mu slouží. Než to skončí, budou mu sloužit všichni. Nedovolí, aby mu teď náhodné uklouznutí pokazilo plány.

Náhle zaslechl cosi jiného než dunivé bušení vlastní zuřivosti. Bublání. Zvědavě se podíval na Madika a couvl od šířící se louže na podlaze. Ve svém hněvu popadl s pravou silou víc než jen mříž v okně. Pozoruhodné, kolik krve se dá vymáčknout z lidského těla.

Nechal lidské pozůstatky bez výčitek spadnout. Vlastně ho napadlo, že až Madika najdou, obviní z jeho smrti Aes Sedai. Malý dodatek ke zmatku, šířícímu se světem. Protrhl díru do látky vzoru a s pomocí pravé síly cestoval. Musel najít ty ženy dřív, než použijí svou Větrnou mísu. Nezvládne-li to... Neměl rád, když se mu lidé pletli do pečlivě vymyšlených plánů. Ti, kteří to udělali a přežili, přežili jen proto, aby za to zaplatili.

* * *

Do místnosti ostražitě vstoupil gholam a chřípí se mu chvělo z pachu ještě horké krve. Rudá spálenina na jeho líci připomínala řeřavý uhlík. Gholam vypadal jako obyčejný štíhlý muž, o málo vyšší než průměrní muži tohoto věku, a přesto se doposud nikdy nesetkal s něčím, co mu mohlo ublížit. Dokud nepotkal muže s medailonkem. Ohrnul rty, mohl to být úsměv či škleb. Zvědavě se rozhlížel po místnosti, ale nic tu nebylo, jen rozmáčknutá mrtvola na podlaze. A... pocit... něčeho. Ne jediné síly, ale něčeho, z čeho ho začalo... svědit tělo, byť ne stejně. Přivedla ho sem zvědavost. Kus okenní mříže byl rozmačkaný a celá mříž byla uvolněná. Gholam si zjevně vzpomněl na něco, z čeho ho svrbělo tělo stejným způsobem, ale vzpomínky měl nejasné a zamlžené. Svět se očividně změnil mrknutím oka. Původně tu byl svět válek a vraždění ve velkém, se zbraněmi, které zabíjely na míle, na tisíce mil, a pak tu bylo... tohle. Ale gholam se nezměnil. Stále byl nejnebezpečnější zbraní ze všech.

Znovu roztáhl chřípí, třebaže ty, kdo dokázali usměrňovat, nesledoval čichem. Jediná síla byla použita někde dole a míle na sever. Má ji sledovat, nebo ne? Muž, jenž ho zranil, s nimi nebyl. Ten, kdo mu velel, chtěl mít muže, který gholama zranil, mrtvého možná stejně tolik jako ženy, ale ženy byly snazší cíl. Ženy byly také určeny za cíl, a gholam měl rozkaz. Celý svůj život musel poslouchat toho či onoho člověka, ale ve své mysli měl i představu, že ho nic nepohání. Musel sledovat ženy. Chtěl je sledovat. Chvíle smrti, když cítil, jak schopnost usměrňovat vyprchává spolu se životem, pro něj byla extází. Vytržením. Gholam však měl i hlad, a měl čas. Ony mohly utíkat, ale on je mohl sledovat. Ladně klesl ke zničenému tělu a začal se krmit. Čerstvá krev, horká krev byla nezbytností, ale lidská krev byla vždy nejsladší.

KAPITOLA TŘETÍ

Příjemná projížďka

Kraj kolem Ebú Daru tvořily většinou statky, pastviny a olivové háje, ale bylo tu i mnoho malých lesíků. Ačkoliv byla krajina plošší než Rhannonská pahorkatina na jihu, mírné vlny a občas i kopec přes třicet sáhů vysoký vrhaly v odpoledním slunci dostatečně hluboký stín. Vcelku krajina poskytovala dostatek krytu, aby nechtěným pozorovatelům unikla skupina, jež na první pohled vypadala jako stará kupecká

karavana, skoro padesát lidí na koních a skoro stejně tolik pěších, zvlášť když tu byli čtyři strážci, kteří vyhledávali nepříliš používané stezky podrostem. Elain nezahlédla žádné stopy po lidské přítomnosti, jen na kopci se občas pásla nějaká ta koza.
Dokonce i rostliny a stromy zvyklé na horko začínaly usychat a umírat, ale kdykoliv jindy by ji těšila pouhá prohlídka krajiny. Mohlo to být tisíc leguí od země, kterou viděla, když jela po druhém břehu řeky Eldar. Kopce vypadaly divně, byly jaksi připosražené, jako by je zmáčkla velká, lhostejná ruka. Před nimi vzlétala hejna ptáků jasných barev a před koňmi se třepetali kolibříci, desítky různých druhů, poletující drahokamy s rozmazanými křídly. Místy hustě visely liány, některé stromy měly namísto koruny listy připomínající svazky úzkolistého kapradí a jiné vypadaly jako zelené péřové prachovky vysoké jako člověk. Několik rostlin teplo zmátlo natolik, že se snažily vykvést, objevovaly se jasně rudé a ohnivě žluté kvítky, některé jako dvě dlaně. Šířila se od nich bohatá a - napadlo ji "smyslná" - vůně. Objevila několik balvanů, o kterých by se byla ochotná vsadit, že to bývaly prsty na noze sochy, ačkoliv proč by někdo stavěl tak velkou sochu s bosýma nohama, to si neuměla představit. Jindy cesta vedla hotovým lesem silných kanelovaných kamenů stojících mezi stromy, povětřím ošlehaných pahýlů sloupů, z nichž mnohé byly svalené a většinu již dávno místní sedláci rozebrali na stavební kámen. Byla to příjemná jízda, i když se koním od kopyt zvedala z vyprahlé země oblaka prachu. Horko se jí samo sebou nedotýkalo a nebylo tu příliš mnoho much. Nebezpečí zůstalo za nimi, utekli Zaprodancům a žádný z nich ani z jejich sluhů je teď rozhodně nemohl dohonit. Mohla to být příjemná jízda, jenže...
Například Aviendha zjistila, že zpráva, již poslala o tom, že nepřítel přijde, až ho budou nejméně čekat, nebyla doručena. Zprvu se Elain ulevilo, že může změnit téma a nemyslet pořád na Randa. Ne že by se žárlivost zase vrátila, spíš docela chtěla, aby se s ní o něj Aviendha podělila. Nebyla to žárlivost, ale závist. Dávala by přednost tomu prvnímu. Pak jí konečně došlo, co právě přítelkyně říká tichým, monotónním hlasem, a vlasy na hlavě se jí zježily.
"To nemůžeš," namítla a pobídla koně blíž k Aviendze. Vlastně usoudila, že by Aviendha neměla větší potíže, kdyby chtěla Kurin zmlátit nebo ji svázat nebo to ostatní. Tedy pokud by to ostatní ženy Mořského národa připustily. "Nemůžeme s nimi začít válku, rozhodně ne dřív, než použijeme mísu. A ne kvůli tomuhle," dodala chvatně. "To už vůbec ne." Rozhodně nezačnou válku předtím ani poté, co použijí mísu. Ne jen kvůli tomu, že se hledačky větru chovaly stále nafoukaněji. Ne jenom kvůli tomu...
Nadechla se a pokračovala. "Ani kdyby mi to řekla, nevěděla bych, co máš na mysli. Je mi jasné, proč ses nemohla vyjádřit jasněji, ale chápeš to, ne?"
Aviendha se mračila do prázdna a nepřítomně si smetala mouchy z obličeje. "Musíš ji doručit, řekla jsem jí," zabručela. "Musíš ji doručit! Co kdyby to byla některá Duše Stínu? Co kdyby se mu podařilo dostat se ke mně průchodem, a pak k vám, bez varování? Co kdyby...?" Náhle se s beznadějným výrazem podívala na Elain. "Spolknu svůj nůž," prohlásila smutně, "ale mohla by mi prasknout játra."
Elain už chtěla říci něco o tom, že správné je spolknout hněv, že se může vztekat, co hrdlo ráčí, hlavně pokud si vztek nevybije na Atha'an Miere - takový byl význam řečí o nožích a játrech - ale než stačila otevřít ústa, přibrzdila u nich svého koně Adeleas. Bělovlasá sestra získala v Ebú Daru nové sedlo, přeplácanou věc se stříbrem na hrušce a rozsochách. Mouchy se jí z nějakého důvodu vyhýbaly, třebaže používala voňavku, že by jí to i kytky záviděly.
"Omluvte mě. To poslední jsem slyšela, i když jsem nechtěla." Adeleas rozhodně nemluvila omluvným tónem, a Elain napadlo, kolik toho vyslechla doopravdy. Cítila, jak jí hoří tváře. Něco z toho, co Aviendha řekla o Randovi, bylo pozoruhodně upřímné a otevřené. I něco z toho, co řekla Elain sama. Jedna věc byla bavit se tímto způsobem s nejbližší kamarádkou, a docela jiného mít podezření, že poslouchal ještě někdo jiný. Aviendha to zřejmě cítila stejně. Nezačervenala se, ale na kyselý škleb, který vrhla po hnědé sestře, by byla pyšná i Nyneiva.
Adeleas se jen usmála, úsměv to byl neslaný nemastný jako řídká polívka. "Nejlepší by bylo, kdybys své přítelkyni dala s Atha'an Miere volnou ruku." Podívala se na Aviendhu a zamrkala. "No, volnější ruku. Dostat do nich strach ze Světla by mělo stačit. Už ho skoro mají, pro případ, že sis nevšimla. Mnohem víc se bojí ‚divoké' Aielanky - promiň, Aviendho - než Aes Sedai. Merilille by to navrhla, ale ještě jí hoří uši."
Aviendžin výraz málokdy něco prozrazoval, ale teď se tvářila stejně zmateně jako Elain. Elain se otočila v

sedle a zamračila se za sebe. Merilille jela vedle Vandene, Careane a Sareithy, ne moc daleko, ale upřeně se dívala na všechno kromě Elain. Za sestrami byly ženy Mořského národa, stále v zástupu, a pak šicí kroužek, který zatím nebylo vidět, před nákladními koňmi. Plahočily se mezi rozbitými sloupy. Nad nimi přeletělo padesát či sto červenozelených ptáků s dlouhými ocasy a vzduchem se nesl jejich křik.
"Proč?" zeptala se Elain stroze. Připadalo jí hloupé přidávat ke zmatku, který již bublal pod povrchem - a občas i na povrchu - ale Adeleas nepovažovala za hlupačku. Hnědá sestra, zřejmě překvapená, zvedla obočí. Možná byla překvapená. Adeleas si obvykle myslela, že každý by měl vidět, co vidí ona. Možná.
"Proč? Aby se zde nastolila rovnováha, proto. Jestli budou mít Atha'an Miere pocit, že nás potřebují, abychom je chránily před Aielankou, mohlo by to nastolit velice užitečnou rovnováhu s těmi..." Adeleas se odmlčela a začala si upravovat světle šedé šaty. "...ostatními věcmi."
Elain pevně stiskla rty. Ostatními věcmi Adeleas myslela dohodu s Mořským národem. "Můžeš jet s ostatními," pravila chladně.
Adeleas nic nenamítala, nesnažila se prosadit svou. Jen sklonila hlavu a odjela. Ani na okamžik se nepřestala usmívat. Starší Aes Sedai přijaly, že Nyneiva a Elain stojí nad nimi a mluví s Egwaininou autoritou za zády, ale pravdou bylo, že kromě na povrchu to moc neznamenalo. Možná nikde. Navenek byly uctivé, poslouchaly, ale...
Po všem, co bylo řečeno a vykonáno, byla Elain Aes Sedai ve věku, kdy většina učenek ve Věži ještě nosila bílý šat mladší novicky a jen málokterá se stala přijatou. A ona s Nyneivou s tou dohodou souhlasily, což neukazovalo zrovna na moudrost a bystrost. Nejen že Mořský národ získá mísu, ale dvacet sester odejde k Atha'an Miere, podrobí se jejich zákonům a naučí hledačky větru všechno, co se budou chtít naučit, a nebudou smět odejít, dokud je nenahradí další. Hledačky větru budou moci navštěvovat Věž jako hosté, budou se moci učit všemu, co se jim zlíbí, kdykoliv se jim zlíbí. Už jen kvůli tomu bude sněmovna ječet, a Egwain nejspíš taky, ale to ostatní... Jedna každá ze starších sester si myslela, že by našla nějaký způsob, jak se uzavření této dohody vyhnout. Možná by to skutečně dokázaly. Elain tomu nevěřila, ale nebyla si jistá.
Aviendze nic neřekla, ale po chvíli druhá žena promluvila sama. "Pokud dokážu uchovat čest a zároveň ti pomoct, nezáleží mi na tom, když to nakonec poslouží i Aes Sedai." Elain zřejmě nikdy mezi Aes Sedai nezahrnovala, ne úplně.
Elain zaváhala, pak kývla. Něco se s chováním Mořského národa udělat muselo. Merilille a ostatní se zatím chovaly s pozoruhodnou snášenlivostí, ale jak dlouho to vydrží? Nyneiva mohla vybuchnout, jakmile hledačkám větru začne věnovat pozornost. Bylo třeba udržovat vše co nejklidnější, jak nejdéle to půjde, ale pokud by si Atha'an Miere dál myslely, že můžou civět Aes Sedai do očí, začaly by potíže.
Život byl složitější, než si v Caemlynu uměla představit, bez ohledu na to, kolik lekcí jako dědička dostala. O tolik složitější, od chvíle, kdy vstoupila do Věže.
"Jenom nebuď příliš... důrazná," pronesla tiše. "A, prosím, buď opatrná. Nakonec jich je dvacet a ty jsi sama. Nechci, aby se ti něco stalo dřív, než ti dokážu pomoct." Aviendha se na ni usmála jako vlčice a otočila šedou klisnu, aby počkala na Atha'an Miere.
Elain se čas od času ohlížela, avšak mezi stromy viděla jen, jak Aviendha jede vedle Kurin a klidně s ní hovoří, aniž by se na ženu vůbec podívala. Rozhodně se nemračila, třebaže na ni Kurin zírala se značným úžasem. Když Aviendha pobídla koně a zase se zařadila vedle Elain, přičemž zvíře plácla otěží - nikdy z ní nebude jezdec - Kurin zajela zpátky, aby promluvila s Renaile, a zakrátko rozzlobená Renaile poslala Rainyn do čela zástupu.
Nejmladší hledačka větru seděla na koni ještě neohrabaněji než Aviendha, o níž předstírala, že ji po Elainině druhém boku nevidí, stejně jako si nevšímala malých zelených much, které jí bzučely kolem tmavého obličeje. "Renaile din Calon Modrá hvězda," začala škrobeně, "žádá, abys napomenula tu aielskou ženu, Elain Aes Sedai." Aviendha předvedla zuby v úsměvu, a Rainyn se musela aspoň po očku dívat, poněvadž zrudla.
"Řekni Renaile, že Aviendha není Aes Sedai," opáčila Elain. "Požádám ji, aby byla opatrná," v tomhle nelhala, udělala to a udělá to znovu, "ale nemůžu ji k ničemu nutit." Z náhlého popudu dodala: "Víš sama, jací jsou Aielové." Mořský národ měl pár prapodivných představ o tom, jací jsou Aielové. Rainyn vytřeštila oči na stále se křenící Aviendhu a zpopelavěla, pak prudce otočila koně a odcválala k Renaile.

Cestou nadskakovala v sedle.
Aviendha se potěšeně zasmála, ale Elain napadlo, jestli celá ta věc není mýlka. I když byla třicet kroků daleko, viděla, jak Renaile zduřela tvář, když jí Rainyn podala hlášení. Tvářily se rozzlobeně a na Aes Sedai před sebou se nyní mračily výhružně. Ne na Aviendhu, na sestry. Když to uviděla Adeleas, zamyšleně kývla a Merilille jen stěží skryla úsměv. Aspoň měly radost.
I kdyby to byl cestou jediný incident, zničil by veškerou radost z květin a stromů, jenže to nebyl ani první. Krátce po odjezdu se k Elain jedna po druhé přiblížily členky šicího kroužku, všechny až na Kirstian, a ona by byla nepochybně přišla také, kdyby nedostala rozkaz stínit Ispan. Ženy přicházely jedna po druhé, zdráhavě, s pokornými úsměvy, až jim Elain málem řekla, ať se chovají způsobem odpovídajícím jejich věku. Rozhodně nedávaly žádné požadavky a byly příliš chytré, než aby rovnou žádaly to, co jim již bylo odepřeno, ale našly si jiné cestičky.
"Napadlo mě," vyhrkla Reanne rozjařeně, "že musíš chtít Ispan Sedai vyslechnout co nejdřív. Kdo může vědět, co ještě měla ve městě v plánu, kromě objevení toho skladiště?" Předstírala, že jde jen o nezávazný rozhovor, ale občas po Elain vrhla kosý pohled, aby viděla, jak to přijímá. "Jsem si jistá, že na statek se dostaneme nejdřív za hodinu, když jedeme takhle pomalu, možná dvě, a ty určitě nechceš promarnit dvě hodiny. Ty bylinky, co jí dala Nyneiva Sedai, jí docela rozvázaly jazyk, a sestrám určitě vyhoví."
Zářivý úsměv pohasl, když Elain řekla, že výslech Ispan může počkat a taky počká. Světlo, to vážně čekaly, že někdo bude klást otázky cestou lesem po cestě, která si své jméno skoro nezasloužila? Reanne se vrátila k rodince a mrmlala.
"Odpuštění, Elain Sedai," ozvala se Chilares vzápětí se stopami murandského přízvuku. Zelený slamák měla přesně v odstínu spodniček. "Odpuštění, jestli tě ruším." Nenosila červený pásek moudré ženy, většina členek šicího kroužku ho nenosila. Famelle byla zlatnice, Eldase dodávala lakované zboží kupcům pro vývoz. Chilares prodávala koberce a Reanne sama zařizovala lodní dopravu pro menší obchodníky. Některé měly jednoduchou práci - Kirstian vedla malou tkalcovnu a Dimana byla švadlena, byť zámožná - ale za svůj život vykonávaly mnoho řemesel. A používaly mnoho jmen. "Ispan Sedai není moc dobře," řekla Chilares a nejistě si poposedla. "Možná na ni ty bylinky mají větší vliv, než si Nyneiva Sedai myslela. Bylo by hrozné, kdyby se jí něco stalo. Totiž než ji vyslechnete. Možná by se na ni mohly sestry podívat, ne? Vyléčit, víš..." Odmlčela se a velkýma hnědýma očima nervózně mrkala. Ona je taky doprovázela Sumeko.
Když se Elain ohlédla, viděla, že statná žena stojí ve třmenech, aby dobře viděla přes hledačky větru, dokud si nevšimla, že se na ni Elain dívá, a pak si honem sedla. Sumeko toho o léčení věděla víc než kterákoliv sestra kromě Nyneivy. Možná víc než Nyneiva. Elain prostě ukázala dozadu, až Chilares zrudla a otočila koně.
Chvíli poté, co odjela Reanne, připojila se k Elain Merilille. Šedá sestra předstírala nezávazný rozhovor mnohem lépe než první žena. Alespoň mluvou, jinak byla napjatá. "Ráda bych věděla, jak moc těm ženám můžeš důvěřovat, Elain." Našpulila rty a rukou v rukavičce si smetala prach z modrých jezdeckých šatů. "Prý nepřijímají divoženky, ale sama Reanne by mohla být divoženka, třebaže tvrdí, že neudělala zkoušku na přijatou. Sumeko taky a Kirstian docela určitě." Lehce se na Kirstian zamračila a potřásla hlavou. "Musela sis všimnout, jak při každé zmínce o Věži nadskočí. Neví víc, než kolik mohla zvědět z rozhovoru s někým, koho skutečně vyhodily." Merilille si povzdechla, litovala toho, co musela říci. Vážně byla velmi dobrá. "Napadlo tě, že by mohly lhát i v jiných věcech? Mohly by to být temné družky, co my víme, nebo jejich pohůnci. Možná nejsou, jenže moc se jim věřit nedá. Věřím, že tu je statek, ať už ho používají jako úkryt nebo ne, jinak bych s tímhle nesouhlasila, nepřekvapilo by mne však, kdybychom tam našli pár polorozpadlých chatrčí a tucet divoženek. No, možná ne rozpadlých - zřejmě mají peníze - ale princip je stejný. Ne, prostě se jim nedá věřit."
Elain začala bublat ve chvíli, kdy si uvědomila, kam Merilille míří, a vřelo to v ní stále víc. Všechny ty okliky, samé "mohlo by" a "mělo by", takže jí mohla podstrčit věci, kterým sama nevěřila. Temné družky? Šicí kroužek s temnými druhy bojoval. Dvě z nich zemřely. A bez Sumeko a Ieine mohla být Nyneiva mrtvá, místo aby zajaly Ispan. Ne, důvod, proč se jim nedá věřit, nebyl Merilillin strach z toho, že se odpřisáhly Stínu, jinak by to řekla. Nedalo se jim věřit, protože se jim nedalo věřit, a proto by neměly

hlídat Ispan.
Elain plácla velkou zelenou mouchu, která se usadila Lvici na krku, a plesknutím podtrhla Merilillina poslední slova, až šedá sestra polekaně nadskočila. "Jak se opovažuješ?" vydechla Elain. "V Rahadu bojovaly s Ispan a Falion a gholamem, nemluvě o dvou desítkách vazounů s meči. Ty jsi tam nebyla." To ale nebylo spravedlivé. Merilille a ostatní nechaly v paláci, poněvadž Aes Sedai v Rahadu by k nim přitáhly pozornost jako trubky a bubny. Elain se zlobila a křičela. "Už nikdy přede mnou něco takového neříkej. Nikdy! Ne bez jasného důkazu! Ne bez důkazu! Jestli to uděláš, určím ti pokání, až ti polezou oči z důlků!" Ať už nad ní stála sebevýš, neměla právo jí určovat pokání, ale vůbec jí na tom nezáleželo. "Nechám tě jít pěšky zbytek cesty do Tar Valonu! Celou cestu budeš jíst jenom chleba a pít vodu! Předám jim tebe do péče a řeknu jim, ať tě plácnou, když řekneš kšá třeba jen huse!"
Docházelo jí, že vřiská. Nad hlavou jim letěli jacísi šedobílí ptáci a ona je překřičela. Zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit. Neměla na křik hlas, vždycky jen vřeštěla. Všichni se na ni užasle dívali. Jen Aviendha pochvalně kývla. Samozřejmě by udělala totéž, kdyby Elain vrazila Merilille nůž mezi žebra. Aviendha zůstane její přítelkyní bez ohledu na cokoliv. Merilille byla Cairhieňanka, bledá jako plátno, a teď zbledla ještě víc.
"Myslím to vážně," pokračovala Elain mnohem klidnějším hlasem, ačkoliv Merilille téměř zesinala. Myslela vážně každé slovo. Nemohly si dovolit, aby mezi nimi kolovaly takové řeči. Rozhodně to zarazí, i když šicí kroužek nejspíš omdlí.
Doufala, že tím to skončilo. Mělo. Ale když odjela Chilares, nahradila ji Sareitha a také měla důvod, proč se rodince nedá věřit. Kvůli věku. Dokonce i Kirstian tvrdila, že je starší než kterákoliv živá Aes Sedai, zatímco Reanne prý bylo ještě o sto let víc, a to ani nebyla z rodinky nejstarší. Titul nejstarší držela nejstarší z rodinky v Ebú Daru, a podle neměnného schématu, jímž se řídily, aby se vyhnuly odhalení, byly prý ještě starší ženy na jiných místech. To bylo zhola nemožné, na tom Sareitha trvala.
Elain nekřičela, ale dalo jí to spoustu práce. "Nakonec zjistíme pravdu," řekla Sareitze. Nepochybovala o tom, co rodinka říkala, ale musel tu být důvod, proč ty ženy neměly bezvěký vzhled a také nevypadaly na věk, jaký tvrdily, že mají. Jestli na to přijde. Něco jí říkalo, že je to nasnadě, jenomže ji nenapadalo, co to je. "Nakonec," dodala rázně, když hnědá opět otevřela pusu. "To stačí, Sareitho." Sareitha nejistě kývla a odjela. Deset minut nato ji nahradila Sibella.
Pokaždé, když přijela jedna z rodinky s nejasnou prosbou, aby je zbavila Ispan, brzy ji následovala jedna ze sester se stejnou prosbou. Jen Merilille se jí vyhýbala a zamrkala pokaždé, když se na ni Elain podívala. Možná mělo křičení taky své využití. Rozhodně už se žádná ze sester nepokusila obvinit rodinku tak přímo.
Například Vandene začala debatou o Mořském národě a jak zrušit účinky dohody s nimi uzavřené a proč je nutné je zrušit, pokud to půjde. Mluvila docela věcně, ani slovem či gestem nikoho neobvinila. Ne že by musela. K tomu stačil už samotný námět, jakkoliv opatrně podaný. Bílá věž, říkala, si udržela svůj vliv ve světě ne silou zbraní nebo přesvědčováním, dokonce ani intrikami a manipulováním s lidmi ne, ačkoliv to poslední rychle přešla. Podle ní Bílá věž ovládala či ovlivňovala události takovou měrou, jakou to dělala, protože všichni viděli, že Věž stojí stranou a nad ostatními ještě víc než králové či královny. A to zase záviselo na tom, aby tak všichni nahlíželi na každou Aes Sedai. Měli je považovat za záhadné, odlišné od všech ostatních lidí. Jiný materiál. Podle historie Aes Sedai, které to nedokázaly - a pár se jich našlo - byly drženy v ústraní, jak jen to bylo možné.
Elain chvíli trvalo, než si uvědomila, že se směr hovoru přesunul od Mořského národa, a pochopila, kam míří. Jiný materiál, tajuplný, nemohl mít přes hlavu natažený pytel a být přivázaný přes sedlo. Ne tam, kde to mohl vidět někdo jiný než Aes Sedai. Sestry by ve skutečnosti byly na Ispan tvrdší, než nač by se šicí kroužek kdy vzmohl, prostě jen ne na veřejnosti. Tato námitka by nejspíš měla větší váhu, kdyby přišla první, ale takhle Elain poslala Vandene pryč stejně rychle jako ostatní. A vzápětí ji nahradila Adeleas, hned poté, co jí Sibella řekla, že nikdo z šicího kroužku nechápe, co si to Ispan mumlá. No, pak by jí nejspíš nerozuměly ani sestry. Mumlání! Světlo! Aes Sedai se střídaly, i když Elain věděla, co mají za lubem, občas bylo těžké pochopit spojitost. Když jí začala Careane vykládat, že všechny ty balvany byly skutečně kdysi prsty, údajně na soše nějaké válečné královny skoro dvě stě stop vysoké...
"Ispan zůstane, kde je," řekla jí Elain naprosto chladně, aniž by čekala na další. "A teď, pokud mi

nechceš doopravdy říct, proč by Shiotany napadlo postavit takovou sochu..." Ve starých záznamech zelených stálo, že na sobě měla v podstatě jen zbroj, a to ještě ne moc! Královna! "No? Tak jestli ti to nevadí, chtěla bych si promluvit s Aviendhou. Sama. Děkuju mockrát." Ale ani úsečnost je nezarazila. Jen ji překvapilo, že neposlaly taky Merilillinu komornou.
Nic z toho by se samozřejmě nestalo, kdyby byla Nyneiva tam, kde být měla. Alespoň Elain si byla jistá, že Nyneiva by dokázala zarazit šicí kroužek i sestry. Udělala by s nimi krátký proces. To ona uměla. Potíž byla v tom, že Nyneiva se přilepila na Lana, už když vyjížděli z mýtiny. Strážci byli na výzvědách vepředu a po stranách cesty a občas i vzadu, a k zástupu zajížděli, jen aby ohlásili, co viděli, či ukázali směr, kudy se vyhnou statku či ovčákovi. Birgitte zajížděla hodně daleko a s Elain strávila jen chvilku, a Lan jel ještě dál. A kam šel Lan, šla i Nyneiva.
"Nikdo nedělá problémy, co?" zeptala se s temným pohledem upřeným na Mořský národ, když se poprvé vrátila s Lanem. "No, tak to je dobře," dodala, než Elain stačila otevřít ústa, otočila bachratou kobylku, jako kdyby to byl dostihový oř, plácla ji otěžemi a s kloboukem v ruce odcválala za Lanem, jehož dohonila, než zmizel za kopcem. Ovšemže tady nebylo nic, nač by si mohla doopravdy stěžovat. Přijela k ní Reanne i Merilille, a všechno se zřejmě uklidnilo.
Když se ale objevila Nyneiva příště, Elain již protrpěla několik zastřených pokusů předat Ispan sestrám, Aviendha mluvila s Kurin a hledačky větru pomalu bublaly, když to však Nyneivě vysvětlila, ta se na ni jen zamračeně dívala. Pravda, v této chvíli byly všechny tam, kam patřily. Atha'an Miere se mračily, pravda, ale šicí kroužek jel o hodný kus za nimi, a vedle ostatních sester by ani hlouček novicek nevypadal spořádaněji a nevinněji. Elain by nejradši ječela!
"Ty určitě všechno zvládneš, Elain," prohlásila Nyneiva. "Máš přece všechen ten výcvik na královnu. Tohle nemůže být nic, co by - mor na toho chlapa! Už zas jede pryč! Ty to určitě zvládneš." A hnala tu ubohou kobylku, jako by to byl ten nejlepší válečný hřebec.
Tuhle chvíli si Aviendha vybrala, aby si popovídala o tom, že Rand ji zřejmě rád líbá na krk. A jí se to náhodou líbí. Elain se to taky líbilo, když líbal ji, ale i když si již zvykla probírat takové věci - i když zdráhavě - nechtěla se o tom bavit právě teď. Na Randa se zlobila. Nebylo to spravedlivé, jenže nebýt jeho, mohla Nyneivě říci, aby s Lanem přestala zacházet jako s malým děckem, které by mohlo upadnout, a věnovala se svým povinnostem. Skoro mu chtěla dát za vinu i to, jak se chová šicí kroužek a ostatní sestry a hledačky větru. To je jedna z věcí, na něž jsou muži dobři, můžeš na ně házet vinu, řekla kdysi Lini a smála se. Obvykle si to zaslouží, i když nevíš jak přesně. Nebylo to spravedlivé, ale ona si přála, aby tu byl aspoň na tak dlouho, aby ho mohla spráskat, aspoň jednou. Na dost dlouho, aby ho políbila, aby se nechala políbit na krk. Na dost dlouho...
"On se radami bude řídit, i když je nerad slyší," pravila náhle a zrudla. Světlo, jak pořád mluví o studu, neměla Aviendha v některých věcech vůbec žádný. A ona už zřejmě taky ne! "Ale když jsem se ho snažila do něčeho tlačit, zapřel se, i když bylo jasné, že mám pravdu. Dělal ti to taky?"
Aviendha se na ni podívala a zřejmě pochopila. Elain si nebyla jistá, jestli se jí to líbí nebo ne. Aspoň se přestaly bavit o Randovi a o líbání. Aspoň na chvíli. Aviendha něco o mužích věděla - cestovala s nimi jako Děva oštěpu, bojovala po jejich boku - avšak nikdy nechtěla být nic jiného než Far Dareis Mai, a měla tudíž jisté... mezery. Dokonce i s panenkami, se kterými si hrávala jako malá, prováděla nájezdy. Nikdy nekoketovala, nerozuměla tomu a nechápala, proč se cítí tak, jak se cítí, když se na ni Rand podívá, ani stovce dalších věcí, jimž se Elain začala učit od chvíle, kdy si všimla, že se na ni jeden kluk dívá jinak než ostatní. Aviendha čekala, že ji to Elain všechno naučí, a ona se snažila. S Aviendhou se mohla bavit o čemkoliv. Kdyby jen Rand nebyl příklad, který tak často používala. Kdyby byl tady, zpráskala by ho. A zlíbala. A pak zase zpráskala.
Vůbec to nebyla příjemná jízda. Spíš protivná.
Nyneiva se ještě párkrát vrátila, nakrátko, než konečně oznámila, že statek rodinky je těsně před nimi, mimo dohled za nízkým vrškem, který vypadal, že každou chvíli spadne. Reanne byla ve svém odhadu pesimistická. Slunce ještě zdaleka neurazilo dvě hodiny.
"Už tam brzy budeme," sdělila Nyneiva Elain a zřejmě si nevšimla, jak mrzutě se Elain tváří. "Lane, vyzvedni, prosím, Reanne. Radši by měly uvidět někoho známého." Lan otočil koně a Nyneiva se otočila v sedle a upřela na sestry přísný pohled. "Nechci, abyste je vyděsily. Budete držet pusu zavřenou, dokud

nebudeme mít příležitost vysvětlit, co jsme zač. A zakrejte si obličej. Nasaďte si kapuce." Narovnala se bez čekání na odpověď a spokojeně kývla. "Tak. Všechno je zařízené. Poslyš, Elain, nechápu, co to tady pořád meleš. Pokud vidím, tak všichni dělají, co by měli."
Elain zaskřípala zuby. Přála si, aby už byli v Caemlynu. Tam taky zamíří, jakmile toto všechno skončí. V Caemlynu na ni již dlouho čekaly její povinnosti. Musela jenom přesvědčit nejsilnější rody, že Lví trůn je její i přes dlouhou nepřítomnost, a taky zvládnout soupeřící rod nebo dva. Kdyby byla tam v době, kdy zmizela máti, žádné soupeře by neměla, ale dějiny Andoru říkaly, že touhle dobou již má. Nějak jí to připadalo snazší než tohle.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Klidné místo

Statek rodinky ležel v širokém údolí obklopeném třemi nízkými kopci. Bylo tady přes tucet velkých, bíle omítnutých budov s plochými střechami, které se ve slunci leskly. Napravo na svahu nejvyššího kopce stály čtyři velké stodoly, také s rovnou střechou, a jednou stranou se opíraly o příkrý sráz za sebou. Několik vysokých stromů, které ještě nepřišly o všechno listí, poskytovalo na dvoře trošku stínu. Na severu a na východě se do dálky táhly olivové háje, stromy rostly i na úbočích kopců. Statek působil dojmem pomalé, avšak usilovné činnosti, v dohledu bylo dobře sto osob, věnovaly se svým denním úkolům, ale nespěchaly.
Mohla to být klidně malá vesnice, až na to, že v dohledu nebyl jediný muž či dítě. Elain ani žádné nečekala. Tohle byla zastávka pro ženy z rodinky, když procházely Ebú Darem, aby jich ve městě nebylo příliš mnoho, ale zároveň to bylo tajné místo, stejně utajované jako sama rodinka. Úředně byl statek znám na dvě stě mil kolem jako útulek pro ženy, místo pro rozjímání a dočasné útočiště před světem, na pár dní, týden, občas i na delší dobu. Elain téměř cítila vážnost tohoto místa. Možná by i litovala, že sem přivedla vnější svět, nebýt toho, že přinášela také naději.
Když se za nakloněným kopcem objevili první koně, vyvolalo to mnohem menší rozruch, než čekala. Mnoho žen se zastavilo, aby se podívalo, ale to bylo vše. Zdejší ženy měly nejrůznější šaty - Elain zahlédla i lesk hedvábí - ale některé nosily koše, jiné vědra, další velké bílé rance špinavého prádla. Jedna držela v rukou za nohy párek svázaných kachen. Šlechtična, řemeslnice, selka a žebračka, tady přivítaly každou stejně, ale všechny během svého pobytu zde musely přiložit ruku k dílu. Aviendha položila Elain ruku na paži a ukázala na vrcholek jednoho kopce, který vypadal jako obrácený, na jedné straně promáčknutý trychtýř. Elain si zaclonila oči před sluncem a po chvíli zahlédla pohyb. Nebylo divu, že ženy nebyly překvapené. Hlídky nahoře dávno každého příchozího zpozorovaly.
Když se přiblížili k domům, vyšla jim vstříc jedna žena. Šaty měla ebúdarské, s hlubokým úzkým výstřihem, ale měla tmavou pleť, a spodničky jasných barev a tak krátké, že si je nemusela držet, aby se jí necouraly v prachu. Neměla ani svatební nůž. Pravidla rodinky sňatek zakazovala. Rodinka musela uchovat až příliš mnoho tajemství.
"To je Alise," zamumlala Reanne a zastavila mezi Nyneivou a Elain. "Je na řadě, aby statek vedla. Je velmi chytrá." Jako by ji to napadlo až teď, dodala ještě tišeji: "A nemá moc ráda hlupáky." Když se Alise přiblížila, Reanne se narovnala v sedle, jako by čekala vynesení ortelu.
Alise Elain připadala taková prostřední, ne jako někdo, kvůli komu by se měla mít Reanne na pozoru, i kdyby nebyla nejstarší šicího kroužku. Alise měla rovná záda a vypadala na střední léta, nebyla ani hubená, ani tlustá, vysoká ani malá, a v tmavohnědých vlasech svázaných do velmi praktického účesu stužkou měla pár šedých pramínků. Měla nezajímavý obličej, i když docela příjemný, takový prostřední, možná s trochu příliš dlouhou bradou. Když uviděla Reanne, zatvářila se poněkud překvapeně, pak se usmála. Ten úsměv všechno změnil. Neudělal ji krásnou, dokonce ani hezkou, ale Elain potěšil, uklidnil ji.
"Nečekala jsem tě... Reanne," řekla Alise a se jménem maličko zaváhala. Očividně si nebyla jistá, jestli má před Nyneivou, Elain a Aviendhou použít Reannin pravý titul. Při řeči si je rychle prohlédla. V hlase se jí ozýval tarabonský přízvuk. "Berowin přivezla zprávu o potížích ve městě, ale nemyslela jsem, že jsou tak zlé, abyste musely odjet. Kdo jsou tyto..." Odmlčela se a vykulila oči, jak se podívala za ně.
Elain se ohlédla a málem vypustila z úst pár vybraných frází, které nasbírala na různých místech, nejnověji od Mata Cauthona.
Ne všem rozuměla, vlastně většině ne - nikdo jí nikdy nechtěl vysvětlit, co přesně znamenají - ale díky nim se jí vždycky ulevilo. Strážci si sundali barvoměnivé pláště a sestry si podle rozkazu nasadily kapuce prachoplášťů, avšak Careane si tu svou nestáhla dost hluboko. Kapuce prostě jen rámovala její bezvěký

obličej. Ne každý by věděl, nač se dívá, ale každý, kdo pobýval ve Věži, to určitě musel poznat. Když se na ni Elain zamračila, Careane si kapuci stáhla hlouběji, ale škoda již byla napáchána.
Na statku byly i další bystré oči. "Aes Sedai!" zavyla jedna žena tónem, jenž by odpovídal ohlášení konce světa. Možná to i byl konec jejího světa. Vřískot se šířil jako stepní požár a statek brzy vypadal jako rozkopnuté mraveniště. Některé ženy rovnou na místě omdlely, avšak většina zmateně pobíhala, ječela, házela na zem, co právě držela, vrážela do druhých, padala, škrábala se na nohy a hnala se dál. Kachny, slepice a krátkorohé kozy prchaly ženám z cesty, aby unikly pošlapání. Uprostřed toho všeho několik žen jenom zíralo s otevřenou pusou, očividně ty, které sem přišly najít útočiště, aniž by tušily něco o rodince, i když pár z nich se po chvíli taky rozběhlo, jak se jich zmocnil zmatek.
"Světlo!" štěkla Nyneiva a trhla za svůj cop. "Některé z nich utíkají do olivových hájů! Zastavte je! Poslední, co chceme, je panika! Pošlete strážce! Honem, honem!" Lan tázavě zvedl obočí, ale ona na něho mávla. "Honem! Než utečou všechny!" S kývnutím, které začalo jako potřásání hlavou, pobodl Lan Mandarba do cvalu za ostatními muži a společně pak objeli šířící se chaos mezi budovami.
Elain ukázala Birgitte, že má jet za nimi. Souhlasila s Lanem. Teď už bylo trochu pozdě snažit se zastavit paniku a strážci na koních, pokoušející se sehnat vystrašené ženy, nejspíš ničemu nepomůžou. Ale nevěděla, jak by ještě mohla něco změnit, a nemělo smysl nechat je pobíhat po kraji. Určitě budou chtít slyšet zprávy, které s Nyneivou přivážely.
Alise neutíkala, dokonce sebou ani nešila. Lehce zbledla, ale potom na Reanne upřela přísný pohled. "Proč?" vydechla. "Proč, Reanne? Neumím si představit, proč jsi to udělala! Daly ti úplatek? Nabídly imunitu? Nechají tě odejít, zatímco my zaplatíme cenu? Nejspíš mi to nedovolí, ale přísahám, že je požádám, aby mi dovolily tě vypeskovat. Ano, tebe! Pravidla se vztahují také na tebe, nejstarší! Jestliže najdu způsob, jak to dokázat, přísahám, že z toho nevyvázneš s úsměvem!" Velmi přísný pohled. Přímo ocelový.
"Tak to není," vyhrkla Reanne, sesedla a pustila otěže. Uchopila Alisiny ruce do svých, třebaže se jí druhá žena snažila vytrhnout. "Nechtěla jsem, aby to takhle dopadlo. Ony to vědí, Alise. O rodince. Věž to vždycky věděla. Všechno. Skoro všechno. Jenže to není důležité." Alise zvedla obočí málem k vlasům, ale Reanne mluvila dál a dychtivě se na Alise dívala zpod velkého slamáku. "Můžeme se vrátit, Alise. Můžeme to znovu zkusit. Řekly, že můžeme." Budovy statku se zřejmě také vyprazdňovaly, ženy vybíhaly, aby zjistily, kvůli čemu je všechen ten zmatek, a pak se pokusily utéci mezi olivy. Křik z hájů prozrazoval, že strážci mají plné ruce práce, ale ne jaký v ní mají úspěch. Nejspíš se jim to moc nedařilo. Elain od Birgitte cítila rozčilení a podráždění. Reanne si prohlédla statek a povzdechla si. "Musíme je sehnat sem, Alise. Můžeme se vrátit."
"To je všechno moc pěkné pro tebe a pár dalších," prohlásila Alise pochybovačně. "Jestli je to pravda. Ale co my ostatní? Věž by mě nebyla držela tak dlouho, kdybych se byla učila rychleji." Zamračeně se podívala na zahalené sestry a pak se znovu podívala na Reanne, i když už se netvářila rozzlobeně. "K čemu bychom se vracely? Aby nám zase řekly, že nejsme dost silné, a poslaly nás pryč? Nebo si nás tam nechají jen jako novicky do konce našich dní? Některé by to možná přijaly, ale já ne. Tak k čemu, Reanne? K čemu?"
Nyneiva slezla z koně a táhla ho za sebou. Elain udělala totéž, i když ji Lvice následovala ochotněji. "Abyste byly součástí Věže, jestli budete chtít," prohlásila Nyneiva netrpělivě dřív, než se k oběma ženám dostala. "Možná abyste se staly Aes Sedai. Já například nevím, proč byste měly být nějak silné, když dokážete projít těma blbýma zkouškama. Nebo se nevracejte. Co se mě týče, klidně utečte. Teda jakmile tady skončím." Rozkročila se, strhla si klobouk z hlavy a dala si ruce v bok. "Tohle je jen plýtvání časem, Reanne, a nás čeká práce. Jsi si jistá, že tady není někdo, koho bychom mohly použít? Mluv. Jestli to nevíš jistě, tak bychom mohly pokračovat. Spěchat už možná nemusíme, ale když teď máme tu věc, tak bych to chtěla vyřídit co nejdřív."
Když se s Elain představily jako Aes Sedai, Aes Sedai, které daly sliby, Alise se začala dávit a uhlazovala si sukně, jako by chtěla spíš popadnout Reanne za krk. Rozzlobeně otevřela ústa - a pak je prudce zavřela, když se k nim připojila Merilille. Nepřestala se sice dívat přísně, ale teď měla v pohledu nádech údivu. A víc než nádech ostražitosti.
"Nyneivo Sedai," řekla Merilille klidně, "Atha'an Miere jsou... netrpělivé... chtějí už sesednout. Myslím,

že některé by mohly žádat léčení." Na rtech se jí mihl úsměv.
To otázku zodpovědělo, třebaže Nyneiva přehnaně bručela, co udělá s další osobou, která o ní bude pochybovat. Elain by mohla říci pár vybraných slov sama, ale pravdou bylo, že Nyneiva vypadala nemálo hloupě, když se takhle chovala, a Merilille a Reanne zdvořile čekaly, až skončí. Alise pak civěla na všechny tři. Tím se věci vyřešily, nebo je možná vyřešily hledačky větru, které sesedly a táhly koně za sebou. Během jízdy je opustily i poslední zbytky půvabu, sebrala jim jej tvrdá sedla - nohy měly ztuhlé stejně jako tváře - a přesto si nikdo nemohl splést, co jsou zač.
"Jestli je dvacet žen Mořského národa tak daleko od moře," zamumlala Alise, "tak už uvěřím všemu."
Nyneiva si odfrkla, jenže neřekla nic, za což byla Elain vděčná. Žena se s tím zřejmě nedokázala srovnat, ani když je za Aes Sedai označila sama Merilille. Tiráda ani výbuch vzteku by nepomohly.
"Tak je vyleč," nakázala Merilille Nyneiva. Zabloudila pohledem na kulhající ženy a dodala: "Jestli poprosí. Zdvořile." Merilille se znovu usmála, ale Nyneiva se již o Mořský národ přestala zajímat a zamračila se na téměř prázdný statek. Po dvoře, plném poházeného prádla, hrábí a košťat, převržených putýnek a vysypaných košů, nemluvě o zhroucených členkách rodinky, které omdlely, ještě pobíhalo pár koz a několik slepic se zase začalo popelit a zobat, ale jediné ženy, jež byly v dohledu a při vědomí, očividně nepatřily k rodince. Některé měly vyšívané lněné či hedvábné šaty, jiné hrubé venkovské sukno, ale to, že neutekly, o nich hodně prozrazovalo. Reanne říkala, že až polovina osazenstva statku může patřit k této skupině. Teď se většina žen tvářila ohromeně.
Přes své vrčení Nyneiva nemarnila čas na to, aby se snažila převzít vedení. Nebo se možná Alise ujala vedení sama. Dalo se to těžko poznat, poněvadž žena z rodinky neprokazovala Aes Sedai takovou úctu jako šicí kroužek. Možná byla prostě ještě příliš otupělá z toho, jak se události náhle zvrtly. V každém případě odešly společně, Nyneiva vedla kobylu a mávala kloboukem, když Alise nařizovala, jak má sehnat rozprchlé ženy a co s nimi dělat, jakmile je dostane sem. Reanne si byla jistá, že tu je aspoň jedna žena dost silná, aby se mohla připojit ke kruhu, Garenie Rosoindová, a možná dvě další. Elain však spíš doufala, že odešly. Alise střídavě přikyvovala a vrhala po Nyneivě vážné pohledy, jichž si Nyneiva nevšímala.
Zatímco čekaly, než se ženy vrátí, byla zřejmě vhodná chvíle pořádně se podívat do košů, ale když se Elain otočila k nákladním koním, které právě odváděly ke statku, všimla si, že šicí kroužek, Reanne a všechny ostatní, míří pěšky na statek. Některé se vrhly k ženám ležícím na zemi, další k těm, které jen stály s otevřenou pusou. Po Ispan nebylo ani vidu, ani slechu. Ale stačil jediný pohled, aby ji našla. Adeleas a Vandene ji každá držela za jednu ruku a vlekly ji s sebou, až za nimi prachoplášť vlály. Bělovlasé sestry byly propojené, záře saidaru je jaksi obklopovala obě, aniž by se dotkla Ispan. Nedalo se poznat, která malý kruh vede a drží na temné družce štít, ale dokonce ani Zaprodanec by ho nedokázal prorazit. Zastavily se, aby promluvily s rozložitou ženou v prostém hnědém suknu, která zírala na kožený pytel, co měla Ispan přes hlavu, ale přesto udělala pukrle a ukázala na jednu bíle omítnutou budovu.
Elain si vyměnila rozzlobený pohled s Aviendhou. No, alespoň ona byla rozzlobená. Aviendha se občas tvářila jako kámen. Předaly koně dvěma palácovým sloužícím a spěchaly za trojicí. Některé ženy, které nepatřily k rodince, od nich chtěly vědět, co se děje, některé celkem zpupných způsobem, ale Elain to vzala zkrátka, takže za sebou slyšely pohrdlivé frkání a prskání. Á, co by dala za to, aby už měla bezvěkou tvář! Tato myšlenka zatahala za cosi v jejích myšlenkách, ale jakmile se to snažila prozkoumat, bylo to pryč.
Když otevřela prosté dřevěné dveře, kde trojice zmizela, Adeleas a Vandene posadily Ispan na židli a sundaly jí z hlavy pytel, který teď ležel na úzkém stole spolu s jejich plášti. V místnosti bylo jen jedno okno ve stropě, ale slunce ještě stálo vysoko, takže tu bylo dost světla. Stěny lemovaly police a na nich byly naskládané měděné rendlíky a velké bílé mísy. Podle vůně pečeného chleba vedly další dveře do kuchyně.
Vandene se ostře ohlédla, když uslyšela zvuky ve dveřích, jenže když uviděla Elain s Aviendhou, zatvářila se úplně bezvýrazně. "Sumeko říkala, že ty bylinky, co jí dala Nyneiva, už začínají vyprchávat," řekla, "a připadalo nám nejlepší trochu ji vyslechnout, než bude mít mozek zase zamlžený. Teď zřejmě máme chvilku času. Bylo by dobré dozvědět se, co měly... černé adžah," znechuceně zkřivila rty, "za lubem v

Ebú Daru. A co vědí."
"Pochybuji, že o tomto statku vědí, jelikož jsme o něm nevěděly ani my," řekla Adeleas, zamyšleně si prstem poklepávala na rty a studovala ženu na židli, "ale je lepší se přesvědčit než později plakat, jak říkával náš otec." Klidně mohla studovat zvíře, které ještě nikdy neviděla, stvoření, jež podle ní nemohlo existovat.
Ispan zkřivila rty. Po potlučeném obličeji se jí řinul pot, tmavé cůpky s korálky měla rozcuchané a oblečení pomuchlané, ale přes krvavé oči nebyla zdaleka tak omámená jako předtím. "Černé adžah, to je jen povídačka, a hnusná," prskla trochu ochraptěle. V tom pytli muselo být hodně horko a ona nedostala napít od chvíle, kdy vyrazili z Tarasinského paláce. "Překvapuje mě, že tomu věříte. A ještě mě z toho obviňujete! Co jsem udělala, udělala jsem na rozkaz amyrlinina stolce."
"Elaidy?" vyplivla Elain nevěřícně. "Ty máš drzost tvrdit, že ti Elaida nařídila, abys vraždila sestry a kradla ve Věži? Elaida ti nařídila udělat to, co jsi dělala v Tearu a Tanchiku? Nebo snad myslíš Siuan? Ty tvoje lži jsou ubohé! Nějak ses zbavila tří přísah a díky tomu je jasné, že jsi černá adžah."
"Vám nemusím odpovídat na otázky," prohodila Ispan mrzutě a schoulila se. "Vy jste se vzbouřily proti zákonné amyrlin. Budete potrestány, nejspíš utišeny. Zvlášť jestli mi ublížíte. Já sloužím pravé amyrlin a vy budete přísně potrestány, jestli mi ublížíte."
"Mé skoro-sestře odpovíš na všechny otázky." Aviendha palcem vyzkoušela nůž, ale oči upírala na Ispan. "Mokřiňané se bojí bolesti. Nevědí, jak ji obejmout, přijmout. Budeš odpovídat, na co se tě zeptají." Nemračila se, neprskala, jen mluvila, ale Ispan se na židli stáhla.
"Bojím se, že je to zakázáno, i kdyby nepatřila k Věži," řekla Adeleas. "Nesmíme při výslechu prolévat krev, ani dovolit jiným, aby to udělali naším jménem." Mluvila váhavě, ačkoliv Elain nepoznala, zda to je kvůli zákazu nebo proto, že přiznala, že Ispan patří do Věže. Sama si vlastně ani neuvědomila, že tak lze Ispan ještě brát. Existovalo rčení, že žádná žena s Věží neskončí, dokud Věž neskončí s ní, ale pravdou bylo, že jakmile se Bílá věž někoho dotkla, už ho nikdy nepustila ze spárů.
Zamračila se na černou sestru, tak ucouranou a stále tak sebevědomou. Ispan se trochu narovnala a vrhala po Aviendze - a po Elain - pohledy plné pobaveného opovržení. Dřív nebyla tak nafoukaná, když si myslela, že ji mají jen Nyneiva a Elain. Vzpamatovala se, když si vzpomněla, že tu jsou i starší sestry. Sestry, jež se budou držet věžového zákoníku, jako by byl součástí jich samých. A zákon zakazoval nejen prolévání krve, ale i lámání kostí a další věci, jež by víc než ochotně použil kterýkoliv bělokabátnický tazatel. Než začalo sezení, muselo být poskytnuto léčení, a pokud výslech začal po východu slunce, musel do soumraku skončit; pokud po soumraku, skončil do rozedněni. Zákon ještě víc omezoval výslechy příslušnic Věže, sester, přijatých i mladších novicek, při výslechu, trestu ani pokání se nesměl používat saidar. Sestra mohla vrazit novicce jednu za ucho s pomocí jediné síly, když byla hodně rozčilená, dokonce ji i plácnout po zadku, ale víc ne. Ispan se na ni usmála. Usmála! Elain se zhluboka nadechla.
"Adeleas, Vandene, chci, abyste teď odešly a nechaly Ispan nám s Aviendhou." Žaludek se jí stahoval. Musel existovat způsob, jak tu ženu účinně zmáčknout, aby zjistila, co je třeba, aniž by porušila zákon Věže. Ale jak? Lidé, které Věž začala vyslýchat, obvykle začali mluvit, než se jich někdo dotkl - všichni věděli, že proti Věži nevydrží nikdo! - ale málokdy to byly členky Věže. Slyšela další hlas, tentokrát ne Liniin, ale hlas máti. To, co rozkážeš jiným, musíš být ochotna udělat vlastníma rukama. Jako královna, cokoliv je uděláno na tvůj rozkaz, udělala jsi ty. Jestli poruší zákon... Znovu promluvila máti. Dokonce ani královna není nad zákonem, jinak žádný zákon neexistuje. A Lini. Můžeš udělat, co budeš chtít, dítě. Pokud budeš ochotná zaplatit cenu. Strhla si z hlavy klobouk, aniž by rozvázala stužky. Udržet hlas klidný byla námaha. "Až budeme - až skončíme s výslechem, můžete ji odvést zpátky šicímu kroužku." Pak se podvolí Merilille. Libovolných pět sester mohlo sedět při soudu, byly-li požádány.
Ispan otočila hlavu a oteklýma očima přelétla z Elain na Aviendhu a zpátky. Pomalu oči vykulila, až bylo vidět bělmo kolem dokola. Teď už nebyla tak sebejistá.
Vandene s Adeleas si mlčky vyměnily pohled, jako lidé, kteří strávili příliš mnoho času pohromadě, aby ještě museli mluvit nahlas. Pak Vandene vzala Elain a Aviendhu za ruku. "Chtěla bych si s vámi promluvit," zamumlala. Znělo to jako žádost, ale už je táhla ke dveřím.
Venku na dvoře se k sobě choulily asi dva tucty žen z rodinky jako ovce. Ne všechny měly ebúdarské

šaty, ale dvě měly červené opasky moudrých žen, a Elain poznala Berowin, malou baculku, která se obvykle tvářila pyšněji, než odpovídalo její síle v jediné síle. Teď ale ne. Jako ostatní, i ona se tvářila vyděšeně a mrkala, i přes to, že kolem nich stál celý šicí kroužek a naléhavě s nimi mluvil. O kus dál se Nyneiva s Alise snažila nahnat asi dvakrát tolik žen do jedné větší budovy. "Snažily se" byl zřejmě odpovídající výraz.

"...je mi jedno, jaká panství ti patří," ječela Nyneiva na pyšnou ženu ve světle zeleném hedvábí. "Půjdeš tam a zůstaneš tam a nebudeš se nám plíst do cesty, nebo tě tam dokopu!"

Alise ženu v zeleném prostě popadla za límec a hnala ji do dveří i přes její rozhodné protesty. Ozvalo se hlasité kvíknutí, jako když člověk šlápne na velkou husu, a pak se Alise zase objevila a oprašovala si ruce. Potom už ostatní nedělaly potíže.

Vandene je pustila a zadívala se jim do očí. Stále ji obklopovala záře, přesto jejich spojené prameny musela usměrňovat Adeleas. Vandene by dokázala udržet štít jednou utkaný, aniž by ho viděla, ale kdyby to byla ona, ven by je mnohem spíš vyvedla Adeleas. Vandene mohla odejít několik set kroků, než by začalo propojení slábnout - nepřerušilo by se, ani kdyby ona a Adeleas odešly na opačné strany světa, ačkoliv by dávno předtím přestalo být užitečné - ale ona se držela u dveří. Zřejmě si v hlavě sumírovala slova.

"Vždycky jsem považovala za nejlepší, když takové věci dělaly zkušené ženy," řekla nakonec. "Mladším snadno vzkypí krev a neovládnou se. Pak udělají příliš. Nebo si občas uvědomí, že nedokážou udělat dost. Protože ještě neviděly dost. Nejhorší ze všeho je, když v tom najdou... potěšení. Ne že by podle mě tuto charakterovou vadu měla některá z vás." Změřila si Aviendhu pohledem, aniž by se odmlčela.

Aviendha okamžitě uklidila nůž do pochvy. "S Adeleas jsme viděly dost, abychom věděly, proč musíme udělat, co je třeba, a krev nám vychladla už hodně dávno. Snad nám tu práci necháte. Bude to tak mnohem lepší." Vandene zřejmě považovala doporučení za přijaté, takže jen kývla a obrátila se zpátky ke dveřím.

Ještě je nedovřela a Elain už cítila, že uvnitř používají jedinou sílu, tkanivo muselo uzavřít místnost. Ochrana proti odposlouchávání. Cizí uši neuslyší nic, co Ispan řekne. Pak ji napadlo ještě další použití, a ticho zevnitř náhle bylo hrozivější než křik, který snad ochrana zadržovala.

Narazila si klobouk zpátky na hlavu. Horko necítila, ale sluneční záře ji náhle znepokojila. "Nechceš mi pomoct prohlédnout, co je v těch koších?" vyhrkla. Nenařídila nikomu, aby to udělal - ať už to bylo cokoliv - ale zřejmě to na věci nic nezměnilo. Aviendha překvapivě rychle kývla. Zřejmě chtěla taky co nejdřív odejít.

Hledačky větru čekaly kousek od místa, kam sloužící zavedli nákladní zvířata, čekaly netrpělivě a povýšeně se rozhlížely kolem sebe, ruce měly zkřížené na prsou přesně podle Renaile. Došla k nim Alise a jediným pohledem v Renaile poznala vůdkyni skupiny. Elain a Aviendhy si nevšímala.

"Pojďte se mnou," řekla rázně, čímž zarazila hádky. "Aes Sedai řekly, že chcete někam do stínu, než se to tu uklidní." Slova "Aes Sedai" zněla hořce, ačkoliv od rodinky byla Elain zvyklá spíš na bázeň. Možná to bylo něco víc. Renaile ztuhla a tmavá tvář jí potemněla ještě víc, ale Alise se hnala dál. "Co se mě týče, tak tady vy divoženky můžete sedět a potit se, co hrdlo ráčí. Jestli si můžete sednout." Bylo zřejmé, že žádné Atha'an Miere nevyléčily bolavé pozadí. Stály tam jako ženy, které chtějí zapomenout na zbytek těla od pasu dolů. "Ale rozhodně mě nenechávejte čekat."

"Víš, kdo jsem?" zeptala se Renaile vzteky bez sebe, i když se ovládala, jenomže Alise už bez ohlížení odcházela. Renaile viditelně vedla vnitřní zápas. Hřbetem ruky si otřela pot z čela a poté rozzlobeně přikázala ostatním hledačkám větru, aby nechaly ty "břehem prokleté" koně být a Šly za ní. Vytvořily řadu kulhající na rozkročených nohou za Alise, a všechny, až na dvě učednice, si mumlaly - včetně Alise.

Elain začala instinktivně plánovat, jak věci uklidnit, jak vyléčit Atha'an Miere, aniž by o to musely požádat. Nebo aby jim to nějaká sestra nemusela nabízet příliš usilovně. Nyneivu bude třeba také uchlácholit, i ostatní sestry. Ke svému úžasu si uvědomila, že poprvé v životě se jí zrovna nechce někoho chlácholit. Když se dívala, jak hledačky větru kulhají do domu, usoudila, že věci jsou v pořádku právě tak, jak jsou. Aviendha se při pohledu na Atha'an Miere otevřeně zubila. Elain se okamžitě přestala usmívat a obrátila se k nákladním koním. Ale zasloužily si to. Nekřenit se bylo těžké.

S Aviendžinou pomocí šlo pátrání mnohem rychleji než předtím, ačkoliv Aviendha nepoznala, co hledají,

tak rychle jako ona. Nebylo divu. Jen pár sester, které Elain cvičila, k tomu mělo větší nadání než ona, ale většina se jí ani zdaleka neblížila. Přesto dva páry rukou našly víc než jeden a k nalezení tu bylo hodně. Olivrejovaní stájníci a ženy odnášeli harampádí a hromádka ter'angrialů na kamenném víku hranaté cisterny rostla.

Rychle vyložily další čtyři koně a získaly sbírku, která by si ve Věži jistě vysloužila oslavu. I když ter'angrialy nikdo nestudoval. Předměty byly nejrůznějších tvarů. Poháry, mísy, vázy, ani dva nebyly stejně velké, stejného tvaru či ze stejného materiálu. V ploché, červotoči prožrané krabičce, která se rozesychala a vycpávka se již dávno rozpadla v prach, byly uloženy šperky - náhrdelník a náramky s barevnými kameny, úzký, drahokamy vykládaný pás, několik prstenů - a bylo tam místo pro další. Jeden každý kousek byl ter'angrial a ladily spolu, měly být nošeny dohromady, ačkoliv si Elain neuměla představit, proč by nějaká žena chtěla naráz mít u sebe tolik ter'angrialů. Aviendha našla dýku s jílcem z parohu, obtočeným zlatým drátkem. Čepel byla tupá a podle všeho taková byla vždycky. Aviendha zbraň obracela v prstech - ruce se jí roztřásly - až jí ji Elain sebrala a položila k ostatním na víko cisterny. I pak Aviendha chvíli jen stála, dívala se na dýku a olizovala si rty, jako by jí vyschlo v ústech. Na hromádce ležely prsteny, náušnice, náhrdelníky, náramky a spony, mnohé vskutku s prapodivnými vzory. Byly tady sošky a figurky ptáků, zvířat a lidí, několik ostrých nožů, půl tuctu velkých medailonů z bronzu a oceli, většina s divnými vzory, avšak ani na jediném nebyl obrázek, který by Elain něco říkal. Byly tu dva divné klobouky, zdánlivě z kovu, ale příliš zdobené a tenké, aby to byly přilbice, a značný počet předmětů, o nichž netušila, co jsou zač. Hůl, silná jako její zápěstí, jasně červená a hladká, spíš pevná než tvrdá, třebaže vypadala z kamene. V ruce se jen neohřála, byla přímo žhavá! Nebyl to skutečný žár, teplo taky nebylo skutečné, ale stejně! A co sada koulí z kovových prutů uložených v sobě? Každý pohyb vyvolal slabé zazvonění, pokaždé v jiné tónině, a Elain měla pocit, že ať se bude dívat sebepozorněji, vždycky tu bude čekat na objevení další, menší kulička. A co ta věc, která vypadala jako kovový hlavolam, ale byla ze skla? Byla dost těžká, takže ji upustila, a ta věc urazila kus z hrany víka cisterny. Nad tou sbírkou by žasla kterákoliv Aes Sedai. Důležitější bylo, že našly další dva angrialy. Ty Elain pečlivě odložila stranou, hezky na dosah.

Jeden byl zvláštní šperk, zlatý náramek spojený čtyřmi plochými řetízky s prsteny, a do každého kousku byl vyrytý složitý vzor. Byl silnější než druhý, dokonce silnější než želva, kterou ještě měla v kapsáři. Byl vyrobený pro menší ruku, než měla ona či Aviendha. Zvláštní - ale náramek měl maličký zámek včetně mrňavého dutého klíčku, jenž visel na tenoučkém řetízku, který bylo očividně možné sundat. Spolu s klíčkem! Druhý angrial vypadal jako soška ženy ze stářím ztmavlé slonoviny, sedící s nohama zkříženýma před sebou a holými koleny, avšak s vlasy tak dlouhými a hustými, že by v silném plášti nebyla víc zahalená. Tenhle nebyl ani tak silný jako želva, ale jí se moc líbil. Žena měla jednu ruku položenou na koleni dlaní nahoru a palcem se dotýkala prostředníku a prsteníku, druhou ruku pak měla zvednutou, ukazovák a prostředník zdvižené, prsteník a malík ohnuté. Z celé sošky vyzařovala nebývalá důstojnost, avšak v dokonale zpodobněné tváři bylo vidět pobavení a veselí. Možná ji vyrobili pro nějakou konkrétní ženu? Vypadala jaksi osobně. Třeba to tak ve věku pověstí dělávali. Některé ter'angrialy byly obrovské, k jejich přemístění bylo třeba koní a lidí, někdy i jediné síly, ale většina angrialů byla malá, aby je lidé mohli nosit u sebe. Ne všechny, ale většina.

Právě sundávaly plachtu z dalšího koše, když k nim přišla Nyneiva. Atha'an Miere zrovna vycházely z domu a už nekulhaly. Merilille hovořila s Renaile, či spíš hledačka větru mluvila a Merilille poslouchala. Elain napadlo, co se tam asi stalo. Štíhlá šedá sestra se už netvářila tak spokojeně. Hlouček žen z rodinky se rozrostl, a zatímco se Elain dívala, na dvůr přišly se zdráháním další tři ženy a další dvě stály na kraji olivového háje a nerozhodně se rozhlížely. Někde mezi stromy cítila Birgitte, byla jen o málo méně rozčilená než předtím.

Nyneiva se podívala na sbírku ter'angrialů a zatahala se za cop. Někde ztratila klobouk. "To může počkat," prohlásila znechuceně. "Je čas."

KAPITOLA PÁTÁ

Bouře propuká

Slunce bylo teprve v polovině cesty k obzoru, když se po ušlapané stezce vyškrábaly na vršek kopce s prudkými srázem nad stodolami. Tohle místo Renaile vybrala. Z toho, co se Elain od jedné hledačky větru Mořského národa dozvěděla o práci s počasím, to dávalo smysl. Změnit cokoliv dál než v bezprostředním okolí vyžadovalo práci na velké vzdálenosti. A to znamenalo, že musely vidět na velké vzdálenosti, což se snáz udělalo na moři než na pevnině. Nebo na vrcholku hory nebo alespoň kopce. Také bylo třeba obratnosti, musely se vyhnout tomu, aby někde jinde způsobily přívalové deště či větrné víry nebo Světlo ví co. Cokoliv udělají, účinky se budou šířit jako vlny od kamene vhozeného do rybníka. Elain v nejmenším netoužila vést kruh, který Větrnou mísu použije.
Vrcholek kopce byl bez křoví, plochý, byť ne rovný, kamenná tabule padesát kroků dlouhá i široká, bylo tu dost místa pro každého, kdo tu musel být, i pro pár dalších, kteří tu neměli co dělat. Z výšky alespoň padesáti kroků nad stodolou odtud byl překrásný výhled na míle do krajiny, připomínající sešívanou pokrývku, byly tu statky, pastviny, lesy a olivovníkové háje. Spolu se stovkou zelených odstínů tu bylo příliš mnoho hnědé a spálené žluté, takže bylo nad slunce jasné, jak je nutné udělat to, k čemu se chystaly, Elain však krajina přesto připadala nádherná. Třebaže ve vzduchu visel prach jako řídká mlha, viděla tak daleko! Země tu byla až na těch pár kopců více méně rovná. Ebú Dar ležel těsně mimo dohled na jihu, nezahlédla ho, ani když uchopila jedinou sílu, a přesto se jí zdálo, že by ho měla spatřit, kdyby se jen trošku snažila. S trochou námahy by jistě uviděla i řeku Eldar. Překrásná vyhlídka. Ale ne každého zajímala.
"Promarněná hodina," bručela Nyneiva a zlobně se mračila na Reanne. A skoro na všechny ostatní taky. Když tu nebyl Lan, zřejmě měla dojem, že je to příležitost popustit uzdu vzteku. "Skoro hodina. Možná víc. Úplně promarněná. Alise je asi docela schopná, ale myslela jsem si, že Reanne bude vědět, kdo tu je! Světlo! Jestli mi ta pitomá ženská zase omdlí...!" Elain doufala, že se ještě chvíli udrží. Jakmile jednou

povolily hranice, byla z toho vždycky hotová bouře.
Reanne se snažila zachovat veselý, dychtivý výraz, ale rukama neustále něco popotahovala a uhlazovala na svých sukních. Kirstian měla ruce zaťaté v pěst, potila se a vypadala, že každou chvíli začne zvracet. Když se na ni kdokoliv podíval, zachvěla se. Třetí žena z rodinky, Garenie, byla saldejská obchodnice se silným nosem a širokými ústy, malá, hubená, silnější v jediné síle než druhé dvě, a vypadala stejně stará jako Nyneiva.
Vážně tu byl další párek, který mohl být dost silný - nejspíš rodinka tomu nikdy nevěnovala pozornost - ale poslední žena odešla před třemi dny. Nikdo jiný na statku se jim zdaleka nepřibližoval. Proto byla Nyneiva tak znechucená. Alespoň to byl jeden z důvodů. Dalším bylo, že Garenie byla jednou z prvních, které našly, omdlela přímo na dvoře. Vlastně ještě dvakrát omdlela poté, co ji vzbudily, jakmile jí oči padly na některou sestru. Jelikož však Nyneiva byla Nyneiva, nehodlala přiznat, že měla udělat něco tak jednoduchého, jako požádat Alise, která byla stále ještě na statku. Nebo aspoň říci Alise, co hledá, než se jí ta žena zeptala. Nyneiva nikdy nečekala, že kdokoliv bude mít dost rozumu, aby poznal, kde je nahoře a kde dole. Kromě ní.
"Už to mohlo být vyřízený!" remcala mrzutě. "Mohly jsme se zbavit -!" Málem se třásla úsilím nemračit se na Mořský národ. Ženy stály na východním okraji kamenné tabule a Renaile důrazně mávala rukama a zřejmě jim vydávala příkazy. Elain by dala hodně za to, aby je slyšela.
Nyneiva se mračila i na Merilille, Careane a Sareithu, která stále pevně svírala mísu zabalenou v hedvábí. Adeleas a Vandene zůstaly dole, zavřené s Ispan. Tři sestry stály stranou a bavily se spolu, Nyneivě nevěnovaly pozornost, pokud na ně přímo nepromluvila, avšak Merilille občas zalétla pohledem k hledačkám větru a hned zase uhnula. Masku vážnosti trochu narušovalo, že si špičkou jazyka olizovala rty.
Udělala snad nějakou chybu, když je dole léčila? Merilille dojednávala smlouvy a vyjednávala při mezistátních sporech. Jenom málokdo v Bílé věži byl lepší než ona. Ale Elain si vzpomínala na příběh, který kdysi slyšela, takový vtip, o domanské obchodnici, správci nákladu Mořského národa a Aes Sedai. Jen málo lidí vykládalo vtipy o Aes Sedai. Nemuselo to být nejzdravější. Obchodnice a správce nákladu si na břehu našli obyčejný kámen a prodávali si ho navzájem, přičemž se jim podařilo oběma pokaždé vydělat. Potom přišla Aes Sedai. Domanka Aes Sedai přesvědčila, aby kámen koupila za dvojnásobek ceny, kterou sama naposledy zaplatila. Poté Atha'an Miere přesvědčil Aes Sedai, aby si od něj koupila tentýž kámen za dvakrát vyšší cenu znovu. Byl to jenom vtip, ale ukazoval, čemu lidé věřili. Starší sestry možná nejsou lepší vyjednavačky než Mořský národ.
Jakmile se dostaly nahoru, Aviendha došla přímo na kraj útesu. Stála tam a zírala k severu, nehybná jako socha. Po chvíli si Elain uvědomila, že neobdivuje krajinu. Aviendha prostě civěla. Elain si zvedla sukně, což bylo se třemi angrialy v ruce obtížné, a připojila se k ní.
Útes spadal na deset sáhů k olivovníkům, zubatá kamenná stěna, holá až na několik usychajících keříků. Nebyla to zrovna velká hloubka, ale rovněž to nebylo jako dívat se na zem z vrcholku stromu. Zvláštní, když se podívala dolů, trochu se jí zatočila hlava. Aviendha si však zřejmě ani neuvědomovala, že stojí těsně na kraji.
"Něco ti dělá starosti?" zeptala se Elain tiše.
Aviendha odtrhla zrak od dálavy. "Zklamala jsem tě," řekla nakonec. Mluvila hluše. "Nedokážu udělat průchod pořádně a všichni viděli, jak jsem tě zahanbila. Myslela jsem si, že ten sluha je jedna z Duší Stínu, a chovala jsem se pitomě. Atha'an Miere mne ignorují a místo toho se mračí na Aes Sedai, jako bych byla pes Aes Sedai, co štěká na jejich rozkaz. Předstírala jsem, že dokážu přimět Stínuzvěda, aby s tebou promluvil, ale žádná Far Dareis Mai nesmí vyslýchat zajatce, pokud není sezdána s oštěpem nejmíň dvacet let, ani dívat se nesmí, pokud ho nenosí deset let. Jsem slabá a měkká, Elain. Nesnesu, abych tě zahanbovala dál. Jestli tě ještě jednou zklamu, zemřu."
Elain úplně vyschlo v ústech. To se příliš podobalo slibu. Pevně Aviendze sevřela ruku a odtáhla ji od srázu. Aielové byli skoro takoví podivíni, za jaké je Mořský národ považoval. Nemyslela si, že by Aviendha skutečně skočila dolů - ne vážně - ale nehodlala nic riskovat. Aspoň se Aviendha nevzpírala.
Všichni ostatní zřejmě byli zabraní do sebe nebo do hovoru. Nyneiva mluvila s Atha'an Miere, oběma rukama mačkala cop a z námahy, jak se ovládala, aby nekřičela, měla tvář stejně temnou jako ony,

zatímco jí hledačky větru naslouchaly s neskrývanou opovržlivou nadutostí. Merilille a Sareitha stále hlídaly mísu a Careane se pokoušela domluvit s rodinkou, byť bez většího úspěchu. Reanne odpovídala a nejistě při tom mrkala a olizovala si rty. Kirstian stála roztřeseně stranou a mlčela a Garenie měla pevně zavřené oči. Elain stejně mluvila tiše. Do tohohle ostatním nic nebylo.

"Nikoho jsi nezklamala, a nejmíň ze všeho mě, Aviendho. Nic, co jsi udělala, mě nikdy nezahanbilo, a nic, co uděláš, mě nikdy nezahanbí." Aviendha pochybovačně mrkala. "A slabá a měkká jsi asi jako kámen." To byla nejpodivnější poklona, jakou kdy komu složila, ale Aviendha se zatvářila skutečně vděčně. "Vsadím se, že Mořský národ je z tebe taky strachem bez sebe." Další divný kompliment. Teď se Aviendha usmála, ačkoli slabě. Elain se nadechla. "A Ispan..." Na tohle se jí nechtělo ani pomyslet. "Taky jsem myslela, že dokážu, co je nezbytné, ale jenom když na to pomyslím, potí se mi ruce a obrací žaludek. Kdybych to zkusila, budu zvracet. Takže jsme na tom stejně."

Aviendha udělala rukama znamení Děv pro "lekáš mě". Začala Elain učit některé znaky, třebaže říkala, že je to zakázané. Očividně se to změnilo díky tomu, že se staly skoro-sestrami, které se učí být něčím víc. I když vlastně ne. Aviendha si zřejmě myslela, že její vysvětlení je dokonale jasné. "Nemyslela jsem, že bych nemohla," řekla nahlas, jenomže nevím jak. Nejspíš bych ji při tom pokusu zabila." Náhle se usmála, mnohem víc a hřejivěji než předtím, a dotkla se Elaininy tváře. "Obě máme slabosti," zašeptala, "ale neznamená to hanbu, pokud o tom víme jenom my dvě."

"Ano," řekla Elain chabě. Ona prostě jenom nevěděla jak! "Samozřejmě že neznamená." Tahle žena skrývala víc překvapení než kejklíř. "Na," pravila a vtiskla Aviendze do dlaně ženu zahalenou svými vlasy. "Použij v kruhu tohle." Vzdát se angrialu nebylo nijak snadné. Hodlala ho použít sama, ale úsměvy neúsměvy, její přítelkyně - její skoro-sestra - potřebovala trochu zvednout náladu. Aviendha obrátila malou slonovinovou sošku v rukou. Elain skoro viděla, jak se snaží přijít na to, jak ji má vrátit.

"Aviendho, víš, jaký je to pocit, když držíš tolik saidaru, kolik můžeš? Tak si představ, že ho držíš dvakrát tolik. Vážně si to představ. Chci, abys to použila. Prosím."

Aielové možná neukazovali emoce, avšak Aviendze se rozšířily zelené oči. Bavily se o angrialech, když plánovaly jejich hledání, ale ji nejspíš doposud nikdy nenapadlo, jaké by to bylo, kdyby ho skutečně použila. "Dvakrát tolik," zamumlala. "To všechno držet. Neumím si to ani představit. To je velmi veliký dar, Elain." Znovu se dotkla Elaininy tváře, tentokrát silněji. To u Aielů odpovídalo polibku a objetí.

Ať už chtěla Nyneiva říci Mořskému národu cokoliv, netrvalo jí to dlouho. Odešla od nich a cestou si zuřivě škubala za sukně. Když došla k Elain, zamračila se stejně na Aviendhu jako na kraj útesu. Obvykle popírala, že nesnáší výšky, ale postavila se kus od kraje. "Musím s tebou mluvit," zamumlala a odvedla Elain stranou. A od kraje. Jen o kousek, ale dost daleko, aby je nikdo neslyšel. Než začala, několikrát se zhluboka nadechla. Mluvila potichu a na Elain se ani nepodívala.

"Ehm... chovala jsem se jako husa. To je chyba toho zatraceného chlapa! Když není přímo přede mnou, nemůžu skoro myslet na nic jiného, a když tu je, tak mi to vůbec nemyslí! Musíš... musíš mi to říct, když se... když se budu chovat jako husa. Spolíhám na tebe, Elain." Stále mluvila tiše, ale skoro kňučela. "Nemůžu si dovolit ztratit hlavu kvůli chlapovi, ne teď."

Elain byla tak šokovaná, že se chvíli nevzmohla na slovo. Nyneiva, a přiznává, že se chová hloupě? Skoro se podívala, jestli nezezelenalo slunce! "To není Lanova chyba, a ty to víš, Nyneivo," řekla nakonec. Zahnala vzpomínky na to, jak sama poslední dobou myslela na Randa. Tohle nebylo totéž; A příležitost byla jako dar od Světla. Zítra by se ji Nyneiva nejspíš pokusila vytahat za uši, kdyby řekla, že se chová jako husa. "Vzpamatuj se, Nyneivo. Přestaň se chovat jako jankovitá holka." Rozhodně nesmí myslet na Randa! Ona kvůli němu tak hrozně nevyváděla! "Jsi Aes Sedai a máš nás vést. Tak veď! A mysli!"

Nyneiva sepjala ruce a skutečně svěsila hlavu. "Zkusím to," řekla. "Vážně se budu snažit. Ty nevíš, jaký to je. Je... je mi to líto."

Elain málem spolkla jazyk. Nyneiva se ke všemu ještě omlouvá? Nyneiva, a v rozpacích? Možná je nemocná.

Samo sebou že to nevydrželo. Náhle se zamračila na angrial a odkašlala si. "Jeden jsi dala Aviendze, co?" vyhrkla rázně. "No, asi je to v pořádku. Škoda že musíme nechat jeden použít hledačky větru. Vsadím se, že si ho budou chtít nechat! No, jen ať si to zkusí! Který z nich je můj?"

Elain jí s povzdechem podala náramek s prsteny a Nyneiva odkráčela. Cestou se snažila natáhnout šperk na levou ruku a hlasitě na všechny řvala, ať se postaví na místa. Občas bylo těžké poznat, kdy Nyneiva vede a kdy zastrašuje. Ale hlavně dokud vedla.
Větrná mísa stála na bílé plachtě, ve které byla zavázaná, uprostřed plošiny. Byla to mělká, těžká mísa z čirého křišťálu, loket v průměru, a uvnitř byly vyobrazené husté, vířící mraky. Byla zdobená, ale vzhledem k tomu, co dokázala, byla vlastně docela prostá. Tedy vzhledem k tomu, co doufali, že dokáže. Nyneiva zaujala místo opodál a konečně se jí podařilo zapnout si angrial na zápěstí. Pohnula rukou a překvapilo ji, že jí řetízky nepřekážejí. Náramek jí padl jako ulitý. Tři ženy z rodinky již byly tu, Kirstian a Garenie se choulily za Reanninými zády a vypadaly vyděšeněji než kdy dřív, pokud to tedy ještě bylo možné. Hledačky větru byly stále seřazené za Renaile o dvacet kroků dál.
Elain si nazvedla suknice a setkala se s Aviendhou u mísy. Podezíravě si prohlížela Mořský národ. Chtějí snad nadělat zmatek? Právě toho se bála od první zmínky, že by na statku mohly být ženy dost silné na to, aby se zapojily do kruhu. Atha'an Miere lpěly na hodnostech natolik, aby zahanbily i Bílou věž, a když tady byla Garenie, znamenalo to, že Renaile din Calon Modrá hvězda, hledačka větru paní lodí Atha'an Miere, nebude součástí kruhu. Neměla by být.
Renaile se pátravě zamračila na ženy kolem mísy. Zřejmě je zvažovala, posuzovala jejich schopnosti. "Talaan din Gelyn," štěkla náhle, "zaujmi místo!" Znělo to jako prásknutí bičem! Dokonce i Nyneiva nadskočila.
Talaan se hluboko poklonila, dotkla se rukou srdce a rozběhla se k míse. Jakmile se pohnula, Renaile štěkla znovu. "Metarro din Junalle, zaujmi místo!" Metarra, kyprá, ale pevná, se vyřítila za Talaan. Ani jedna učednice nebyla dost stará, aby si vysloužila "solné jméno", jak tomu Mořský národ říkal.
Jakmile jednou začala, chrlila Renaile jedno jméno za druhým, poslala Rainyn a další dvě hledačky větru, které sice běžely, jenže ne tak rychle jako učednice. Podle počtu medailonků měly Naime a Rysael vyšší hodnost než Rainyn. Byly to důstojné, velitelské ženy, ale o hodně slabší než ona. Potom se Renaile na chviličku odmlčela, ale v tom, jak předtím mluvila rychle, to bylo významné. "Tebreille din Gelyn Jižní vítr, zaujmi místo! Caire din Gelyn Běžící vlna, převezmi velení!"
Elain se ulevilo, že Renaile neurčila sebe, ale úleva vydržela jen tak dlouho, jako Renailina pauza. Tebreille a Caire si vyměnily pohledy, než dorazily k míse. Tebreille se tvářila zachmuřeně, Caire blazeovaně. Osm náušnic a spousta překrývajících se medailonků označovaly obě za hledačky větru klanových paní vln. Nad nimi stála pouze Renaile. Z Mořského národa na kopci se jim vyrovnala pouze Dorile. Caire, ve žlutém hedvábném brokátu, byla trochu vyšší, Tebreille, v zeleném brokátu, vážnější, obě víc než hezké, a i beze jména bylo jasné, že jsou pokrevní sestry. Měly stejné velké, téměř černé oči, stejný rovný nos, stejnou silnou bradu. Caire mlčky ukázala na místo vedle sebe. Tebreille taky nepromluvila a bez váhání se postavila na místo, kam její sestra ukázala, avšak tvář měla jako z kamene. S ní obklopil mísu kruh třinácti žen, téměř se dotýkaly rameny. Caire jiskřilo v očích, Tebreille je měla jako z olova. Elain si připomněla další Liniino rčení. Není ostřejšího nože, než je sesterská nenávist.
Caire se zamračila na kruh žen kolem mísy, i když ještě nebyly propojené, jako by se snažila zapamatovat si každou ženu. Nebo na ně možná chtěla udělat dojem zamračeným pohledem. Elain se vzpamatovala, rychle předala poslední angrial, malou jantarovou želvu, Talaan a začala jí vysvětlovat, jak jej použít. Vysvětlení bylo prosté, ale každý, kdo by to zkusil bez toho, že by věděl jak, by se mohl snažit celé hodiny. Nestačila říci ani pět slov.
"Ticho!" zařvala Caire. S potetovanými pěstmi v bok a rozkročenýma bosýma nohama patřila na palubu lodi mířící do bitvy. "Na místě nebude nikdo mluvit bez mého svolení. Talaan, okamžitě po návratu na svou loď se ohlásíš." Nic v jejím tónu neprozradilo, že hovoří s vlastní dcerou. Talaan se hluboko uklonila, dotkla se srdce a zamumlala něco nesrozumitelného. Caire opovržlivě frkla - a zamračila se na Elain tak, že bylo jasné, jak lituje, že ji nemůže poslat, aby se taky někomu ohlásila - než pokračovala hlasem, který byl slyšet jistě až na úpatí kopce. "Dnes podnikneme něco, co nikdo neudělal od Rozbití světa, kdy naši předkové, bojující s větry a vlnami, zešíleli. Díky Větrné míse a milosti Světla přežili. Dnes použijeme Větrnou mísu, jež pro nás byla ztracena přes dva tisíce roků a nyní se k nám vrátila. Studovala jsem prastaré příběhy - záznamy ze dnů, kdy se naše pramatky teprve učily o moři a o splétání větrů a sůl nám pronikla do krve. Znám vše, co je známo o Větrné míse, znám víc než kdo jiný." Očima zalétla k

sestře a tvářila se spokojeně, i když to Tebreille neuznala. Což zřejmě Caire uspokojilo ještě víc. "Co Aes Sedai nedokážou, vykonám dnes já, zlíbí-li se Světlu. Očekávám, že každá žena bude na svém místě až do konce. Neúspěch nepřijmu."
Zbytek Atha'an Miere její řeč přijal jako očekávanou a správnou, ale rodinka na ni užasle zírala. Podle Elainina názoru to výraz přehnaný nevystihoval ani zdaleka. Caire očividně skutečně čekala, že se Světlu zlíbí, a sama by byla velmi zklamaná, kdyby ne! Nyneiva vyvrátila oči k nebi a otevřela pusu. Caire ji předešla.
"Nyneivo," prohlásila hledačka větru, "teď ukážeš svou schopnost propojování. Tak do toho, ženská, honem!"
Nyneiva v odpověď pevně zavřela oči. Rty... zkřivila. Vypadalo to, že jí každou chvíli praskne cévka. "Soudím, že to znamená, že mám svolení promluvit!" zamumlala, ale naštěstí příliš tiše, aby ji Caire na druhé straně kruhu slyšela. Nyneiva otevřela oči a nasadila úsměv, který byl vzhledem ke zbytku obličeje dost strašný. Jako by ji bolel žaludek a několik dalších věcí.
"První věcí je uchopit pravý zdroj, Caire." Kolem Nyneivy náhle jasně zazářilo světlo saidaru. Podle toho, co Elain cítila, již používala angrial, který měla na ruce. "Soudím, že to jistě umíte." A nevšímajíc si toho, jak Caire stiskla rty, Nyneiva pokračovala. "Elain mi teď pomůže s ukázkou. Pokud teda máme tvý svolení."
"Připravuji se uchopit zdroj," pospíšila si Elain, než Caire stačila vybuchnout, "ale ve skutečnosti se ho nedotknu." Otevřela se a hledačky větru se předklonily a pozorně ji sledovaly, třebaže tu zatím nebylo nic k vidění. Dokonce i Kirstian a Garenie se zapomněly natolik, že daly najevo zájem. "Když se dostanu až sem, zbytek je na Nyneivě."
"Teď se natáhnu k její..." Nyneiva se odmlčela a podívala se na Talaan. Elain neměla příležitost něco říci.
"S angrialem je to skoro stejný," sdělila Nyneiva štíhlé učednicí. Caire zavrčela a Talaan se snažila Nyneivu pozorovat se sklopenou hlavou. "Otevřeš se pravému zdroji skrz angrial, stejně jako to udělám s Elain. Jako kdybys chtěla uchopit angrial a pravý zdroj naráz. Dívej se a uvidíš. Až bude čas přivést tě do kruhu, prostě zůstaň na kraji. Tak se k pravému zdroji dostanu přes tebe i přes angrial."
Soustředění nesoustředění, Elain se na čele zaperlil pot. Avšak horko s tím nemělo nic společného. Pravý zdroj jí kynul. Pulsoval a ona pulsovala s ním. Domáhal se. Čím déle visela jen vlásek od jediné síly, tím víc touha, potřeba rostla. Začala se třást. Vandene jí řekla, že čím déle bude usměrňovat, tím horší bude nedočkavost. "Dívej se na Aviendhu," přikázala Nyneiva Talaan. "Ona ví, jak -" Zachytila Elainin výraz a rychle dodala: "Dívej se!"
Nebylo to stejné jako používat angrial, i když hodně podobné. A nemělo se to ani dělat rychle. Nyneiva neměla ani v nejlepších chvílích jemný dotek a teď měla Elain pocit, jako by s ní třásla. Tělesně se nic nesetkalo, ale uvnitř hlavy jako by to s ní práskalo, jako by dělala kotrmelce z prudkého kopce. Horší, nemožně pomalu ji to postrkovalo k saidaru. Celé to trvalo jen zlomek vteřiny, ale jí to připadalo jako hodiny, dny. Chtěla ječet, ale nemohla dýchat. Náhle, jako by se protrhla přehrada, ji naplnila jediná síla, příval života a radosti, požehnání, a ona vydechla potěšením a úlevou tak silnou, až se jí málem podlomily nohy. Měla co dělat, aby nesupěla. Zapotácela se, ale když se na ni Nyneiva přísně podívala, vzpamatovala se, a Nyneiva omluvně pokrčila rameny. Už podruhé za jediný den! Slunko muselo zezelenat.
"Teď ovládám proud saidaru od ní stejně jako svůj," pokračovala Nyneiva a nepodívala se Elain do očí, "a bude to pokračovat, dokud ji nepropustím. Nemusíte se bát, že ten, kdo vede kruh," loupla očima po Caire a odfrkla si, "vás může přinutit natáhnout příliš. Skutečně je to hodně jako angrial. Angrial tlumí sílu navíc, a v podstatě stejným způsobem není možný, abyste v kruhu natáhly příliš. Vlastně v kruhu nemůžete natáhnout ani tolik, kolik dokážete sam -"
"To je nebezpečné!" vybuchla Renaile a prodrala se mezi Caire a Tebreille. Mračila se na Nyneivu, Elain i na sestry stojící vně kruhu. "Říkáš, že se jedna žena může prostě zmocnit jiné, držet ji v zajetí, využít ji? Jak dlouho tohle Aes Sedai vědí? Varuji tě, jestli to zkusíš na jednu z nás -" Teď byla umlčena ona.
"Tak to nefunguje, Renaile." Sareitha se dotkla Garenie a ona a Kirstian odskočily, aby měla místo. Mladá hnědá se nejistě podívala na Nyneivu, pak sepjala ruce a nasadila poučující tón, jako by hovořila ke třídě. S tím se uklidnila, možná v té chvíli v Renaile viděla žačku. "Věž to studovala mnoho let, dávno

před trollockými válkami. Přečetla jsem z těch studií každou stránku, která ve věžové knihovně zůstala. Bylo nezvratně prokázáno, že se jedna žena nemůže propojit s jinou proti její vůli. Prostě to nejde, nic se nestane. Je nutné dobrovolné poddání, stejně jako když se poddáváš saidaru." Mluvila rozhodně, ale Renaile se stále mračila. Příliš mnoho lidí vědělo, jak Aes Sedai umějí obejít přísahu zakazující lhaní.
"A proč to studovaly?" chtěla vědět Renaile. "Proč Bílou věž něco takového tolik zajímalo? Třeba to Aes Sedai studují pořád?"
"Tohle je směšné." Sareitze z hlasu ukapávalo rozčilení. "Když už to musíš vědět, tak je k tomu dohnaly problémy s muži, kteří umějí usměrňovat. Tenkrát si někteří ještě živě pamatovali Rozbití světa. Nejspíš si to nepamatuje ani moc sester - od doby před trollockými válkami to již není součástí požadované výuky - ale do kruhu bývali přivedeni i muži, a jelikož se kruh nepřeruší, ani když usneš... No, můžeš vidět výhody. Naneštěstí se z toho vyklubal naprostý neúspěch. Důležitější je, a znovu to opakuji, že je nemožné přinutit ženu vstoupit do kruhu násilím. Jestli o tom pochybuješ, zkus to sama a uvidíš."
Renaile kývla, konečně se uklidnila. Když Aes Sedai prostě sdělila pravdu, nedalo se nic jiného dělat. Přesto se Elain divila. Co bylo v těch stránkách, které nepřežily? Všimla si, jak v jednom místě Sareitha nepatrně změnila tón. Měla otázky. Na později, až kolem nebude tolik uší.
Když Renaile a Sareitha poodešly, Nyneiva si škubla za rozdělené suknice, očividně ji to přerušení podráždilo. Pak znovu otevřela pusu.
"Tak pokračuj v ukázce, Nyneivo," rozkázala jí Caire drsně. Její tmavý obličej byl hladký jako zamrzlá tůň, ale nebyla moc potěšená.
Nyneiva chvíli kroutila pusou, než vydala nějaký zvuk, a pak to ze sebe sypala, jako by se bála, že ji přeruší někdo jiný.
Další částí výuky bylo, jak předat kontrolu nad kruhem. To se taky muselo udělat dobrovolně, a když se k ní Elain natáhla, zadržela dech, dokud neucítila slabý posun, jenž znamenal, že nyní jedinou sílu, která do ní proudila, ovládá sama. A samozřejmě i tu, která proudila Nyneivou. Nebyla si jistá, jestli to bude fungovat. Nyneiva snadno dokázala vytvořit kruh, byť ne zrovna jemně, ale předat vedení rovněž znamenalo poddat se. Nyneiva měla značné problémy, když měla předat vedení či být sama přivedena do kruhu, právě jako měla kdysi potíže poddat se saidaru. A právě proto Elain nyní vedla. Kruh bylo nutné předat Caire a Nyneivě by se nemuselo podařit předat ho dvakrát. Ty omluvy pro ni musely být snazší.
Elain se propojila s Aviendhou, aby se mohla Talaan podívat, jak se to dělá s angrialem, pokud tu bylo něco k vidění, a proběhlo to skvěle. Aviendha se učila velmi rychle a snadno se propojila. Jak se ukázalo, Talaan byla také rychlá a předala svůj ještě větší, angrialem zesílený proud bez zdráhání. Elain je propojila jednu po druhé a téměř se chvěla, jak do ní proudila řeka jediné síly. Ještě žádná nenatáhla nejvíc, co mohla, ale účinek se sčítal, zvlášť když v tom byl i angrial. Elain s každým dalším proudem saidaru vnímala víc. Cítila těžkou vůni z krabiček s voňavkami, které nosily hledačky větru kolem krku, a dokázala jednotlivé vůně oddělit. Rozeznávala každičký záhyb na šatech stejně ostře, jako by měla látku pod nosem. Cítila na kůži a ve vlasech nejslabší pohyb větru, pohlazení, jehož by si bez jediné síly ani nevšimla.
Samozřejmě to nebylo všechno. Propojení se trochu podobalo poutu se strážcem, bylo stejně silné a jaksi důvěrnější. Věděla, že Nyneivě se cestou do kopce udělal na patě puchýř a bolí ji. Nyneiva vždycky mluvila o dobrých pevných botách, ale měla slabost pro hodně vyšívané střevíčky. Nyneiva se mračila na Caire, ruce měla zkřížené a hýbala prsty s navlečeným angrialem, tahala se za cop, který měla přetažený přes rameno, navenek klidná, ale uvnitř byla vírem emocí. Strach, obavy, starosti, podráždění, ostražitost a netrpělivost se odrážely od sebe a proplétaly se, občas zesílily, vlny tepla, vlny horka, které hrozily vyšlehnout plamenem. Ty Nyneiva rychle potlačila, zvlášť horko, ale vždy se to vrátilo. Elain už si málem myslela, že ty pocity poznala, ale bylo to jako něco, co zahlédla koutkem oka, a když otočila hlavu, bylo to pryč.
Aviendha se kupodivu také bála, ale její strach byl malý a ovládaný, málem ho pohltilo odhodlání. Garenie a Kirstian se viditelně třásly na hranici čiré hrůzy natolik silné, až byl div, že se vůbec dokázaly dotknout pravého zdroje. Reanne přetékala dychtivostí, třebaže si uhlazovala sukni. A Atha'an Miere... Dokonce i z Tebreille vyzařovala opatrná ostražitost. Nebylo třeba kradmých pohledů, které vrhaly i

Metarra a Rainyn, aby bylo jasné, že ohniskem je Caire, která je všechny pozorovala, netrpělivá a velitelská.
Ji Elain nechala nakonec a nebylo překvapením, že to musela zkusit čtyřikrát - čtyřikrát! - aby tu ženu přivedla do kruhu. Caire nebyla v poddávání o nic lepší než Nyneiva. Elain zoufale doufala, že ta žena byla vyvolena kvůli svým schopnostem, ne pro svou hodnost.
"Nyní ti kruh předám," pravila hledačce větru, když skončila. "Vzpomeň si, co jsem udělala s Ny -" Slova jí zamrzla v hrdle, jak jí bylo vedení kruhu vyrváno, měla pocit, jako by jí najednou vítr serval všechny šaty nebo jí vyrval kosti z těla. Prudce vydechla, a pokud to znělo jako odplivnutí, budiž.
"Dobrá," pravila Caire a zamnula si ruce. "Dobrá." Soustředila pozornost cele na mísu a nakláněla hlavu, jak si ji prohlížela. No, možná ne cele. Reanne si chtěla sednout, a Caire, aniž by zvedla hlavu, štěkla: "Zůstaň na místě, ženská! Tohle nejsou rybí prachy! Stůj klidně, dokud ti neřeknu, aby ses hnula!"
Reanne se překvapeně zvedla a něco si mrmlala, ale pro Caire jako by přestala existovat. Hledačka větru upírala oči na plochý křišťál. Elain z ní cítila odhodlání, které by mohlo pohnout i horou. A ještě něco, maličkého, co rychle udusila. Nejistota. Nejistota? Po tom všem ta ženská nevěděla, co má vlastně dělat –
V té chvíli Caire natáhla z pravého zdroje. Saidar proudil Elain až téměř po hranici, kterou dokázala udržet. Zazářil nepřerušený kruh světla a spojil ženy v kruhu, byl jasnější u těch, které používaly angrial, ale nikde nebyl slabý. Elain se pozorně dívala, jak Caire usměrňuje. Hledačka větru vytvořila složité tkanivo všech pěti sil, čtyřcípou hvězdu, kterou položila na mísu. Elain si byla jistá, že ji umístila s naprostou přesností. Hvězda se dotkla mísy a Elain zalapala po dechu. Kdysi do mísy pramínek usměrnila - v Tel'aran'rhiodu, aby to bylo bezpečné, a jenom do odrazu mísy, třebaže i tak to nebylo nejjistější - a čistý křišťál se zabarvil do světle modra a mraky se pohnuly. Teď mísa zmodrala, byla jasně modrá jako letní obloha, a po ní se honily beránky.
Čtyřcípá hvězda se změnila v pěticípou, tkanivo se trochu změnilo a mísa byla zeleným mořem s prudkými vlnami. Z pěti hrotů se stalo šest a objevila se jiná obloha, v jiném odstínu modři, poněkud tmavším, snad jako v zimě, s purpurovými mračny plnými deště či sněhu. Sedm hrotů a šedozelené moře zmítané bouří. Osm hrotů a obloha. Devět a moře, a náhle Elain ucítila, že mísa sama natahuje saidar, divoký proud mnohem větší, než jaký zvládl kruh žen.
Změny v míse pokračovaly dál, z moře v oblohu, z vln v mraky, a z ploché křišťálové mísy vyletěl svíjející se, spletený sloup saidaru, oheň, vzduch, voda, země i duch, sloup jako z krajky, široký jako mísa, stoupal k obloze, až se jeho vrcholek ztratil z dohledu. Caire tkala dál a po tvářích se jí řinul pot. Jenom vždycky zamrkala, aby dostala slané kapky z očí, a dál sledovala obrazy v míse a kladla vrstvy nového tkaniva. Vzor vpletený do silného sloupu se s každým tkanivem změnil a nepatrně odpovídal na to, co Caire setkala.
Elain si uvědomila, že je dobře, že nechtěla vést tento kruh. To, co ta žena dělala, vyžadovalo léta studia navrch ke znalostem, jež doposud získala. Mnoho let. Náhle si uvědomila ještě něco. Proměňující se krajka saidaru se ohýbala kolem něčeho jiného, něčeho neviditelného, díky čemuž byl sloup pevný. Ztěžka polkla. Místa kromě saidaru natahovala i saidín.
Naděje, že na to nepřišly i ostatní ženy, zmizela po jediném pohledu. Polovina zírala na kroutící se sloup s odporem, který měl být vyhrazen pro Temného. Mezi pocity ostatních v její hlavě sílil strach. Strach některých se blížil děsu Garenie a Kirstian, a byl div, že ty dvě neomdlely. Nyneivě bylo špatně, i když se náhle tvářila zcela bezvýrazně. Aviendha vypadala navenek stejně klidně, ale uvnitř pulsoval maličký strach a rostl.
Z Caire bylo cítit jen odhodlání, ocelově tvrdé stejně jako její výraz. Nic se jí nemohlo postavit do cesty, rozhodně ne pouhá přítomnost Stínem pošpiněného saidínu vpleteného do jejího tkaniva. Nic ji nemohlo zastavit. Pracovala s prameny a náhle se z neviditelného vrcholku sloupu rozprostřely sítě saidaru, jako nepravidelné paprsky kola, téměř pevný vějíř směrem k jihu, řidší paprsky k severu a severozápadu, jediný v ostatních směrech. Jak rostly, neustále se měnily, rozšiřovaly se po obloze stále dál, až se i konce vzoru ztratily v dálavách. A ani tam nebyl jen saidar, tím si byla Elain jistá. Místy se síť zadrhla a zkroutila kolem něčeho, co nebylo vidět. Caire tkala dál, a sloup tančil podle jejích příkazů, saidar a saidín společně, a síť se měnila a plula jako nesouměrný kaleidoskop točící se po obloze a mizející v

dálce, a tak pořád dál.
Caire se bez varování narovnala, protáhla si hřbet a úplně pravý zdroj propustila. Sloup a síť se vypařily a ona se spíš zhroutila než se posadila, a supěla. Mísa byla zase čirá, ale kolem krajů probleskovaly a praskaly kousky saidaru. "Je to hotovo, pokud se zlíbí Světlu," řekla unaveně.
Elain skoro neslyšela. Takhle se kruh nezakončoval. Když ho Caire takhle rozpustila, jediná síla zmizela ze všech žen zároveň. Elain vylézaly oči z důlků. Na okamžik měla dojem, že stojí na vrcholku nejvyšší věže na světě, a ta věž tam náhle nebyla! Byla to jen chvilička, ale nic příjemného. Cítila se unavená, i když ne tak, jak by se cítila, kdyby dělala něco víc, než jen sloužila jako vodič, ale hlavně cítila ztrátu. Propustit saidar bylo dost špatné, ale když prostě zmizel, to bylo nemyslitelné.
Ostatní utrpěly ještě mnohem víc než ona. Jak záře kolem kruhu zhasla, Nyneiva se posadila na místě, kde stála, jako by se jí rozpustily nohy, seděla tam, hladila náramek a prsteny, civěla na něj a funěla. Po tvářích se jí řinul pot. "Mám pocit jako cedník, kterým právě protekl celej rybník," vrčela. Nést tolik jediné síly si vybralo svou cenu, i když sama nic nedělala, dokonce i s angrialem.
Talaan se zapotácela jako třtina ve větru a vrhla na matku kradmý pohled, jak se očividně bála posadit. Aviendha stála vzpřímeně a její výraz říkal, že s tím má hodně co dělat síla vůle. Ale usmívala se a udělala posunek v řeči Děv - stálo to za to - a další – víc - hned vzápětí. Stálo to za to, a víc. Všechny vypadaly unaveně, i když nejvíc ty, které používaly angrial. Větrná mísa se konečně utišila a vypadala jen jako velká mísa z čistého křišťálu, ale nyní ji zdobily vysoké vlny. Zřejmě tam byl stále saidar, který nikdo neusměrňoval a nebyl viditelný, ale byl cítit, jako matné blesky, které si prve hrály po okraji.
Nyneiva zvedla hlavu a zamračila se na jasnou oblohu a pak na Caire. "To všechno a kvůli čemu? Udělaly jsme něco, nebo ne?" Přes kopec proletěl nepatrný závan vzduchu, teplý jako z pece.
Hledačka větru se vyškrábala na nohy. "Myslíš snad, že splétání větrů je jako opřít se do kormidla na škuneru?" zeptala se opovržlivě. "Já právě otočila kormidlem na korvetě velké jako svět! Chvíli potrvá, než se otočí, než si uvědomí, že se má otočit. Že se musí otočit. Ale až se otočí, ani sám Otec bouří ji nezastaví. Dokázala jsem to, Aes Sedai, a Větrná mísa je naše!"
Do kruhu vstoupila Renaile a poklekla k míse. Opatrně ji začala balit do látky. "Zanesu to paní lodí," sdělila Nyneivě. "Svou část dohody jsme splnily. Teď, Aes Sedai, musíte splnit svou část." Merilille vydávala podivné zvuky, ale když se na ni Elain podívala, vypadala jako zosobněné sebeovládání.
"Možná jste udělaly svou část," řekla Nyneiva a nejistě se zvedla. "Možná. Uvidíme, až se ten... ta vaše korveta otočí - jestli se otočí!" Renaile se na ni ostře podívala přes mísu, jenomže Nyneiva si jí nevšímala.
"Zvláštní," zamumlala a třela si spánky. Náramek s prsteny se jí zachytil do vlasů a ona se zaškaredila. "Skoro cítím ozvěnu saidaru . Musí to být tenhle krám!"
"Ne," řekla Elain pomalu. "Já to cítím taky." Ne jenom nejasně vnímané praskání ve vzduchu, nebyla to přesně ozvěna. Spíš stín ozvěny, tak slabý, jako kdyby cítila, jak někdo používá saidar na... Obrátila se. Na obzoru na jihu se zablesklo, desítky jasných modrostříbmých vidlic sjížděly po odpolední obloze. Velmi blízko Ebú Daru.
"Bouřka s deštěm?" vyhrkla Sareitha dychtivě. "Počasí už se musí spravovat." Avšak na obloze nebyly žádné mraky, i když se blýskalo o sto šest. Sareitha nebyla dost silná, aby na takovou dálku vycítila použití saidaru.
Elain se zachvěla. Ona nebyla dost silná. Leda by ho někdo použil tolik, jako ony tady na kopci. Padesát, dokonce sto Aes Sedai, a všechny musely usměrňovat naráz. Nebo... "Není to Zaprodanec," zamumlala. Někdo za ní zaúpěl.
"Jeden by tohle nezvlád," namítla Nyneiva tiše. "Možná nás nevycítili tak, jako my je, možná, ale určitě to viděli, pokud nejsou všichni slepí. Světlo spal naše štěstí!" I když mluvila potichu, byla podrážděná. Často Elain nadávala, že používá takové výrazy. "Vezmi všechny, kteří s tebou půjdou do Andoru, Elain. Tam... tam se sejdeme. Mat je ve městě. Musím se pro něj vrátit. Světlo spal toho kluka. Přišel pro mě, tak musím."
Elain zkřížila ruce na prsou a zhluboka se nadechla. Královnu Tylin nechala vydanou na milost Světla. Tylin přežije, pokud to bude možné. Ale Mat Cauthon, její velmi zvláštní, velmi poučný poddaný. Její velmi nepravděpodobný zachránce. On pro ni rovněž přišel a nabízel víc. A Tom Merrilin, drahoušek Tom. Nejradši by byla, kdyby se z něj vyklubal její skutečný otec, a Světlo spal, jak by pak vypadala

její matka. A chlapec, Olver, a Chel Vanin a... Musí myslet jako královna. Růžová koruna je těžší než hora, říkávala máti, a povinnost tě přinutí až k pláči, ale musíš ji nést a dělat, co je třeba.
"Ne," řekla a pak rázněji dodala: "Ne. Podívej se na sebe, Nyneivo, vždyť se skoro neudržíš na nohou. I kdybychom šly všechny, čeho bychom tím dosáhly? Kolik Zaprodanců tam je? Zemřely bychom, nebo něco horšího, a bylo by to k ničemu. Zaprodanci nemají důvod hledat Mata nebo ostatní. Ale po nás půjdou."
Nyneiva na ni civěla s otevřenou pusou, umíněná Nyneiva, zpocená jako kůň a s roztřesenýma nohama. Skvělá, chrabrá, hloupá Nyneiva. "Ty říkáš, že ho máme opustit, Elain? Aviendho, promluv s ní. Řekni jí to o cti, jak o tom pořád mluvíš!"
Aviendha zaváhala, potom zavrtěla hlavou. Byla zpocená skoro stejně jako Nyneiva, a podle toho, jak se pohybovala, taky stejně unavená. "Někdy je čas na beznadějný boj, Nyneivo, jenže Elain má pravdu. Duše Stínu nebudou hledat Mata Cauthona. Půjdou po nás, po té míse. Třeba už opustil město. Jestli se tam vrátíme, budeme riskovat, že jim dáme prostředek, jak zrušit to, co jsme udělaly. Ať už mísu pošleme kamkoliv, dokážou nás donutit, abychom jim řekly, koho jsme s ní poslaly a kam."
Nyneiva začala natahovat moldánky. Elain jí dala ruku kolem ramen.
"Stínuzvěd!" zaječel kdosi a náhle všechny ženy na kopci uchopily saidar. Merilille vyletěly z rukou ohnivé koule, pak i Careane a Sareitze, házely je, jak nejrychleji to šlo. Z oblohy se zřítila obrovská okřídlená postava obklopená plameny, za ní se táhl mastný černý kouř. Spadla těsně za útes.
"Támhle je další!" zaječela Kirstian a ukázala. Od kopce pryč zamířil další okřídlený tvor, velký jako kůň, s žebrovanými křídly a rozpětím patnáct sáhů či víc, dlouhý krk natažený, ocas spuštěný. Na jeho hřbetě se krčili dva lidé. Za létavcem vyletěly plameny, nejrychleji je vrhala Aviendha a Mořský národ, který nemusel při tkaní používat ruce. Ohnivé krupobití bylo tak husté, že se oheň musel tvořit přímo ze vzduchu. Tvor zahnul za kopec na druhé straně statku a zmizel.
"Zabily jsme to?" zeptala se Sareitha. Oči jí svítily a podrážděním ztěžka dýchala.
"Zasáhly jsme to vůbec?" zavrčela znechuceně jedna Atha'an Miere.
"Stínuzvěd," vydechla užasle Merilille. "Tady! Aspoň to dokazuje, že v Ebú Daru je Zaprodanec."
"To nebyl Stínuzvěd," pronesla Elain dutě. Nyneivin obličej byl obrazem bolesti. Rovněž věděla, oč jde. "Říkají tomu raken. Patří Seanchanům. Musíme jít, Nyneivo, a vzít s sebou všechny ženy ze statku. Ať už jsme ho zabily nebo ne, přijdou další. Každá, kterou tady necháme, bude mít zítra ráno nasazený obojek damane." Nyneiva kývla, pomalu, nešťastně. Elain měla dojem, že řekla: "Ach, Mate."
Renaile vyrazila s mísou opět zabalenou v látce v náručí. "Několik našich lodí se s těmi Seanchany setkalo. Jestli jsou v Ebú Daru, tak lodě míří na moře. Můj loď bojuje o život a já nejsem na jeho palubě! Jdeme hned!" A přímo na místě vytvořila tkanivo pro průchod.
Samozřejmě se zbortilo, na okamžik vzplálo a pak se zhroutilo do prázdna, ale Elain proti své vůli vykvíkla. Přímo tady uprostřed nich! "Odsud nikam nepůjdeš, leda bys tu zůstala dost dlouho, aby ses ten kopec naučila nazpaměť!" štěkla. Doufala, že žádná z žen se o tkanivo nepokusí. Držet saidar, byl nejrychlejší způsob, jak se místo naučit. Ona sama by dokázala průchod udělat a ony nejspíš taky. "A na plující loď se nedostaneš odnikud. Myslím, že to ani není možné!" Merilille kývla, třebaže to nic moc neznamenalo. Aes Sedai věřily spoustě věcí a některé skutečně pravda byly. Ještě že tomu věřil i Mořský národ. Nyneiva, ztrhaná a vykulená, nebyla právě ve stavu, kdy by mohla vést, a tak Elain pokračovala. Doufala, že si vede tak, aby na ni mohla být máti pyšná. "Ale hlavně nikam nepůjdeš bez nás, protože dohoda ještě není splněná. Větrná mísa vám nepatří, dokud počasí nebude v pořádku." To nebyla tak docela pravda, pokud by trochu nezměnila slova dohody, a Renaile taky hned otevírala pusu, ale Elain ji nepustila ke slovu. "A poněvadž jsi uzavřela dohodu s Matrimem Cauthonem, mým poddaným. Půjdeš dobrovolně tam, kam já budu chtít, nebo tě přivážu na sedlo. S tímhle jsi souhlasila. Tak teď honem dolů z kopce, Renaile din Calon Modrá hvězdo, než se na nás Seanchani vrhnou s armádou několika set žen, které dokážou usměrňovat. Je by nic nepotěšilo víc, než kdyby nás mohly přivázat vedle nich. Honem! Pohyb!"
K jejímu úžasu se rozběhly.

KAPITOLA ŠESTÁ

Vlákna

Elain taky utíkala, jak jinak, přidržovala si sukně nahoře a rychle se na ušlapané stezce dostala do čela. Jen Aviendha se jí držela, ačkoliv zřejmě netušila, jak se běhá v šatech, i když měla rozstřižené sukně. Třebaže byla unavená, Elain by v kalhotech jistě předběhla. Všechny ostatní ženy se za nimi hnaly po úzké točité pěšině. Žádná Atha'an Miere by se neprotlačila před Renaile a ta, i přes hedvábné kalhoty, nemohla běžet nijak rychle, když nesla mísu. Nyneiva žádné zábrany neměla, odstrčila ji a utíkala, až se jí za patami prášilo. Cestou pořvávala na ostatní, ať jí uhnou z cesty, když do nich vrazila, ať to byly hledačky větru, rodinka či Aes Sedai.
Elain klouzala a klopýtala dolů a prese všechno jí bylo do smíchu. I přes spěch a nebezpečí. Lini a máti jí zakazovaly běhat a lézt po stromech od jejích dvanácti, ale nebyla to jen čistá radost z toho, že zase běží, proč se chtěla smát. Chovala se, jak se od královny očekávalo, a tvrdě pracovala na tom, co se očekávalo! Ujala se velení, vedla lidi z nebezpečí a oni ji následovali! Pro tohle cvičila celý život. Právě z uspokojení jí bylo do smíchu, a pýcha z ní vyzařovala jako jas saidaru.
Zahnula za poslední roh a rozběhla se kolem nově nabílo omítnuté stodoly. A zakopla o vyčnívající kámen. Začala padat, mávajíc rukama, jak udělala kotrmelec vzduchem. Neměla ani čas vykřiknout. Tvrdě přistála, až si vyrazila dech a málem i zuby, přímo před Birgitte. Chvíli vůbec nedokázala myslet, a když pak konečně mohla, moc spokojená nebyla. Tolik ke královenské důstojnosti. Shrnula si vlasy z obličeje a snažila se popadnout dech, čekajíc na Birgittinu jedovatou poznámku. Teď měla druhá žena příležitost zahrát si na starší a moudřejší sestru se vší jedovatostí, kterou si málokdy nechávala ujít.
K jejímu překvapení ji Birgitte zvedla na nohy dřív, než se k nim dostala Aviendha, a ani se neusmála. Od svého strážce Elain cítila jen... soustředění. Myslela si, že šíp nasazený na napjaté tětivě by se mohl cítit stejně. "Budeme utíkat, nebo bojovat?" zeptala se Birgitte. "Poznala jsem ty seanchanské létavce z Falme, a abych řekla pravdu, radím utíkat. Dnes mám jen obyčejný luk." Aviendha se nepatrně zamračila a Elain si povzdechla. Birgitte se musí naučit dávat si pozor na jazyk, pokud chce skutečně udržet v tajnosti svůj pravý původ.
"Samozřejmě utečem," funěla Nyneiva, přibíhající k nim. "Bojovat, nebo utíkat! To je pitoměj návrh! Myslíte, že jsme úplně -? Světlo! Co to dělají?" Hlas jí začal stoupat. "Alise! Alise, kde jsi? Alise! Alise!"
Elain si překvapeně uvědomila, že na statku se to hemží stejně, jako když ženy poznaly Careaninu tvář. Možná to bylo horší. Alise hlásila, že na statku je v současné době sto čtyřicet sedm žen z rodinky, včetně čtyřiapadesáti moudrých žen s červeným pásem, které před mnoha dny poslaly z města, a značný počet dalších žen, co se tu jen zastavily po cestě. Teď to vypadalo, že všechny do jednoho někam běží. Většina sloužících z Tarasinského paláce v zelenobílé livreji pobíhala sem a tam s náklady. Ve všem tom zmatku se ještě motaly kachny a slepice. Elain dokonce viděla strážce, Vandenina prošedivělého Jaema, jak kluše s velkým jutovým pytlem v rukou!
Objevila se Alise, jako by se zjevila přímo ze vzduchu, klidná a vyrovnaná i přes zpocený obličej. Vlasy měla učesané a šaty, jako by si vyšla na procházku. "Není třeba ječet," pronesla klidně a dala si ruce v

bok. "Birgitte mi řekla, co jsou ti velcí ptáci zač, a já si řekla, že bychom měli odejít co nejdřív, zvlášť když jste se všechny hnaly z kopce, jako byste měly za patami Temného. Řekla jsem všem, ať si vezmou po jedněch čistých šatech, třech košilích a punčochách, taky mýdlo, šitíčko a všechny peníze, co mají. To a nic víc. Posledních deset, které skončí, budou prát všechno prádlo, dokud se nedostaneme na místo. To je popožene. A taky jsem řekla sluhům, aby sbalili všechno jídlo, co zvládnou, čistě pro případ. A taky vašim strážcům. Jsou docela rozumní, teda většina z nich. Znamená pro ně něco být strážce?"
Nyneiva tam stála s otevřenou pusou, připravená vydávat rozkazy, ale už to nebylo potřeba. Výrazy střídala tak rychle, že je nebylo možné zachytit. "Moc dobře," zamručela nakonec. A kysele. Náhle se rozzářila. "Ty ženy, co nejsou z rodinky. Ano! Ty se musí-"
"Uklidni se," přerušila ji Alise a mávla rukou. "Většina z nich už odešla. Hlavně ty, co mají manžele nebo rodinu, o které si dělají starosti. Nemohla bych je tu udržet, ani kdybych chtěla. Ale dobrých třicet si myslí, že ti ptáci jsou opravdu Stínuzvědi, a chtějí zůstat co nejblíž Aes Sedai." Ostré odfrknutí prozradilo, co si o tom myslí. "Tak se už seber. Napij se studené vody, ale ne moc rychle. Trochu si jí našplíchej na obličej. Já musím dohlídnout na ostatní." Přelétla pohledem všechen ten ruch a shon a zakroutila hlavou. "Některé by omdlely, kdyby přes kopce přiběhli trolloci, a většina urozených dam si na naše pravidla nikdy nezvykla. Dvěma třem to budu muset před odchodem připomenout." S tím odkráčela zpátky na dvůr a nechala Nyneivu stát s otevřenou pusou.
"No," prohlásila Elain a oprašovala si sukni, "říkala jsi, že je to tuze schopná žena."
"To jsem nikdy neřekla," odsekla Nyneiva. "Nikdy jsem neřekla ‚tuze'. Grrh! Kam se poděl můj klobouk? Myslí si, že všecko zná. Vsadím se, že nezná tohle!" A odsupěla opačným směrem než Alise.
Elain za ní zírala. Její klobouk? Sama by byla moc ráda věděla, kam se poděl ten její - byl moc hezký - ale vážně! Možná to, že byla v kruhu a zpracovávala tolik jediné síly, navíc s angrialem, ji dočasně vyvedlo z míry. Sama se cítila trochu divně, jako by ze vzduchu kolem sebe mohla škubat kousky saidaru. V každém případě teď měla na starosti jiné věci. Jako připravit se na odchod, než se na ně vrhnou Seanchané. Z toho, co viděla ve Falme, byli klidně schopní přivést stovku damane, nebo víc, a podle toho mála, co jim Egwain dokázala říci o svém zajetí, většina z těch žen bude skutečně dychtit nasadit obojek jiným. Egwain tvrdila, že nejhorší bylo, když viděla damane ze Seanchanu se svými sul'dam, jak se s nimi smějí, podlézají jim a hrají si s nimi, dobře vycvičení lovečtí psi se svými milujícími psáři. Egwain říkala, že některé z žen, které chytili ve Falme, se chovaly stejně. Z toho Elain stydla krev v žilách. Raději by zemřela, než si nechala nasadit vodítko! A raději by to, co našla, vydala Zaprodanci než Seanchanům. Rozběhla se k cisterně a Aviendha vedle ní funěla skoro tolik co ona.
Alise ale zřejmě myslela na všechno. Ter'angrialy byly naložené na koně. Neprohledané koše zůstaly plné harampádí a Světlo ví čeho, ale ty, které s Aviendhou vyprázdnily, teď byly nacpané pytli s moukou, solí, fazolemi a čočkou. Pár stájníků zůstalo u koní, místo aby někde pobíhalo. Nepochybně na Alisin příkaz. Dokonce i Birgitte na její zavolání odklusala!
Elain zvedla plachtu, aby se podívala na ter'angrialy, aniž by je vyndávala. Všechno tu zřejmě bylo, naházené do dvou košů, které sice nebyly plné, ale nic se nerozbilo. Tedy ne že by něco kromě jediné síly mohlo většinu ter'angrialů rozbít, ale i tak...
Aviendha se se zkříženýma nohama posadila na zem a velkým lněným kapesníkem, který se naprosto nehodil k hedvábným jezdeckým šatům, si otřela pot z obličeje. Nicméně i na ní se projevovala únava. "Co si to mumláš, Elain? Mluvíš jako Nyneiva. Alise nám jenom ušetřila starosti s nakládáním těch věcí."

Elain lehce zrudla. Nechtěla mluvit nahlas. "Jenom nechci, aby se dostaly do rukou někomu, kdo neví, co dokážou." Některé ter'angrialy mohl spustit i člověk, který neuměl usměrňovat, když udělal něco špatně, ale pravdou bylo, že k nim nechtěla pustit nikoho. Byly její! Sněmovna je nedostane do spárů, aby je předala nějaké jiné sestře, jen proto, že je starší a zkušenější, nebo aby je schovala, protože studium ter'angrialů je příliš nebezpečné. Když měla ke studiu tolik exemplářů, třeba přijde na to, jak vyrobit ter'angrial, který by fungoval stále. Už viděla příliš mnoho neúspěchů a polovičních úspěchů.
"Chce to někoho, kdo ví, co dělá," řekla a přetáhla plachtu zpátky.
V chaosu se začal objevovat řád rychleji, než Elain čekala, třebaže ne tak rychle, jak by si přála. Musela

si zdráhavě přiznat, že jejímu přání by odpovídalo jet okamžitě. Nedokázala odtrhnout oči od oblohy a poslala Careane nahoru na kopec, aby dávala pozor směrem k Ebú Daru. Podsaditá zelená chvíli reptala, než udělala pukrle, a dokonce se zamračila na ženy z rodinky, které pobíhaly kolem, jako by chtěla poslat jednu z nich, ale Elain chtěla mít nahoře někoho, kdo při pohledu na blížícího se "Stínuzvěda" rovnou neomdlí, a Careane měla mezi sestrami to nejnižší postavení. Adeleas a Vandene přivedly Ispan, pevně odstíněnou a s koženým pytlem přes hlavu. Šla klidně, nevypadalo to, že jí něco udělaly, až na to, že... držela ruce dole, nesnažila se ani vyhrnout pytel, aby se mohla podívat, a když ji zvedly do sedla, natáhla bez říkání ruce, aby jí je mohly přivázat k sedlové hrušce. Jestli byla tak povolná, třeba od ní něco zjistily. Elain nechtěla ani pomyslet na to, jak toho mohly dosáhnout.

Objevily se jisté... potíže, samozřejmě, i přes to, co se na ně možná řítilo. Co se na ně jistě řítilo. Sehnat Nyneivě její klobouk s modrým peřím nebylo zase tak obtížné, jen trochu. Alise ho našla a vrátila se slovy, že si Nyneiva potřebuje zastínit obličej před sluncem, jestli si chce uchovat tak hezkou a hladkou pleť. Nyneiva za ní jen zírala, když Alise odbíhala, aby vyřešila spoustu menších problémů, a pak klobouk okatě nacpala pod řemen u sedla.

Od začátku chtěla Nyneiva řešit skutečné potíže, ale Alise se tam většinou dostala první, a když se Alise setkala s potížemi, ty se vyřešily samy. Několik šlechtičen chtělo, aby jim někdo pomohl sbalit jejich věci, jen aby jim bylo jasně sděleno, že Alise myslela vážně, co říkala, a jestli se do toho rychle nepustí, můžou jet pouze s tím, co mají na sobě. A ony se hned pustily do balení. Některé ženy, a nejen urozené, změnily názor, když slyšely, že se jede do Andoru, a byly doslova zahnány pryč. Pěšky, a řekly jim, ať utíkají, dokud můžou. Potřebovali každého koně, ale než se objeví Seanchané, měly by se i pěšky dostat dost daleko. Přinejmenším se dalo čekat, že Seanchané každého poblíž statku vyslechnou. Jak se mělo čekat, Nyneiva se pohádala s Renaile kvůli míse a želvě, kterou použila Talaan a kterou si Renaile prostě nacpala za šerpu. Ale ještě si nezačaly šermovat rukama pod nosem, když se u nich objevila Alise, a zakrátko byla mísa zpátky u Sareithy a želva u Merilille. Poté se Elain ohromeně dívala, jak Alise mává prstem pod nosem hledačce větru paní lodí Atha'an Miere a peskuje ji za to, že kradla. Renaile jenom rozčileně prskala. Nyneiva taky prskala, když odcházela s prázdnýma rukama, ačkoliv Elain si pomyslela, že ještě nikdy neviděla nikoho tak politováníhodného.

Ale netrvalo to dlouho. Zbývající ženy ze statku se shromáždily pod pozorným dohledem šicího kroužku - a Alise, která si pečlivě poznamenala posledních deset, jež dorazily; až na dvě byly všechny v hedvábných šatech podobných těm, které měla Elain. Rozhodně nepatřily k rodince. Elain si byla jistá, že stejně budou prát. Alise nedopustí, aby se jí do toho pletla taková maličkost jako urozená krev.

Hledačky větru stály u svých koní a kupodivu mlčely, až na Renaile, která zaklela, kdykoliv spatřila Alise. Careane odvolali z kopce a strážci sestrám přivedli koně. Skoro všichni sledovali oblohu a kolem všech starších Aes Sedai a většiny hledaček větru zářil saidar. A kolem pár žen z rodinky taky.

Nyneiva dovedla svou kobylu do čela řady u cisterny a hladila angrial, který měla stále na ruce, jako by měla průchod udělat ona, jakkoliv to byla směšná představa. Například, třebaže si opláchla obličej - a nasadila klobouk, což bylo, vzhledem k okolnostem, divné - se zapotácela pokaždé, když si přestala dávat pozor. Lan se držel těsně u ní, s kamenným výrazem jako obvykle, ale rozhodně byl připravený ji chytit, kdyby upadla. Dokonce ani s náramkem a prsteny by Nyneiva nejspíš nedokázala vytvořit tkanivo na průchod. Důležitější ovšem bylo, že od jejich příjezdu pořád pobíhala kolem. Elain strávila dost času se saidarem na místě, kde teď stála. Znala to místo. Když Elain uchopila pravý zdroj, Nyneiva se mrzutě zamračila, ale aspoň měla dost rozumu, aby nic neříkala.

Hned od samého začátku si Elain přála, aby byla Aviendhu požádala o ženu zahalenou do svých vlasů. Byla také unavená, a všechen saidar, který dokázala natáhnout, stěží stačil na to, aby tkanivo fungovalo. Prameny se jí v sevření chvěly, skoro jako by se chtěly vykroutit, a pak sjely na místo tak náhle, až málem nadskočila. Usměrňovat, když byla unavená, nebylo stejné jako jindy, ale teď to bylo přímo hrozné. Alespoň se svislá stříbrná čára objevila, jak měla, hned vedle cisterny, a rozšířila se do otvoru. Otvor nebyl větší, než jaký udělala Aviendha, a Elain byla vděčná, že je dost velký, aby jím mohl projít kůň. Zprvu si tím totiž nebyla jistá. Ženy z rodinky lapaly po dechu, když se náhle mezi nimi a známou šedou cisternou objevila horská louka.

"Měla jsi to nechat zkusit mě," poznamenala tiše Nyneiva. Tiše, ale stejně ostře. "Skoro jsi to všechno

zmotala."
Aviendha se na ni upřeně zadívala tak, že ji Elain málem uchopila za ruku. Čím déle byly skoro-sestrami, tím víc si zřejmě myslela, že musí chránit Elaininu čest. Jestli se stanou prvními sestrami, bude ji muset Elain dostat pryč od Nyneivy a Birgitte!
"Je to hotovo, Nyneivo," vyhrkla. "A to se počítá." Nyneiva se upřeně podívala na ni a cosi zavrčela o tom, že den je divný, jako by Elain pořád na někoho štěkala.
Birgitte prošla první, v jedné ruce otěže, v druhé připravený luk - a drze se zakřenila na Lana. Elain z ní cítila dychtivost, nádech uspokojení, že možná tentokrát povede ona místo Lana - mezi strážci vždycky panovala jistá řevnivost - a taky ostražitost. Jen nepatrná. Elain tu louku dobře znala. Kousek odsud ji Gareth Bryne učil jezdit na koni. Asi pět mil za prvními řídce zalesněnými kopci ležel zámek na panství, které patřívalo máti. Které patřilo jí. Musí si na to zvyknout. Sedm rodin, které o zámek a pozemky pečovalo, bude jedinými lidmi na půl dne jízdy odsud.
Elain si to místo vybrala, poněvadž odsud to bylo do Caemlynu dva dny cesty. A poněvadž byl zámek opuštěný, mohla by se do Caemlynu dostat dřív, než se někdo dozví, že je v Andoru. To by mohlo být důležité opatření. Během andorských dějin tu bývaly soupeřky o Růžovou korunu drženy jako "hosté", dokud se svého nároku nevzdaly. Její máti tak držela dvě, dokud neusedla na trůn. S trochou štěstí by tu mohla mít pevnou základnu, než dorazí Egwain s ostatními.
Lan provedl Mandarba hned za Birgittiným hnědákem a Nyneiva sebou škubla, jako by se za jeho vraníkem chtěla rozběhnout, ale pak se vzpamatovala a jen na Elain upřela pohled, kterým jako by říkala, ať se jenom opováží něco říci. Zuřivě si pohrávala s otěžemi a viditelně se nutila dívat jinam než do průchodu za Lanem. A pohybovala rty. Po chvíli si Elain uvědomila, že počítá.
"Nyneivo," řekla tiše, "vážně nemáme čas na -"
"Hněte sebou," zaječela vzadu Alise a ostře tleskla, aby svým slovům dodala důraz. "Netlačit se a nestrkat, ale taky žádný loudání! Pohyb, pohyb."
Nyneiva prudce otočila hlavu, očividně nerozhodná. Z nějakého důvodu si sáhla na klobouk, pár brk na něm bylo zlomených a viselo dolů, ale pak ruku odtáhla. "Á, ta kozojedská stará...!" vrčela, ale zbytek se ztratil, když protáhla klisnu průchodem. Elain si odfrkla. A Nyneiva měla tu drzost vykládat jiným něco o jejich jazyku! Přesto by byla Elain ráda slyšela i zbytek. První část už znala.
Alise ženy dál popohánělа, ale už to zřejmě nebylo potřeba. Dokonce i hledačky větru spěchaly a ustaraně se ohlížely přes rameno na oblohu. Dokonce i Renaile, která si mručela o Alise cosi, co si Elain uložila do paměti. I když nazvat někoho "rybomilný mrchožrout" znělo docela mírně. Myslela si, že Mořský národ jí ryby pořád.
Alise šla jako poslední, kromě zbývajících strážců, jako kdyby chtěla pohánět dokonce i nákladní koně. Zastavila se, jenom aby Elain předala klobouk se zeleným peřím. "Nebudeš chtít, aby ti na tu sladkou tvářičku svítilo slunko," prohodila s úsměvem. "Taková hezká holka. Není třeba si zkazit pleť předčasně."
Aviendha, sedící opodál na zemi, přepadla na záda a se smíchem kopala nohama.
"Asi ji požádám, aby našla klobouk i tobě. Se spoustou peří a širokou krempou," pronesla Elain nejsladším tónem, než rychle následovala ženu z rodinky. To Aviendžin smích zarazilo.
Zvlněná louka byla široká a skoro míli dlouhá, obklopená kopci vyššími než ty, které nechali za sebou, a stromy, jež znala, duby, borovicemi, kapinicemi, tupelami, kalinami a jedlemi. Na jihu, západě a východě se táhly husté lesy s vysokými stromy, i když letos se asi moc kácet nebude. Na palivové dříví se mnohem lépe hodily spíš řidší porosty na severu směrem k zámku. Z husté hnědé trávy vykukovaly balvany a nikde nebylo ani stopy po lučním kvítí, ani jediný uschlý stonek. V tom se krajina od jihu nijak nelišila.
Nyneiva pro jednou nekoukala po kraji, aby našla Lana. S Birgitte určitě nebudou pryč dlouho, ne tady. Nyneiva místo toho prošla mezi koňmi, hlasitě lidem přikazovala sesednout, zaječela na sloužící s nákladními zvířaty, několika ženám z rodinky, které neměly koně, stroze řekla, že pět mil ujde i dítě, na štíhlou altarskou šlechtičnu s jizvou na tváři, nesoucí ranec skoro tak velký, jako byla sama, zavřískla, že když už byla tak hloupá a přinesla si všechny své šaty, tak si je taky ponese. Alise kolem sebe shromáždila Atha'an Miere a vysvětlovala jim, jak nasednout na koně. A ony kupodivu dávaly pozor.

Nyneiva se po ní podívala a zřejmě ji potěšilo, že Alise stojí na místě. Dokud se na ni Alise povzbudivě neusmála a neukázala jí, ať pokračuje v tom, co dělala.
Nyneiva ztuhla a chvíli na ženu jen civěla. Potom si to namířila k Elain. Oběma rukama popadla klobouk, zaváhala a zamračila se nahoru a potom ho narovnala. "Tentokrát ji prostě nechám, ať se o všechno postará," prohlásila podezřele rozumným tónem. "Uvidíme, jak dobře si povede s těma... s Mořským národem. Ano, uvidíme." Rozhodně to znělo příliš rozumně. Náhle se zamračila na stále otevřený průchod. "Proč ho ještě držíš? Pusť ho." Aviendha se také mračila.
Elain se zhluboka nadechla. Přemýšlela o tom a neexistoval jiný způsob, ale Nyneiva by se s ní kvůli tomu chtěla hádat a na hádky nebyl čas. Průchodem byl vidět opuštěný statek, dokonce i slepice nakonec ten zmatek polekal, ale za jak dlouho se tady objeví lidé? Prohlížela si své tkanivo, tak dokonale propojené, že rozeznávala jenom pár vláken. Samozřejmě viděla každý pramen, ale až na těch pár vypadaly všechny neoddělitelně spletené. "Odveď všechny do zámku, Nyneivo," řekla. Slunce mělo za chvíli zapadnout, zbývaly tak dvě hodiny denního světla. "Pantátu Hornwella tolik návštěvníků po setmění překvapí, vyřiď mu však, že to jsou hosté dívky, která plakala kvůli červené tanagře se zlomeným křídlem. Na to si vzpomene. Přijdu, hned jak to půjde."
"Elain," začala Aviendha překvapivě znepokojeným tónem a zároveň Nyneiva vyjela: "Co si myslíš, že -"
Existoval jen jeden způsob, jak je zarazit. Elain z tkaniva vytáhla jedno z těch viditelných vláken. Chvělo se a zmítalo jako živé chapadlo, pak se rozpadlo a rozstříklo, oddělovaly se z něj vločky saidaru a vytrácely se. Nevšimla si toho, když Aviendha rozplétala své tkanivo, ale tam vlastně viděla jenom konec. "No tak," pravila Nyneivě. "Se zbytkem počkám, dokud nebudete z dohledu." Nyneiva zírala s otevřenou pusou. "Musí se to udělat." Elain si povzdechla. "Seanchani budou na statku už za pár hodin, to je jisté. I kdyby počkali až do zítra, co když má některá z damane nadání najít zbytky? Nyneivo, já Seanchanům cestování nevydám, to neudělám!"
Nyneiva o Seanchanech zavrčela něco, co muselo být obzvlášť sprosté, soudě podle jejího tónu. "No, a já ti nedovolím, aby ses spálila!" prohlásila nahlas. "Teď to vrať zase hezky zpátky! Než to celé vybuchne, jak říkala Vandene. Mohla bys nás klidně všechny zabít!"
"To se nedá vrátit," poznamenala Aviendha a položila Nyneivě ruku na rameno. "Už začala, a teď to musí dokončit. Musíš ji poslechnout, Nyneivo."
Nyneiva svraštila obočí. "Muset" bylo slovo, které hrozně nerada slyšela, ne, když platilo jí. Ale nebyla hloupá, takže se jen chvíli chmuřila - na Elain, na průchod, na Aviendhu, na svět všeobecně - a pak Elain objala, až jí zapraskala žebra.
"Buď opatrná, rozumíš," zašeptala. "Jestli se necháš zabít, tak přísahám, že z tebe stáhnu kůži zaživa!"
Přese všechno se Elain rozesmála. Nyneiva si odfrkla a odtáhla se na délku paží. "Víš, co myslím," prskla. "A nemysli si, že to nemyslím vážně, protože já to myslím vážně! Vážně," dodala tišeji. "Opatruj se."
Nyneivě chvíli trvalo, než se vzpamatovala, zamrkala a natáhla si modré jezdecké rukavičky. V očích měla jaksi vlhko, i když to nebylo možné. Nyneiva nutila k pláči jiné lidi, sama nikdy neplakala. "Tak dobrá," řekla nahlas. "Alise, jestli už nemáš všechno připravené -" Obrátila se a přiškrceně vykřikla.
Ty, které měly jet, seděly na koních, dokonce i Atha'an Miere. Strážci se shromáždili kolem sester. Lan a Birgitte se vrátili a Birgitte ustaraně pozorovala Elain. Sloužící měli nákladní koně seřazené a ženy z rodinky trpělivě čekaly, většina, kromě šicího kroužku, byla opěšalá. Na většině jezdeckých koní byly naloženy pytle s jídlem a rance s věcmi. Ženy, jež si vzaly víc, než Alise dovolila - žádná nepatřila k rodince - nesly rance na zádech. Štíhlá šlechtična s jizvou se pod svým ohýbala a mračila se na každého kromě Alise. Každá žena, která uměla usměrňovat, zírala na průchod. A všechny, jež byly při tom, když Vandene vykládala o nebezpečí, sledovaly to zmítající se vlákno, jako by to byla červená zmije.
Alise osobně přivedla Nyneivě jejího koně. A narovnala jí klobouk s modrým peřím, když Nyneiva vložila nohu do třmene. Nyneiva otočila kobylu k severu a pokořeně se zařadila vedle Lana na Mandarbovi. Elain nechápala, proč Alise prostě neusadí. Podle toho, co vykládala, byla schopná vykázat na své místo i ženy starší, než byla sama, od chvíle, kdy odrostla dětským střevíčkům. A teď navíc byla Aes Sedai. To by u každé z rodinky mělo mít značnou váhu.
Když zástup vyrazil do kopců, Elain se podívala na Aviendhu a Birgitte. Aviendha tam prostě stála s

rukama zkříženýma na prsou. V jedné ruce držela angrial, ženu zahalenou ve svých vlasech. Birgitte od Elain vzala otěže Lvice, takže držela všechny tři jejich koně, poodešla k malému balvanu opodál a posadila se na něj.
"Vy dvě musíte," začala Elain a pak zakašlala, když Aviendha překvapeně zvedla obočí. Poslat Aviendhu do bezpečí prostě nemohla, pokud by ji nechtěla zahanbit. Možná ani pak ne. "Chci, abys šla s ostatními," řekla Birgitte. "A Lvici vezmi s sebou. My s Aviendhou se můžeme střídat na jejím koni. A stejně bych se ráda prošla, než půjdu spát."
"Jestli budeš někdy s chlapem zacházet alespoň z poloviny tak dobře jako s tím koněm," procedila Birgitte mezi zuby, "bude tvůj na celý život. Myslím, že si tady prostě na chvilku sednu. Už jsem se dneska najezdila dost. Nejsem tvůj poskok na zavolání. Tu hru můžeme hrát před sestrami a ostatními strážci, abychom tě ušetřily rozpaků, ale my dvě známe pravdu." Přes posměšná slova od ní Elain cítila náklonnost. Ne, něco silnějšího. Najednou ji začalo pálit v očích taky. Její smrt by Birgitte hluboce ranila - kvůli poutu strážce - ale teď to bylo přátelství, co ji přimělo zůstat.
"Jsem ráda, že mám takové dvě přítelkyně," řekla prostě. Birgitte se na ni zazubila, jako by řekla nějakou pitomost.
Ale Aviendha zrudla jako vlčí mák a s vytřeštěnýma očima na Birgitte rozčileně zírala, jako kdyby strážce mohl za to, že jí hoří tváře. Rychle přenesla pohled na lidi, kteří byli asi míli daleko na prvním kopci.
"Lepší bude počkat, dokud nebudou z dohledu," poznamenala, "ale moc dlouho nečekej. Jakmile jednou začneš, prameny začnou po čase... klouzat. Stačí, aby ti jeden vyklouzl, než ho vytáhneš z tkaniva, a je to, jako bys tkanivo propustila. Pak se zbortí do tvaru, jaký bude samo chtít mít. Ale nesmíš ani spěchat. Každé vlákno musíš úplně vytáhnout. Čím víc jich uvolníš, tím snáz rozeznáš ostatní, ale vždycky musíš vybrat vlákno, které je vidět nejlépe." S hřejivým úsměvem přitiskla prsty Elain na tvář. "Povedeš si dobře, když budeš opatrná."
Neznělo to složitě. Jen musí být opatrná. Než za kopcem zmizela poslední žena, štíhlá šlechtična ohnutá pod velkým rancem, trvalo to celou věčnost. Slunce se téměř nepohnulo, ale Elain to připadalo jako celé hodiny. Co přesně Aviendha myslela slovem "klouzat"? Neuměla to lépe vysvětlit. Prostě je těžké vlákna udržet, to bylo vše.
Elain to zjistila, jakmile znovu začala. "Klouzala" jako úhoři namazaní vazelínou. Elain skřípala zuby, jenom držela první vlákno, které bylo nahoře, a snažila se ho uvolnit. Málem si vydechla úlevou, když pramen vzduchu konečně vytáhla a on se začal svíjet, ale zabránilo jí v tom, že jich na ni čekalo tolik. Jestli budou ještě "kluzčí", netušila, jak to zvládne. Aviendha ji pozorovala, ale neřekla ani slovo. Jen měla pro Elain vždy připravený povzbudivý úsměv. Elain neviděla Birgitte - neodvažovala se podívat jinam než na tkanivo - nicméně v hlavě cítila uzlík důvěry pevné jako skála, dost důvěry, aby to stačilo i jí.
Po tvářích, po zádech i po břiše se jí řinul pot, až se sama cítila "kluzká". Koupel dnes večer bude velmi vítaná. Ne, nesmí na to myslet, musí se cele soustředit na tkanivo. Bylo stále těžší je zvládnout, prameny se jí třásly v ruce, jakmile se jich dotkla, ale ona je přesto vytahovala ven, a pokaždé, když se nějaké vlákno začalo svíjet, další jako by vyskočilo z tkaniva a náhle bylo vidět tam, kde před chvílí byl jen pevný saidar. Průchod jí připomínal obludného, pokrouceného nezmara na dně rybníka se spoustou svíjejících se ramen. Každé rameno jako by bylo porostlé hustými chloupky vláken jediné síly, která se svíjela, rostla a mizela, jenom aby je nahradila nová. Otvor viditelný pro každého se na krajích srazil a neustále měnil tvar i velikost. Začaly se jí třást nohy. V očích ji pálily slzy stejně jako pot. Nevěděla, jak dlouho ještě dokáže pokračovat. Bojovala se zaťatými zuby. Jedno vlákno po druhém. Jedno po druhém.
O tisíc mil dál a rozvlněným průchodem jen sto kroků od ní obklopily bílý statek desítky vojáků, menších, s kušemi, hnědými kyrysy a pomalovanými přilbami, které vypadaly jako velké hmyzí hlavy. Za nimi přicházela žena s červenými štítky a stříbrným bleskem na sukních, s náramkem na zápěstí, spojeným stříbrným vodítkem s obojkem kolem krku ženy v šedém, a pak další sul'dam se svou damane, a ještě jedna dvojice. Jedna ze sul'dam ukázala na průchod a její damane náhle obklopila záře saidaru.
"K zemi!" zaječela Elain a hodila sebou na záda, mimo dohled ze statku, a průchodem s řevem, který ji téměř ohlušil, proletěl modrostříbrný blesk a rozprskl se do všech stran. Zvedla hlavu se zježenými vlasy,

a kdekoliv blesk udeřil, vyletěla do vzduchu fontána hlíny. Z oblohy pršela hlína a kamení.
Náhle se jí vrátil sluch a na druhé straně otvoru promluvil nějaký muž šeplavým hlasem s protáhlým přízvukem, z něhož jí naskočila husí kůže stejně jako z toho, co říkal, "...musíte je chytit živé, hlupáci!"
Náhle přímo před ni skočil na louku jeden z vojáků. Birgittin šíp zasáhl zaťatou pěst, již měl vyobrazenou na kyrysu. O prvního, když ještě padal, zakopl druhý seanchanský voják a Aviendha mu do krku vrazila nůž dřív, než se stačil vzpamatovat. Šípy z Birgittina luku létaly jako krupobití. Jednou nohou stála na otěžích koní a při střelbě se ponuře usmívala. Třesoucí se koně házeli hlavami a tancovali, jako by se chtěli osvobodit a uprchnout, ale Birgitte tam prostě jenom stála a střílela, jak nejrychleji stačila. Křik z druhé strany průchodu prozrazoval, že Birgitte Stříbrný luk stále zasáhne každým šípem, který vypustí. A přišla odpověď, rychle jako zlá myšlenka, černé šmouhy, šipky z kuší. Všechno se odehrávalo strašně rychle. Aviendha upadla a mezi prsty, jimiž si tiskla zraněnou pravou paži, jí crčela krev. Vzápětí ale dala ruku dolů, popolezla blíž a se zachmuřeným výrazem hledala na zemi angrial. Birgitte vykřikla, pustila luk a chytila se za stehno, z něhož jí trčela šipka z kuše. Elain pocítila bolest stejně ostře, jako by byla zraněná sama.
Zoufale popadla další vlákno přímo z místa, kde ležela na zádech. A ke své hrůze si uvědomila, že má co dělat, aby ho vůbec udržela. Pohnulo se vlákno? Uvolnilo se aspoň trochu? Pokud ano, neodvažovala se ho pustit. Pak jí začalo prokluzovat.
"Živé, říkal jsem!" zaječel Seanchan znovu. "Ten, kdo zabije ženu, nedostane podíl ve zlatě!" Sprška šipek ustala.
"Ty mě chceš?" zařvala Aviendha. "Tak už pojď a zatanči si se mnou!" Náhle kolem ní zazářil saidar, ne příliš jasně i přes angrial, a průchodem začaly létat ohnivé koule. Ne příliš velké, ale výbuchy, když se rozprskly v Altaře, zněly rychle jeden za druhým. Nicméně Aviendha funěla námahou a obličej se jí leskl potem. Birgitte sebrala svůj luk. Vypadala každým coulem jako hrdinka z pověstí, po stehně jí tekla krev, skoro se neudržela na nohou, ale už měla natažený luk a hledala cíl.
Elain se snažila ovládnout dýchání. Už nemohla natáhnout ani kousíček jediné síly - nemohla pomoci. "Vy dvě musíte odsud,", řekla. Nevěřila svým uším, mluvila klidně jako kus ledu. Věděla, že by měla brečet. Srdce jí bušilo, jako kdyby se chtělo osvobodit z hradního koše. "Nevím, jak dlouho to ještě udržím." To platilo pro celé tkanivo stejně jako pro to jedno vlákno. Klouže? Ano? "Utíkejte, jak nejrychleji to půjde. Na druhé straně kopce byste měly být v bezpečí, ale čím dál budete, tím líp. Honem!"
Birgitte cosi zavrčela ve starém jazyce, ale Elain jí nerozuměla. Znělo to jako věty, které by se docela ráda naučila. Pokud ještě bude mít příležitost. Birgitte pak pokračovala jazykem, jemuž Elain rozuměla. "Pustíš tu zatracenou věc dřív, než ti řeknu, a nebudeš muset čekat, až tě z kůže stáhne Nyneiva. Udělám to sama. A pak přijde na řadu ona. Jenom klid a vydrž! Aviendho, pojď sem - za tou věcí! - udržíš to i odtamtud? - pojď sem a nasedni na toho zatraceného koně."
"Hlavně musím vidět, kde mám tkát," opáčila Aviendha a vyškrábala se na nohy. Odkulhala stranou a málem znovu upadla. Do rukávu se jí z ošklivé tržné rány vpíjela krev. "Myslím, že můžu." Zmizela za průchodem a ohnivé koule létaly dál. Průchodem bylo z druhé strany vidět rovněž, i když vypadal jako opar z horka. Zezadu se však nedalo projít - pokus by byl nesmírně bolestivý - a když se Aviendha znovu objevila, klopýtala hodný kus za průchodem. Birgitte jí pomohla nasednout na valacha, ale obráceně, no tedy!
Když Birgitte zuřivě zamávala, Elain se ani nenamáhala vrtět hlavou. Například se bála, co by se mohlo stát, kdyby to udělala. "Nejsem si jistá, jestli to udržím, když se pokusím vstát." Spíš si nebyla jistá, jestli by dokázala vstát. Už nebyla jen unavená, svaly se jí prostě proměnily ve vodu. "Jeďte, jak nejrychleji to půjde. Já to udržím, co to půjde. Prosím, jeďte!"
Birgitte začala mumlat kletby ve starém jazyce - musel to být starý jazyk, nic jiného takhle neznělo! - a strčila Aviendze do ruky otěže. Cestou k Elain málem dvakrát upadla, ale chytila ležící ženu pod rameny.
"Ty to zvládneš," řekla hlasem plným stejného přesvědčení, jaké od ní Elain cítila. "Ještě nikdy jsem se nesetkala s žádnou královnou Andora, ale pár královen jako ty jsem poznala. Páteř z oceli a srdce lva. Ty to zvládneš!"
Pomalu Elain vytáhla na nohy, tvář měla staženou a každé píchnutí bolesti v noze ucítila i Elain. Elain se třásla námahou udržet tkanivo, udržet to jediné vlákno. Tu si užasle uvědomila, že stojí. A žije. Birgittina

bolest ji šíleně bodala v hlavě. Snažila se o Birgitte neopírat, ale třesoucí se údy ji prostě neunesly. Když vyrazily ke koním a zpola se o sebe opíraly, Elain se pořád ohlížela přes rameno. Tkanivo dokázala udržet, aniž by se na ně dívala - tedy za normálních okolností - ale potřebovala se ujistit, že to vlákno stále drží, že neklouže. Průchod teď nepřipomínal žádné tkanivo, jaké kdy viděla, prudce se svíjel, kolem něj se kroutila chlupatá chapadla.

Birgitte ji do sedla se zaúpěním spíš zvedla, než jí pomohla. Obráceně, stejně jako Aviendhu! "Musíš vidět," vysvětlila kulhajíc ke svému koni. Stále držela otěže všech tří koní, když se s bolestí škrábala do sedla. Bez hlesu, ale Elain cítila její bolest. "Dělejte, co je třeba, a kam jedeme nechte na mně." Koně vyrazili, nejspíš se odsud taky chtěli dostat, i když Birgitte toho svého silně pobídla.

Elain visela na vysoké rozsoše svého sedla stejně odhodlaně jako na tkanivu, na samotném saidaru. Cválající kůň s ní házel a ona měla co dělat, aby se udržela v sedle. Aviendha se o rozsochu opírala, aby nepřepadla koni na zadek. Pusu měla otevřenou, jak lapala po dechu, a oči upírala před sebe. Ale stále ji obklopovala záře a ohnivé koule létaly dál. Ne tak rychle jako předtím, pravda, a některé ani netrefily bránu a zanechávaly plamenné stopy v trávě či vybuchly na zemi za průchodem, ale stále létaly. Elain se přinutila sebrat síly. Když může pokračovat Aviendha, ačkoliv vypadá, že každou chvíli upadne, dokáže to ona taky.

Průchod se velice rychle zmenšoval, jak koně cválali, a mezi nimi a otvorem se táhla zhnědlá tráva. Pak začala půda stoupat. Jely na kopec! Birgitte už měla zase nasazený šíp na tětivě a mířila, potlačovala bolest v noze a pobízela koně k větší rychlosti. Bylo jen třeba dorazit na hřeben a dostat se na druhou stranu.

Aviendha zachrčela a sesula se dopředu, nadskakovala v sedle jako pytel. Světlo saidaru kolem ní zablikalo a zhaslo. "Nemůžu," funěla. "Nemůžu." Víc ze sebe nedostala. A vzápětí začali na louku skákat seanchanští vojáci.

"To je v pořádku," vypravila ze sebe Elain. V hrdle jako by měla písek. Veškerou vlhkost teď měla na kůži, vpíjela se jí do šatů. "Používat angrial unavuje. Vedla sis docela dobře, teď nás už nechytí."

Jako na posměch se na louce pod nimi objevila sul'dam a dokonce ani na půl míle se dvojice žen nedala splést. Slunce se již sklánělo k západu, ale jeho paprsky se odrážely od a'dámu, který je spojoval.

"Hřeben!" vykřikla vesele Birgitte. "Dokázaly jsme to! Teď na nás čeká dobrý víno a dobře stavěnej chlap!"

Sul'dam na louce ukázala a čas se pro Elain zastavil. Ženinu damane obklopila záře jediné síly. Elain viděla tvořící se tkanivo. Věděla, co to je. A nemohla tomu nijak zabránit! "Rychleji!" vykřikla. Pak štít zapadl. Měla být dost silná - měla být! - aby to nešlo, ale jak byla vyčerpaná, jak se saidaru držela jen zuby nehty, zarazil se mezi ni a pravý zdroj. Dole na louce se tkanivo, které tvořilo průchod, zbortilo do sebe. Třebaže Aviendha vypadala tak ztrhaně, že se ani nedokáže pohnout, vrhla se ze sedla na Elain a obě je srazila na zem. Elain měla jen čas mrknout na svah, než spadla.

Vzduch zbělel a zakryl jí výhled. Ozval se zvuk - věděla, že to je zvuk, mocný řev - ale byl již mimo hranice vnímání. Něco ji udeřilo, jako by spadla ze střechy na tvrdou dlažbu, z hodně vysoké střechy. Otevřela oči a hleděla na oblohu. Ta byla jaksi divně rozmazaná. Chvíli se nedokázala pohnout, a když to udělala, zalapala po dechu. Bolelo ji celé tělo. Ach, Světlo, bolelo to! Pomalu zvedla ruku k obličeji. Když ji odtáhla, byla rudá. Krev. Ostatní. Musí pomoci ostatním. Cítila Birgitte, cítila bolest stejně hroznou, jako byla její, ale aspoň byla Birgitte naživu. A odhodlaná a očividně rozzlobená. Nemohla být příliš vážně zraněná. Aviendha.

Elain vzlykla, překulila se a zvedla se na všechny čtyři. Hlava se jí točila a bolelo ji v boku. Nejasně si vzpomínala, že pohybovat se byť s jedním zlomeným žebrem může být nebezpečné, ale myšlenky měla stejně rozmazané jako vidění. Myšlení jí připadalo... složité. Mrkání jí ale zřejmě spravilo zrak. Trochu. Byla skoro na úpatí kopce! Vysoko nad dní stoupal z louky kouř. To teď nebylo důležité. Vůbec to nebylo důležité.

O třicet kroků výš na svahu klečela Aviendha a málem upadla, když zvedla ruku, aby si otřela krev, která se jí řinula po obličeji, nicméně se pátravě rozhlížela kolem sebe. Pohled jí padl na Elain a ztuhla. Elain napadlo, jak zle asi vypadá. Určitě na tom nemohla být hůř než sama Aviendha. Druhé ženě chyběla půlka sukně, živůtek měla roztržený téměř vpůli a to, co bylo vidět z jejího těla, bylo pokryté

krví.
Elain k ní přilezla. Jak se jí točila hlava, bylo to snazší než vstát a jít. Když se přiblížila, Aviendha si oddechla úlevou.
"Jsi v pořádku," řekla a zakrvácenými prsty se dotkla Elaininy tváře. "Tolik jsem se bála. Tolik."
Elain překvapeně zamrkala. Byla na tom zřejmě stejně špatně jako Aviendha. Sukně jí sice zůstala celá, ale půlku živůtku měla úplně utrženou a zřejmě krvácela ze dvou tuctů tržných ran. Pak jí to došlo. Nespálila se. Při té představě se otřásla. "Obě jsme v pořádku," řekla tiše.
O něco dál si Birgitte otřela nůž do hřívy Aviendžina valacha a narovnala se. Kůň ležel nehybně. Birgitte bezvládně visela pravá paže, kabátec měla pryč spolu s jednou botou a zbytek oblečení měla potrhaný. A byla stejně umazaná od krve jako druhé dvě ženy. Šipka z kuše, která jí trčela ze stehna, vypadala jako nejhorší zranění, ale zbytek dohromady vydal za další takové. "Zlomil si páteř," řekla a ukázala na koně u svých nohou. "Můj je v pořádku, myslím, ale když jsem ho viděla naposledy, utíkal, jako by chtěl vyhrát Megairilův věnec. Vždycky jsem si myslela, že se z něj vyklube rychlej kůň. Lvice." Pokrčila rameny a trhla sebou. "Elain, Lvice byla mrtvá, když jsem ji našla. Je mi to líto."
"My jsme naživu," prohlásila Elain rázně, "a to se počítá." Pro Lvici bude plakat později. Kouř nad kopcem nebyl hustý, ale překrýval dost velkou oblast. "Chci vidět přesně, co jsem udělala."
Všechny tři se musely podpírat navzájem, aby vůbec dokázaly vstát, a když se škrábaly do kopce, funěla a sténala dokonce také Aviendha. Znělo to, jako by z nich někdo málem vytřásl duši - což se podle Elain nejspíš taky stalo - a vypadaly, jako by se vyválely v řeznictví. Aviendha stále pevně svírala angrial, ale i kdyby ona nebo Elain měly víc než nepatrné nadání k léčení, ani jedna by nedokázala uchopit pravý zdroj, natož usměrnit. Na vrcholku kopce se zastavily, opíraly se jedna o druhou a obhlížely tu zkázu.
Oheň zničil celou louku, avšak uprostřed byl černý, doutnající kruh, kde nezůstaly dokonce ani balvany. Polovina stromů na okolních svazích byla zpřelámaná nebo se odkláněla od louky. Začali se objevovat jestřábi, přilétali na horkém vzduchu stoupajícím z ohně. Jestřábi tak často lovívali menší zvířata, která oheň vyhnal na otevřené prostranství. Po Seanchanech nebylo ani vidu, ani slechu. Elain si přála, aby tu byla těla, aby si mohla být jistá, že jsou všichni mrtví. Zvlášť všechny sul'dam. Když se však podívala na spálenou, dýmající půdu, byla náhle ráda, že žádné důkazy nezůstaly. Byl to strašný způsob, jak zemřít. Světlo, smiluj se nad jejich duší, pomyslela si. Nad všemi jejich dušemi.
"No," řekla nahlas, "nevedla jsem si tak dobře jako ty, Aviendho, ale asi to je nakonec ze všeho nejlepší výsledek. Příště to zkusím lépe."
Aviendha se na ni podívala koutkem oka. Na tváři měla dlouhý škrábanec a další na čele a odchlípl kus kůže s vlasy. "Vedla sis mnohem lépe než já, na první pokus. Já poprvé dostala prostý uzel na prameni větru. Trvalo mi snad padesát pokusů, než jsem ho rozvázala, aniž by mi před obličejem práskl hrom, až mi zazvonilo v uších."
"Asi jsem měla začít s něčím jednodušším," připustila Elain. "Mám takový zvyk dělat věci, na které nestačím." Na které nestačím? Udělala to dřív, než se pořádně rozhlédla! Potlačila zahihňání, ale až ve chvíli, kdy jí bokem projela bolest. Takže místo hihňání zasténala se zaťatými zuby. Měla dojem, že jich má několik uvolněných. "Aspoň jsme našly novou zbraň. Možná bych z toho neměla mít radost, ale když jsou Seanchani zpátky, tak jsem."
"Ty tomu nerozumíš, Elain." Aviendha ukázala doprostřed louky, kde byl průchod. "Mohl to být jen záblesk světla, nebo ani to ne. Nedá se to předpovědět. Stojí záblesk za riziko, že spálíš sebe i každou ženu na sto kroků kolem sebe?"
Elain na ni zírala. Aviendha zůstala, i když to věděla? Riskovat život byla jedna věc, ale riskovat, že ztratí schopnost usměrňovat... "Chci, abychom se navzájem adoptovaly jako první sestry, Aviendho. Jakmile najdeme nějaké moudré." Co pak udělají s Randem, to si ani neuměla představit. Už samotná představa, že se za něj provdají obě - a navíc ještě Min! - byla víc než jenom směšná. Ale tímhle si byla jistá.
"Nepotřebuji o tobě vědět nic víc. Chci být tvou sestrou." Jemně Aviendhu políbila na zkrvavenou líc. Předtím si myslela, že Aviendha se ohnivě červená. Dokonce ani aielští milenci se nelíbali tam, kde to mohl někdo vidět. Západ slunce bledl ve srovnání s Aviendžiným obličejem. "Já tě taky chci za sestru," zamumlala. Ztěžka polkla - a loupla okem po Birgitte, která předstírala, že je nevidí - naklonila se a přitiskla rty Elain na tvář. Elain ji pro to gesto milovala stejně jako pro to ostatní.

Birgitte se dívala za ně a možná ani nepředstírala, že si jich nevšímá, poněvadž náhle řekla: "Někdo se blíží. Lan a Nyneiva, jestli se nemýlím."
Neohrabaně se otočily, kulhaly, vrávoraly a sténaly. Vypadalo to směšně. Hrdinové v příbězích se nikdy nezranili tak, aby se skoro neudrželi na nohou. V dálce na severu se mezi stromy objevili dva jezdci. Jen nakrátko, ale stačilo to, aby rozeznaly vysokého muže na vysokém koni, cválajícím ze všech sil, a ženu na menším zvířeti, snažící se udržet po jeho boku. Všechny tři se opatrně posadily a čekaly. Elain si povzdechla, když ji napadla další věc, která se hrdinům v příbězích nestávala. Doufala, že z ní bude královna, na jakou by byla máti pyšná, ale bylo jasné, že hrdinka z ní nikdy nebude.
* * *
Chulein lehce pohnula otěžemi a Segani plavně naklonil žebrované křídlo a otočil se. Byl to dobře vycvičený raken, rychlý a hbitý, její oblíbený, i když se o lety na něm musela dělit. Vždy tu bylo víc morat'raken než rakenů. Životní fakt. Na statku dole létaly na všechny strany ohnivé koule, zřejmě ze vzduchu. Chulein se snažila nevěnovat jim pozornost. Ona měla dávat pozor na potíže, které by mohly přijít z okolí statku. Aspoň z místa, kde Tauan a Macu zemřeli v olivovém háji, přestal stoupat kouř.
Z výšky pěti set kroků nad zemí měla poměrně dobrý výhled. Všichni ostatní rakeni byli na obhlídce krajiny. Každá žena, která utekla, bude označena pro kontrolu, aby se zjistilo, zda nepatří k těm, jež způsobily všechen ten rozruch, ačkoliv pravda byla taková, že pokud někdo v těchto zemích uviděl ve vzduchu rakena, většinou utekl. Chulein musela jen dávat pozor na případné potíže. Byla by hrozně ráda, kdyby ji nesvrbělo mezi lopatkami, protože to vždycky znamenalo, že potíže jsou na cestě. Vítr nebyl při Seganiho rychlosti příliš silný, ale ona si pod bradou přitáhla tkanice kukly z navoskovaného plátna a zkontrolovala kožené řemeny, které ji držely v sedle, upravila si křišťálové brýle a uhladila plechové rukavice.
Na zemi již bylo přes sto Nebeských pěstí, a což bylo ještě důležitější, i šest sul'dam s damane a další tucet nesl vaky plné náhradních a'damů. Druhá letka odstartuje z kopců na jihu s posilami. Lepší by bylo, kdyby jich bylo víc už v první vlně, jenomže s Hailene nebylo dost to'raken a povídalo se, že mnozí z těch, kteří tu byli, dostali za úkol přepravit vznešenou paní Suroth a celý její doprovod z Amadicie. Nebylo dobré myslet si něco špatného o urozených, ona by však byla raději, kdyby do Ebú Daru poslali víc to'raken. Žádný morat'raken si nemyslel nic pěkného o obrovských, nemotorných to'raken, kteří se hodili jen k přenášení břemen, ale mohli by dostat na zem víc Nebeských pěstí a rychleji, a taky víc sul'dam.
"Povídá se, že tady dole jsou stovky marath'damane," pravila Eliya hlasitě za jejími zády. Na obloze musel člověk kvůli větru hodně křičet. "Víš, co udělám se svým podílem ve zlatě? Koupím si hospodu. Tenhle Ebú Dar vypadá jako příjemné místo, aspoň to, co jsem z něj viděla. Možná si najdu i manžela. Budu mít děti. Co si o tom myslíš?"
Chulein se pod větrošátkem lehce zazubila. Každý létavec mluvil o tom, že si koupí hospodu - nebo tavernu, občas statek - ale kdo by mohl opustit nebe? Poplácala Seganiho po dlouhém kožovitém krku. Každá létavice - tři ze čtyř létavců byly ženy - mluvila o manželovi a dětech, ale děti také znamenaly konec létání. Od Nebeských pěstí odešlo za měsíc víc žen, než jich opustilo oblohu za půl roku.
"Myslím, že bys měla mít oči otevřené," poznamenala. Ale trochu si popovídat nikomu neuškodí. Dole v olivovém háji by uviděla běžet i dítě, natož něco, co by mohlo Nebeské pěsti ohrozit. Byli to vojáci s nejlehčí zbrojí a skoro stejně tvrdí jako Smrtonosná garda, někteří tvrdili, že tvrdší. "Já si ze svého podílu koupím damane a najmu sul'dam." Jestli tu bylo aspoň tolik marath'damane, jak se povídalo, za svůj podíl si koupí i dvě damane. Tři! "Damane vycvičená k tomu, aby dělala nebeská světla. Až opustím oblohu, budu bohatá jako urození." Tady měli něco, čemu říkali "ohňostroj" - v Tanchiku viděla několik chlapíků, kteří se marně snažili vzbudit zájem urozených - ale kdo by se díval na něco ve srovnání s nebeskými světly tak ubohého? Ty chlapíky svázali a vyhodili na cestu za městem.
"Statek!" křičela Eliya a náhle Seganiho cosi zasáhlo, tvrději než nejsilnější vichr, jaký kdy Chulein zažila, až přepadl.
Raken se řítil dolů, chraplavě křičel a otáčel se tak rychle, až to Chulein vtisklo do bezpečnostních popruhů. Ruce měla opřené o stehna a tahala za otěže, ale Segani se z toho bude muset dostat sám. Točili se jako hrací kolo a padali. Morat'raken učili, aby se nedívali na zem, když raken padá, ať už z

jakéhokoliv důvodu, ale ona si nemohla pomoci, aby neodhadovala výšku pokaždé, když se jí na dohled dostala země. Čtyři sta sáhů, tři sta. Dvě stě. Sto. Světlo ozařuj její duši a nekonečná milost Stvořitele ji chraň před –
Segani prudce roztáhl široká křídla, až ho to strhlo stranou a jí cvakly zuby, ale let vyrovnal a špičkami křídel se otíral o vrcholky stromů, jak hluboko klesli. S klidem zrozeným z tvrdého výcviku Chulein zkontrolovala pohyb křídel kvůli známkám napětí. Vše bylo v pořádku, ale stejně řekne dermorat'raken, aby ho důkladně prohlédl. Drobnost, která by jí mohla uklouznout, jistě neunikne mistrovi.
"Zdá se, že jsme znovu unikli Paní Stínů, Eliyo." Ohlédla se přes rameno a zmlkla. Z prázdného sedadla za ní vlál jen přetržený bezpečnostní popruh. Každý létavec věděl, že Paní čeká na konci dlouhého pádu, avšak vědět to neznamenalo, že to bude snazší, když to uvidí na vlastní oči.
Chulein se rychle pomodlila za mrtvé, poslušně se vrátila do služby a pobídla Seganiho vzhůru. Stoupali pomalu, po spirále, kvůli nějakému skrytému poškození, ale tak rychle, jak jenom považovala za bezpečné. Možná trochu rychleji, než bylo bezpečné. Zpoza nízkého pahorku před nimi stoupal kouř a Chulein se zamračila, avšak z toho, co uviděla, když kopec přeletěli, jí vyschlo v ústech. Ruce na otěžích jí ztuhly a Segani dál stoupal na svých mocných křídlech.
Statek byl... pryč. Po bílých budovách zůstaly jen základy, velké stavby na úbočí byly rozbité na padrť. Pryč. Všechno bylo zčernalé a ohořelé. Oheň zuřící v podrostu na svazích se zatím rozšířil na sto kroků do olivových hájů a do lesa, hnal se mezi kopci. Za ohnivým kruhem na dalších sto i víc kroků byly zpřelámané stromy, všechny se nakláněly směrem od statku. Chulein jaktěživo nic takového neviděla. Tam dole nemohlo nic přežít. Nic to nemohlo přežít. Ať to bylo cokoliv.
Rychle se vzpamatovala a obrátila Seganiho k jihu. V dálce rozeznávala to'raken, na každém se pro krátký let mačkal tucet Nebeských pěstí, Nebeských pěstí a sul'dam, ale přilétali pozdě. Chulein si v duchu začala sestavovat hlášení. Nikdo jiný, kdo by ho mohl podat, zde rozhodně nebyl. Všichni tvrdili, že tato země je plná marath'damane, které jen čekají na obojek, ale s touhle novou zbraní ty ženy, které si říkaly Aes Sedai, znamenaly skutečné nebezpečí. Něco se s nimi bude muset udělat, něco příkladného. Jestli je vznešená paní Suroth na cestě do Ebú Daru, možná na to dohlédne.

KAPITOLA SEDMÁ

Ohrada pro kozy

Obloha nad Ghealdanem byla bez mráčku, do zalesněných kopců pražilo ostré dopolední slunce. Ještě nebylo poledne, avšak země se již pekla. Borovice a kaliny ze sucha zežloutly, i další stromy, o nichž Perrin usoudil, že jsou normálně stále zelené. Vzduch byl úplně nehybný. Perrinovi se po tvářích řinul pot a stékal mu do krátkého vousu. Kudrnaté vlasy se mu lepily na čelo. Měl dojem, že někde na západě zaslechl hrom, ale už pomalu přestával věřit, že ještě někdy zaprší. Člověk raději kul železo, které mu leželo na kovadlině, než aby snil o tom, že bude pracovat se stříbrem.
Z výšky na řídce zalesněném hřebeni studoval mosazným dalekohledem opevněné město Bethal. Dokonce i jeho oči potřebovaly na takovou dálku pomoc. Městečko bylo docela velké, domy měly břidlicové střechy a stálo tu půl tuctu vysokých kamenných staveb, což mohly být paláce menších šlechticů či domy úspěšných kupců. Šarlatový prapor, zplihle visící na nejvyšší věži největšího paláce, jediný prapor v dohledu, nepoznal, ale věděl, komu patří. Alliandře Maritze Kigarin, královně Ghealdanu, která byla hezky daleko od svého hlavního města Jehannahu.
Městské brány byly otevřené, v každé stálo dobře dvacet strážných, ale žádný nevyšel ven, a silnice, kam až Perrin dohlédl, byly prázdné, jen od severu se k Bethalu hnal osamělý jezdec. Vojáci byli nervózní, někteří si při pohledu na jezdce posouvali píky či luky, jako kdyby mával zkrvaveným mečem. Další vojáci na stráži se tlačili na hradebních věžích nebo se přesouvali mezi nimi. Dost jich mělo šípy nasazené a zdvižené kuše. Bylo tu hodně strachu.
Nad touto částí Ghealdanu se přehnala bouře. Ještě zuřila. Prorokovy tlupy vytvářely zmatek, čehož využívali loupežníci, a bělokabátníci z Amadicie podnikali výpady přes hranici i takhle daleko. O kus dál na jih k obloze stoupaly sloupy dýmu, označující hořící statky. Práce bělokabátníků či prorokových lidí. Bandité se málokdy namáhali s pálením a ostatní jim toho stejně moc nenechali. Navíc k tomu zmatku se poslední dobou v každé vesnici, jíž prošel, povídalo, že Amador padl, buď do rukou proroka nebo Taraboňanů nebo Aes Sedai, vždy podle toho, kdo příběh vyprávěl. Někteří lidé tvrdili, že Pedron Niall sám je mrtev, padl při obraně města. Bráno kol a kolem dokola tu bylo dost důvodů, proč by se měla královna obávat o své bezpečí. Nebo tady ti vojáci mohli být kvůli němu. Přes veškerou námahu jeho cesta na jih těžko prošla bez povšimnutí.
Perrin se zamyšleně škrábal na bradě. Škoda že mu vlci z okolních kopců nemohli nic říci, ale oni lidské činnosti věnovali pozornost jen natolik, aby se od lidí mohli držet co nejdál. A od Dumajských studní neměl podle svého názoru právo od nich žádat víc, než bylo naprosto nezbytně nutné. Nejlepší ze všeho by nejspíš bylo, kdyby jel dál sám jen s pár Dvouřičskými.
Často měl pocit, že mu Faile umí číst myšlenky, obvykle když to chtěl nejméně, a nyní to prokázala znovu, když svou vranou klisnu Vlaštovku přivedla blíž k jeho šedákovi. Jezdecké šaty s úzkou sukní byly skoro tak tmavé jako její klisna, ale horko zřejmě snášela lépe než on. Byla slabě cítit bylinkovým mýdlem a čistým potem. A odhodláním. V zešikmených očích měla velmi odhodlaný výraz a se svým výrazným nosem se velmi podobala své jmenovkyni sokolici.
"Nerada bych viděla díry v tom pěkném modrém kabátě, manželi," řekla tiše, jen pro něj, "a ti chlápci tam vypadají, že by skupinu cizinců klidně nejdřív provrtali šípy, než by se jich zeptali, co jsou zač. Kromě toho, jak se k Alliandře dostaneš, aniž bys ohlásil své jméno světu? Nezapomínej, že tohle se musí udělat potichu." Neřekla, že by měla jet sama, že strážní u brány by samotnou ženu považovali za uprchlici, že by se ke královně dostala, kdyby použila matčino jméno, aniž by vyvolala rozruch, ale nemusela. Tohle od ní slyšel každou noc od chvíle, kdy dorazili do Ghealdanu. Byl tu částečně kvůli opatrnému dopisu, který Alliandra poslala Randovi, v němž mu nabízela... Podporu? Spojenectví? V každém případě převažovala její snaha o utajení.
Perrin pochyboval, že dokonce i Aram, sedící na svém nohatém šimlovi o pár kroků za nimi, slyšel, co Faile říkala, ale než domluvila, přivedla k němu z druhé strany svou bílou klisnu Berelain. Obličej se jí leskl potem. Oblakem voňavky, alespoň pro jeho nos to byl oblak, z ní bylo také cítit odhodlání. Kupodivu z jejích zelených jezdeckých šatů nevyčnívalo víc holé kůže, než bylo nutné.
Berelain nechala svoje dva společníky stát opodál, třebaže Annoura, její aessedaiovská rádkyně, si ho

zpod čapky tenkých, po ramena dlouhých copánků propletených korálky prohlížela s nečitelným výrazem. Ne jej a obě ženy po jeho boku, ale jenom jeho. A nepotila se. Perrin by byl rád dost blízko, aby si mohl šedou sestru s orlím nosem očichat. Na rozdíl od ostatních Aes Sedai ona nikomu nic neslíbila. Ať už jejich sliby stály za cokoliv. Urozený pán Gallenne, velitel Berelaininy okřídlené gardy, se zřejmě cele věnoval prohlídce Bethalu dalekohledem a pohrával si s otěžemi způsobem, který již Perrin poznal a který znamenal, že je ponořený do výpočtů. Nejspíš uvažoval o tom, jak Bethal dobýt silou. Gallenne vždycky uviděl nejhorší možnost jako první.

"Pořád si myslím, že bych za Alliandrou měla jít raději já," řekla Berelain. Tohle taky Perrin slýchal den co den. "Annoura mě okamžitě přijme a navíc se kromě ní nikdo nic nedozví." Další div. V jejím hlase se neozval ani náznak koketerie. Zřejmě svým červeným koženým rukavičkám věnovala stejnou pozornost jako jemu.

Tak která? Potíž byla v tom, že nechtěl vybrat ani jednu z nich.

Seonid, druhá Aes Sedai, jež přijela na hřeben, stála opodál vedle svého hnědáka u vysoké uschlé kapinice, ale nedívala se na Bethal, nýbrž na oblohu. Dvě světlooké moudré, který byly s ní, se od ní ostře lišily. Tváře měly vedle její bledé pleti osmahlé sluncem, světlé vlasy vedle jejích tmavých, byly vysoké, ona malá, nemluvě o jejich tmavých sukních a bílých jupkách, v protikladu s jejím jemným modrým suknem. Edarra a Nevarin byly ověšené náramky a náhrdelníky ze zlata, stříbra a slonoviny, kdežto Seonid nosila jen svůj prsten s Velkým hadem. A byly mladé vedle její bezvěkosti. Moudré se však zelené sestře vyrovnaly svým sebevědomím a také sledovaly oblohu.

"Vidíte něco?" zeptal se Perrin, a tak odložil rozhodnutí.

"Vidíme oblohu, Perrine Aybaro," pravila Edarra klidně a její šperky tiše zachřestily, když si upravila tmavou loktuši, kterou měla přes lokty. Horko se Aielů dotýkalo stejně málo jako Aes Sedai. "Jestli uvidíme víc, řekneme ti." Doufal, že řeknou. Myslel si, že řeknou. Aspoň pokud to bude něco, o čemž si budou myslet, že to Grady a Neald uvidí taky. Asha'mani by si to pro sebe nenechali. Perrin si přál, aby byli tady, místo v táboře.

Před půl týdnem proletěla oblohou krajka jediné síly a mezi Aes Sedai a moudrými vyvolala slušný rozruch. A rovněž u Gradyho a Nealda. Což vyvolalo ještě větší rozruch, téměř paniku, tedy na Aes Sedai. Asha'mani, Aes Sedai i moudré, všichni tvrdili, že ve vzduchu stále ještě slabě cítí jedinou sílu, i dlouho poté, kdy kus krajky zmizel, nikdo však nevěděl, co to znamená. Neald tvrdil, že mu to připomnělo vítr, ačkoliv nevěděl proč. Nikdo nechtěl říci víc než osobní názor, nicméně jestli byla vidět mužská i ženská polovice jediné síly, musela to být práce Zaprodanců, a to práce velkého rozsahu. Od té doby Perrin většinu nocí trávil přemýšlením, co mohou mít Zaprodanci za lubem.

Proti své vůli vzhlédl k nebi. A samozřejmě nic neuviděl, jen párek holubů. Náhle odkudsi přiletěl jestřáb a jeden z holubů zmizel v oblaku peří. Druhý zoufale zamířil k Bethalu.

"Už ses rozhodl, Perrine Aybaro?" zeptala se Nevarin trochu příliš ostře. Zelenooká moudrá vypadala ještě mladší než Edarra, možná nebyla starší než on, a neměla vyrovnanost modrooké ženy. Loktuše jí sklouzla dolů, když si dala ruce v bok, a Perrin zpola čekal, že mu začne šermovat prstem pod nosem. Nebo pěstí. Připomněla mu Nyneivu, ačkoli ty dvě neměly nic společného. Vedle Nevarin by Nyneiva vypadala baculatá. "K čemu jsou naše rady, když neposloucháš?" chtěla vědět. "K čemu?"

Faile a Berelain seděly v sedlech, vzpřímené, pyšné, že to víc nešlo, a obě byly cítit očekáváním a zároveň nejistotou. A podrážděním z toho, že jsou nejisté. A žádné se to ani trošku nelíbilo. Seonid byla příliš daleko, takže ji necítil, ale stisknuté rty její náladu prozrazovaly dostatečně. Edařin rozkaz nemluvit, není-li tázána, ji rozzuřil. Přesto určitě chtěla, aby se řídil radou moudrých. Upřeně na něj zírala, jako by ho očima mohla dotlačit k tomu, co po něm chtěly. Vlastně ji chtěl skutečně vybrat, přesto váhal. Jak daleko skutečně sahá její přísaha věrnosti Randovi? Dál, než by věřil, aspoň podle důkazů, které doposud viděl, nicméně jak dalece lze věřit Aes Sedai? Příjezd Seonidiných dvou strážců ho na pár minut zachránil.

Přijeli spolu, ačkoliv odjeli každý sám, a koně cestou podél hřebene drželi v lese, aby je z města nezahlédli. Furen byl Tairen, skoro stejně tmavý jako černozem, a kudrnaté černé vlasy měl prošedivělé, Teryl pak byl Murandan a o dvacet roků mladší, s tmavě rusými vlasy, zakroucenými kníry a očima modřejšíma než Edarra, přesto byli oba odliti ze stejného kadlubu, vysocí, štíhlí a tvrdí. Plavně sesedli a

jejich pláště měnily barvu a mizely, až se z toho divákovi obracel žaludek. Hlášení podali Seonid a moudrých si schválně nevšímali. Perrina také.
"Je to horší než na severu," prohlásil Furen znechuceně. Na čele se mu perlilo pár kapek potu, ale ani na jednoho nemělo vedro větší vliv. "Místní šlechtici jsou zavření na zámcích nebo ve městech a královnini vojáci se taky drží za hradbami. Venkov nechali prorokovým lidem. A banditům, i když těch tu zřejmě moc není. Prorokovi lidé jsou všude. Myslím, že Alliandra tě ráda uvidí."
"Chamrad'," odfrkl si Teryl a plácl si otěžemi do dlaně. "Nikdy jsem jich neviděl víc než patnáct dvacet naráz, vyzbrojení jsou převážně vidlemi a kančími oštěpy. Byli rozedraní jako žebráci. Sedláky určitě vyděsí, ale myslel by sis, že urození pánové je pochytají a pověsí. Královna ti políbí ruku, když uvidí sestru."
Seonid otevřela ústa a pak se podívala na Edarru, jež kývla. Pokud něco, tak zelená sestra stiskla rty ještě víc, že svolení získala. Mluvila ale mírně jako ovečka. "Už tu nejsou žádné důvody, proč bys měl odkládat rozhodnutí, urozený pane Aybaro." Titul trochu zdůraznila, přesně věděla, jaký na něj má nárok. "Tvá žena se může hlásit k velkému rodu a Berelain je vládkyně, nicméně tady saldejské rody mnoho neznamenají a Mayene je nejmenší ze všech států. Aes Sedai jako vyslankyně ti v Alliandřiných očích opatří podporu celé Bílé věže." Nejspíš si vzpomněla, že by to mohla zvládnout i Annoura, a tak honem mluvila dál. "Kromě toho jsem již v Ghealdanu byla dřív a znají mne tu. Alliandra mě nejen okamžitě přijme, ale také poslechne, co jí řeknu."
"My s Nevarin půjdeme s ní," prohlásila Edarra a Nevarin dodala: "Zařídíme, aby neřekla, co by neměla."
Seonid hlasitě zaskřípala zuby a rychle si se sklopenýma očima uhlazovala sukně. Annoura zavrčela a odvrátila hlavu. Ona sama se od moudrých držela dál a nerada v jejich blízkosti viděla ostatní sestry.
Perrin by nejradši zaúpěl. Kdyby poslal zelenou, sundalo by ho to z kůlu, ale moudré Aes Sedai věřily ještě méně než on a Seonid a Masuri držely hezky zkrátka. Po vsích se navíc poslední dobou také povídalo o Aielech. Nikdo z místních nikdy žádného Aiela neviděl, ale kolovaly tu řeči o tom, že za Drakem Znovuzrozeným jdou Aielové, a půlka Ghealdanu si byla jistá, že Aielové jsou jenom den dva daleko. Každý příběh byl divnější a hroznější než ten předchozí. Alliandra by se mohla bát natolik, že by ho k sobě vůbec nepustila, jakmile by viděla, že párek Aielanek říká Aes Sedai, kdy má skočit. A Seonid skákala, třebaže skřípala zuby! No, nehodlal dostat Faile do nebezpečí pouze s tak chabým ujištěním o jejím bezpečí, jako byl nejasně formulovaný dopis. Ten kůl se mu zabodl hlouběji, přímo mezi lopatky, a on již neměl na vybranou.
"Menší oddíl se bránou dostane snáz než větší," řekl nakonec a vrátil dalekohled do sedlové brašny. A také si bude pusu na špacír pouštět míň lidí. "To znamená jenom ty a Annoura, Berelain. A možná urozený pán Gallenne. Nejspíš ho budou považovat za Annouřina strážce."
Berelain se zalykala radostí a oběma rukama ho popadla za paži. Samozřejmě nezůstala při tom. Prsty ho něžně stiskla a vrhla po něm hřejivý úsměv příslibu. Narovnala se dřív, než se stačil pohnout, a náhle se tvářila nevinně jako nemluvně. Faile si bezvýrazně uhlazovala šedé jezdecké rukavičky. Podle jejího pachu si Berelainina úsměvu nevšimla. Své zklamání skrývala dobře.
"Mrzí mě to, Faile," řekl Perrin, "ale -"
V jejím pachu vyletělo rozhořčení jako trny. "Jsem si jistá, že s první musíš probrat nějaký věci, než odjede, manželi," pronesla klidně. Její zešikmené oči byly čirá vyrovnanost, její pach jako rašple. "Nejlepší bude, když to vyřídíš hned." Otočila Vlaštovku a odvedla ji k soptící Seonid a přísně se tvářícím moudrým, ale nesesedla ani nepromluvila. Místo toho se mračila na Bethal, sokolice hledící ze svého hnízda.
Perrin si uvědomil, že si sahá na nos, a okamžitě dal ruku dolů. Krev mu samozřejmě netekla, jenom měl takový pocit.
Berelain žádné příkazy na poslední chvíli nepotřebovala - první z Mayene a její šedá rádkyně se nemohly dočkat, až vyjedou, přesvědčené, že vědí, co říkat a dělat - a přesto jim Perrin zdůraznil, jak je nutná opatrnost, a že s Alliandrou má mluvit Berelain a pouze Berelain. Annoura po něm vrhla jeden z těch chladných aessedaiovských pohledů a kývla. Což mohlo znamenat, že souhlasí, ale taky ne. Perrin pochyboval, že by z ní dostal víc i s páčidlem. Berelain měla rty pobaveně zkřivené, třebaže souhlasila se vším, co řekl. Nebo to aspoň tvrdila. Perrin měl podezření, že by řekla cokoliv, aby dostala, co chce, a

její úsměvy na všech těch špatných místech ho rozčilovaly. Gallenne jen odložil svůj dalekohled, ale stále si pohrával s otěžemi, nepochybně počítal, jak dvěma ženám vysekat cestu ven z Bethalu. Perrin chtěl vrčet.
Ustaraně se díval, jak odjíždějí po silnici. Zpráva, již Berelain nesla, byla prostá. Rand chápe Alliandřinu opatrnost, ale jestli chce jeho ochranu, musí být ochotná vyjádřit mu podporu otevřeně. Ta ochrana přijde, vojáci a asha'mani ji dají každému jasně najevo, v případě nutnosti i sám Rand, jakmile bude královna souhlasit, že vydá to prohlášení. Berelain neměla důvod tu zprávu v nejmenším měnit, i přes své úsměvy - myslel si, že to je další způsob koketování - ale Annoura... Aes Sedai si dělaly, co chtěly, a v polovině případů jen Světlo samo vědělo proč. Perrin by byl rád znal nějaký způsob, jak se k Alliandře dostat bez prostřednictví sestry či bez toho, aby vyvolal rozruch. Jinak riskoval, že se něco stane Faile.
Trojice jezdců dorazila k bráně, Annoura jela v čele. Strážní rychle zvedli píky a sklonili luky a kuše, nepochybně vzápětí poté, co se ohlásila jako Aes Sedai. Jen málokdo měl odvahu ji vyzvat. Annoura odvedla trojici téměř bez zastavení přímo do města. Vlastně se vojáci zřejmě nemohli dočkat, aby už byli uvnitř, z dohledu každého, kdo by je pozoroval z kopců. Někteří se zadívali na vzdálené vršky a Perrin je nepotřeboval očichat, aby vycítil jejich nervozitu z toho, kdo všechno by se tady mohl schovávat, kdo by mohl, byť to nebylo moc pravděpodobné, poznat sestru.
Perrin se obrátil k severu k jejich táboru a jel v čele podél hřebene, dokud nezmizeli z dohledu bethalských věží. Teprve potom zamířil šikmo dolů na udusanou silnici. Silnici lemovaly roztroušené statky, domy s doškovými střechami a dlouhé úzké stodoly, seschlé pastviny, strniště polí a kozí chlívky s vysokými kamennými zdmi, avšak k vidění zde bylo jenom pár zvířat a ještě méně lidí. Těch pár si jezdce ostražitě prohlíželo, husy pozorující lišky, a ustávali v práci, dokud je koně neminuli. Aram je na oplátku taky pozorně sledoval a občas pohladil jílec meče, který se mu zvedal nad ramenem. Možná si přál najít víc než jen sedláky. Přes kabát se zelenými pruhy v něm z Cikána zůstalo jen málo.
Edarra a Nevarin kráčely vedle Tanečníka, vypadaly, jako kdyby si vyšly na procházku, a přesto s ním snadno udržely krok i přes bachraté sukně. Následovala je Seonid s Furenem a Terylem v patách. Bledolící zelená předstírala, že prostě chce jet dva kroky za moudrými, ale muži se otevřeně mračili. Strážcům na důstojnosti jejich Aes Sedai často záleželo víc než sestře samotné, a že jí Aes Sedai měly dost i na královny.
Faile držela Vlaštovku na druhé straně Aielanek a jela naprosto mlčky, navenek si prohlížela vyprahlou krajinu. Byla štíhlá a půvabná a Perrin se vedle ní cítil přinejlepším neohrabaně. Byla jako rtuť a on to na ní miloval, obvykle, jenže... Zvedl se lehký závan větru, dost na to, aby se její pach smísil s pachy ostatních. Věděl, že by měl přemýšlet o Alliandře a o tom, jaká bude její odpověď, nebo třeba o prorokovi a jak ho najít, jakmile jednou Alliandra odpoví, ať už odpoví jakkoliv, ale v hlavě na to prostě neměl místo.
Čekal, že se Faile rozzlobí, když vybere Berelain, třebaže ji sem Rand právě kvůli tomu poslal. Faile věděla, že ji nechce poslat do nebezpečí, do jakéhokoliv nebezpečí, což se jí líbilo ještě méně než Berelain. A přesto byl její pach hebký jako letní ráno - dokud se nesnažil omluvit! No, omluvy její hněv obvykle udusily, pokud se již zlobila - ukonejšily její vztek - avšak ona se nezlobila! Bez Berelain mezi nimi vše plynulo hladce jako hedvábný satén. Většinou. Když jí ale vysvětloval, že neudělal nic, co by tu ženu povzbudilo - právě naopak! - vysloužil si jen strohé: "Ovšemže jsi neudělal!" tónem, kterým mu nadávala do hlupáků, že o tom vůbec mluví. Přesto se ale rozzlobila - na něj! - pokaždé, když se na něj Berelain usmála nebo si našla důvod se ho dotknout, bez ohledu na to, jak stroze ji odehnal, a Světlo ví, že to dělal. Pokud by ji rovnou nesvázal, nevěděl, co ještě by mohl udělat, aby ji odehnal. Nesmělými pokusy zjistit od Faile, co dělá špatně, si vysloužil jen "Proč si myslíš, že něco děláš?" nebo ne tak bezstarostné "Co si myslíš, že jsi udělal?" či bezvýrazné "Nechci se o tom bavit". Něco dělal špatně, ale nemohl přijít na to co! Ale musel na to přijít. Nic na světě nebylo důležitější než Faile. Nic!
"Urozený pane Perrine?"
Jeho zachmuřené hloubání přerušil Aramův vzrušený hlas. "Neříkej mi tak," zamumlal Perrin a podíval se, kam drahý muž ukazoval, na další opuštěný statek v dálce, kde střechy domu a stodoly shořely. Zůstaly stát jen hrubé kamenné stěny. Opuštěný statek, ale ne prázdný. Ozývaly se odtamtud rozčilené hlasy. Asi desítka chlapíků v hadrech s oštěpy a vidlemi se snažila vynutit si cestu přes po prsa vysokou

kamennou zídku ohrady pro kozy, zatímco hrstka mužů uvnitř se je snažila udržet venku. Uvnitř volně pobíhalo několik koní, které polekal hluk, a v sedlech seděly tři ženy. Nečekaly však, aby viděly, jak se to všechno vyvrbí. Jedna z nich zřejmě házela kamení a další se přihnala ke zdi a rozháněla se palicí. Třetí postavila koně na zadní a jeden dlouhán přepadl přes zídku, aby se vyhnul kopytům. Útočníků však bylo příliš mnoho a bylo třeba chránit příliš dlouhou zeď.
"Radím, abychom to objeli," řekla Seonid. Edarra a Nevarin se na ni podívaly, ale ona pokračovala, spěch překonával věcný tón. "To jsou určitě prorokovi muži, a zabít jeho lidi není dobrý začátek. Desítky tisíc, stovky tisíc by mohly zemřít, jestli ho nezvládneš. Stojí za to riskovat tohle kvůli záchraně hrstky?"
Perrin nechtěl nikoho zabít, pokud se tomu bude dát vyhnout, ale nehodlal se ani dívat na druhou stranu. Nicméně neplýtval časem na vysvětlování. "Dokážete je vyděsit?" zeptal se Edarry. "Jenom vyděsit?" Až příliš dobře si vzpomínal, co moudré provedly u Dumajských studní. A asha'mani. Možná bylo dobře, že tu Grady a Neald nejsou.
"Možná," odpověděla Edarra a prohlížela si dav kolem zdi. Potřásla hlavou a pokrčila rameny. "Možná." To bude muset stačit.
"Arame, Furene, Teryle," štěkl Perrin, "za mnou!" Pobodl Tanečníka a ten vyrazil. Perrinovi se ulevilo, když ho oba strážci okamžitě následovali. Čtyři útočící muži byli lepší než dva. Držel však ruce na otěžích, ne na sekeře.
Nicméně ho nepotěšilo, že se k němu přidala Faile na Vlaštovce. Otevřel ústa a ona zvedla obočí. Měla nádherné černé vlasy, které jí vlály ve větra. Byla krásná. Jen zvedla obočí, nic víc. Změnil to, co chtěl říci, na: "Hlídej mi záda." Usmála se a odněkud vytáhla dýku. S tím, kolik měla po těle poschovávaných čepelí, si občas říkal, jak se mu daří, že se nepopíchá, když ji jen obejme.
Jakmile se zase podívala dopředu, zuřivě zamával na Arama a zároveň se snažil, aby ho neviděla. Aram kývl, ale předkláněl se, s obnaženým mečem, připravený propíchnout prvního z prorokových mužů, k němuž se dostane. Perrin doufal, že Aram pochopil, že má hlídat Faile, kdyby skutečně došlo na půtku s těmito lidmi.
Žádný z darebáků si jich zatím ještě nevšiml. Perrin vykřikl, ale nikdo ho zřejmě přes vlastní jek neslyšel. Jakýsi chlap v kabátě, který mu byl příliš velký, se vyškrábal na zídku, a dvěma dalším k tomu moc nechybělo. Jestli hodlají moudré něco udělat, tak už bylo –
Zahřmění hromu přímo nad nimi Perrina málem ohlušilo. Z toho prásknutí Tanečník klopýtl, než opět nabral krok. Toho si útočníci rozhodně všimli, zaváhali a zmateně se rozhlíželi kolem sebe, někteří se navíc drželi za uši. Muž na zdi přepadl ven. Okamžitě ale vyskočil a rozzlobeně ukazoval na ohradu. Někteří z jeho společníků ihned zase přiskočili. Ostatní si všimli Perrina a ukazovali, hýbali pusou, ale žádný neutekl. Několik jich potěžkávalo zbraně.
Znenadání se nad ohradou objevilo vodorovné ohnivé kolo velké jako muž a plivalo plameny, jak se otáčelo se sílícím a slábnoucím sténáním, pronikavé kvílení zesláblo v truchlivé úpění a zase zpátky. Muži v hadrech se rozprchli na všechny strany jako zajíci. Vzápětí muž v příliš velkém kabátě zamával rukama a řval na ně, ale pak se podíval na kolo a taky zmizel.
Perrin se málem rozesmál. Nebude muset nikoho zabíjet. A nebude si muset dělat starosti, že Faile skončí s vidlemi mezi žebry.
Lidé v kozí ohradě byli očividně stejně vyděšení jako ti venku, alespoň jeden z nich. Žena na vzpínajícím se koni otevřela vrátka a pobídla koně do neohrabaného cvalu. Po silnici pryč od Perrina a ostatních.
"Počkej!" křičel za ní Perrin. "Neublížíme ti!" Ať už ho slyšela nebo ne, plácala dál koně otěžemi. Ranec, který měla přivázaný za sedlem, divoce nadskakoval. Ti muži zatím utíkali ze všech sil, ale jestli uprchne sama, již dva tři by jí mohli ublížit. Perrin se položil Tanečníkovi na krk a pobodl ho do slabin. Sedák se řítil jako vystřelený z luku.
Byl velký chlap, ale Tanečník si své jméno vysloužil nejen přešlapováním na místě. Kromě toho, podle houpavého kroku se ženin kůň pod sedlo moc nehodil. Tanečník ji každým krokem dotahoval, až se Perrin mohl natáhnout a popadnout druhého koně za otěž. Takhle zblízka byl její klabonosý hnědák o málo lepší než žrádlo pro psy, celý zpěněný a zedřený víc, než by odpovídalo krátkému běhu. Perrin pomalu oba koně zastavil.
"Odpusť, jestli jsem tě polekal, paní," pravil. "Vážně ti nechci ublížit."

Podruhé za den omluva nevyvolala reakci, jakou by očekával. Z tváře rámované dlouhými rudozlatými kudrnami na něho zíraly rozzlobené modré oči. Z tváře vznešené jako tvář královny, i přes pot a prach. Šaty měla z prosté vlny, špinavé a zaprášené stejně jako obličej, ale byla rozzuřená stejně jako vznešená.
"Nepotřebuji," začala mrazivým hlasem a snažila se osvobodit svého koně, ale odmlčela se, když k nim docválala další žena, bělovlasá a vyzáblá, na hnědé kobyle s propadlými boky v ještě horším stavu než valach. Tihle lidé už koně dřeli nějakou dobu. Starší žena byla stejně rozedraná a zaprášená jako mladší. Střídavě se usmívala na Perrina a mračila na ženu, jejíhož koně stále držel. "Děkuji ti, můj pane." Hlas měla slabý, ale rázný, a když si všimla jeho očí, škytla, nicméně muž se zlatýma očima ji vůbec nezarazil. Tuhle ženu jen tak něco nevyvede z míry. Stále držela silnou hůl, kterou se předtím rozháněla. "Velmi včasná záchrana. Maighdin, co sis to myslela? Mohla ses nechat zabít! A nás taky! Je to umíněná holka, můj pane, vždycky skočí dřív, než se rozhlídne. Pamatuj, dítě, hlupák opustí přátele a vymění stříbro za lesklou mosaz. Děkujeme ti, můj pane, Maighdin taky, až se vzpamatuje."
Maighdin, o dobrých deset roků starší než Perrin, mohl nazvat holkou jen někdo tak starý jako bába na druhém koni, ale přes unavené škleby, které odpovídaly jejímu pachu, zoufalství promísené s hněvem, tu tirádu snášela, jen se znovu pokusila osvobodit svého koně, ale pak to vzdala. Položila ruce na vysokou sedlovou hrušku, protivně se na Perrina zamračila a pak zamrkala. Zase ty zlaté oči. Přesto z ní stále nebyl cítit strach. Ze starší ženy ano, ale Perrin si nemyslel, že by se bála jeho.
Dojel k nim další z Maighdininých společníků, neoholený muž na dalším zubožením koni, šimlovi se špánky, mezitímco stařena mluvila, ale držel se zpátky. Byl vysoký jako Perrin, byť neměl tak široká ramena, měl rozedraný tmavý kabát a byl opásaný mečem. Jako ženy, i on měl za sedlem přivázaný ranec. Poté lehounký vánek donesl jeho pach k Perrinovi. Ten muž se nebál, byl ostražitý. A pokud se dalo soudit podle toho, jak se díval na Maighdin, tak si dával pozor na ni. Možná tohle nakonec nebyla jen prostá záchrana poutníků před tlupou zbojníků.
"Asi byste měli všichni jet se mnou do mého tábora," navrhl Perrin a konečně pustil uzdu. "Tam budete v bezpečí před... bandity..." Zpola čekal, že Maighdin vyrazí k nejbližšímu lesu, ale ona otočila koně zpátky k ohradě. Byla cítit... odevzdaně.
Přesto řekla: "Děkuji ti za nabídku, ale musím... musíme pokračovat v cestě. Pojedeme dál, Lini," dodala rázně a stařena se na ni zamračila tak přísně, až Perrina napadlo, zda se nejedná o matku a dceru, i když bábu oslovila jménem. Rozhodně si nebyly podobné. Lini měla hubený obličej s kůží vyschlou jako pergamen, samá šlacha, kdežto Maighdin by pod prachem mohla být hezká. Pokud se muži líbily světlé vlasy.
Perrin se ohlédl přes rameno na cizího muže. Vypadal dost tvrdě a potřeboval oholit. Jemu se možná plavé vlasy líbily. Možná až moc. Muži kvůli nim už dřív nadělali spoustu potíží sobě i jiným.
Faile seděla na Vlaštovce a dívala se přes zeď na lidi v ohradě. Možná byl někdo z nich zraněný. Seonid a moudré nebyly nikde v dohledu. Aram ho očividně pochopil a držel se u Faile, i když se netrpělivě ohlížel po Perrinovi. Nebezpečí zřejmě pominulo.
Než byl Perrin v polovině cesty k ohradě, objevil se Teryl a vedle jeho grošáka klopýtal chlapík s úzkýma očima a strništěm na tvářích. Strážce v pěsti svíral jeho límec. "Napadlo mě, že bychom mohli jednoho chytit," řekl Teryl s úsměvem. "Můj táta říkával, že je vždycky lepší vyslechnout obě strany, ať už si člověk myslí, že viděl cokoliv." Perrina to překvapilo. Myslel si, že Teryl nedokáže myslet dál než na špičku svého meče.
Zarostlému muži byl jeho kabát, i když celý zablácený, očividně příliš velký. Perrin pochyboval, že by na takovou vzdálenost někdo viděl stejně dobře jako on, ale poznal i jeho velký nos. Tento muž utekl jako poslední a nebyl ani zastrašený. Ohrnoval nos nade všemi. "Kvůli tomu jste v pěkným průšvihu," chrčel. "Dělali jsme, co chtěl prorok, to jsme dělali. Prorok říká, že když nějakej chlap obtěžuje ženu, co ho nechce, umře. Tahle banda ji honila," - ukázal bradou na Maighdin - "a ona zdrhala jako o život. Prorok za to dostane vaše uši!" Na zdůraznění plivl.
"To je směšné," prohlásila Maighdin jasným hlasem. "Tito lidé jsou mí přátelé. Tenhle člověk naprosto nepochopil, co vidí."
Perrin kývl, a jestli si myslela, že s ní souhlasí, budiž. Ale když si dal to, co říkal zarostlý chlapík, dohromady s tím, co Lini... Vůbec to nebylo jednoduché.

Připojili se k nim Faile a ostatní a také zbývající Maighdinini společníci, další tři muži a žena. Všichni vedli unavené koně, kteří toho měli hodně za sebou. Ne že by to již pár let byli skvělí koně, pokud vůbec někdy. Na lepší sbírku naběhlých kloubů, oteklých šlach, špánků a prohnutých beder si Perrin nevzpomínal. Jako vždycky se podíval nejdřív na Faile - snažil se ji zvětřit - ale jeho pozornost upoutala Seonid. Zhroucená v sedle, rudá jako rak, mrzutě se mračící, s prapodivným výrazem. Měla nafouknuté tváře a ne úplně zavřenou pusu. Bylo tu něco, červenomodrý kus... Perrin zamrkal. Pokud si něco nepředstavoval, tak měla v puse nacpaný šátek! Očividně když moudré řeknou učednici, že má mlčet, dokonce i učednici Aes Sedai, tak to myslí vážně.
Nebyl jediný s bystrým zrakem. Maighdin spadla brada, když Seonid uviděla, a pak si Perrina pozorně prohlédla, jako by za ten šátek byl zodpovědný on. Takže Aes Sedai poznala od vidění. Na venkovanku, na niž vypadala, to bylo neobvyklé. Neřekla však nic.
Furen, jedoucí za Seonid, měl tvář jako bouřkový mrak. Všechno ještě víc zamotal Teryl, když cosi hodil na zem. "Tohle jsem za ním našel," řekl, "možná to upustil, když utíkal."
Zprvu Perrin nevěděl, na co se dívá. Vypadalo to jako smyčka z nevydělané kůže, na níž bylo natažené cosi jako kousky svraštělé kůže. Pak mu to došlo a vycenil zuby. "Prorok dostane vaše uši, říkal jsi."
Zarostlý muž přestal civět na Seonid a olízl si rty. "To... to je Hariho práce!" namítal. "Hari je ten zlý. Rád si hlídá počty, bere trofeje, on... ehm..." V ukradeném kabátě se ještě víc srazil, stáhl se jako pes zahnaný do kouta. "Tohle mi nemůžete přišít! Prorok vás pověsí, jestli na mě šáhnete! Už pár šlechticů pověsil, vznešený pány i paničky. Já kráčím ve Světle požehnaného pána Draka!"
Perrin se s Tanečníkem přitočil blíž a dával pozor, aby se sedák ani kopytem nedotkl toho... té věci... na zemi. Nic nechtěl méně než cítit chlapíkův pach, přesto se k němu sklonil. Kyselý pot se svářel se strachem, panikou, nádechem hněvu. Škoda že nedokáže vyčenichat vinu. "Možná to upustil" nebylo totéž jako "upustil to". Muž vytřeštil oči a přitiskl se zády k Terylovu valachovi. Žluté oči měly jisté výhody.
"Kdybych ti to mohl přišít, tak bys visel na nejbližším stromě," zavrčel. Chlapík zamrkal a začal se vzpamatovávat, když mu došlo, co to znamená, jenže Perrin mu nedal čas, aby se začal zase nafukovat. "Jsem Perrin Aybara a poslal mě sem tvůj skvělý pán Drak. Roznes tu zprávu. Poslal mě, a jestli najdu člověka s... trofejemi... bude viset! Jestli najdu člověka, jak vypaluje statek, bude viset! Jestli se na mě někdo z vás jen škaredě podívá, bude viset! A taky můžeš Masemovi vyřídit, že jsem to řekl!"
Znechuceně se narovnal. "Pusť ho, Teryle. Jestli mi nezmizí z očí za dvě...!"
Teryl otevřel ruku a chlapík vyrazil k nejbližším stromům, aniž se ohlédl. Částečně byl Perrin znechucený sám sebou. Vyhrožovat! Jestli se na něj někdo škaredě podívá? Ale jestli ten bezejmenný muž neřezal uši sám, tak se na to díval a nic neudělal.
Faile se usmívala a potem na tváři prosvítala pýcha. Její pohled spláchl část Perrinova odporu. Kvůli tomu by prošel bos ohněm.
Ne všichni to však schvalovali. Seonid měla zavřené oči a ruce na otěžích, zaťaté v pěst, se jí třásly, jako by si chtěla vyrvat šátek ze chřtánu a povědět mu, co si myslí. Nicméně mohl to snadno uhodnout. Edarra a Nevarin si upravovaly loktuše a temně si ho prohlížely. Ach ano, mohl to uhodnout.
"Myslel jsem si, že to má být tajné," podotkl Teryl nedbale a díval se, jak zarostlý muž prchá. "Myslel jsem, že Masema se nemá dozvědět, že jsi tady, dokud mu nepromluvíš do ouška."
Takový byl plán. Rand ho navrhl z opatrnosti, Seonid a Masuri na něm trvaly, kdykoliv k tomu měly příležitost. Nakonec prorok pána Draka nebo ne, Masema se možná nebude chtít ocitnout tváří v tvář s někým, koho poslal Rand, vzhledem k věcem, jež údajně dovoloval. Ty uši nebyly nejhorší, pokud se dalo věřit aspoň desetině toho, co se povídalo. Edarra a ostatní moudré v Masemovi viděly možného nepřítele, jehož je zapotřebí přepadnout ze zálohy dřív, než nastraží vlastní past.
"Mám zarazit... tohle," řekl Perrin a rozzlobeně ukázal na kůži na zemi. Slyšel řeči a nic neudělal. Teď to i viděl. "Klidně můžu začít hned." A jestli se Masema rozhodne, že on je nepřítel? Kolik tisíc lidí šlo za prorokem, ze strachu, či z přesvědčení? Na tom nezáleželo. "Tohle přestane, Teryle. Přestane to!"
Muranďan pomalu kývl a díval se na Perrina, jako by ho viděl poprvé v životě.
"Můj pane Perrine?" ozvala se Maighdin. Na ni a na její přátele úplně zapomněl. Ostatní se k ní přiblížili, většina byla opěšalá. Kromě chlapíka, který ji prve sledoval, tu byli ještě tři muži, a dva z nich se

schovávali za své koně. Lini působila nejostražitěji, ustaraně si ho prohlížela. Držela se blízko Maighdin a zřejmě byla připravená popadnout jejího koně sama. Ne aby mladé ženě zabránila vyrazit, ale aby vyrazila sama a mladou ženu vzala s sebou. Maighdin sama vypadala úplně klidná, ale na Perrina se také dívala pozorně. Nebylo divu, po všech těch řečech o prorokovi a Draku Znovuzrozeném, navrch k jeho očím. Nemluvě o Aes Sedai s roubíkem. Čekal, že řekne, že chtějí okamžitě jet dál, jenže ona řekla: "Přijímáme tvou laskavou nabídku. Den dva odpočinku ve tvém táboře by mohla být ta správná věc." "Jak říkáš, paní Maighdin," odpověděl pomalu. Zakrýt překvapení bylo těžké. Zvlášť když právě poznal oba muže, kteří se snažili držet mezi ním a sebou své koně. Práce ta'veren, že jsou tady? Rozhodně zvláštní zvrat. "Mohla by to být ta správná věc."

KAPITOLA OSMÁ

Obyčejná venkovanka

Tábor ležel asi o legui dál, kus od silnice, mezi nízkými zalesněnými vršky za potokem, jehož koryto bylo široké osm sáhů, pět sáhů kamení a tři sáhy vody stěží po kolena. Koním od kopyt prchaly maličké

zelenostříbrné rybky. Obyčejný poutník by sem těžko zavítal. Nejbližší obydlený statek byl míli daleko a Perrin ho osobně zkontroloval, aby se ujistil, že ti lidé chodí svá zvířata napájet jinam.
Skutečně se snažil co nejvíc vyhnout pozornosti, cestoval po bočních stezkách a venkovských pěšinách, když už se nemohl držet v lese. Marná námaha, vážně. Koně bylo možné napást, kdekoliv našli trávu, ale potřebovali i trochu ovsa, a dokonce i malé vojsko muselo kupovat jídlo, hodně jídla. Každý člověk potřeboval čtyři libry na den, mouku, fazole a maso. Po celém Ghealdanu už musela kolovat spousta řečí, i když s trochou štěstí nikdo netušil, co jsou zač. Perrin se zamračil. Možná ne, dokud si nepustil pusu na špacír. Přesto by na tom, co udělal, nic nezměnil.
Vlastně tady stály tři tábory, blízko u sebe, a žádný nebyl daleko od potoka. Cestovali společně, všichni šli za ním, údajně ho poslouchali, bylo zde však příliš mnoho osobností, a nikdo si nebyl opravdu jistý, že ti druzí mají stejný cíl. Asi devět set okřídlených gardistů mělo ohně na vaření zapálené mezi řadami uvázaných koní na široké louce s udupanou hnědou trávou. Perrin se snažil nevnímat pach koní, potu, trusu a vařeného skopového, což byla v horký den nepříjemná kombinace. Tucet hlídek na koních pomalu objížděl po dvojicích tábor. Dlouhá kopí s červenými fáborky měli všichni jezdci sklopená v přesně stejném úhlu, avšak ostatní Mayenerové si sundali kyrysy a barbuty. Bez kabátů, na slunci často i bez košil, leželi natažení na zemi nebo hráli v kostky, zatímco čekali na jídlo. Když Perrin projížděl, někteří vzhlédli a hodně se jich narovnalo, aby si mohli dobře prohlédnout nově příchozí, ale nikdo nepřiběhl, takže hlídky ještě byly venku. Malé oddíly, bez kopí, které viděly, aniž by se nechaly vidět. No, alespoň v to doufaly.
Mezi nízkými hnědošedými stany moudrých na řídce zalesněném kopečku nad Mayenery se pohybovala hrstka gai'šainů. Na tuto vzdálenost vypadaly bíle oděné postavy neškodné, klopily oči a tvářily se pokorně. Zblízka by vypadaly stejně, ale většinou to byli Shaidové. Moudré tvrdily, že gai'šain je gai'šain. Perrin žádnému Shaidovi, kterého neměl na očích, nevěřil, co by se za nehet vlezlo. Na svahu pod ožužlanými tupelami klečelo v kruhu kolem Sulin na tucet Děv v cadin'sorech. Sulin z nich byla nejtvrdší, i když měla bílé vlasy. Ona také vyslala zvědy, ženy, které se dokázaly pěšky pohybovat stejně rychle jako Mayenerové na koních a nechtěné pozornosti se dokázaly vyhnout mnohem lépe. Venku nebyla vidět žádná z moudrých, avšak jedna štíhlá žena, míchající obsahem velkého kotle, se narovnala a protáhla si hřbet, jak si prohlížela Perrina a ostatní. Žena v jezdeckých šatech ze zeleného hedvábí. Perrin viděl, jak se Masuri mračí. Aes Sedai nemíchají gulášem, ani neprovádějí dvacet dalších úkolů, jimiž ji a Seonid pověřovaly moudré. Masuri z toho vinila Randa, ale on tu nebyl, kdežto Perrin ano. Kdyby dostala sebemenší příležitost, stáhla by z něj za to kůži.
Edarra a Nevarin zamířily tam, a dokonce i přes bachraté sukně téměř nepohnuly kobercem suchého listí na zemi. Seonid je následovala a stále měla tváře nafouknuté kolem roubíku. Otočila se v sedle a podívala se na Perrina. Kdyby dokázal uvěřit, že se Aes Sedai může tvářit úzkostlivě, tak by to teď dělala. Furen a Teryl odjeli zamračeně za ní.
Masuri je viděla přicházet a rychle se zase sklonila nad kotlík. Míchala s obnoveným nadšením a snažila se, aby to vypadalo, že nikdy nepřestala. Dokud Masuri zůstávala v péči moudrých, myslel si Perrin, že se o svou kůži bát nemusí. Moudré ji zřejmě vedly na hodně krátkém vodítku.
Nevarin se na něj ohlédla přes rameno, další z těch temných pohledů, které na něj vrhaly s Edarrou od chvíle, kdy po tom zarostlém chlapíkovi poslal své varování, svou hrozbu. Perrin rozčileně vydechl. O svou kůži si nemusel dělat starosti, dokud se moudré nerozhodnou, že ji chtějí ony. Příliš mnoho osobností. Příliš mnoho cílů.
Maighdin jela vedle Faile a okolí zdánlivě nevnímala, jenže on by na to nevsadil ani zlámaný měďák. Při pohledu na mayenerské hlídky trochu vykulila oči. Věděla, komu patří ty červené kyrysy a barbuty připomínající hrnce, stejně jistě jako poznala tvář Aes Sedai. Většina lidí by nepoznala ani jedno, zvlášť pokud by nosili šaty jako ona. Tahle Maighdin byla pěkně záhadná. Z nějakého důvodu mu byla vzdáleně povědomá.
Lini a Tallanvor - slyšel, jak tak Maighdin oslovuje chlapíka, který přijel za ní. "Mladý" Tallanvor, třebaže mezi nimi nemohlo být víc než čtyři pět let, pokud vůbec - se držel Maighdin, stejně jako se Aram držel Perrina. Zrovna tak malý šlachovitý mužíček jménem Balwer, který zřejmě věnoval méně pozornosti okolí, než Maighdin předstírala. Přesto si Perrin myslel, že Balwer vidí víc než ona. Nedokázal říci proč,

ale párkrát zachytil jeho pach a ten mu připomínal větřícího vlka. Zvláštní, Balwer se vůbec nebál, jen rychle potlačoval podráždění, pronikající mezi chvějícím se pachem netrpělivosti. Zbylí Maighidinini společníci se táhli o hodný kus pozadu. Třetí žena, Breana, cosi zuřivě šeptala kolohnátovi, jenž stále klopil oči a občas mlčky kývl, občas zakroutil hlavou. Byl to očividně pouliční rváč, ale malá žena v sobě také měla jistou tvrdost. Poslední muž jel za těmito dvěma s poničeným slamákem staženým hluboko do čela. U něj meč, jejž nosili všichni muži, vypadal stejně divně jako u Balwera.
Třetí část tábora, rozložená pod stromy kolem svahu kopce za táborem Mayenerů, zabírala stejně velkou část jako okřídlená garda, třebaže tu bylo méně lidí. Tady byli koně uvázaní kus od ohňů na vaření, takže se vzduchem nesla nezkalená vůně večeře. Tady to bylo pečené skopové a tvrdé tuříny, které sedláci chtěli zkrmit prasatům, i když byly těžké časy. Skoro tři stovky dvouřičských mužů, kteří za Perrinem vyšli z domova, hlídaly maso na rožních, spravovaly šaty, kontrolovaly šípy a luky, rozesazení v hloučcích po pěti šesti kamarádech kolem ohně. Téměř všichni mu zamávali a zavolali na přivítanou, i když se stejně často ozývalo "urozený pane Perrine" jako "Perrine Zlatooký", aby se mu to líbilo. Faile měla na tituly, jimiž ji oslovovali, právo.
Grady a Neald, v černých kabátech, nezpocení, nejásali. Stáli vedle ohně, který si zapálili kousek stranou od ostatních, a jen se na něj dívali. Vyčkávavě. Nač čekali? To byla otázka, již si kladl neustále. Asha'mani ho vyváděli z míry víc než Aes Sedai nebo moudré. Ženy usměrňující jedinou sílu byly přirozené, i když ne něco, co by chtěl mít muž za zadkem. Grady, s nezajímavým obličejem, vypadal i přes kabát a meč na sedláka a Neald byl hejsek s nakroucenými kníry, přesto Perrin nemohl zapomenout na to, čím jsou, co udělali u Dumajských studní. Ale on tam přece byl také. Světlo mu pomáhej, byl. Odtáhl ruku od sekery u pasu a sesedl.
Sloužící, muži i ženy z panství urozeného pána Dobraina v Cairhienu, přiběhli od koní, aby převzali jejich zvířata. Žádný Perrinovi nesahal ani k rameni, byli z venkova a věčně se podlézavě klaněli. Faile řekla, že je jen rozčiluje, když se jim snaží zarazit aspoň to, aby kolem něj tolik neposkakovali. Vlastně tak byli cítit, když jim to říkal, a do hodiny se zase klaněli. Ostatní, bylo jich skoro tolik co Dvouřičských, pracovali kolem koní nebo kolem řad vozů s vysokými koly, na nichž přiváželi zásoby. Jen málokdo se přiblížil k velkému červenobílému stanu.
Jako obvykle ten stan Perrina naštval. Berelain měla ještě větší v táboře Mayenerů a navíc jeden pro své dvě komorné a další pro dva lovce zlodějů, které chtěla mít mermomocí s sebou. Annoura měla vlastní stan, i Gallenne, ale tady měli stan jen on a Faile. Perrin by klidně spal pod širákem jako jeho rodáci. Na noc měli pouze pokrývku. Rozhodně se nemuseli bát deště. Cairhienští sloužící spali pod vozy. Tohle ale po Faile nemohl chtít, ne, když Berelain měla stan. Kdyby tak jen mohl nechat Berelain v Cairhienu. Ale to by pak musel do Bethalu poslat Faile.
Uprostřed na volném prostranství v mírném vánku povlávaly na vysokých, čerstvě osekaných žerdích dva prapory. Ty mu náladu pokazily ještě víc. Mírný vánek vedro nezmenšil, ale Perrin měl dojem, že na západě zaslechl další slabé zahřmění. Prapory se mírně zavlnily, vlastní váha je stáhla k zemi, pak se znovu rozvinuly. Jeho Rudá vlčí hlava s červeným lemem a Rudý orel dávno mrtvého Manetherenu, byly tu všem na očích i přes jeho výslovné rozkazy. Možná se jistým způsobem přestal skrývat, jenomže nynější Ghealdan býval součástí Manetherenu. Alliandru by tenhle prapor rozhodně neuklidnil! Podařilo se mu nasadit velice příjemný výraz a úsměv pro malou buclatou ženu, která udělala hluboké pukrle a odvedla Tanečníka, ale dalo mu to spoustu práce. Pány bylo třeba poslouchat, a jestli měl být Perrin pánem, odváděl špatnou práci.
Když odvedli koně, Maighdin si, s rukama v bok, ty prapory prohlédla. Kupodivu Breana neohrabaně držela oba jejich rance. Mrzutě se na druhou ženu mračila. "Už jsem o takových praporech slyšela," ozvala se náhle Maighdin. A rozzlobeně. V hlase hněv neměla, tvář měla hladkou jako led, ale Perrin měl nos plný vzteku. "Zvedli je v Andoru, ve Dvouříčí, lidé, kteří se vzbouřili proti své zákonné vládkyni. Aybara je, myslím, dvouříčské jméno."
"My toho ve Dvouříčí o zákonných vládkyních moc nevíme, panímámo Maighdin," zavrčel. Tentokrát všechny, kdo je vyvěsili, stáhne z kůže. Jestli se příběhy o vzpouře rozšířily až sem... Už tak čelil příliš mnoha komplikacím. "Morgasa asi byla dobrá královna, ale my se museli bránit sami, a ubránili jsme se."
Náhle věděl, koho mu připomíná. Elain. Ne že by to něco znamenalo. Tisíc mil od Dvouříčí viděl lidi,

kteří mohli patřit do rodin, jež znal z domova. Přesto musela mít ke svému hněvu nějaký důvod. Její přízvuk mohl být andorský. "Věci v Andoru nejsou tak zlé, jak jsi možná slyšela," řekl jí. "Když jsem byl naposled v Caemlynu, byl tam klid, a Rand - Drak Znovuzrozený - chce na Lví trůn dosadit Morgasinu dceru Elain."
Maighdin, kterou to rozhodně neobměkčilo, se k němu otočila s ohněm v modrých očích. "Tak on ji hodlá dosadit na trůn? Královnu na Lví trůn nedosazuje žádný muž! Elain si andorský trůn vyžádá svým právem!"
Perrin se poškrábal na hlavě a přál si, aby Faile přestala konečně tu ženskou klidně pozorovat a něco řekla. Ale ona si jen zastrčila jezdecké rukavičky za opasek. Než ho napadlo, co by měl říci, přihnala se Lini, popadla Maighdin za ruku a zatřásla s ní, až jí zacvakaly zuby.
"Omluv se!" štěkla stařena. "Tento muž ti zachránil život, Maighdin, a ty ses zapomínáš, obyčejná venkovanka, a takto mluví s pánem! Pamatuj, kdo jsi, a nedovol, aby tě tvůj jazyk dostal do horké kaše! Jestli má tento mladý muž nějaké nevyřízené účty s Morgasou, no, každý ví, že je mrtvá, a tobě do toho v každém případě nic není! Teď se omluv, než se rozzlobí!"
Maighdin na Lini zírala a hýbala pusou a žasla ještě víc než Perrin. Znovu ho překvapila. Místo aby na bábu vyjela, pomalu se narovnala a podívala se mu do očí. "Lini má naprostou pravdu. Nemám právo s tebou takto mluvit, urozený pane Aybaro. Omlouvám se. Pokorně. A žádám tě o prominutí." Pokorně? Vypadala umíněně a mluvila pyšně jako Aes Sedai, Podle toho, jak páchla, by nejradši do něčeho vyhryzala díru.
"Máš je," vyhrkl Perrin. Což ji asi vůbec neuklidnilo. Usmála se, možná to měl být vděk, ale on slyšel, jak skřípe zuby. Copak se všechny ženy úplně zbláznily?
"Je jim horko a jsou špinavé, manželi," řekla Faile, když se do toho konečně vložila, "a vím, že posledních pár hodin pro ně bylo náročných. Ať Aram ukáže mužům, kde se můžou umýt. Já vezmu ženy s sebou. Nechám vám přinést namočené osušky, abyste si mohly očistit obličej a ruce," pravila Maighdin a Lini. Posunkem si přivolala Breanu a začala ženy odhánět do stanu. Perrin kývl a Aram mužům ukázal, aby šli za ním.
"Jakmile se umeješ, pantáto Gille, rád bych s tebou mluvil," poznamenal Perrin.
Stejně dobře mohl vytvořit to ohnivé kolo. Maighdin se na něj otočila s otevřenou pusou a druhé dvě ženy ztuhly. Tallanvor náhle znovu sevřel jílec meče a Balwer se zvedl na špičky, aby viděl přes svůj ranec, a hlavu nakláněl hned na jednu, hned na druhou stranu. Možná to nebyl vlk, spíš pták, co dává pozor na kočky. Podsaditý muž, Basel Gill, upustil své věci a vyskočil půl sáhu do vzduchu.
"No, Perrine," koktal a strhl si slamák z hlavy. Pot si dělal cestičky špínou na jeho tvářích, jak se sklonil pro ranec, ale pak si to rozmyslel a zase se narovnal. "Totiž, urozený pane Perrine. Já si... ehm... myslel jsem si, že jsi to ty, ale... ale když ti oni říkají urozený pán, tak jsem si nebyl jistý, jestli se chceš znát ke starýmu hostinskýmu." Šátkem si otřel téměř holou hlavu a nervózně se zasmál. "Ovšemže si s tebou promluvím. Mytí může chvíli počkat."
"Ahoj, Perrine," pozdravil hromotluk. S těžkými víčky vypadal Lamželezo Dorn i přes svaly a jizvy na obličeji a na rukou jako povaleč. "Doslechli jsme se, že mladý Rand je Drak Znovuzrozený, já a tady pantáta Gill. Mělo nám dojít, že se taky vydáš do světa. Perrin Aybara je dobrej chlap, panímámo Maighdin. Myslím, že se mu můžeš svěřit se vším, co tě napadne." Nebyl líný a nebyl ani hloupý.
Aram netrpělivě trhl hlavou a Lamželezo i druzí dva jej následovali, třebaže Tallanvor a Balwer se courali a vrhali zvědavé pohledy na Perrina a pantátu Gilla. Ustarané pohledy. A na ženy taky. Faile je rovněž popohánělа, i když vrhala spoustu pohledů na Perrina, pantátu Gilla a na muže táhnoucí se za Aramem. Náhle se jim tolik nelíbilo, že se musejí rozdělit.
Pantáta Gill si otřel čelo a nejistě se usmál. Světlo, proč tolik páchne strachem? říkal si Perrin. Kvůli němu? Kvůli muži, jenž je připoutaný k Draku Znovuzrozenému, vydává se za urozeného pána a vede vojsko, byť malé, a vyhrožuje prorokovi. Klidně k tomu mohl přihodit i to, že dá roubík Aes Sedai. Tak nebo tak, určitě vinu za to hodí na něj. Ne, pomyslel si Perrin trpce. Nic z toho by přece nemohlo někoho vyděsit. Celá ta banda se nejspíš bojí, že je nakonec povraždí.
Ve snaze pantátu Gilla uklidnit ho odvedl k velkému dubu sto kroků od rudobílého stanu. Většina listí byla pryč a polovina z toho, co zbyla, byla zelená, ale mohutné roztažené větve poskytovaly trochu stínu

a pár pokroucených kořenů bylo dost vysoko, aby se na nich dalo sedět. Perrin jeden použil a točil palci, zatímco se tábor uklidňoval. Kdykoliv se snažil udělat něco užitečného, vždy mu to aspoň deset rukou ukradlo.
Basel Gill se neuklidnil, ani když se Perrin vyptával na Královnino požehnání, jeho hostinec v Caemlynu, ani když vzpomínal na svou návštěvu v hostinci. Avšak Gill si možná pamatoval, že návštěva nebyla zrovna nejpříjemnější, když přišel s Aes Sedai a řečmi o Temném a nakonec za noci uprchl. Začal nervózně přecházet sem a tam, ranec si držel na prsou a přehazoval si ho z jedné ruky do druhé, odpovídal stroze a neustále si olizoval rty.
"Pantáto Gille," řekl mu Perrin nakonec, "přestaň mi říkat urozený pane Perrine. Nejsem žádnej pán. Je to složitější, ale nejsem žádnej pán. To přece víš."
"Ovšem," odvětil kulatý mužík a konečně se posadil na jeden z kořenů. Očividně se zdráhal odložit svůj ranec, nerad ho pouštěl z ruky. "Jak říkáš, urozený pane Perrine. Ach, Rand... pán Drak... chce vážně, aby trůn dostala urozená paní Elain? Ne že bych pochyboval o tvým slově, to rozhodně ne," dodal honem. Strhl si slamák a znovu si otřel čelo. I na tak korpulentního muže se potil dvakrát víc, než by odpovídalo horku. "Jsem si naprosto jistý, že pán Drak udělá přesně to, co říkáš." Roztřeseně se zasmál. "Chtěl jsi se mnou mluvit. A určitě ne o mý starý hospodě."
Perrin si unaveně vydechl. Myslel si, že nic nemůže být horší, než když se mu klaní staří kamarádi a sousedé, ale ti se aspoň občas zapomněli a řekli, co si mysleli. A žádný z nich se ho nebál. "Jsi daleko od domova," poznamenal mírně. Nebylo třeba spěchat, ne, když ten člověk každou chvíli málem vyletěl z kůže. "Říkal jsem si, co tě sem asi přivedlo. Doufám, že to nejsou žádný potíže."
"Řekni mu to, Baseli Gille," nakázala Lini ostře a připochodovala k dubu. "A žádné okrasy, ano?" Nebyla pryč dlouho, ale nějak si našla čas opláchnout obličej a ruce a sepnout vlasy do úhledného bílého drdolu. A vyprášit si šaty. Předvedla Perrinovi zběžné pukrle a pokrouceným prstem zamávala na Gilla. ",Nejprotivnější jsou tři věci: bolavý zub, tlačící bota a klevetící muž.' Tak se drž věci a neříkej mladému pánovi víc, než chce slyšet." Chvíli na vykuleného hostinského upírala káravý pohled a pak náhle předvedla Perrinovi další rychlé pukrle. "On miluje zvuk vlastního hlasu - jako většina mužů - ale poví ti to hned, můj pane."
Pantáta Gill se na ni zamračil a cosi si zamumlal, když na něj ostře zamávala, aby mluvil. "Kostnatá stará..." slyšel Perrin. "Co se stalo - prostě a jasně -" Kulatý mužík se na Lini zase zamračil, ale ona si ho nevšímala. "Teda měl jsem nějakou práci dole v Lugardu. Mohl jsem vyvézt víno. Ale to tebe nezajímá. Vzal jsem s sebou Lamželeza, jak jinak, a Breanu, poněvadž ona ho nepustí z dohledu ani na chvíli, pokud nemusí. A cestou jsme potkali panímámu Dorlainovou, panímámu Maighdin, jak jí říkáme, a Lini a Tallanvora. A taky Balwera. Na silnici. Poblíž Lugardu."
"S Maighdin jsme byly ve službě v Murandy," vložila se do toho Lini netrpělivě. "Pak došlo k těm potížím. Tallanvor byl ozbrojenec rodu a Balwer tajemník. Zámek vypálili banditi a naše paní si nemohla dovolit nás držet dál, tak jsme se rozhodli cestovat společně kvůli bezpečí."
"Já to povídal, Lini," zavrčel pantáta Gill a škrábal se za uchem. "Kupec s vínem z nějakýho důvodu odjel z Lugardu na venkov a..." Potřásl hlavou. "Je toho moc, Perrine. Totiž urozený pane Perrine. Odpusť. Víš sám, že dneska jsou potíže všude, různý. Zdá se, že pokaždý, když jsme před jedněma utekli, narazili jsme na další, a pořád nás to vedlo dál od Caemlynu. A tak jsme tady, unavený a vděčný za odpočinek. A to je v krátkosti všechno."
Perrin pomalu kývl. Mohla to být prostá pravda, i když on zjistil, že lidé mají stovky důvodů lhát, nebo jenom pravdu zakrýt. Zaškaredil se a prohrábl si vlasy. Světlo! Začíná být podezíravý jako Cairhieňan, a čím víc ho do toho Rand zatahoval, tím to bylo horší. Proč, pro všechno na světě, by mu měl ze všech lidí lhát právě Basel Gill? Komorná urozené paní, zvyklá na výsady, na niž přišly těžké časy, to by vysvětlovalo Maighdin. Některé věci byly prosté.
Lini měla ruce sepjaté v pase, ale pozorovala ho bystrým pohledem, nemálo jako sokol, a pantáta Gill se začal ošívat, jakmile domluvil. Zřejmě si myslel, podle toho, jak se Perrin tvářil, že chce slyšet víc. Zasmál se, ale neznělo to vesele. "Od aielský války jsem moc ze světa neviděl a tenkrát jsem byl o hodně hubenější. No, byli jsme až v Amadoru. Samozřejmě jsme odjeli po tom, co město dobyli ti Seanchané, ale nejsou o nic horší než bělokabátníci, aspoň co jsem -" Odmlčel se, neboť Perrin se náhle předklonil a

popadl ho za klopy.
"Seanchané, pantáto Gille? Jsi si tím jistý? Nebo je to jedna z těch povídaček, jako ty o Aielech a Aes Sedai?"
"Viděl jsem je," odpověděl Gill a vyměnil si nejistý pohled s Lini. "A tak si sami říkají. Překvapuje mě, že to nevíš. Zpráva o nich před námi běží už z Amadoru. Tihle Seanchané chtějí, aby lidi věděli, co mají za lubem. Jsou to divný lidi s divnýma zvířatama." Zesílil hlas. "Jsou jako zplozenci Stínu. Velký kožnatý zvířata, co lítají a nosí lidi, a pak ty, co vypadají jako ještěrky, akorát jsou velký jako koně a mají tři oči. Viděl jsem je! Vážně!"
"Já ti věřím," ujistil ho Perrin a pustil ho. "Taky jsem je viděl." Ve Falme, kde ve chvilce zemřela tisícovka bělokabátníků a bylo potřeba mrtvých hrdinů z pověstí, jež povolal Valerský roh, aby Seanchany zatlačili zpátky. Rand říkal, že se vrátí, ale jak to dokázali tak rychle? Světlo! Jestli drží Amador, tak musejí držet i Tarabon, přinejmenším jeho větší část. Jenom hlupák zabije jelena, když ví, že má za zády zraněného medvěda. Kolik toho zabrali? "Nemůžu vás hned poslat do Caemlynu, pantáto Gille, ale jestli tady chvíli zůstanete, v pořádku vás tam doprovodím." Pokud vůbec zůstat s ním bylo bezpečné. Prorok, bělokabátníci a teď možná ještě navrch Seanchané.
"Myslím, že jsi dobrý člověk," promluvila náhle Lini. "Obávám se, že jsme ti neřekli celou pravdu, a možná jsme měli."
"Lini, co to povídáš?" vyjekl pantáta Gill a nadskočil. "Myslím, že na ni začíná působit to horko," obrátil se na Perrina. "A to cestování. Občas mívá legrační představy. Víš, jací jsou staří lidi. Tak ticho, Lini!"
Lini mu srazila ruku, kterou se jí snažil dát přes pusu. "Vzpamatuj se, Baseli Gille! Já ti dám ‚stará'! Maighdin před Tallanvorem utíkala, jistým způsobem, a on ji honil. My všichni jsme ji honili už čtyři dny a skoro jsme zabili sebe i koně. No, není divu, že je většinou mimo, vy, muži, ženě zamotáte hlavu, až jí to skoro nemyslí, ale pak předstíráte, že jste nic neudělali. Patřilo by se vás všechny zpohlavkovat už z principu. Ta holka se bojí vlastního srdce! Ti dva by se měli vzít, a čím dřív, tím líp."
Pantáta Gill na ni civěl a Perrin měl taky oči navrch hlavy. "Nejsem si jistý, jestli chápu, co ode mě vlastně chceš," řekl pomalu a bělovlasá žena mu skočila do řeči dřív, než domluvil.
"Nepředstírej, že jsi zabedněný. To ti ani na chvíli neuvěřím. To je nejhorší zvyk, co vy, muži, máte, když předstíráte, že nevidíte, co máte přímo pod nosem." Co se stalo se všemi těmi pukrlaty? Lini zkřížila vyzáblé ruce na prsou a přísně si Perrina prohlížela. "Nuže, jestli už musíš předstírat, tak ti to řeknu naprosto jasně. Tenhle tvůj pán Drak si dělá, co se mu zlíbí, jak jsem slyšela. Tvůj prorok sbírá lidi a na místě je oddává. No tak dobrá, ty vezmeš Maighdin a Tallanvora a oddáš je. On ti poděkuje a ona taky. Až se uklidní."
Perrin se užasle podíval na pantátu Gilla, který pokrčil rameny a předvedl zoufalý úsměv. "Odpusť," řekl Perrin mračící se ženě, "musím vyřídit pár věcí." Odběhl a jen se jednou ohlédl. Lini hrozila prstem pantátovi Gillovi a spílala mu i přes jeho námitky. Vítr vál obráceně, takže Perrin neslyšel, co říkají. Vlastně to ani nechtěl slyšet. Všichni byli blázni!
Berelain možná měla své dvě komorné a lovce zlodějů, ale Faile měla vlastní dvořany, v jistém smyslu. Před stanem sedělo se zkříženýma nohama asi dvacet Tairenů a Cairhieňanů, ženy v kabátcích a spodcích, opásané mečem stejně jako muži, a žádná nenosila vlasy delší než po ramena. Muži i ženy je měli svázané stuhou, jak napodobovali aielský cop. Perrina napadlo, kde asi jsou ostatní. Zřídkakdy byli z Faileina doslechu. Jen doufal, že nedělají potíže. Ona je vzala pod svá křídla, aby je potíží uchránila, jak tvrdila, a Světlo ví, že by se do nich byli dostali, kdyby byli zůstali v Cairhienu se spoustou stejných mladých hlupáků. Podle Perrinova názoru celá ta smečka potřebovala nakopat do zadku, aby nabrali trochu zdravého rozumu. Souboje, hraní na ji'e'toh, předstírání, že jsou jacísi Aielové. Pitomost!
Když se Perrin přiblížil, Lacile vstala. Byla to malá bledá žena s červenými stuhami na klopách, malými zlatými kroužky v uších a vyzývavým pohledem, díky němuž si občas dvouřičtí muži mysleli, že by se jí líbila hubička, i přes ten meč. V této chvíli byla výzva tvrdá jako kámen. Vzápětí se postavila Arella, vysoká a tmavá, s vlasy úplně nakrátko jako Děva a šaty prostšími, než nosila většina mužů. Na rozdíl od Lacile dávala Arella jasně najevo, že by raději políbila psa než muže. Ty dvě se tvářily, že chtějí Perrinovi zastoupit cestu, ale jakýsi chlapík s hranatou bradou štěkl rozkaz, a ony se zase posadily. Váhavě.
Vlastně i Parelean si palcem hladil hranatou bradu, jako by to chtěl znovu zvážit. Když ho Perrin viděl

poprvé, měl plnovous - někteří Tairenové je nosili - ale Aielové vousy nenosili.
Perrin zabručel kletbu. Patřili Faile do morku kostí a to, že byl její manžel, pro ně moc neznamenalo. Aram by na jeho pozornost mohl žárlit, ale Aram měl aspoň Faile rád. Když Perrin vstupoval do stanu, cítil na sobě oči těch mladých hlupáků. Faile by ho stáhla z kůže, kdyby se dozvěděla, že doufá, že oni budou chránit ji.
Stan byl vysoký a prostorný, jako podlážku měl květovaný koberec. Stálo tu pár kusů nábytku, většinou skládacího, kvůli přepravě. Těžké stojací zrcadlo ale moc skladné nebylo. Kromě mosazí obitých truhlic překrytých vyšívanou látkou, sloužících jako náhradní stoly, bylo všechno až po stojan s umyvadlem a zrcadlem zdobené zlatými pruhy. Díky tuctu lamp se zrcadly bylo ve stanu světlo jako venku, byť mnohem chladněji, a z tyčí dokonce visely dva hedvábné závěsy, byť na Perrinův vkus příliš zdobené. Příliš ztuhlé, i když v řadách kolem rohů byli ptáčci a květinky. Dobraine se rozhodl cestovat jako cairhienští šlechtici, i když Perrinovi se podařilo nejhorší krámy "ztratit". Například obrovskou postel; cestovat s něčím takovým bylo vážně směšné, poněvadž jen na její přepravu byl potřeba skoro celý vůz.
Faile a Maighdin seděly stranou s číšemi z tepaného stříbra v rukou. Působily jako ženy, které se navzájem zkoušejí, navenek samý úsměv, avšak v očích ostrý pohled, a dávaly pozor na to, co zachytí pod slovy. Nedalo se říci, jestli se vzápětí obejmou nebo tasí nože. No, říkal si, že většina žen by tak daleko nezašla, ale Faile by nůž vytáhnout mohla. Maighdin vypadala mnohem méně unaveně než předtím, když byla umytá, učesaná a oprášená. Na stolku s mozaikou na desce mezi nimi stály další číše a vysoký orosený stříbrný džbán, z něhož se linula vůně bylinkového čaje. Obě ženy se ohlédly, když Perrin vstoupil, a na okamžik se zatvářily naprosto stejně, chladně zvažovaly, kdo se to sem hrne, a vyrušení je nepotěšilo. Aspoň že Faile se okamžitě zatvářila mileji a usmála se.
"Pantáta Gill mi pověděl váš příběh, panímámo Dorlainová," řekl. "Zažili jste těžké dny, ale tady jste v bezpečí, dokud se nerozhodnete odejít." Žena zamručela poděkování, ale byla z ní cítit ostražitost a pohledem se v něm snažila číst jako v knize.
"Maighdin mi taky vyprávěla jejich příběh, Perrine," prohlásila Faile, "a já jí chci udělat nabídku. Maighdin, ty a tví přátelé za sebou máte těžké měsíce a říkala jsi, že nemáte žádné vyhlídky. Vstupte tedy do mých služeb, vy všichni. Sice budete muset cestovat, jenže za mnohem lepších podmínek. Platím dobře a nejsem hrubá paní." Perrin okamžitě souhlasil. Když už Faile chtěla sbírat zatoulaná zvířata a lidi, téhle tlupě chtěl aspoň pomoci i on. Možná s ním budou ve větším bezpečí než se takhle toulat.
Maighdin se začala dávit a málem upustila číši. Zamrkala na Faile a krajkou lemovaným lněným kapesníkem si otřela tváře. Židlička trochu zavrzala, když se obrátila, a kupodivu si začala prohlížet Perrina. "Já... ti děkuji," pravila nakonec. "Myslím..." Další prohlídka, pak její hlas získal na síle. "Ano, děkuji ti a vděčně tvou laskavou nabídku přijímám. Musím to říci svým společníkům." Vstala, zaváhala, než odložila číši na tác, a pak se narovnala a roztáhla sukně v pukrleti vhodném pro palác. "Budu se snažit ti dobře sloužit, má paní," prohlásila vyrovnaně. "Smím se vzdálit?" Když Faile kývla, Maighdin udělala další pukrle, a než se otočila, dva kroky couvla! Perrin se poškrábal ve vousech. Další osoba, která se mu bude klanět pokaždé, když se otočí.
Stanová chlopeň ještě za Maighdin nespadla a Faile odložila číši, zasmála se a zadupala. "Ach, Perrine, líbí se mi. Má odvahu! Vsadím se, že by ti kvůli těm praporům spálila fousy, kdybych tě nebyla zachránila. Ach, ano. Odvahu!"
Perrin zavrčel. Zrovna tohle potřeboval. Další ženskou, která mu bude pálit fousy. "Slíbil jsem pantátovi Gillovi, že se o ně postarám, Faile, ale... Uhádneš, co chtěla Lini? Chtěla, abych provdal Maighdin za toho chlapíka Tallanvora. Prostě je postavil vedle sebe a oddal je, ať by říkali cokoliv! Tvrdila, že prý to chtějí." Nalil si čaj a posadil se na židli, kterou opustila Maighdin, nevšímaje si poplašného skřípění židle pod jeho váhou. "V každém případě je ten nesmysl nejmenší starost. Pantáta Gill říká, že Amador dobyli Seanchané, a já mu věřím. Světlo! Seanchané!"
Faile spojila konečky prstů a zadívala se přes ně do prázdna. "To by mohlo být ono," přemítala. "Většina služebných je lepší vdaná. Možná bych to měla zařídit. A pro Breanu rovněž Podle toho, jak utíkala zkontrolovat toho kolohnáta, jakmile si umyla obličej, už měli být svoji dávno. Měla v očích ten lesk. Takové chování u svých služek nesnesu, Perrine. To vede jen k slzám, vzájemnému obviňování a mrzoutění. A Breana by mohla dopadnout hůř."

Perrin na ni zíral. "Slyšela jsi mě?" optal se pomalu. "Seanchané dobyli Amador! Seanchané, Faile!" Trhla sebou - ona vážně přemýšlela o svatbě těch ženštin! - a pak se na něj pobaveně usmála. "Amador je ještě daleko, a jestli se s těmi Seanchany setkáme, tak ty je určitě zvládneš. Nakonec jsi mě naučil sedat na tvé ruce, ne?" Tohle tvrdila, třebaže on to u ní nikdy nepozoroval.
"S nima by to mohlo být kapku těžší než s tebou," pronesl suše a ona se znovu usmála. Z nějakého důvodu byla cítit potěšením. "Přemýšlím o tom, že pošlu Gradyho nebo Nealda, aby varovali Randa, ať už říkal cokoliv." Faile zuřivě zavrtěla hlavou a úsměv zmizel, on však pokračoval. "Kdybych věděl, jak ho najít, udělal bych to. Musí existovat způsob, jak mu podat zprávu, aniž by to někdo zjistil." Rand na tom trval víc než na utajení před Masemou. Rand Perrina naoko vyhnal a nikdo neměl vědět, že mezi nimi zůstalo něco víc než zlá krev.
"On to ví, Perrine. Jsem si tím zcela jistá. Maighdin viděla po celém Amadoru holubníky. Seanchané se na ně ani nepodívali dvakrát. Touhle dobou už to musel slyšet každý kupec, co obchoduje s Amadorem, a Bílá věž taky. Věř mi, Rand to určitě ví. Musíš věřit tomu, že ví, co je nejlepší. Aspoň v tomhle." Vždycky si tím nebyla tak jistá.
"Možná," zabručel Perrin podrážděně. Snažil se nedělat si starosti kvůli Randovu duševnímu zdraví, ale vedle Randa vypadal Perrin i v té nejpodezíravější náladě jako dítě na louce. Nakolik Rand důvěřoval i jemu? Nechával si věci pro sebe, měl plány, které nikdy nikomu neprozradil.
Perrin vydechl, opřel se a polkl čaj. Pravdou bylo, že ať šílený či zdravý, Rand měl pravdu. Kdyby Zaprodanci měli podezření, co má za lubem, nebo i Bílá věž, našli by nějaký způsob, jak mu kovadlinu převrhnout na nohy. "Aspoň můžu dát věžovým špehům míň informací. Tentokrát ten pitomej prapor spálím." A Vlčí hlavu taky. Možná si musel hrát na urozeného pána, ale mohl to dělat bez nějaké zatracené vlajky!
Faile kriticky našpulila plné rty a lehce zavrtěla hlavou. Vstala, klekla si k němu a vzala do rukou jeho zápěstí. Perrin ji ostražitě pozoroval. Když se na něj takhle pozorně dívala, tak vážně, chtěla mu sdělit něco důležitého. Buď to, nebo mu pověsit na nos bulíky. Její pach mu nic neprozradil. Snažil se ji nečichat. Bylo příliš snadné se v jejím pachu ztratit, a pak by mu bulíky na nos jistě pověsila. Jednu věc se od svatby naučil. Při jednání se ženou potřebuje muž vzít rozum do hrsti. A příliš často mu ani to nestačilo. Ženy si dělaly, co chtěly, stejně jistě jako Aes Sedai.
"Možná bys to měl znovu uvážit, manželi," zamrmlala. Lehce se usmívala, jako by zase věděla, nač myslí. "Pochybuju, že někdo z těch, kdo nás viděl od příjezdu do Ghealdanu, ví, co je Rudý orel. Avšak kolem města velkého jako Bethal to někdo určitě vědět bude. A čím déle musíme honit Masemu, tím větší je šance, že narazíme na někoho, kdo ho pozná." Nenamáhal se jí říkat, že to je o důvod víc, proč by se měl toho praporu zbavit. Faile nebyla hloupá a myslelo jí to mnohem rychleji než jemu. "Tak proč si ho nechávat," zeptal se pomalu, "když jenom přitáhne pozornost k pitomci, o kterém si budou všichni myslet, že se snaží vytáhnout z hrobu Manetheren?" V minulosti se o to již někteří pokusili, muži i ženy. Jméno Manetherenu neslo silné vzpomínky a hodilo se každému, kdo chtěl začít povstání.
"Poněvadž přitáhne pozornost." - Naklonila se blíž. - "K muži, který se opět snaží pozvednout Manetheren. Menší lidé se na tebe usmějí a budou doufat, že brzy zase pojedeš dál, a jakmile budeš pryč, zapomenou na tebe. A ti větší, ti toho mají před očima tolik, že se nepodívají podruhé, pokud je nezataháš za nos. Ve srovnání se Seanchany, prorokem nebo bělokabátníky je muž, co se snaží pozvednout Manetheren, jen malej tuřín. A podle mýho se dá klidně říct, že se na to vykašle i Věž, aspoň prozatím." Usmála se víc a světlo v očích prozrazovalo, že přichází k nejdůležitějšímu bodu. "Ale nejdůležitější je, že si nikdo nebude myslet, že ten muž dělá něco jinýho." Najednou úsměv zmizel a ona ho tvrdě píchla do nosu. "A neříkej si pitomec, Perrine ťBashere Aybaro. Rozhodně ne takhle. Nejsi pitomec a mně se to nelíbí." V jejím pachu vyskočily ostny, ne skutečný hněv, ale potěšená taky nebyla. Rtuť. Ledňáček poletující rychleji než myšlenka. Tedy rozhodně rychleji než jeho myšlenky. Nikdy by ho ani nenapadlo se skrýt tak... nápadně. Ale chápal, že je to rozumné. Bylo to jako skrývat skutečnost, že je člověk vrah, tak, že se prohlásí za zloděje. Mohlo by to však fungovat.
Zasmál se a políbil ji na prsty. "Prapor zůstane," řekl. Asi bude muset zůstat i Vlčí hlava. Krev a zatracenej popel! "Alliandra se ale musí dozvědět pravdu. Kdyby si myslela, že mě Rand chce dosadit za krále Manetherenu a zabrat její území..."

Faile náhle vstala a otočila se tak rychle, až se lekl, že udělal chybu, když se zmínil o královně. Alliandra mohla příliš snadno vést k Berelain, a Faile byla cítit... vztekle. Ostražitě. Ale přes rameno řekla: "Alliandra nebude pro Perrina Zlatookého znamenat žádný potíže. Ten pták už je v kleci, manželi, takže je čas přemýšlet o tom, jak najít Masemu." Půvabně si klekla vedle malé truhly u stěny stanu, jediné bez přehozu, zvedla víko a začala vyndávat stočené mapy.

Perrin doufal, že má s Alliandrou pravdu, protože nevěděl, co by dělal, pokud by se mýlila. Kdyby jenom byl zpolovice takový, za jakého jej měla. Alliandra byla pták v kleci, Seanchané padnou kvůli Perrinovi Zlatookému jako loutky a on chytí proroka a odvede ho k Randovi, i kdyby měl Masema kolem sebe deset tisíc mužů. Nikoliv poprvé si uvědomil, že ačkoliv ho její hněv bolí a mate, nejvíc se bál, že ji zklame. Kdyby v jejích očích někdy uviděl zklamání, vyrval by si srdce z těla.

Klekl si k ní a pomohl jí rozložit největší mapu s vyobrazeným jihem Ghealdanu a severem Amadicie. Studoval ji, jako by z pergamenu mělo vyskočit Masemovo jméno. Měl víc důvodů než Rand, aby toužil po úspěchu. Cokoliv jiného, ale Faile prostě nemohl zklamat.

* * *

Faile ležela ve tmě a poslouchala, dokud si nebyla jistá, že Perrin spí, pak vyklouzla z pokrývek. S lítostí a pobavením zároveň si přetáhla přes hlavu noční košili. Skutečně si myslel, že nezjistí, že tu postel jednou ráno schoval v lesíku, zatímco ostatní nakládali vozy? Ne že by jí na tom záleželo, aspoň ne moc. Byla si jistá, že na zemi spávala stejně často jako on. Samozřejmě předstírala překvapení a zlehčovala to. Cokoliv jiného a on by se začal omlouvat, možná by se i pro tu postel vrátil. Zvládnout manžela je umění, tvrdila její matka. Bylo to pro Deiru ni Ghaline někdy tak těžké?

Bosýma nohama vklouzla do trepek, hodila na sebe hedvábný župan a pak s pohledem na Perrina zaváhala. Kdyby se probudil, viděl by ji jasně, ale pro ni byl jenom hromádkou ve stínu. Přála si, aby tu teď byla její matka a poradila jí. Perrina milovala tělem i duší a on ji neustále mátl. Skutečně porozumět mužům bylo samozřejmě nemožné, jenže on se tolik lišil od těch, s nimiž vyrůstala. Nikdy se nenaparoval, a místo aby sám sebe shazoval, byl... skromný. Nevěřila, že by muž mohl být skromný! Trval na tom, že vůdcem se stal jenom náhodou, a tvrdil, že vést neumí, i když muži, s nimiž se setkal, byli ochotní ho po hodině následovat. Myslel si, že mu to myslí pomalu, když svým pomalým, pečlivým uvažováním dohlédl tak hluboko, že musela tancovat veselou gigu, aby před ním vůbec něco utajila. Byl to úžasný muž, ten její kudrnatý vlk. Tak silný. A tak něžný. S povzdechem vyšla po špičkách ze stanu. Jeho sluch jí již několikrát způsobil potíže.

Tábor byl zcela tichý, měsíc ve třetí čtvrti na bezmračné obloze vydával dost světla, jako by byl v úplňku, takže ani nebyly vidět hvězdy. Pronikavě zakřičel nějaký noční pták, ale utichl po sovím zahoukání. Kupodivu vál slabý vánek a snad bylo i chladněji. Nejspíš se jí to jen zdálo. Noci byly chladné pouze ve srovnání se dny.

Většina lidí spala, tmavé hrbolky ve stínu pod stromy. Pár jich ještě bylo vzhůru, povídali si kolem ohňů, které ještě hořely. Faile se nesnažila schovávat, ale nikdo si jí nevšiml. Někteří podřimovali vsedě, hlavy jim klesaly. Kdyby nevěděla, jak dobře pracují muži na hlídce, myslela by si, že by tábor překvapilo i stádo splašeného dobytka. Samozřejmě v noci budou na stráži také Děvy, ale nezáleželo na tom, jestli ji uvidí i ony.

Vozy s velkými koly tvořily dlouhé řady, pod něž si zalezli sluhové a teď již chrápali. Většina sluhů. Jeden oheň ještě hořel. Seděli kolem něj Maighdin a její přátelé. Mluvil Tallanvor a zuřivě se rozháněl rukama, ale jen muži mu zřejmě věnovali pozornost, ač on hovořil k Maighdin. Nebylo překvapením, že měli v rancích lepší šaty než ty, co měli na sobě, avšak jejich bývalá paní musela být hodně velkorysá, když všem svým lidem rozdávala hedvábí, a Maighdin měla skutečně dobře ušité šaty, takže možná ji měla jejich paní v oblibě.

Faile pod nohou praskla malá větvička a oni otočili hlavu. Tallanvor se začal zvedat a zpola tasil meč, než si všiml, jak si v měsíčním světle zvedá sukni. Měli se víc na pozoru než Dvouříčtí za ní. Chvíli na ni jenom civěli, pak se Maighdin ladně zvedla a udělala hluboké pukrle a ostatní se spěšně řídili jejím příkladem s různou obratností. Jen Maighdin a Balwer vypadali klidní, Gill se nervózně usmíval.

"Pokračujte v tom, co jste dělali," vybídla je Faile laskavě. "Ale nezůstávejte moc dlouho vzhůru. Zítra vás čeká plno práce." Prošla kolem, když se však ohlédla, oni stále ještě stáli a dívali se za ní. Byli jako

králíci, kteří pořád dávají pozor na lišky. Napadlo ji, jak dobře asi zapadnou. V příštích pár týdnech bude mít spoustu práce naučit je pracovat tak, jak si přála, a taky se o nich něco dozvědět. Obojí bylo pro dobře vedenou domácnost důležité. Bude si na to muset najít čas.
Ale dlouho na ně nemyslela. Brzy došla za vozy, ale ne za okruh dvouříčských hlídek. Dvouříčtí muži budou mít hlídky mezi stromy. Neproklouzne jim ani myš - občas dokonce zahlédli i některou Děvu - ale dávali pozor na ty, kteří by se snažili proklouznout do tábora, ne z něj. Nehlídali ty, kdo měli právo tu být. Na malé mýtince na ni čekali lidé.
Několik mužů se uklonilo a Parelean šel málem na koleno, než se zarazil. Pár žen udělalo pukrle, což v mužských šatech vypadalo dost divně, a pak rozpačitě sklopily oči, když si uvědomily, co udělaly. Dvorské chování měli vrozené, jakkoliv se snažili převzít aielské zvyky. Aspoň to, o čem věřili, že to jsou aielské zvyky. Občas tím, v co věřili, pěkně vyděsili Děvy. Perrin je nazýval hlupáky a jistým způsobem jimi i byli, ale odpřisáhli jí svou věrnost, tihle Cairhieňané a Tairenové - vodní přísahou, jak napodobovali Aiely - a díky tomu jí patřili. Mezi sebou začali své "společenstvo" nazývat Cha Faile, Sokolí spár, i když chápali, že je nutné udržet to v tajnosti. Nebyli úplně padlí na hlavu. Vlastně se docela podobali těm mladým mužům a ženám, s nimiž vyrůstala.
Ti, které brzy ráno poslala pryč, se právě vrátili, protože ženy mezi nimi se ještě převlékaly ze šatů, které musely z nezbytí nosit. Dokonce i jediná žena oblečená jako muž by v Bethalu vzbudila pozornost, nemluvě o pěti. Na mýtině se míhaly sukně a spodničky, kabáty, košile a spodky. Ženy dávaly najevo, že jim nevadí svlékat se před ostatními, dokonce i před muži, poněvadž to očividně nevadilo ani Aielům, ale spěch a funění je usvědčovaly ze lži. Muži přešlapovali a předstírali, že se na polosvlečené ženy nedívají. Faile si přitáhla župan přes noční košili. Víc se obléknout nemohla, aby se Perrin neprobudil, ale nepředstírala, že je jí to příjemné. Nebyla Domanka, aby své dvořany přijímala v lázni.
"Odpusť, že jdeme pozdě, má paní Faile," supěla Selanda a oblékala si kabátec. Její cairhienský přízvuk byl zvlášť silný. Ani na Cairhieňanku nebyla moc vysoká, ale dařilo se jí slušně naparovat, tvářit se drze, naklánět hlavu a držet ramena. "Vrátily bychom se dřív, ale strážní u brány dělali potíže a nechtěli nás pustit ven."
"Jaký potíže?" zeptala se Faile ostře. Kdyby to jen mohla vidět na vlastní oči. Kdyby jen nechal Perrin jít ji, místo té cuchty. Ne, nebude myslet na Berelain. Nebyla to Perrinova chyba. Opakovala si to dvacetkrát denně jako modlitbu. Ale proč byl tak slepý? "Jaký potíže?" Roztřeseně se nadechla. Potíže s manželem by nikdy neměly ovlivnit tón, jakým se mluví s vazaly.
"Nic důležitého, má paní." Selanda si rychle připjala meč. "Nějaké chlápky před námi nechali projet s vozy, aniž se na ně znovu podívali, ale ženy, co odcházejí do noci, jim dělaly starosti." Některé ženy se zasmály. Pět mužů, kteří šli také do Bethalu, se podrážděně vrtělo, nepdchybně proto, že je nepovažovali za dostatečnou ochranu. Zbytek Cha Faile vytvořil půlkruh za těmi deseti a všichni upřeně Faile pozorovali a poslouchali. V měsíčním světle jim nebylo vidět do obličeje.
"Povězte mi, co jste viděli," nařídila jim Faile klidněji. Mnohem lepší.
Selanda podala přehledné hlášení, a jakkoliv si Faile přála, aby byla šla sama, musela přiznat, že oni toho viděli skoro tolik, kolik by si přála. Ulice Bethalu byly i v nejrušnějších hodinách téměř prázdné. Lidé se co nejvíc drželi doma. Do města i ven proudilo jen málo obchodníků, ale přece jen se i do této části Ghealdanu pár kupců odvážilo, a z venkova přicházelo stěží dost jídla, aby nakrmilo obyvatelstvo. Většina měšťanů byla otupělá, báli se toho, co leželo za hradbami, a upadali stále hlouběji do apatie a zoufalství. Všichni si dávali pozor na jazyk ze strachu z prorokových špehů a na oči také, ze strachu, že by je mohli považovat za špehy. Prorok měl hluboký účinek. Například bez ohledu na to, kolik banditů se potulovalo po okolí, zloději a berkové z Bethalu úplně vymizeli. Prý prorokovým trestem za krádeže bylo useknout muži ruce. Na jeho lidi se to ale zřejmě nevztahovalo.
"Královna každý den projíždí městem, ukazuje se, aby lidem zvedla náladu," pokračovala Selanda, "ale myslím, že to moc nepomáhá. Tady na jihu dělá pokroky, když lidem připomíná, že mají královnu. Jinde bude mít možná větší úspěch. Městská stráž se přidala k hlídkám na hradbách a všichni vojáci až na hrstku taky. Možná se tak lidé ve městě cítili bezpečněji. Dokud se nepřesune. Na rozdíl od ostatních se Alliandra zřejmě nebála, že jí prorok vleze za hradby. Procházela se sama v zahradách u paláce urozeného pána Telabina, ráno i večer, jen s několika málo vojáky, kteří trávili většinu času v kuchyni.

Všichni ve městě si zjevně dělají starosti kvůli jídlu, s tím, jak dlouho ho bude dost, stejně jako kvůli prorokovi. Vlastně, má paní, přes všechny stráže na hradbách si myslím, že kdyby se Masema objevil u brány třeba sám, město by mu nejspíš vydaly."
"Baže vydaly," přisadila si opovržlivě Meralda a také se opásala mečem, "a žebraly o slitování." Meralda, tmavá a robustní, byla vysoká jako Faile, ale když se na ni Selanda zamračila, sklonila hlavu a zamumlala odpověď. Nebylo pochyb o tom, kdo po Faile Cha Faile vede.
Byla ráda, že není třeba měnit precedens, který zavedli. Selanda z nich byla nejbystřejší až na Pareleana a jen Arella a Camaille byly rychlejší. A Selanda měla něco navíc, umíněnost, jako by již čelila nejhoršímu strachu ve svém životě a už nic na světě nemohlo být horší. Samozřejmě chtěla mít nějakou jizvu, jako měly Děvy. Faile měla pár malých jizev, většinou známky cti, ale skutečně po nich toužit byla pitomost. Aspoň po tom Selanda netoužila příliš neústupně.
"Udělali jsme mapu, jak jsi chtěla, má paní," dokončila malá žena a vrhla na Meraldu varovný pohled. "Označili jsme palác urozeného pána Telabina zezadu, jak to jen šlo, ale bojím se, že jsou to jenom zahrady a stáje."
Faile se v měsíčním světle nesnažila rozeznat čáry na papíru, který rozbalila. Škoda že nemohla jít sama. Sama by byla mohla obhlédnout i vnitřek paláce. Ne. Co se stalo, stalo se, jak by nejspíš řekl Perrin. A stačilo to. "Jste si jistí, že nikdo neprohledává vozy, které odjíždějí z města?" I v bledém světle viděla zmatek na mnoha tvářích před sebou. Nikdo netušil, proč je do Bethalu posílala.
Selanda se ale zmateně netvářila. "Ano, má paní," řekla klidně. Byla docela bystrá a rychle jí to myslelo.
Zvedl se vítr a zašustil listím na stromech i suchým listím na zemi. Faile zatoužila mít Perrinovy uši. A taky jeho nos a oči. Nevadilo, pokud by ji někdo spatřil se svými dvořany, ale špehové by byli něco jiného.
"Vedla sis dobře, Selando. Vy všichni." Perrin znal zdejší nebezpečí, bylo skutečné, stejně jako na jihu. Znal ho, jenže jako většina mužů myslel stejně často srdcem jako hlavou. Manželka musela být praktická a chránit manžela před potížemi. To byla první rada, kterou jí dala matka o životě v manželství. "Za rozbřesku se vrátíte do Bethalu, a jestli ode mě dostanete zprávu, uděláte tohle..."
Dokonce i Selanda vykulila zděšeně oči, když pokračovala, ale nikdo ani nešpitl na protest. Faile by překvapilo, kdyby to udělali. Její příkazy byly k věci. Bude tu menší nebezpečí, ale za daných okolností ani zdaleka ne takové, jaké by být mohlo.
"Jsou nějaké otázky?" zeptala se nakonec. "Všichni pochopili?"-
Cha Faile odpověděli jednohlasně. "Žijeme, abychom sloužili naší paní Faile." A to znamenalo, že budou sloužit jejímu milovanému vlkovi, ať už to on chtěl nebo ne.
* * *
Maighdin sebou házela v pokrývkách na tvrdé zemi a spánek nepřicházel. Tak se nyní jmenovala, nové jméno pro nový život. Maighdin, po své matce, a Dorlainová podle rodiny na panství, které jí kdysi patřilo. Nový život za starý, jenž byl pryč, ale svazky v srdci nebylo možné zpřetrhat. A teď... Teď...
Slabě zašustilo listí a ona zvedla hlavu a viděla, jak mezi stromy prochází nezřetelná postava. Urozená paní Faile se vracela do svého stanu z nějaké procházky. Příjemná mladá žena, s laskavým srdcem, přívětivá. Ať už byl její manžel kdokoliv, ona byla téměř jistě urozeného rodu. Ale mladá. Nezkušená. To by mohlo pomoci.
Maighdin nechala klesnout hlavu na plášť, který si složila pod hlavu místo polštáře. Světlo, co to tu dělá? Dává se do služby jako komorná nějaké dámy! Ne. Bude aspoň důvěřovat sobě. Sebedůvěru mohla najít. Mohla. Pokud bude hledat hodně hluboko. Zadržela dech, když se opodál ozvaly kroky.
Tallanvor půvabně poklekl vedle ní. Byl bez košile a měsíční světlo se mu lesklo na hladkých, svalnatých prsou a ramenou, tvář měl ve stínu. Mírný vánek mu rozvlnil vlasy. "Co je tohle za šílenství?" optal se tiše. "Vstoupit do služby? Co máš v plánu? A neříkej ten nesmysl o novém životě. Nevěřím tomu. Nikdo tomu nevěří."
Snažila se obrátit na druhou stranu, jenže on jí položil ruku na rameno. Netlačil, ale zastavil ji stejně jistě jako kleštěmi. Světlo, prosím, ať se netřese. Světlo ji nevyslyšelo, ale aspoň se jí podařilo udržet vyrovnaný hlas. "Jestli sis toho nevšiml, tak se teď musím otáčet sama. Lepší jako komorná urozené paní než šenkýřka v taverně. Klidně můžeš jít dál sám, jestli se ti služba nelíbí."
"Když ses vzdala trůnu, nevzdala ses tím svého důvtipu ani své hrdosti," zamumlal. Světlo spal Lini, že to

vybreptala! "Jestli to chceš předstírat, tak ti radím, aby sis dávala pozor a nezůstávala s Lini o samotě." Ten muž se jí vysmíval! Vysmíval se jí, a tolik! "Chce si promluvit s Maighdin, a tuším, že nebude na Maighdin tak milá, jako bývala na Morgasu."
Rozzlobeně se posadila a smetla jeho ruku. "Copak jsi nejen slepý, ale ještě i hluchý? Drak Znovuzrozený má s Elain plány! Světlo, nelíbilo by se mi, ani kdyby jen znal její jméno! To musí být víc než náhoda, co mě přivedlo k jednomu z jeho pohůnků, Tallanvore. Musí!"
"Ať shořím, věděl jsem, že v tom bude tohle. Doufal jsem, že se mýlím, ale..." Mluvil stejně rozzlobeně jako ona. Neměl právo se zlobit. "Elain je v bezpečí v Bílé věži a amyrlin ji nepustí do blízkosti muže, který dokáže usměrňovat, ani když to je Drak Znovuzrozený - zvlášť když to je on! - a Maighdin Dorlainová nezmůže nic s amyrlin, s Drakem Znovuzrozeným ani se Lvím trůnem. Ta si může nejvýš nechat srazit vaz, podříznout krk nebo -!"
"Maighdin Dorlainová může dávat pozor!" přerušila jej, částečně i proto, aby zarazila ten odporný výčet. "Může naslouchat! Může...!" Podrážděně se odmlčela. Co může dělat? Najednou si uvědomila, že tady sedí v tenké spodničce, a honem si k tělu přitáhla pokrývku. Noc skutečně byla o něco studenější. Nebo jí husí kůže možná naskočila z toho, jak na sobě cítila Tallanvorovy oči. Z toho pomyšlení jí na lících naskočil ruměnec, o kterém doufala, že ho neuvidí. Naštěstí jí do hlasu přidal hněv. Není přece malá holka, aby se červenala, protože se na ni podívá nějaký muž! "Udělám, co půjde, ať je to cokoliv. Určitě budu mít příležitost zjistit nebo udělat něco, co by Elain pomohlo, a já té příležitosti využiji!"
"Nebezpečné rozhodnutí," sdělil jí klidně. Moc ráda by mu viděla do obličeje. Jen aby viděla, jak se tváří, co jiného. "Slyšela jsi, jak vyhrožuje, že pověsí každého, kdo se na něj jen ošklivě podívá. Já tomu věřím, u muže s takovýma očima. Jako zvíře. Překvapilo mě, že toho chlapíka nechal odejít. Myslel jsem, že mu rozerve hrdlo! Jestli zjistí, kdo jsi, kdo jsi byla... Balwer by tě mohl zradit. Nikdy pořádně nevysvětlil, proč nám pomohl ven z Amadoru. Možná si myslel, že mu královna Morgasa dá nové místo. Když teď ví, že to neudělá, možná by si chtěl vysloužit laskavost u svého nového pána a paní."
"Ty se bojíš urozeného pána Perrina Zlatookého?" vyjela opovržlivě. Světlo, že ji ten muž děsil! Jeho oči patřily vlku. "Balwer ví dost, aby držel jazyk za zuby. Cokoliv řekne, padne i na něj. Nakonec přišel se mnou. Jestli se bojíš, jeď dál!"
"To mi pořád předhazuješ," povzdechl si. Neviděla mu do očí, ale cítila je. "Jeď dál, jestli chceš, říkáš. Kdysi tu byl jeden voják, který miloval vzdálenou královnu a věděl, že je to beznadějné, věděl, že se s ní nikdy neodváží promluvit. Nyní je královna pryč a zůstala jen žena a já doufám. Hořím nadějí! Jestli chceš, abych odešel, Maighdin, řekni to. Jedno slovo. ‚Jdi!' Prosté slovo."
Otevřela ústa. Prosté slovo, pomyslela si. Světlo, je to jen jedno slovo! Proč ho nemůžu vyslovit? Světlo, prosím! Podruhé této noci ji Světlo nevyslyšelo. Seděla tam, choulila se v pokrývkách, pusu otevřenou, a tváře jí hořely stále víc.
Jestli se znovu zasměje, bude do něj muset vrazit nůž. Jestli se zasměje nebo se jen zatváří vítězoslavně... On se místo toho předklonil a něžně ji políbil na oči. Zachrčela. Nějak se nemohla pohnout. S vykulenýma očima se dívala, jak vstává. Tyčil se nad ní v měsíčním světle. Byla královna - bývala královna - zvyklá velet, zvyklá na těžká rozhodnutí v těžkých časech, ale v této chvíli jí bušilo srdce tak, že vůbec nemohla myslet.
"Kdybys byla řekla jdi'," poznamenal, "byl bych pohřbil naději, ale nikdy bych tě nedokázal opustit."
Teprve když byl zpátky ve svých pokrývkách, dokázala si zase lehnout a zabalit se. Dýchala, jako by běžela. Noc byla chladná. Třásla se, ne, jen chvěla. Tallanvor byl příliš mladý. Příliš mladý! Horší, měl pravdu. Světlo ho za to spal! Komorná urozené paní nemohla nijak změnit běh událostí, a kdyby vlkooký zabiják Draka Znovuzrozeného zjistil, že má v rukou Morgasu Andorskou, mohl by ji použít proti Elain, místo aby jí pomohl. Neměl právo mít pravdu, když chtěla, aby se mýlil! Nelogičnost této myšlenky ji rozzuřila. Byla tu naděje na to, že by mohla vykonat něco dobrého! Musí!
Vzadu v hlavě se jí pochechtával tichý hlásek. Nesmíš zapomínat, že jsi Morgasa z rodu Trakandů, říkal jí opovržlivě, a dokonce i poté, co se vzdala trůnu, nemůže královna Morgasa přestat strkat nos do záležitostí mocných, bez ohledu na to, co všechno prozatím zničila. A ani nedokáže říct jednomu muži, aby odešel, protože nedokáže přestat myslet na to, jak má silné ruce, jak se mu zvlní rty, když se usměje, a -

Zuřivě si přetáhla pokrývku přes hlavu a snažila se ten hlásek umlčet. Nezůstávala, protože nedokáže odejít od moci. A Tallanvor... Rázně ho vykáže na jeho místo. Tentokrát to udělá! Ale... Jak si vlastně stojí se ženou, která už není královnou? Snažila se dostat ho z hlavy, snažila se nevšímat si toho posměšného hlásku, který odmítal zmlknout, a přesto, když konečně přišel spánek, stále cítila tlak jeho rtů na svých víčkách.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Zmatky

Perrin se jako obvykle probudil před svítáním a jako obvykle už byla Faile vzhůru a vstala. Když chtěla, vypadala vedle ní i myš hlučná, a on tušil, že kdyby se probudil hodinu poté, co si šel lehnout, stejně by se jí podařilo vstát první. Stanové chlopně byly přivázané, boční panely nazdvižené a větracím otvorem nahoře proudil vzduch, dost na to, aby to vytvořilo iluzi chládku. Perrin se skutečně třásl, když hledal košili a spodky. No, měla být zima, ale to nevědělo dokonce ani počasí.
Oblékl se potmě, solí si vyčistil zuby, aniž by potřeboval lampu, a když vycházel ze stanu, natáhl si holínky. Faile už v šeru před svítáním sehnala své sluhy, někteří drželi zapálené lucerny. Dcera urozeného pána potřebovala sluhy. Měl to zařídit už dávno. V Caemlynu byli Dvouříčtí, které Faile sama vycvičila, ale kvůli nutnosti utajení nebyl čas je sehnat. Pantáta Gill bude chtít co nejdřív domů a Lamželezo a Breana s ním, ale Maighdin a Lini třeba zůstanou.
Aram, sedící se zkříženýma nohama vedle stanu a mlčky čekající na Perrina, vstal. Kdyby ho Perrin nezarazil, byl by spal ve vchodu. Dnes ráno měl kabát s červenými a bílými pruhy, i když bílá byla trochu zašlá, a dokonce i tady mu nad ramenem vyčníval jílec meče s hlavicí ve tvaru vlčí hlavy. Perrin svou sekeru nechal ležet ve stanu a byl rád, že se jí zbavil. Tallanvor měl kabát přepásaný opaskem s mečem, ale pantáta Gill i druzí dva muži byli beze zbraní.
Faile musela hlídat, protože Perrin teprve vylezl a ona už ukázala na stan, očividně vydávala rozkazy. Maighdin a Breana se kolem něj a Arama protlačily s lucernami v rukou a zaťatými zuby. Z nějakého důvodu z nich bylo cítit odhodlání. Žádná neudělala pukrle, což bylo velmi příjemné překvapení. Lini ho udělala, rychle ohnula koleno, než se vrhla za druhými dvěma mumlajíc "znát své místo". Perrin měl podezření, že Lini je jednou z těch žen, které své "místo" vidí tam, kde se velí ostatním. Když na to tak

myslel, většina žen to viděla stejně. Tak to zřejmě na světě chodilo, ne jenom ve Dvouříčí.
Tallanvor a Lamželezo šli hned za ženami a Lamželezo se klaněl stejně vážně jako Tallanvor, jenž byl téměř zachmuřený. Perrin si povzdechl a taky se uklonil, načež oba muži nadskočili a vytřeštěně se za ním dívali. Lini zaječela a oba zašli do stanu.
Faile po něm jen bleskla úsměvem a zamířila k vozům. Střídavě mluvila k Baselu Gillovi po jedné straně a Sebbanu Balwerovi po druhé. Oba muži drželi lucerny a svítili jí. Samozřejmě že ta banda idiotů s ní držela krok tak, aby ji slyšeli, kdyby zvýšila hlas, nafukovali se, hladili jílce a rozhlíželi se do šera, jako by čekali útok, nebo v něj doufali. Perrin se zatahal za bradku. Vždycky si našla spoustu práce a nikdo jí ji nebral. Nikdo by se neodvážil.
Na obzoru se ještě neukázaly ani první paprsky svítání, ale Cairhieňané se již motali kolem vozů, a čím blíž byla Faile, tím rychleji se pohybovali. Než k nim došla, všichni poklusávali a lucerny se v šeru houpaly. Dvouříčtí muži, zvyklí na rolnický život, připravovali snídani, někteří se smáli a šukali kolem ohňů na vaření, někteří remcali, avšak většina pracovala. Pár se jich snažilo zůstat v pokrývkách, ale ty zcela neobřadně vykopali. Grady a Neald byli také vzhůru, jako vždycky stranou od ostatních, stíny v černých kabátech mezi stromy. Perrin si nevzpomínal, že by je viděl bez těch kabátů, vždy zapnutých až ke krku, čistých a ráno nezmačkaných, ať už večer vypadali jakkoliv. Společně procvičovali figury šermu, jako každé ráno. Bylo to lepší než jejich večerní cvičení, kdy seděli se zkříženýma nohama, rukama na kolenou a dívali se do prázdna. Nikdy neudělali něco, co by ostatní viděli, ale v táboře nebylo člověka, který by nevěděl, co provádějí, a nedržel se, co nejdál to bylo možné. Dokonce ani Děvy by jim nevstoupily do zorného pole.
Perrin si překvapeně uvědomil, že něco schází. Faile mu vždycky nejdřív poslala muže s miskou husté kaše, kterou snídávali, ale dnes ráno asi měla moc práce. Perrin se rozzářil a spěchal k ohňům v naději, že si pro jednou bude moci svou kaši nabrat sám. Byla to malá naděje.
Flann Barstere, vyzáblý chlapík s rýhou v bradě, mu vyšel vstříc a strčil mu do rukou vyřezávanou misku. Flann byl z hlídeckého konce vesnice a Perrin ho moc dobře neznal, ale několikrát spolu byli na lovu a jednou mu Perrin pomáhal vytáhnout tátovu krávu z bažiny v Luhu. "Urozená paní Faile mi řekla, abych ti to přinesl, Perrine," vyhrkl Flann. "Neřekneš jí, že jsem zapomněl, viď? Neřekneš jí to? Našel jsem trochu medu, tak jsem ti ho tam přidal." Perrin se snažil nevzdychat. Aspoň si Flann pamatoval jeho jméno.
No, možná nemůže dělat ty nejjednodušší práce sám, ale stále byl zodpovědný za muže, kteří jedli pod stromy. Bez něj by byli se svými rodinami, připravovali se ke každodenním pracím na statku, dojení krav a štípání dříví, místo aby uvažovali, jestli budou muset před západem slunce někoho zabít nebo zda někdo zabije je. Perrin rychle spolykal kaši a řekl Aramovi, ať se v klidu nasnídá, ale muž se zatvářil tak sklíčeně, že povolil, a tak ho Aram následoval cestou po táboře. Ta cesta ho nijak netěšila.
Když se přiblížil, muži odkládali misky a dokonce vstávali, dokud neprošel. Skřípal zuby pokaždé, když mu někdo, s kým vyrostl, nebo hůř, muž, který si ho jako kluka posílal pro věci, řekl urozený pane Perrine. Nedělali to všichni, ale i tak jich bylo příliš mnoho. Příliš mnoho. Po čase jim přestal říkat, ať toho nechají, z čiré únavy. Příliš často odpověď zněla: "Ach! Cokoliv řekneš, urozený pane Perrine." Stačilo to, aby začal výt!
Přesto se u každého zastavil a prohodil s ním pár slov. Ale hlavně měl oči otevřené. A nos. Všichni věděli, že mají udržovat luky v dobrém stavu a starat se o opeření a hlavice šípů, ale někteří měli prošlapané podrážky nebo prodřené pudlo, aniž by si toho všimli, nebo nechali zhnisat puchýře, protože zatím neměli čas s nimi něco udělat. Pár jich mělo ve zvyku přihnout si, kdykoliv to šlo, a dvěma třem to vůbec nesvědčilo. Den předtím, než dorazili do Bethalu, byli v malé vesničce, kde měli jen tři hospody. Bylo to zvláštní. Když mu panímáma Luhhanová nebo jeho máma říkaly, že potřebuje nové boty nebo spravit spodky, vždycky ho to uvedlo do rozpaků, a on si byl jistý, že by ho totéž od někoho jiného podráždilo, ale od prošedivělého dědka Jondyna Barrana po nejmladšího kluka dvouříčtí muži prostě řekli: "No máš pravdu, urozený pane Perrine, hned na to dohlídnu," nebo něco podobného. Několik jich přichytil, jak se na sebe zubí, když se vydal dál. A byli cítit potěšením! Když ze sedlových brašen Joriho Congara - hubeňoura, který jedl dvakrát víc než ostatní a vždycky vypadal, že už týden nevzal do huby, třebaže to uměl s lukem, a při sebemenší příležitosti se zpíjel pod obraz a kromě toho měl nenechavé

prsty - vyhrabal džbánek hruškovice, Jori na něj vykulil oči a rozhodil rukama, jako by netušil, odkud se ten džbánek vzal. Když ale Perrin vylil hruškovici na zem, Jori se zasmál: "Na urozenýho pana Perrina nikdo nevyzraje!" Mluvil pyšně! Občas měl Perrin dojem, že je tu jediná duševně zdravá osoba.
A všiml si ještě jedné věci. Všechny do jednoho zajímalo, co neříká. Jeden po druhém vrhali pohledy na prapory, které občas na žerdích zapleskaly v závanu větru, Rudá vlčí hlava a Rudý orel. Dívali se na prapory a dívali se na něj a čekali na rozkaz, který od chvíle, kdy dorazili do Ghealdanu, vydal pokaždé, když je vytáhli. A dost často i předtím. Až na to, že včera nic neřekl a dneska taky ne a viděl, jak se tváří zadumaně. Nechával za sebou hloučky mužů, kteří se dívali na prapory a na něho a vzrušeně si mumlali. Nenamáhal se je poslouchat. Co řeknou, jestli se zmýlil, jestli se bělokabátníci nebo král Ailron rozhodnou tak, že nechají proroka a Seanchany na pokoji dost dlouho, aby rozdupali údajnou vzpouru? Měl za ně zodpovědnost a už nechal zabít dost z nich.
Než skončil, slunce se vyhouplo nad obzor, světem se šířilo ostré ranní světlo, a Tallanvor s Lamželezem ve stanu pod Liniiným dohledem vytahovali truhly. Maighdin a Breana na plácku suché trávy probíraly jejich obsah, hlavně pokrývky a povlečení a dlouhý jasný pruh hedvábného saténu, který měl zakrývat postel, již zašantročil. Faile musela být uvnitř, protože hejno idiotů dřepělo opodál. Oni nic nenosili a netahali. Byli užiteční jako krysy ve stodole.
Perrina napadlo, že se podívá na Loudu a Tanečníka, ale když se mezi stromy podíval na koně, všimli si ho. Tři podkováři ho dokonce začali znepokojeně sledovat. Byli to hranatí muži v kožených zástěrách, podobní si jako vejce vejci, i když Falton měl pouze věneček bílých vlasů kolem holé lebky, Aemin byl prošedivělý a Jerasid ještě nebyl ani ve středních letech. Perrin při pohledu na ně zavrčel. Kdyby na některého koně vložil ruku, stáli by mu za zády, kdyby zvedl nohu, valili by oči. Jedinkrát, když se pokusil Loudovi vyměnit starou podkovu, všech šest podkovářů přiběhlo a bralo mu nástroje zpod rukou a málem koně porazili, jak se hnali do práce.
"Bojí se, že jim nevěříš," řekl náhle Aram. Perrin se na něj překvapeně podíval a Aram se ošil. "S několika jsem mluvil. Myslí si, že když se pán stará o své koně, tak to musí být proto, že jim nedůvěřuje. Mohl bys je poslat pryč a oni by se neměli jak vrátit." Z jeho tónu bylo jasné, že podle něj jsou pěkní pitomci, když si myslí něco takového, ale po Perrinovi šlehl pohledem a znovu znepokojeně pokrčil rameny. "Myslím, že jsou v rozpacích. Jestli se nebudeš chovat tak, jak by se podle nich měl urozený pán chovat, tak se to podle jejich názoru odrazí na nich."
"Světlo!" zamumlal Perrin. Faile říkala totéž - tedy o tom, že jsou rozpačití - ale on věřil, že to jenom plácá dceruška urozeného pána. Faile vyrostla obklopená služebnictvem, tak jak by mohla dáma vědět, co si myslí člověk, který si na chleba vydělává prací? Zamračil se na koně. Už ho pozorovalo pět ze šesti podkovářů. V rozpacích, že se chce postarat o vlastní koně, a rozčilení, že se nechce nechat obalamutit, málem se před ním plazili. "Ty si taky myslíš, že bych se měl chovat jako hlupák v hedvábných spodcích?" zeptal se. Aram zamrkal a zadíval se na své boty. "Světlo!" vybuchl Perrin.
Všiml si, že od vozů spěchá Basel Gill, a vyšel mu vstříc. Myslel si, že se mu včera nepodařilo Gilla moc uklidnit. Bachratý muž mluvil sám se sebou, otíral si šátkem hlavu a tmavošedý kabát měl propocený. Již se začínalo oteplovat. Perrina si všiml, teprve když do něj málem vrazil, a potom nadskočil, nacpal si šátek do kapsy a uklonil se. Byl vymydlený a vykartáčovaný jako na slavnost.
"Ach. Můj pane Perrine. Tvá paní mi řekla, abych vzal vůz do Bethalu. Prý ti mám najít nějaký dvouříčský tabák, jestli to půjde, jenže já myslím, že ne. Dvouříčský listí bylo vždycky drahý a obchod není, co býval."
"Ona tě posílá pro tabák?" zeptal se Perrin zamračeně. Zatím se docela dařilo zůstat v utajení, ale stejně. "Dvě vesnice odtud jsem koupil tři soudky. To je dost pro každýho."
Gill důrazně zavrtěl hlavou. "Ale není to dvouříčský listí, a tvá paní říkala, že ho máš nade všecko rád. Ghealdanský listí bude stačit tvým mužům. Mám být tvůj šambajan, jak to nazvala, a zásobovat vás dva vším, co budete potřebovat. To je skoro stejný, jako když jsem vedl Požehnání, vážně." Podobnost ho zřejmě pobavila, až se mu smíchem třásl břich. "Mám slušný seznam, i když nevím, kolik toho najdu. Dobrý víno, bylinky, ovoce, svíčky a olej do lamp, knoty a vosk, papír a inkoust, jehly, špendlíky, ach, různý věci. Jedem s Tallanvorem a Lamželezem ještě s dalšíma dvořanama tvý paní."
Další dvořané jeho paní. Tallanvor a Lamželezo vynášeli další truhlu, aby ji mohly ženy probrat. Museli

projít mezi dřepícími trubci, kteří nikdy nepřiložili ruku k dílu. Vlastně si jich ti povaleči nevšímali. "Dohlídni na tu bandu," varoval Perrin Gilla. "Jestliže některej z nich začne dělat potíže - jestli se vůbec bude tvářit, že by s tím mohl začít - ať mu Lamželezo nakřápne hlavu." A pokud to bude některá z žen? Těm by se to nejspíš podobalo. Perrin zabručel. Z Faileiných "dvořanů" ještě dostane žaludeční vředy. Škoda že se nemohla spokojit s takovými, jako byli pantáta Gill a Maighdin. "Nezmínil ses o Balwerovi. On se rozhodl jet dál sám?" V té chvíli k němu vítr donesl Balwerův pach, muž se měl na pozoru, což bylo ve značném rozporu s jeho vyschlým vzezřením.

I na muže tak podobného třtině nadělal Balwer, v hnědém kabátě, na suchém listí překvapivě málo hluku. Rychle se poklonil a díky nakloněné hlavě připomínal ptáka. "Já tady zůstávám, můj pane," řekl opatrně. Nebo to prostě bylo jeho obvyklé chování. "Jako tajemník tvé velkorysé paní. A tvůj, zlíbí-li se ti." Popošel blíž, vlastně spíš poskakoval. "Jsem zběhlý, můj pane. Mám dobrou paměť a pěkný rukopis, a můj pán si může být jistý, že cokoliv mi svěří, nikdy neprozradím před cizími. Schopnost uchovávat tajemství je základní schopností tajemníka. Nemáš nějakou naléhavou práci pro naši novou paní, pantáto Gille?"

Gill se na Balwera zamračil, otevřel pusu a zase ji prudce zavřel. Otočil se na patě a odklusal ke stanu. Balwer se za ním chvíli díval, s hlavou na stranu a zamyšleně stisknutými rty. "Můžu své služby nabídnout i tobě, můj pane," řekl nakonec. "Informace. Vyslechl jsem, jak spolu mluví muži mého pána, a pochopil jsem, že můj pán má možná jisté... potíže... s dětmi Světla. Tajemník dokáže zjistit hodně věcí. Vím toho o dětech hodně."

"S trochou štěstí se mi podaří bělokabátníkům vyhnout," sdělil mu Perrin. "Lepší by bylo, kdybys věděl, kde je prorok. Nebo Seanchané." Samozřejmě nečekal, že to bude Balwer vědět, ale on ho překvapil. "Nejsem si jistý, ale myslím si, že Seanchané zatím nevyšli za Amador. Je těžké oddělit fakta od řečí, můj pane, mám však uši otevřené. Zřejmě se pohybují překvapivě rychle. Jsou to nebezpeční lidé a je s nimi spousta tarabonských vojáků. Od pantáty Gilla vím, že je můj pán zná, ale v Amadoru jsem je pozoroval zblízka, a to, čeho jsem si všiml, je mému pánu k dispozici. Ohledně proroka koluje mnoho řečí stejně jako o Seanchanech, ale podle mě se dá spolehlivě říct, že byl nedávno v Abile, to je větší město asi čtyřicet leguí na jih odsud." Balwer se pousmál, krátce a spokojeně.

"Jak si můžeš být tak jistý?" zeptal se Perrin pomalu.

"Jak jsem říkal, můj pane, mám uši otevřené. Prorok prý zavřel hodně hostinců a taveren a ty, které považoval za domy se špatnou pověstí, nechal zbourat. O několika se lidé zmiňovali, a já náhodou vím, že v Abile jsou hostince toho jména." Zase se pousmál. Podle pachu byl rozhodně sám se sebou spokojený.

Perrin se zamyšleně poškrábal ve vousech. Ten muž si náhodou vzpomněl, kde jsou hostince, které dal Masema údajně zbourat. A jestli tam Masema nakonec nebude, no, v poslední době se řeči množily jako houby po dešti. Balwer mluvil jako člověk, který se snaží dodat si na důležitosti. "Děkuju ti, pantáto Balwere. Budu to mít na paměti. Jestliže uslyšíš něco dalšího, určitě mi dej vědět." Když se obrátil k odchodu, Balwer ho kostnatými prsty chytil za rukáv.

Okamžitě ho zase pustil, jako by se spálil, kýval hlavou jako ptáček a mnul si ruce. "Odpusť, můj pane. Nechci naléhat, ale neber bělokabátníky na lehkou váhu. Vyhýbat se jim je moudré, jenže by to nemuselo být možné. Jsou mnohem blíž než Seanchané. Eamon Valda, nový pan velící kapitán, jich hodně odvedl do severní Amadicie, než Amador padl. On taky honí proroka, můj pane. Valda je nebezpečný, ale vedle veleinkvizitora Rhadama Asunawy vypadá mile. A já se obávám, že ani jeden nemá tvého pána zrovna v lásce. Odpusť." Znovu se uklonil, zaváhal a poté pokračoval. "Jestli to tak smím říct, můj pane, tak ukázat vlajku Manetherenu bylo chytré. Můj pán se Valdovi a Asunawovi bohatě vyrovná, bude-li opatrný."

Perrin se za ním díval, když s klaněním odcházel, a myslel si, že zná část Balwerova příběhu. Asi se taky dostal do sporu s bělokabátníky. Na to stačilo, když se s nimi člověk ocitl na jedné straně ulice a zamračil se v nevhodnou chvíli, ale Balwer k nim zřejmě choval zášť. Taky byl bystrý, okamžitě pochopil, co a jak s Rudým orlem. A taky byl pěkně nabroušený na pantátu Gilla.

Gill klečel vedle Maighdin a rychle mluvil, třebaže se ho Lini snažila umlčet. Maighdin se otočila za Balwerem, který spěchal k vozům, ale pak se podívala na Perrina. Ostatní se tlačili kolem ní a dívali se

střídavě na Balwera a na Perrina. Jestli někdy viděl skupinu lidí, kteří si dělali starosti kvůli tomu, co někdo řekl, tak to byli oni. Ale co by mu asi mohl Balwer říci tak strašného? Nejspíš pomluvy. Něco o zášti, špatném zacházení, ať skutečném, či údajném. Lidé, kteří museli být pospolu, po sobě začali vyjíždět. Jestli tomu tak bylo, možná by to mohl zarazit dřív, než někdo proleje krev. Tallanvor už zase hladil svůj meč! Co s ním vůbec hodlá udělat Faile?
"Arame, chci, aby sis promluvil s Tallanvorem a tou tlupou. Řekni jim, co mi Balwer vykládal. Prostě jen tak mezi řečí, ale pověz jim všechno." To by mělo uklidnit obavy z pomlouvám. Faile říkala, že sloužící by se měli cítit jako doma. "Spřátel se s nimi, jestli to půjde, Arame. Ale jestli začneš bláznit kvůli některé z těch ženských, tak ať je to Lini. Druhý dvě jsou zadaný."
Aram si sice dělal chutě na každou hezčí ženu, ale v tomto okamžiku se mu podařilo vypadat zároveň překvapeně i uraženě. "Jak si přeješ, urozený pane Perrine," zamumlal trochu mrzutě. "Hned jsem zpátky."
"Budu u Aielů."
Aram zamrkal. "Aha. Ano. No, možná to bude nějakou chvilku trvat, jestli se s nimi mám spřátelit. Mně připadají, že se do přátelství zrovna nehrnou." A tohle říkal muž, který se podezíravě díval na každého, kdo se k Perrinovi přiblížil, kromě Faile, a nikdy se neusmál na nikoho, kdo nenosil sukni.
Nicméně odešel a dřepl si na paty tam, kde si mohl popovídat s Gillem a ostatními. I na tuto vzdálenost byla velice patrná jejich nerozhodnost. Pokračovali v práci a jenom tu a tam prohodili slovo s Aramem, a spíš se dívali po sobě než na něho. Bázliví jako zelené křepelky v létě, když lišky učí liščata lovit. Ale aspoň mluvili.
Perrin si říkal, do jakého maléru se Aram dostal s Aiely - vždyť na to snad ani nemohl mít čas! - ale nepřemýšlel o tom dlouho. Každé vážné potíže s Aiely obvykle znamenaly něčí smrt, byť ne Aielů. Vlastně se na setkání s moudrými sám zrovna dvakrát netěšil. Obešel kopec, ale místo aby vylezl nahoru, nohy ho zanesly až k Mayenerům. Od jejich tábora se držel co nejdál, a nejen kvůli Berelain. Mít dobrý čich bylo občas nevýhodou.
Naštěstí svěží větřík odnášel větší část zápachu pryč, třebaže s horkem toho moc nenadělal. Po tvářích hlídek v červené zbroji na koních se řinul pot. Když ho jezdci spatřili, ještě se v sedlech narovnali, což něco prozrazovalo. Dvouřičtí jezdili jako muži mířící na pole, ale Mayenerové byli jako sochy v sedlech. Bojovat však uměli. Světlo dej, aby to nebylo třeba.
Než Perrin prošel mezi hlídkami, přiběhl k němu Havien Nurelle a cestou si dopínal kabát. Za ním se hnala asi desítka důstojníků, všichni v kabátech, někteří si ještě připínali červené kyrysy. Dva tři měli pod rukou strčenou přílbu s tenkým červeným chocholem. Většina byla o dost starší než Nurelle, někteří i dvakrát, prošedivělí muži se zjizvenou tváří, ale Nurelle se za odměnu, že pomáhal při záchraně Randa, stal Gallenneho zástupcem, jeho prvním poručíkem, jak tomu říkali.
"První se ještě nevrátila, urozený pane Perrine," vyhrkl Nurelle a uklonil se, což napodobili ostatní. Nurelle byl vysoký a štíhlý a nevypadal tak mladě jako před Dumajskými studnami. V očích měl stín, prozrazující, že viděl víc krve než veteráni z dvaceti bitev. Ale i když se tvářil vážněji, z jeho pachu byla stále cítit touha zalíbit se. Pro Haviena Nurelleho byl Perrin Aybara muž, který dokázal létat či chodit po vodě, kdyby se mu zachtělo. "Ranní hlídky nic neviděly, tedy ty, které se již vrátily. Jinak bych byl podal hlášení."
"Samozřejmě," řekl mu Perrin. "Jenom... jsem se tu chtěl trochu porozhlídnout."
Chtěl se jen procházet táborem, dokud nesebere odvahu, aby se postavil moudrým, ale mladý Mayener ho následoval i s ostatními důstojníky a znepokojeně hlídali, jestli snad urozený pán Perrin neshledá na okřídlené gardě nějakou chybu. Vždy když narazili na muže s obnaženou hrudí hrající v kostky nebo na vojáka pochrupujícího, i když již dávno vyšlo slunce, Nurelle sebou trhl. Nemusel, podle Perrina byl tábor jako ze škatulky. Každý voják měl své pokrývky a sedlo místo polštáře jen dva kroky od místa, kde byl na dlouhém provaze napjatém mezi po prsa vysokými kůly uvázán jeho kůň. Ohně na vaření hořely dvacet kroků od sebe a mezi nimi byla nastavěná kopí s ocelovými špicemi do kuželů. Celý tábor vypadal jako krabice kolem pěti špičatých stanů, z nichž jeden byl zlatomodře pruhovaný a větší než ostatní čtyři dohromady. Vůbec se to tu nepodobalo náhodnému rozložení tábora Dvouřičských.
Perrin šel rychle dál a snažil se nevypadat jako úplný trouba. Nebyl si jistý, jak velký má úspěch. Rád by

se zastavil a podíval se na koně - jen aby mohl zdvihnout nohu, aniž by někdo omdlel - ale měl na paměti, co mu řekl Aram, a neudělal to. Každého jeho pochůzka zřejmě lekala stejně jako Nurelleho.
Korouhevníci s tvrdým pohledem zvedali muže na nohy, ačkoliv Perrin s kývnutím prošel kolem dřív, než všichni stáli. Za ním se neslo zmatené mumlání, zachytil také pár poznámek o důstojnících, zvlášť urozených pánech, a byl docela rád, že to Nurellemu a ostatním uniklo. Konečně se ocitl na kraji tábora a díval se do kopce ke stanům moudrých. Mezi roztroušenými stromy bylo vidět jen několik Děv a pár gai'šainů.
"Urozený pane Perrine," ozval se dost váhavě Nurelle. "Aes Sedai..." Popošel blíž a drsně zašeptal: "Vím, že přísahaly pánu Drakovi a... něco jsem viděl, urozený pane Perrine. Ony vykonávají táborové práce! Aes Sedai! Dnes ráno přišly Masuri a Seonid pro vodu! A včera, když ses vrátil... Včera jsem měl dojem, že odtamtud slyším... pláč. Nemohla to být jedna ze sester, samo sebou," dodal honem a zasmál se, aby ukázal, jak směšná je to představa, i když to byl dost roztřesený smích. "Přesvědčíš se, že je s nimi... všechno v pořádku?" Vjel mezi čtyřicet tisíc Shaidů veda dvě stě kopiníků, avšak když mluvil o tomhle, hrbil se a ošíval. Pravdou ovšem bylo, že mezi čtyřicet tisíc Shaidů vjel, poněvadž to po něm chtěly Aes Sedai.
"Udělám, co půjde," zamumlal Perrin. Možná to bylo horší, než si myslel. Teď bude muset zabránit tomu, aby se věci ještě zhoršily. Pokud to půjde. Raději by se znovu postavil Shaidům.
Nurelle kývl, jako by mu Perrin slíbil vše, oč žádal, i víc. "Tak to je dobře," řekl a očividně se mu ulevilo. Úkosem se podíval na Perrina a sbíral odvahu mu říci ještě něco jiného, ale zřejmě to nebylo tak choulostivé jako Aes Sedai. "Slyšel jsem, že jsi nechal Rudého orla viset."
Perrin málem nadskočil. I kolem kopce putovaly zprávy rychle. "Vypadá to správně," pronesl pomalu. Berelain bude muset zvědět pravdu, ale kdyby ji znalo příliš mnoho lidí, rozšířila by se z nejbližší vesnice, jíž by projeli, z nejbližšího statku. "Tohle bývala součást Manetherenu," dodal, jako by to Nurelle moc dobře nevěděl. Pravda! Už se dostal tak daleko, že ohýbal pravdu jako Aes Sedai, a navíc před lidmi, kteří stáli za ním. "Nikoliv poprvé tady tuhle vlajku vztyčili, to se vsadím, ale nikdo z těch chlapíků za sebou určitě neměl Draka Znovuzrozeného." A jestli už tohle nezaseje potřebná semínka, tak neumí vyorat jedinou brázdu.
Najednou si uvědomil, že ho spolu s důstojníky pozoruje i celá okřídlená garda. Nepochybně by vojáci rádi věděli, co asi říká, když táborem málem proběhl. Dokonce i hubený plešatějící starý voják Gallenne si zavolal svého osobního sluhu, aby se šel podívat, i Berelaininy komorné vyšly, dvojice baculatých žen s prostými rysy, oblečená do barev panina stanu. Perrin si skoro ničeho nevšiml, ale věděl, že musí vzdát chválu.
Zesílil hlas a řekl: "Kdybychom někdy museli čelit dalším Dumajským studnám, na okřídlenou gardu by bylo Mayene pyšné." To bylo první, co ho napadlo, ale když ta slova vypustil z úst, trhl sebou.
K jeho zděšení začali vojáci jásat a volat: "Perrin Zlatooký!" a "Mayene za Zlatookého!" a "Zlatooký a Manetheren!" Muži tančili a křepčili a někteří popadli kopí z kuželů a mávali jimi, až ve vzduchu vlály červené fáborky. Prošedivělí korouhevníci to sledovali s rukama zkříženýma na prsou a pochvalně kývali.
Nurelle zářil, a nebyl sám. Důstojníci s bílými vlasy a jizvami na tvářích se křenili jako kluci, kteří dostali pochvalu za to, co se naučili. Světlo, on je jediný duševně zdravý člověk, který zde zbyl! Modlil se, aby už nikdy neviděl další bitvu!
Napadlo ho, zda to způsobí potíže s Berelain. Rozloučil se s Nurellem a ostatními a vyrazil do svahu mezi suchými a usychajícími keři, z nichž žádný mu nesahal výš než k pasu. Pod nohama mu praskalo zhnědlé bylí. V táboře Mayenerů se ještě ozýval křik. I když první zjistí pravdu, nebude možná potěšená, že ho její vojáci takhle zdraví. Samozřejmě v tom mohlo být i něco dobrého. Možná se rozčílí natolik, že ho přestane otravovat.
Pod hřebenem se zastavil a poslouchal, jak jásot konečně utichá. Tady kvůli němu nikdo jásat nebude. Nízké hnědošedé stany moudrých měly stažené chlopně, všechny ženy byly uvnitř. V dohledu bylo jenom několik Děv. Dřepěly na patách pod kalinami, na nichž ještě bylo pár zelených lístků, a zvědavě si ho prohlížely. Rychle kmitaly prsty ve své znakové řeči. Po chvíli vstala Sulin, posunula si těžký nůž u pasu a zamířila k němu, vysoká šlachovitá žena s růžovou jizvou na snědé tváři. Podívala se směrem, odkud přišel, a zřejmě se jí ulevilo, že je sám, i když u Aielů se to často těžko poznávalo.

"To je dobře, Perrine Aybaro," pravila tiše. "Moudré nejsou rády, když je nutíš chodit k sobě. Jenom hlupák uráží moudré a já tě za hlupáka nepovažovala."
Perrin si zamnul bradu. Držel se pryč od moudrých - a Aes Sedai - jak to jen šlo, ale nehodlal je nutit, aby chodily za ním. Jenom se v jejich přítomnosti necítil dobře. Mírně řečeno. "No, teď potřebuju mluvit s Edarrou," sdělil jí. "O Aes Sedai."
"Nakonec jsem se možná zmýlila," řekla suše Sulin. "Ale vyřídím jí to." Obrátila se, ale ještě se zarazila. "Pověz mi něco. Teryl Wynter a Furen Alharra jsou blízcí Seonid Traighan - jako první bratři s první sestrou, ona nemá ráda muže jako muže - a přesto se nabídli, že za ni převezmou její trest. Jak ji mohli tak zahanbit?"
Perrin otevřel ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek. Zpoza kopce vyšli dva gai'šainové, vedoucí po dvou aielských nákladních mulách. Bíle odění muži prošli jenom pár kroků od nich, míříce dolů k potoku. Nebyl si jistý, ale myslel si, že oba jsou Shaidové. Oba pokorně klopili oči a vzhlédli jen natolik, aby viděli, kam šlapou. Měli spoustu příležitostí uprchnout, když vykonávali podobné práce, při nichž je nikdo nehlídal. Zvláštní lidé.
"Vidím, že jsi taky zděšený," řekla Sulin. "Doufala jsem, že bys mi to mohl vysvětlit. Vyřídím to Edaře." Když vyrazila ke stanům, ještě prohodila přes rameno: "Vy mokřiňané jste tuze divní, Perrine Aybaro."
Perrin se za ní mračil, a když zmizela v jednom stanu, obrátil se a mračil se za oběma gai'šainy, odvádějícími koně k vodě. Mokřiňané že jsou divní? Světlo! Takže Nurelle slyšel dobře. Nastal čas strčit nos do toho, co se dělo mezi moudrými a Aes Sedai. Měl to udělat už dřív. Moc rád by si byl myslel, že to není totéž jako strkat nos do sršního hnízda.
Měl dojem, že Sulin vyřizování trvá nějak dlouho, a když byla konečně zpátky, náladu mu to nijak nezlepšilo. Přidržela mu otevřenou stanovou chlopeň a opovržlivě pohladila nůž u pasu, když se sehnul a vstoupil. "Na tenhle tanec by ses měl raději ozbrojit, Perrine Aybaro," podotkla.
Uvnitř ke svému úžasu našel šest moudrých. Seděly se zkříženýma nohama na barevných poduškách se střapci, s loktušemi zavázanými v pase a suknicemi pečlivě rozloženými kolem sebe na vrstvách koberců. Doufal, že tu bude jen Edarra. Všechny vypadaly nejvýš o čtyři pět let starší než on, některé dokonce v jeho věku, ale nějak z nich měl vždycky pocit, že čelí nejstarším členkám ženského kroužku, těm, které strávily léta tím, že se učily vyčenichat všechno, co chtěl člověk zatajit. Oddělit pach jedné ženy od druhé bylo téměř nemožné, ale ani to nepotřeboval. Upřelo se na něj šest párů očí, od Janininých blankytně modrých po Marlininy připomínající purpurový soumrak, nemluvě o Nevarininých jasně zelených. Každé oko mohlo být jehlou na špíz.
Edarra mu rázně ukázala, kam si má sednout. Vděčně poslechl, i když tak seděl před půlkruhem moudrých. Možná si moudré stany navrhly tak, aby muži museli ohýbat krky, když chtěli zůstat stát. Zvláštní, ale uvnitř byl větší chládek než venku, nicméně on se stále potil. Možná nerozeznal jednu od druhé, nicméně všechny byly cítit jako vlci pozorující uvázanou kozu. Gai'šain s hranatým obličejem, o polovinu větší než on, si klekl a na tepaném stříbrném tácu mu nabídl zlatý pohár s tmavým vinným punčem. Moudré už měly každá nějaký stříbrný pohár nebo číši. Perrin si nebyl jistý, co znamená, že mu nabídly zlato - možná nic, ale kdo to u Aielů pozná? - nicméně opatrně si ho vzal. Voněly z něj švestky.
Když Edarra tleskla, chlapík se pokorně uklonil a vycouval ze stanu, ale zpola zahojenou ránu musel utržit u Dumajských studní.
"Když už jsi tady," řekla Edarra, jakmile se za gai'šainem spustila stanová chlopeň, "vysvětlím ti, proč musíš zabít muže jménem Masema Dagar."
"Neměly bychom mu to vysvětlovat znovu," vyjela Delora. Vlasy a oči měla téměř stejného odstínu jako Maighdin, ale ji by nikdo krasavicí nenazval. A chovala se jako ledovec. "Tenhle Masema Dagar ohrožuje Car'a'carna. Musí zemřít."
"Chodící ve snu nám to pověděly, Perrine Aybaro." Carelle tedy byla hezká, a ačkoliv díky ohnivým vlasům a pronikavým očím působila vztekle, vždycky se chovala mírně. Tedy na moudrou. A rozhodně nebyla měkká. "Přečetly to ve snu. Ten muž musí zemřít."
Perrin se napil švestkového punče, aby získal trochu času. Punč byl kupodivu studený. U nich to bylo pořád stejné. Rand se o žádném varování od chodících ve snu nezmínil. Poprvé to okomentoval. Jenom jednou. Ony si myslely, že pochybuje o jejich slovu, a dokonce i Carelle se rozpálila. Ne že by si Perrin

myslel, že by lhaly. Ne úplně. Aspoň je při lhaní zatím nepřistihl. Ale co chtěly pro budoucnost ony a co chtěl Rand - a vlastně i co chtěl Perrin sám - mohly být velmi odlišné věci. Možná si tajemství nechával Rand. "Kdybyste mi mohly aspoň naznačit, jaké to je nebezpečí," řekl nakonec. "Světlo ví, že Masema je šílený, ale Randa podporuje. Vážně je skvělé chodit kolem a zabíjet lidi, co jsou na naší straně. To by rozhodně všechny přesvědčilo, že mají následovat Randa."

Jízlivost pro ně nic neznamenala. Bez mrkání se na něj dívaly. "Ten muž musí zemřít," prohlásila Edarra nakonec. "Stačí, že to řekly tři chodící ve snu, a tobě to říká šest moudrých." Totéž co vždy. Možná nevěděly víc než tohle. A možná by měl přejít k tomu, proč sem přišel.

"Chci mluvit o Seonid a Masuri," řekl a šest tváří doslova zamrzlo. Světlo, tyhle ženy by dokázaly zíráním vyděsit i kámen! Perrin odložil punč a umíněně se předklonil. "Mám lidem ukázat, že Aes Sedai přísahaly věrnost Randovi." Měl to hlavně ukázat Masemovi, ale teď zřejmě nebyla vhodná chvíle se o tom zmiňovat. "Nebudou moc spolupracovat, jestli je vy tlučete! Světlo! Jsou to Aes Sedai! Místo abyste je nutily tahat vodu, proč se od nich neučíte? Musejí umět spoustu věcí, který neznáte." Příliš pozdě se kousl do jazyka. Aielanky se samozřejmě neurazily, tedy aspoň to nedaly najevo.

"Umí pár věcí, které neznáme," sdělila mu ostře Delora, "a my umíme věci, které neznají ony." Ostře jako oštěp mezi žebra.

"Učíme se, co je třeba se učit, Perrine Aybaro," prohlásila klidně Marline a téměř černé vlasy si prohrabovala prsty. Byla jednou z prvních Aielů s tak tmavými vlasy, co viděl, a často si s nimi hrávala. "A my je učíme, čemu je třeba je učit."

"V každém případě," dodala Janina, "tobě do toho nic není. Muži se nepletou mezi moudré a jejich učednice." Potřásla nad takovým nesmyslem hlavou.

"Můžeš přestat poslouchat venku a jít dál, Seonid Traighan," řekla náhle Edarra. Perrin překvapeně zamrkal, ale žádná z žen nehnula brvou.

Chvíli bylo ticho, potom se odhrnula stanová chlopeň a dovnitř vklouzla Seonid a klekla si na koberce. Ta vychvalovaná aessedaiovská vyrovnanost už ji přešla. Rty měla stisknuté do tenké čárky, oči přimhouřené a tvář rudou. Byla cítit hněvem, vztekem a tuctem dalších pocitů, jež se měnily tak rychle, že je Perrin skoro nedokázal odlišit od sebe. "Smím s ním promluvit?" zeptala se škrobeně.

"Jestli si dáš pozor na to, co říkáš," sdělila jí Edarra, napila se vína a pozorovala ji přes okraj poháru. Učitelka pozorující žačku? Jestřáb pozorující myš? Perrin si nebyl jistý. Až na to, že Edarra si byla velice jistá svým postavením. Stejně tak Seonid. Avšak to se k němu nedoneslo.

Otočila se k němu na kolenou, narovnala se a do očí jí pronikl žár. Podle pachu byla vzteky bez sebe. "Ať už víš cokoliv," řekla rozzlobeně, "ať už si myslíš, že víš cokoliv, zapomeneš na to!" Ne, nezůstal v ní ani ždibec vyrovnanosti. "To, co je mezi námi a moudrými, zůstane jen mezi námi! Ty budeš stát stranou, dívat se jinam a držet pusu zavřenou!"

Perrin si užasle prohrábl vlasy. "Světlo, ty se vztekáš, že vím, že tě vyplatily proutkem?" zeptal se nevěřícně. No, nevěřil by tomu, kdyby nebylo toho ostatního. "Copak nevíš, že by ti tyhle ženský klidně podřízly krk, jako se na tebe podívaly? Podřízly by ti krk a nechaly by tě u cesty! No, já slíbil, že nedovolím, aby se to stalo! Nemám vás rád, ale slíbil jsem, že vás ochráním před moudrými nebo asha'many či před Randem samotným, tak slez na zem!" Uvědomil si, že huláká, a zhluboka, rozpačitě se nadechl a zase si sedl, popadl pohár a pořádně si přihnul.

Seonid rozčilením ztuhla a ohrnula pysk, ještě než domluvil. "Tys to slíbil?" ošklíbla se. "Myslíš si, že Aes Sedai potřebují tvou ochranu? Ty -?"

"Dost," řekla Edarra tiše a Seonid zavřela pusu, jen ruce zatínala do sukní, až jí zbělely klouby.

"Proč si myslíš, že bychom ji zabily, Perrine Aybaro?" zeptala se zvědavě Janina. Aielové málokdy něco prozrazovali, ale ostatní moudré se na něj mračily nebo na něj hleděly s neskrývanou zvědavostí.

"Vím, jak se cítíte," odvětil pomalu. "Vím to od chvíle, kdy jsem vás viděl se sestrami u Dumajských studní." Nehodlal jim vysvětlovat, že tam pokaždé, když se moudrá podívala na Aes Sedai, zvětřil její nenávist a opovržení. Teď ho necítil, ale nikdo nemohl udržet takový vztek moc dlouho, aniž by vybuchl. Což ovšem neznamenalo, že je pryč, jenom že je hlouběji ponořený, možná až v kostech.

Delora frkla, jako když se trhá plátno. "Nejdřív říkáš, že je třeba je rozmazlovat, protože je potřebuješ, a teď proto, že jsou Aes Sedai a ty jsi slíbil, že je budeš chránit. Co z toho je pravda, Perrine Aybaro?"

"Obojí." Perrin se Deloře díval dlouho do očí a pak i ostatním. "Obojí je pravda a obojí myslím vážně."
Moudré si vyměnily pohledy, takové ty pohledy, kde každé mrknutí znamenalo sto slov a žádný muž nepoznal jediné. Nakonec si upravily náhrdelníky a uvázané loktuše a zřejmě se dohodly.
"My učednice nezabíjíme, Perrine Aybaro," řekla Nevarin. Už samotná představa ji zřejmě šokovala. "Když nás Rand al'Thor požádal, abychom je vzaly do učení, možná si myslel, že jen proto, abychom je naučily nás poslouchat, ale my nemluvíme prázdná slova. Teď z nich jsou učednice."
"A zůstanou jimi, dokud se pět moudrých nedohodne, že jsou připravené být víc," dodala Marline a přehodila si dlouhé vlasy přes rameno. "A nezacházíme s nimi jinak než s ostatními."
Edarra kývla. "Pověz mu, jakou radu bys mu dala ohledně Masemy Dagara, Seonid Traighan," řekla.
Klečící žena se při krátkém proslovu Nevarin a Marline vrtěla a mačkala si sukně, až se Perrin lekl, že si je roztrhá, ale Edařin rozkaz poslechla okamžitě. "Moudré mají pravdu, ať už mají jakékoliv důvody. Neříkám to proto, že by to chtěly." Narovnala se a s viditelnou námahou se uklidnila. V hlase se jí ale stále ozýval vztek. "Viděla jsem práci těch takzvaných Dračích spřísahanců, ještě než jsem se setkala s Randem al'Thorem. Smrt a zkáza, naprosto bezúčelné. Musíš zabít i věrného psa, jakmile se mu u huby objeví pěna."
"Krev a popel!" zavrčel Perrin. "Jak tě k tomu muži vůbec můžu vzít na dohled? Přísahala jsi věrnost Randovi. Víš, že tohle on nechce! A co to ‚tisíce zemřou, jestli zklameš'?" Světlo, jestli měla Masuri stejný názor, tak musí Aes Sedai a moudré snášet zbytečně! Ne, horší. Bude před nimi muset Masemu hlídat!
"Masuri ví, že Masema je vzteklý, stejně jako já," opáčila Seonid, když jí tu otázku nanesl. Vyrovnanost se vrátila. Dívala se na něj s chladným, nečitelným výrazem. Páchla z ní ostražitost. Napětí. Jako by potřeboval svůj nos, když na něj upírala velké, tmavé a bezedné oči. "Přísahala jsem, že budu sloužit Draku Znovuzrozenému, a nejlepší rada, jakou teď můžu dát, je držet to zvíře od něho co nejdál. Zlé je už to, že vládcové vědí, že ho Masema podporuje. Horší by bylo, kdyby viděli, jak ho objímá. A tisíce zemřou, jestli zklameš - aby se k Masemovi dostaly dost blízko a mohly ho zabít."
Perrinovi se točila hlava. Aes Sedai zase obrátila slova vzhůru nohama, až to vypadalo, že říká černé, když mínila bílé. Pak se ještě přidaly moudré.
"Masuri Sokawa," řekla Nevarin klidně, "věří, že vzteklého psa lze uvázat na vodítko a svázat, aby ho bylo možné bezpečně využít." Seonid se zatvářila stejně překvapeně, jako se Perrin cítil, ale rychle se vzpamatovala. Navenek. Náhle byla cítit opatrností, jako by vycítila past tam, kde žádnou nečekala.
"Také si přeje, abys byl připravený pro ohlávku, Perrine Aybaro," dodala Carelle lhostejně. "Myslí si, že musíš být taky svázaný, abys byl v bezpečí." Nic na jejím pihovatém obličeji neprozrazovalo, zda souhlasí.
Edarra zvedla ruku k Seonid. "Smíš odejít. Nebudeš dál poslouchat, ale smíš znovu požádat Gharadina, aby ti dovolil vyléčit mu ránu na obličeji. Pamatuj, jestli znovu odmítne, musíš přijmout. Je to gai'šain, ne jeden z vašich mokřinských sluhů." Do posledního slova vložila notnou dávku opovržení.
Seonid vrhla na Perrina ledový pohled a potom se podívala na moudré, jako by chtěla promluvit. Ale nakonec mohla jen odejít s co největší důstojností, na jakou se vzmohla. Navenek, na čemž taky záleželo, být Aes Sedai znamenalo, že zahanbí i královnu. Ale podle pachu byla vzteky bez sebe.
Jakmile odešla, šest moudrých se zase podívalo na Perrina.
"A nyní," pravila Edarra, "nám můžeš vysvětlit, proč chceš dát vzteklé zvíře vedle Car'a'carna."
"Jenom hlupák poslechne rozkaz jiného, který ho shodí z útesu," přidala se Nevarin.
"Nás neposlechneš," řekla Janina, "tak my si poslechneme tebe. Mluv, Perrine Aybaro."
Perrina napadlo, že vyrazí pryč. Ale kdyby to udělal, nechal by za sebou jednu Aes Sedai, která by možná mohla pomoci, a druhou spolu se šesti moudrými, které byly všechny odhodlané zničit, co sem přišel udělat. Znovu odložil pohár a položil ruce na kolena. Potřeboval čistou hlavu, jestli měl těm ženám dokázat, že není uvázaná koza.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DESÁTÁ

Změny

Když Perrin odešel ze stanu moudrých, napadlo ho, že si sundá kabát, aby se podíval, jestli má ještě kůži vcelku. Možná ne uvázaná koza, ale jelen se šesti vlčicemi za patami, a nebyl si jistý, co svýma rychlýma nohama získá. Zcela jistě žádná moudrá nezměnila názor a jejich sliby, že samy nic nepodniknou, byly přinejlepším nejasné. Ohledně Aes Sedai nedaly žádné sliby, ani mlhavé.
Podíval se po sestrách a našel Masuri. Mezi dvěma stromy byla přivázaná šňůra a přes ni přehozený červenozelený koberec s třásněmi. Štíhlá hnědá ho vyklepávala praklem, až prach odletoval. Zrníčka prachu se leskla v dopoledním slunci. Její strážce, robustní muž s tmavými vlasy, které mu ustupovaly z čela, seděl opodál na padlém kmeni a zachmuřeně ji pozoroval. Rovair Kirklin byl obvykle docela veselý, ale dnes byl úsměv pryč. Masuri zahlédla Perrina, a aniž by přestala klepat, loupla po něm pohledem plným tak zmrzlé zloby, že si mladý muž povzdechl. A ona uvažovala stejně jako on. Alespoň pokud dokázal zjistit. Nad nimi přeletěla rudoocasá káně, vznášející se na proudech horkého vzduchu mezi kopci, aniž by musela pohnout křídly. Bylo by krásné od všeho prostě odletět. Čekalo ho železo, ne sny o stříbře.
Kývl Sulin a Děvám, které pod kalinou nejspíš zapustily kořeny, obrátil se a ztuhl. Do kopce šplhali dva muži, jeden Aiel v šedohnědozeleném cadin'soru, s lukem v pouzdře na zádech a toulcem ježícím se šípy u pasu a oštěpy a puklířem v ruce. Gaul byl přítel a jediný muž mezi Aiely, který nenosil bílou. Jeho společník, o hlavu menší, v klobouku se širokou střechou a prostém matně zeleném kabátci a spodcích, nebyl Aiel. Také měl u pasu plný toulec a nůž ještě delší a těžší než Aiel, avšak luk si nesl, luk mnohem kratší než dvouříčský dlouhý luk, třebaže byl delší než rohovinové luky Aielů. Přes svůj oděv nevypadal na sedláka ani na městského člověka. Možná to byly šedé vlasy, svázané do culíku a visící muži do pasu, či vousy rozložené na prsou, nebo možná způsob, jakým se pohyboval, docela jako muž po jeho boku, kdy míjel křoví tak, aby si byl jistý, že mu pod nohou nepraskne ani ta nejmenší větvička či bylí. Perrin ho neviděl už velmi dlouhou dobu.
Když Elyas Machera dorazil na kopec, pohlédl na Perrina a ve stínu pod kloboukem se mu lehce zaleskly zlaté oči. Tuhle barvu získaly mnohem dřív než Perrinovy. Vždyť Elyas Perrina představil vlkům. Tenkrát byl oblečený v kůžích. "Moc rád tě zase vidím, chlapče," pravil tiše. Obličej se mu leskl potem, ale jenom trochu. "Tak ses konečně zbavil tý sekery? Nemyslel jsem si, že ji někdy přestaneš nenávidět."
"Pořád ji nenávidím," odtušil Perrin stejně tiše. Kdysi dávno mu bývalý strážce řekl, ať si tu sekeru nechá, dokud nepřestane nenávidět, co s ní dělá. Světlo, pořád to nenáviděl! A nyní k tomu měl další důvod. "Co děláš v tomhle koutě světa, Elyasi? Kde tě Gaul našel?"
"On našel mě," ozval se Gaul. "Nevěděl jsem, že je za mnou, dokud nezakašlal." Mluvil poměrně hlasitě, aby ho slyšely i Děvy, a mezi nimi se náhle rozhostilo ticho málem hmatatelné.
Perrin čekal alespoň pár kousavých poznámek - aielský humor zacházel až ke krveprolévání a Děvy využívaly každé příležitosti, aby mohly do zelenookého muže zarýt - ale místo toho některé popadly oštěpy a puklíře a pochvalně jimi tloukly o sebe. Gaul souhlasně kývl.
Elyas nejasně zahučel a stáhl si klobouk víc do čela, ale byl cítit potěšením. Aielům na této straně Dračí stěny se hned tak něco nelíbilo. "Rád jsem v pohybu," řekl Elyas Perrinovi, "a čistě náhodou jsem byl v Ghealdanu, když mi pár společných přátel řeklo, že tudy putuješ s celou parádou." Společné přátele

nejmenoval. Nebylo moudré otevřeně hovořit o mluvení s vlky. "Řekli mi hodně věcí. Řekli mi, že větří blížící se změnu. Nevědí jakou. Možná to víš ty. Slyšel jsem, že běháš s Drakem Znovuzrozeným."
"Já nevím," řekl Perrin pomalu. Změna? Nenapadlo ho ptát se vlků na víc, než kde jsou velké skupiny lidí, aby se jim mohl vyhnout. Dokonce i tady v Ghealdanu cítil, že mu někteří kladou za vinu vlky zabité u Dumajských studní. Jaká změna? "Rand rozhodně věci mění, nevím však, co měli na mysli. Světlo, celej svět metá kozelce, i když jeho vynecháš."
"Všechno se mění," prohlásil Gaul zamítavě. "Dokud se neprobudíme, sen pluje ve větru." Chvíli si prohlížel Perrina i Elyase. Perrin si byl jistý, že porovnává jejich oči. Ale nic k tomu neřekl. Aielové považovali zlaté oči jenom za další zvláštnost mokřiňanů. "Nechám vás, abyste si mohli promluvit o samotě. Přátelé, kteří se dlouho neviděli, si potřebují popovídat. Sulin, jsou tady někde Chiad a Bain? Včera jsem je viděl na lovu a napadlo mě, že bych jim mohl ukázat, jak napínat luk, než se navzájem zastřelí."
"Překvapilo mě, když ses dneska vrátil," odpověděla bělovláska. "Šly líčit oka na králíky." Děvy se zařehtaly a rychle pohybovaly rukama v posunkové řeči.
Gaul si povzdechl a okatě vyvrátil oči. "V tom případě je zřejmě musím jít odříznout." Nato se zasmálo skoro stejně tolik Děv včetně Sulin. "Kéž dnes najdeš stín," řekla Perrinovi, což byl nedbalý pozdrav mezi přáteli, ale Elyasovi obřadně sevřela předloktí a pravila: "Má čest je tvou, Elyasi Machero."
"Moc divný chlapík," zabručel Elyas a díval se, jak Gaul kluše z kopce. "Když jsem zakašlal, otočil se a byl připravený mě zabít, myslím, ale pak se místo toho rozesmál. Nemáš námitky, když půjdeme někam jinam? Tu sestru, která se snaží zabít koberec, sice neznám, ale s Aes Sedai nechci riskovat." Přimhouřil oči. "Gaul říkal, že s sebou máš tři. Nečekáš, že přijdou další, že ne?"
"Doufám, že ne," odtušil Perrin. Masuri se po nich koukala při prášení. Brzy zjistí, jak je to s Elyasovýma očima, a bude se snažit vyčenichat, co ještě ho s Perrinem spojuje. "Pojď. Už je načase, abych se vrátil do svého tábora. Bojíš se, že potkáš Aes Sedai, která tě pozná?" Elyas jako strážce skončil, když zjistil, že dokáže mluvit s vlky. Některé sestry to považovaly za značku Temného, a on musel zabít jiné strážce, aby vyvázl živý.
Starší muž počkal, dokud nebyli dál od stanů, než odpověděl, a i pak mluvil potichu, jako by měl podezření, že někdo za nimi by mohl mít stejně dobré uši jako oni. "Jedna, která zná moje jméno, by byla dost špatná. Strážci neutíkají často, chlapče. Většina Aes Sedai osvobodí muže, který skutečně chce odejít - většina ano - jenže i pak tě dokáže vystopovat, ať utečeš sebedál, pokud se rozhodne po tobě jít. Ale každá sestra, která najde odpadlíka, tráví volné chvíle tím, že pracuje na tom, aby si přál, aby se nikdy nenarodil." Lehce se zachvěl. Nebyl cítit strachem, ale očekáváním bolesti. "Pak ho předá jeho Aes Sedai, aby tu lekci dokončila. Po tom už muž nikdy není stejný." Na kraji svahu se ohlédl. Masuri se zřejmě skutečně snažila koberec zabít, všechen svůj vztek soustředila do toho, jak se do tkaniny snažila vytlouct díru. Elyas se znovu otřásl. "Horší by bylo vrazit do Riny. To bych radši uvízl v lesním požáru se zlomenýma nohama."
"Rina je tvá Aes Sedai? Ale jak bys do ní mohl vrazit? Pouto ti přece prozradí, kde je." To zavadilo o jednu vzpomínku, ale Elyasova odpověď ji zase zahnala.
"Hodně jich dokáže pouto rozmazat, abych tak řekl. Možná to uměj všecky. Nevíš víc, než že je pořád ještě naživu, a to já vím, neboť jsem se nezbláznil." Elyas viděl otázku v jeho očích a vyštěkl smíchy. "Světlo, člověče, sestra je i z masa a kostí. Většina z nich. Zamysli se nad tím. Chtěl bys mít někoho v hlavě, zatímco se mazlíš s hezkou holkou? Promiň. Zapomněl jsem, že už jsi ženatý. Nechtěl jsem se tě dotknout. Překvapilo mě ale, že sis vzal Saldejku."
"Překvapilo?" Perrin o poutu strážce nikdy neuvažoval takhle. Světlo! Vlastně takhle ještě nikdy nepřemýšlel ani o Aes Sedai. Připadalo mu to stejně pravděpodobné jako... jako muž mluvící s vlky.
"Proč tě to překvapilo?" Vydali se mezi stromy dolů, nespěchali a nadělali jen málo hluku. Perrin byl vždycky dobrý lovec, v lese se vyznal, ale Elyas skoro neobrátil lístek, klouzal podrostem bez toho, že by pohnul větví. Luk si sice pověsil na záda, ale stále ho měl po ruce. Byl opatrný, zvlášť v přítomnosti lidí.
"Protože jsi byl takový tichý, tak jsem si myslel, že si vezmeš nějakou podobnou. No, už víš, že Saldejci nejsou právě nejklidnější. Zvlášť s cizinci. Jednu chvíli můžou zapálit slunce a vzápětí všechno odvane a

je zapomenuto. Vedle nich vypadají Arafelané neteční a Domanci úplně tupí." Elyas se náhle zazubil. "Jednou jsem žil rok se Saldejkou a Merya na mě řvala pět dní v týdnu a občas mi i házela nádobí na hlavu. Avšak pokaždé, když jsem začal uvažovat o odchodu, chtěla mi to vynahradit, a já se nějak nedostal ke dveřím. Nakonec mě opustila. Prý jsem byl na její vkus moc mírný." Chraplavým smíchem vzpomínal, ale také si jako na připomenutí zamnul starou vybledlou jizvu na bradě. Vypadala jako po noži.

"Faile taková není." Ten muž mluvil, jako by se byl Perrin oženil s Nyneivou! Nyneivou s bolavým zubem! "Teda, ne že by se občas nenavztekala," přiznal neochotně, Jenomže nekřičí a neháže věcma." No, nekřičela nijak často, a místo aby její hněv vzplál a zmizel, začínala horce a pokračovala, dokud nevychladla.

Elyas po něm úkosem koukl. "Jestli jsem někdy cítil člověka, co se snaží vyhnout krupobití... Celou dobu s ní mluvíš mírně, viď? Mírně, jako když másla ukrajuje, a nikdy nepřitáhneš uši k hlavě, co? Nikdy na ni nezvýšíš hlas?"

"Ovšemže ne!" bránil se Perrin. "Miluju ji! Proč bych na ni křičel?"

Elyas si začal mumlat, i když Perrin samozřejmě slyšel každé slovo. "Ať shořím, když si chce chlap sednout na červenou zmiji, tak je to jeho věc. Mně není nic do toho, jestli si chce chlap ohřívat ruce, když mu hoří střecha nad hlavou. Je to jeho život. Poděkuje mi? Ne, zatraceně, ani mi nepoděkuje!"

"O čem to mluvíš?" chtěl vědět Perrin. Popadl Elyase za paži a zastavil ho pod zimoní, jejíž ostnaté lístky byly ještě většinou zelené. V jejich blízkosti byly jen nějaké zvlášť odolné plazivky. Došli jenom do poloviny svahu. "Faile není červená zmije ani střecha v plamenech! Počkej, až ji uvidíš, než začneš mluvit, jako bys ji znal."

Elyas si podrážděně prohrábl vousy. "Znám Saldejce, chlapče. Ten rok nebyl jediný, co jsem byl mezi nimi. Za celý život jsem potkal nejvýš pět Saldejek, co bych nazval pokorný, nebo aspoň s mírnou povahou. Ne, ona není zmije, spíš leopard, to bych se vsadil. Nevrč, Světlo tě spal! Vsadím svý boty, že by se usmála, kdyby mě teď slyšela!"

Perrin rozzlobeně otevřel pusu a pak ji zase zavřel. Neuvědomil si, že vrčí. Faile by se usmála, kdyby ji někdo nazval leopardem. "Nemůžeš tvrdit, že chce, abych na ni křičel, Elyasi."

"Ale ano. Z největší pravděpodobnosti. Možná je ale ta šestá. Možná. Jenom mě vyslechni. Většina žen, když na ně zvýšíš hlas, buď vykulí oči, nebo zmrznou, a vzápětí se hádáš kvůli tomu, že se zlobíš, a je úplně jedno, co to vyvolalo. Když si ale dáváš pozor na jazyk před Saldejkou, tak jí říkáš, že není dost silná, aby se ti postavila. Takhle ji urazíš a budeš mít štěstí, když ti ke snídani nepředloží tvý vlastní vejce. Není to žádná holka z Far Maddingu, která čeká, že si chlap sedne, kam mu ukáže, a skočí, když luskne prsty. Ona je leopard, a čeká, že její manžel bude rovněž leopard. Světlo! Co to tu dělám. Dávat muži rady ohledně jeho ženy je nejlepší způsob, jak přijít o kejhák."

Teď vrčel Elyas. Zbytečně si posunul klobouk a zamračeně se rozhlížel kolem sebe, jako kdyby uvažoval, jestli nemá raději zase zmizet v lese. Pak Perrina šťouchl do prsou. "Koukni. Vždycky jsem věděl, že jseš víc než zatoulaný štěně, a když jsem si dal dohromady to, co mi řekli vlci, s tím, že máš namířeno za tím prorokem, napadlo mě, že by se ti třeba hodil přítel, co by ti hlídal záda. Ovšem vlci se nezmínili o tom, že tyhle roztomilé mayenské kopiníky vedeš. A Gaul rovněž ne, dokud jsme je neuviděli. Jestli chceš, abych zůstal, zůstanu. Jestli ne, je tu hezký kus světa, který jsem ještě neviděl."

"Přítel se mi hodí vždycky, Elyasi." Mohla Faile skutečně chtít, aby na ni křičel? Vždycky věděl, že by mohl někomu ublížit, kdyby si nedával pozor, a vždy se pečlivě ovládal. Slova mohla ublížit stejně tvrdě jako pěsti, špatná slova, slova, která člověk ani nemyslel vážně, vyřčená v hněvu. To prostě nebylo možné, vůbec to nedávalo smysl. Žádná žena by to nesnesla, od manžela ani od jiného muže.

Jeho pozornost upoutalo pípání modřinky, až ho píchlo v uších. I pro něj to bylo na hranici slyšitelnosti, ale vzápětí se trylek ozval blíž a pak ještě blíž. Elyas zvedl obočí. Volání hraničního ptáka by poznal. Perrin se to naučil od Shienarců, například i Masemy, a naučil to Dvouřičské.

"Máme návštěvu," sdělil Elyasovi.

Blížili se rychlým klusem, čtyři jezdci, dorazili dřív, než s Elyasem sešli na úpatí kopce. Berelain v čele projela rychle potokem s Annourou a Gallennem těsně za sebou a ženou ve světlém prachoplášti s kapuci po boku. Bez ohlížení projeli táborem Mayenerů, otěže přitáhli, teprve když se dostali před

červenobíle pruhovaný stan. Cairhienští sluhové ihned přiběhli převzít koně a podržet třmeny a Berelain a její společníci byli ve stanu dřív, než se usadil prach.
Jejich příjezd vyvolal docela slušný zmatek. Mezi Dvouříčskými se ozval šum hlasů, který působil rozhodně vyčkávavým dojmem. Nevyhnutelné shromáždění Faileiných mladých hlupáků se škrábalo na hlavách a civělo na stan a vzrušeně mezi sebou rozprávělo. Grady a Neald se dívali na stan od lesa a občas se k sobě naklonili a něco si řekli, i když nikdo nebyl dost blízko, aby slyšel, co říkají.
"Vypadá to, že tví návštěvníci nejsou zrovna obyčejní," poznamenal Elyas tiše. "Dávej pozor na Gallenneho, mohl by dělat potíže."
"Ty ho znáš, Elyasi? Rád bych, abys zůstal, ale jestli myslíš, že by mohl sestrám prozradit, kdo jsi..." Perrin odevzdaně pokrčil rameny. "Možná bych dokázal zarazit Seonid a Masuri," - myslel si, že by mohl - "ale myslím, že Annoura udělá, co bude chtít." A co si o Masemovi doopravdy myslí ona?
"Á, Bertain Gallenne nezná takové, jako je Elyas Machera," odtušil Elyas s trpkým úsměvem. " ‚Víc hlupáků zná Jaka Blázna než Jak Blázen jich.' Ale já ho znám. Nepůjde proti tobě a neudělá nic za tvými zády, ale Berelain má mozek za oba. Držela Tear dál od Mayene tak, že štvala Taireny proti Illiáncům od svých šestnácti. Berelain umí manévrovat. Gallenne umí jen útočit. Je v tom dobrý, ale nikdy nevidí nic jiného a občas se nezastaví, aby si to promyslel."
"To mi došlo," podotkl Perrin. Berelain určitě přivedla posla od Alliandry. S novou komornou by tak nespěchala. Jedinou otázkou bylo, proč Alliandra potřebuje odpovídat přes posla. "Zřejmě bych měl zjistit, jestli to jsou dobrý zprávy, Elyasi. Potom si promluvíme o tom, co se děje na jihu. A můžeš se seznámit s Faile," dodal, než se otočil.
"Na jihu leží Jáma smrti," zavolal za ním druhý muž, "nebo tak blízko, jak se jen dá čekat jižně od Morny." Perrin měl dojem, že na západě zase slabě zahřmělo. To by tedy byla příjemná změna.
Ve stanu roznášela Breana na stříbrném podnose mísu s růžovou vodou a ručníky na opláchnutí obličejů a rukou a cestou dělala ztuhlá pukrlata. A Maighdin, s ještě ztuhlejšími úklonami, nabízela podnos s poháry vinného punče - vyrobeného podle vůně z posledních sušených borůvek - zatímco Lini skládala jejich pláště. Faile a Berelain stály každá po jedné straně nově příchozí a jejich postoj byl divný. Annoura se držela za nimi a pozornost upírala na novou ženu. Ta byla ve středních letech, tmavé vlasy, které jí spadaly skoro do pasu, jí přidržovala zelená síťka, a mohla by být i hezká, nemít tak dlouhý nos. A kdyby ho nenosila tak nahoru. Byla menší než Faile či Berelain, ale přesto se jí dařilo dívat se na Perrina svrchu, chladně si ho prohlédla od hlavy k patě. Při pohledu do jeho očí ani nemrkla, což udělala většina ostatních.
"Veličenstvo," řekla Berelain formálním hlasem, jakmile Perrin vstoupil, "toto je urozený pán Perrin Aybara z Dvouříčí v Andoru, osobní přítel a vyslanec Draka Znovuzrozeného." Žena s dlouhým nosem opatrně, chladně kývla a Berelain pokračovala dál. "Urozený pane Aybaro, pozdrav a přivítej Alliandru Marithu Kigarin, královnu Ghealdanu, Světlem požehnanou, obránkyni Garenovy stěny, která tě s potěšením přijímá osobně." Gallenne, stojící u stěny, si upravil klapku přes oko, s vítězoslavným úsměvem se podíval na Perrina a zvedl pohár.
Faile z nějakého důvodu loupla po Berelain očima. Perrinovi málem spadla brada. Alliandra osobně? Napadlo ho, jestli snad nemá pokleknout, ale pak se po příliš dlouhé odmlce spokojil s úklonou. Světlo! Neměl tušení, jak jednat s královnou. Zvlášť když se zjeví z čista jasna a bez doprovodu, bez jediného šperku. Tmavozelené jezdecké šaty měla z prostého sukna bez jediné výšivky.
"Po posledních zprávách," pravila Alliandra, "jsem si řekla, že bych za tebou měla přijít, urozený pane Aybaro." Mluvila klidně, tvářila se vyrovnaně, v očích měla nadutost. A byla všímavá, nebo pocházel z Tarenského Přívozu. Nejlepší bude mít se na pozoru, dokud nezjistí, kudy vede cesta. "Možná jsi to neslyšel," pokračovala královna, "ale před čtyřmi dny padl Illian do rukou Draka Znovuzrozeného, požehnáno budiž jeho jméno ve Světle. Přijal Vavřínovou korunu, i když jsem slyšela, že teď se jí říká Mečová."
Faile si vzala od Maighdin pohár a zašeptala: "A před sedmi dny Seanchané dobyli Ebú Dar." Toho si nevšimla dokonce ani Maighdin.
Kdyby se již Perrin nedržel, skutečně by byl valil oči. Proč mu to Faile říká takhle, místo aby počkala, až to vyjeví žena, která jí to musela povědět? Tak, aby ho slyšel každý, její slova zopakoval. Tvrdým

hlasem, ale jinak by se mu třásl. Ebú Dar taky? Světlo! A před sedmi dny? Ten den viděli Grady a ostatní jedinou sílu na obloze. Možná shoda okolností. Ale byl by raději, kdyby to byli Zaprodanci?
Annoura se zamračila do poháru a stiskla rty, ještě než domluvil, a Berelain se na něj polekaně podívala. Věděly, že když odjížděly do Bethalu, o Ebú Daru nic nevěděl.
Alliandra jenom kývla, ovládala se stejně jako šedá sestra. "Jsi pozoruhodně dobře zpravený," pronesla a popošla blíž. "Pochybuji, že by už první řeči dorazily na říčních bárkách do Jehannahu s obchodem. Já sama jsem to zjistila teprve před pár dny. Několik kupců mne informuje o tom, co se děje. Myslím," dodala suše, "že doufají, že se za ně přimluvím u proroka pána Draka, bude-li to nutné."
Konečně ji ucítil a jeho názor na ni se změnil, i když ne k horšímu. Navenek byla královna ztělesněné chladné sebeovládání, ale byla z ní cítit nejistota spolu se strachem. Perrin nevěřil, že kdyby se cítil jako ona, dokázal by zachovat tak chladný výraz.
"Vždycky je nejlepší vědět, co se dá," řekl jí roztržitě. Ať shořím, říkal si, o tomhle musím dát vědět Randovi!
"V Saldeii jsou taky kupci užiteční kvůli informacím," podotkla Faile. Naznačovala, jak Perrin ví o Ebú Daru. "Zřejmě zjistí, co se stalo tisíc mil daleko, o celé týdny dřív, než se začnou šířit klepy."
Na Perrina se nedívala, ale on věděl, že to říká i jemu, nejen Alliandře. Rand věděl, co říká. A stejně neexistoval způsob, jak mu to dát vědět potají. Skutečně po něm Faile chce, aby...? Ne, to bylo nemyslitelné. Zamrkal a uvědomil si, že mu ušlo něco, co říkala Alliandra. "Omlouvám se, Alliandro," řekl zdvořile. "Přemýšlel jsem o Randovi - o Draku Znovuzrozeném." Ovšemže to bylo nemyslitelné!
Všichni na něj civěli, dokonce i Lini, Maighdin a Breana. Annoura vytřeštila oči a Gallennemu spadla brada. Pak mu to došlo. Právě oslovil královnu jménem. Vzal si od Maighdin pohár a ona se z pukrlete zvedla tak rychle, že mu pohár málem vyrazila z ruky. Nepřítomně ji odehnal a utřel si mokrou ruku do kabátu. Musel si dávat pozor, ne nechat myšlenky toulat devíti různými směry. Nezáleželo na tom, co si Elyas myslel, že ví, Faile by nikdy... Ne! Soustředit se!
Alliandra rychle získala ztracenou rovnováhu. Vlastně byla asi ze všech nejméně překvapená a její pach ani na okamžik nezakolísal. "Říkala jsem, že přijít k tobě potají mi připadalo nejrozumnější, urozený pane Aybaro," pronesla tím svým chladným hlasem. "Urozený pán Telabin si myslí, že jsem v soukromí v jeho zahradě, kterou jsem opustila málo používanou brankou. Z města jsem vyjela jako komorná Annoury Sedai." Ometla si sukni jezdeckých šatů a zasmála se. I to na ní bylo chladné, v rozpora s tím, co mu říkal jeho nos. "Viděla mne spousta mých vojáků, ale když jsem měla kapuci staženou, žádný mě nepoznal."
"V takovýchto časech je to nejspíš nejmoudřejší," řekl Perrin opatrně. "Ale dřív nebo později budeš muset vyjít na veřejnost. Ať tak či tak." Zdvořile a k věci, tak to bylo správně. Královna by nechtěla plýtvat časem se žvanilem. A on nechtěl zklamat Faile tím, že by se zase choval jako křupan, co mu čouhá sláma z bot. "Proč jsi vlastně přišla? Stačilo poslat dopis nebo odpověď vzkázat po Berelain. Přihlásíš se k Randovi, nebo ne? V každém případě se nemusíš bát o svůj bezpečný návrat do Bethalu."
To bylo dobré. Ať už se bála čehokoliv, jistě ji muselo děsit, že je tu sama.
Faile ho pozorovala a předstírala, že to nedělá, popíjela punč a vrhala úsměvy na Alliandru, ale on zachytil, jak po něm mrkla. Berelain ani nic nepředstírala, otevřeně ho pozorovala, přimhouřené oči ani na okamžik neodtrhla od jeho tváře. Annoura byla stejně napjatá a stejně zamyšlená. Copak všechny věřily, že zase škobrtne?
Místo aby Alliandra odpověděla na důležitou otázku, pravila: "První mi o tobě hodně vyprávěla, urozený pane Aybaro, a o pánu Draku Znovuzrozeném, požehnáno budiž jeho jméno ve Světle." Poslední slova byla bezmyšlenkovitá, přídavek, o němž už ani nemusela uvažovat. "Nemohu se s ním setkat dřív, než učiním rozhodnutí, a tak jsem chtěla vidět tebe, abych si tě prohlédla. O muži se dá hodně zjistit podle lidí, kteří za něj mluví." Sklonila hlavu a dívala se na něj přes řasy. Od Berelain by to bylo koketování, Alliandra však pozorně sledovala vlka, jenž tu stál před ní. "Viděla jsem taky tvoje prapory," dodala tiše. "První se o nich nezmínila."
Perrin se zamračil ještě dřív, než se stačil zarazit. Tak Berelain jí o něm hodně vyprávěla? Co asi řekla?
"Prapory mají být vidět." Hněv dodal jeho hlasu drsnost, musel ho potlačit násilím. Právě Berelain byla žena, která potřebovala, aby na ni někdo řval. "Věř mi, nikdo nechce znovu pozvednout Manetheren."

Tak, mluví stejně chladně jako Alliandra. "A co tvé rozhodnutí? Rand tu může mít mrknutím oka deset tisíc, sto tisíc vojáků." A taky by mohl. Seanchané v Amadoru a Ebú Daru? Světlo, kolik jich vlastně je? Alliandra se napila vinného punče, než promluvila, a znovu se otázce vyhnula. "Kolují snad tisíce klepů, jak musíš vědět, a když se Drak znovu zrodil, lze věřit i těm nejdivočejším z nich. Objevují se cizinci, kteří tvrdí, že se vrátila vojska Artuše Jestřábí křídlo a Věž rozbila vzpoura."

"To je věc Aes Sedai," vyjela Annoura. "Nikomu jinému do toho nic není." Berelain po ní rozčileně loupla okem, což ovšem nemělo žádný vliv.

Alliandra sebou trhla a otočila se k sestře zády. Královna nekrálovna, nikdo nechtěl poslouchat takový tón od Aes Sedai. "Svět je vzhůru nohama, urozený pane Aybaro. Dokonce jsem dostala hlášení, že Aielové vyplenili vesnici přímo tady v Ghealdanu." Náhle si Perrin uvědomil, že tu je víc než úzkost, že urazila Aes Sedai. Alliandra ho pozorovala a čekala. Ale na co? Na ujištění?

"Jediní Aielové v Ghealdanu jsou se mnou," sdělil jí. "Seanchané jsou možná potomci vojsk Artuše Jestřábí křídlo, jenže Jestřábí křídlo je tisíc roků mrtvý. Rand už je jednou vyhnal a udělá to zase." Na Falme si vzpomínal stejně jasně jako na Dumajské studny, i když se snažil zapomenout. Tam jich určitě nebylo dost, aby dokázali zabrat Amador a Ebú Dar, dokonce i s těmi svými damane. Balwer tvrdil, že jsou s nimi i tarabonští vojáci. "A mohlo by tě potěšit, že ty vzbouřené Aes Sedai podporují Randa. Teda brzo budou." Tohle Rand říkal, hrstka Aes Sedai, které nemají kam jinam jít než k němu. Perrin si tím nebyl tak jistý. V Ghealdanu se povídalo, že ty sestry s sebou mají celé vojsko. Samozřejmě tytéž řeči v té hrstce zároveň napočítaly víc Aes Sedai, než jich bylo na celém světě, ale stejně... Světlo, tak rád by něco věděl jistě! "Co kdybychom si sedli?" navrhl. "Zodpovím všechny tvé otázky, abych ti pomohl se rozhodnout, ale můžeme si zatím udělat pohodlí." Přitáhl si skládací stoličku a v poslední chvíli si vzpomněl, že na ni nesmí padnout, ale i tak pod ním zaskřípala.

Lini a ostatní dvě služky přiběhly a přitáhly stoličky do kruhu, ale žádná žena se neposadila. Alliandra se dívala na něj a ostatní na ni. Kromě Gallenneho, který si jen nalil ze stříbrného džbánu další punč. Perrinovi došlo, že Faile neotevřela pusu od chvíle, kdy promluvila o kupcích. Byl vděčný Berelain, že mlčí, stejně jako za to, že na něj před královnou nemrká, ale právě teď by se mu její pomoc hodila. Malá rada. Světlo, o tom, co by tu měl říkat a dělat, věděla desetkrát víc než on.

Napadlo ho, jestli by snad neměl stát s ostatními, a tak odložil punč na menší stolek a požádal ji, aby promluvila s Alliandrou. "Jestli ji někdo dokáže přimět, aby poznala správnou cestu, tak jsi to ty," pravil. Faile se potěšeně usmála, ale mlčela dál.

Najednou Alliandra pohár bez dívání odložila stranou, jako by čekala, že tam bude podnos. Jeden tam byl, jen tak tak včas, aby zachytil pohár, a Maighdin, jež ho držela, zamumlala cosi, o čem Perrin doufal, že to Faile neslyšela. Faile byla jako pes na sluhy, kteří používali takový jazyk. Když k němu Alliandra přistoupila, začal se zvedat, ale k jeho zděšení před ním královna půvabně poklekla a uchopila jeho ruce do svých. Než věděl, co dělá, otočila ruce tak, že je měla hřbety k sobě mezi jeho dlaněmi. Držela ho tak pevně, že ji ruce musely bolet. Určitě, protože on by se jí jistě nedokázal zbavit, aniž by ji poranil.

"Pod Světlem," řekla rázně a dívala se na něj, "já, Alliandra Maritha Kigarin, slibuji svou věrnost a službu urozenému pánu Perrinu Aybarovi z Dvouříčí, teď a navždy, s výjimkou toho, kdy by se rozhodl mne propustit o své vlastní vůli. Mé země a trůn jsou jeho a já mu je vkládám do rukou. Tak přísahám."

Na okamžik bylo ticho přerušené jen Gallenneho zalapáním po dechu a tlumeným zaduněním jeho vinného poháru, když dopadl na koberec.

Pak Perrin uslyšel, jak Faile zase šeptá tak tiše, že jí nikdo kromě něj nemohl rozumět. "Pod Světlem já přijímám tvůj závazek a budu bránit a chránit tebe i všechno, co je tvé, ve válečných bědách i v kruté zimě a ve všem, co časy můžou přinést. Země a trůn Ghealdanu ti dávám jako své věrné lenici. Pod Světlem já přijímám..." To musel být saldejský způsob přijetí. Díky Světlu měla plno práce, jak se soustředila na něj, a nevšimla si tudíž, jak na něj Berelain zuřivě kývá a vybízí ho, aby udělal totéž. Ty dvě se tvářily, jako by právě tohle čekaly! Avšak Annoura, s pusou otevřenou, se tvářila stejně ohromeně jako on, jako ryba, okolo níž náhle zmizela všechna voda.

"Proč?" zeptal se mírně a nevšímal si Faileina vzteklého syčení ani Berelainina rozčileného vrčení. Ať shořím, říkal si, jsem jen zatracenej kovář! Kovářům nikdo neskládá přísahy věrnosti. A královny neskládají přísahy věrnosti nikomu! "Řekli mi, že jsem ta'veren, tak by sis to možná měla rozmyslet."

"Doufám, že jsi ta'veren, můj pane." Alliandra se zasmála, ale nikoliv pobaveně, a sevřela mu ruce ještě pevněji, jako by se bála, že se jí vytrhne. "Z celého srdce v to doufám. Obávám se, že nic menšího Ghealdan nezachrání. K tomuto rozhodnutí jsem došla v podstatě ve chvíli, kdy mi první sdělila, proč jsi tu, a setkání s tebou mne v tom jenom utvrdilo. Ghealdan potřebuje ochranu, kterou mu já dát nemohu, takže povinnost žádá, abych ji našla. Ty ji můžeš poskytnout, můj pane, ty a pán Drak Znovuzrozený, požehnáno budiž jeho jméno ve Světle. Vlastně bych odpřisáhla věrnost přímo jemu, kdyby tady byl, avšak ty jsi jeho člověk. Přísahám-li tobě, přisahám zároveň jemu." Zhluboka se nadechla a vyrazila ze sebe ještě: "Prosím." Bylo z ní cítit zoufalství a oči se jí leskly strachem.
Přesto váhal. Rand mohl doufat ve víc, ale Perrin Aybara byl jenom prostý kovář. Kovář! Bude si tak moci říkat, i když tohle udělá? Alliandra k němu prosebně vzhlížela. Napadlo ho, zda ta'veren pracují i na sobě. "Pod Světlem já, Perrin Aybara, přijímám tvůj závazek..." Než dořekl slova, která mu Faile našeptávala, vyschlo mu v krku. Bylo příliš pozdě přestat a zamyslet se.
Alliandra si oddechla úlevou a políbila mu ruce. Perrin si nemyslel, že by se někdy v životě cítil tak trapně. Rychle vstal a královnu zvedl taky. A uvědomil si, že neví, co má udělat teď. Faile, zářící pýchou, už mu neradila. Berelain se také usmívala a její úleva byla tak zřejmá, jako by ji právě vytáhl z ohně.
Byl si jistý, že promluví Annoura - Aes Sedai toho vždycky tolik namluvily, zvlášť když měly příležitost ujmout se velení - jenomže šedá sestra natáhla ruku s pohárem, aby jí ho Maighdin dolila, a Perrina pozorovala s nečitelným výrazem. Vlastně Maighdin se tvářila stejně, třebaže dál dolévala punč, až vyšplíchl Aes Sedai na zápěstí. Annoura sebou trhla a zírala na pohár v ruce, jako by zapomněla, že ho drží. Faile se mračila a Lini se mračila ještě víc. Maighdin hned odběhla pro ručník, aby sestře utřela ruku, a celou dobu si cosi mumlala. Faile dostane záchvat, jestli ji někdy takhle uslyší.
Perrin věděl, že mu to trvá. Alliandra si nervózně olízla rty. Čekala víc, ale co? "Když už jsme to tady vyřídili, musím najít toho proroka," řekl a trhl sebou. Příliš unáhlené. Neměl pro jednání se šlechtou cit, natož pro jednání s královnami. "Asi se budeš chtít vrátit do Bethalu, než někdo zjistí, že jsi pryč."
"Když jsem o něm slyšela naposledy," řekla mu Alliandra, "byl prorok pána Draka v Abile. To je větší město v Amadicii, asi čtyřicet leguí na jih odsud."
Perrin se proti své vůli zamračil, avšak hned se uklidnil. Takže Balwer měl pravdu. To, že měl pravdu v jedné věci, ale ještě nemuselo znamenat, že měl pravdu ve všem, nicméně by mohlo stát za to poslechnout si, co všechno mu ten muž může povědět o bělokabátnících. A Seanchanech. Kolik Taraboňanů?
Připlula k němu Faile, položila mu ruku na paži a hřejivě se usmála na Alliandru. "Nemůžeš ji poslat pryč hned, srdce moje. Vždyť právě přijela. Nech nás, promluvíme si tady ve stínu, než bude muset odjet zpátky. Vím, že musíš zařídit spoustu důležitých věcí."
Podařilo se mu necivět jen s malou námahou. Co by mohlo být důležitější než ghealdanská královna? Rozhodně nic, co by mohl vzít do rukou. Očividně si chtěla promluvit s Alliandrou bez něj. S trochou štěstí mu později poví proč. S trochou štěstí mu to poví všechno. Elyas si možná myslel, že Saldejky zná, ale Perrin sám zjistil, že jenom hlupák se snaží vyzvědět všechna tajemství své ženy. Nebo mu poví aspoň o těch, která již vyzvěděl.
Odchod by měl určitě být stejně obřadný jako setkání, ale podařilo se mu uklonit se a požádat o prominutí, že odchází. Alliandra se hluboce poklonila a zamumlala, že jí prokazuje velkou čest, a to bylo všechno. Perrin jen ještě kývnutím hlavy vyzval Gallenneho, aby jej následoval. Pochyboval, že by Faile poslala pryč jeho a chtěla, aby tu druhý muž zůstal. O čem chtěla mluvit o samotě?
Venku jednooký muž poplácal Perrina po rameni tak silně, že by menší muž než on zakolísal. "Ať shořím, nikdy jsem nic takového neslyšel! Teď můžu říct, že jsem skutečně viděl práci ta'veren. Co jsi chtěl?" A co měl říci na tohle?
V té chvíli se z tábora Mayenerů ozval křik, hádka dost hlasitá, aby dvouřičtí muži vyhlíželi mezi stromy, i když kopec všechno zakrýval.
"Nejdřív zjistíme, co se děje," poznamenal Perrin. Tím by měl získat čas k přemýšlení. O tom, co řekne Gallennemu, i o dalších věcech.
* * *
Po Perrinově odchodu Faile ještě chvíli počkala, než řekla služkám, že se o sebe s ostatními postarají.

Maighdin byla natolik zaneprázdněná civěním na Alliandru, že ji Lini musela zatahat za rukáv, než se pohnula. To vyřídí o něco později. Faile odložila pohár a následovala trojici žen ke dveřím stanu, jako by je chtěla popohnat, ale u východu se zastavila.
Perrin a Gallenne odcházeli lesem k táboru Mayenerů. Dobrá. Většina Cha Faile dřepěla opodál. Faile upoutala Pareleanovu pozornost a mávla rukou ve výši pasu tak, aby to nikdo jiný neviděl. Byl to rychlý krouživý pohyb následovaný zatětím pěsti. Tairenové a Cairhieňané se okamžitě rozdělili na skupinky po dvou po třech a rozešli se. Zdaleka to nebylo tak složité jako posunková řeč Děv, ale stačilo to. Ve chvilce stan obklopil roztroušený kruh jejích lidí, zdánlivě náhodou, a všichni si nedbale povídali nebo hráli kolíbku. Ale nikdo se nepřiblíží na dvacet kroků, aniž by se jí dostalo varování, než se vetřelec dostane ke vchodu.
Největší starosti jí dělal Perrin. Jakmile se tu Alliandra objevila osobně, čekala něco významného, byť ne to, co nakonec přišlo, ale její přísaha ho úplně ohromila. Kdyby si vzal do hlavy, že se vrátí a udělá další pokus, aby se Alliandra se svým rozhodnutím cítila lépe... Á, pořád myslel srdcem, když měl myslet hlavou. A hlavou, když měl používat srdce! Při tom pomyšlení se cítila provinile.
"Zvláštní služky sis to našla u cesty," řekla vedle ní Berelain s hraným soucitem a Faile sebou trhla. Neslyšela ji přicházet. Lini a ostatní mířily k vozům a Lini šermovala prstem pod nosem Maighdin. Berelain se za nimi podívala. Mluvila potichu, ale posměšný tón zůstal. "Nejstarší aspoň zná své povinnosti, místo aby o nich jen slyšela, ale Annoura mi řekla, že ta nejmladší je divoženka. Velmi slabá, podle Annoury, zanedbatelná, ale divoženky vždycky vyvolávají potíže. Ostatní o ní budou šířit klepy, pokud to zjistí, a dříve nebo později uteče. Divoženky prý vždycky utíkají. To vzejde z toho, když komorné sbíráš jako zaběhlé psy."
"Mně se docela líbí," odpověděla Faile chladně. Přesto Lini potřebovala, aby si s ní déle promluvila. Divoženka? I tak slabá by mohla být užitečná. "Vždycky jsem si myslela, že se hodíš pro najímání služebnictva." Berelain zamrkala, nebyla si totiž jistá, co to znamená, a Faile si dala pozor, aby na ní nebylo vidět uspokojení. Otočila se a řekla: "Annouro, vytvoříš nám soukromou ochranu proti odposlouchávání?"
Nebylo příliš pravděpodobné, že Seonid nebo Masuri najdou příležitost odposlouchávat s pomocí jediné síly - když Perrin zjistil, jak pevně mají moudré ty dvě svázané, čekala výbuch - a přesto by se mohly učit i moudré samotné. Faile si byla jistá, že Edarra a ostatní vymačkávají Seonid a Masuri dosucha.
Šedá sestra kývla, až jí zachřestily korálky v copech. "Je to hotovo, urozená paní Faile," řekla a Berelain krátce stiskla rty. Uspokojivé. Ta smělost, ukázka přímo ve Faileině vlastním stanu! Zasloužila si víc, než aby se někdo postavil mezi ni a její rádkyni, ale bylo to uspokojivé.
Dětinsky uspokojivé, přiznávala si Faile, když by se měla soustředit na naléhavější problémy. Málem se mrzutě kousla do rtu. Nepochybovala o manželově lásce, ale nemohla s Berelain zacházet, jak si ta ženská zasloužila, a to ji, proti její vůli, nutilo hrát s Perrinem příliš často hry, jako by byl hrací deskou. A taky cenou, jak si myslela Berelain. Kdyby se jen Perrin občas nechoval, jako by jí mohl být. Rázně to pomyšlení vyhnala z hlavy. Bylo třeba konat práci manželky. Z té praktické stránky.
Alliandra se zamyšleně podívala na Annouru, když padla zmínka o ochraně - musela si uvědomit, že to znamená vážný rozhovor - ale řekla pouze: "Tvůj manžel je pozoruhodný muž, urozená paní Faile. A nemíním to jako urážku, když řeknu, že za jeho drsně upřímným zevnějškem se ukrývá bystrý mozek. Když máme na prahu Amadicii, my v Ghealdanu hrajeme daes dae'mar z nezbytí, ale nemyslím, že jsem někdy dovedena tak rychle nebo tak obratně k rozhodnutí, jako to dokázal tvůj pán. Náznak hrozby tady, zamračení támhle. Velice pozoruhodný muž."
Tentokrát dalo Faile dost práce skrýt úsměv. Tito jižané do hry rodů vkládali hodně víry a podle ní by Alliandra jen nerada zjistila, že Perrin prostě říká, čemu věří - a v polovině případů příliš otevřeně - a lidé s prohnanou myslí v jeho upřímnosti vidí vypočítavost. "Strávil nějaký čas v Cairhienu," řekla. Ať si to Alliandra přebere sama. "Tady mluvíme otevřeně, v bezpečí za ochranou Annoury Sedai. Je jasné, že se zatím nechceš vrátit do Bethalu. Copak tvá přísaha Perrinovi a jeho tobě nestačí, aby ho k tobě připoutaly?" Někteří tady na jihu měli pěkně divné představy o tom, co znamená věrnost.
Berelain se mlčky postavila po Faileině pravici a o chvíli později zaujala Annoura místo nalevo, takže všechny tři stály proti Alliandře. Faile překvapilo, že se Aes Sedai připojila k jejímu plánu, aniž by ho

znala - nepochybně pro to měla Annoura své důvody, a Faile by dala hodně, aby je znala - ale nepřekvapilo ji, že to udělala Berelain. Jedna nedbalá posměšná věta mohla všechno zničit, zvlášť o tom, jak dobře Perrin ovládá velkou hru, nicméně ona si byla jistá, že nepřijde. Jistým způsobem ji to podráždilo. Kdysi Berelain opovrhovala. Stále ji nenáviděla, hezky od srdce, ale opovržení nahradila zdráhavá úcta. Ta žena věděla, kdy je třeba tu jejich "hru" odložit stranou. Nebýt Petřina, usoudila Faile, mohla by ji mít vlastně ráda! Na chvíli, aby zahnala tu odpornou představu, si představila, jak Berelain holí hlavu. Je to přece mrcha a běhna! A Faile si teď nemohla dovolit, aby ji to rozptylovalo.
Alliandra si střídavě prohlížela ženy před sebou, ale nebyla na ní vidět žádná nervozita. Vzala si pohár s vínem, nedbale upila a mluvila s povzdechy a lístostivými úsměvy, jako by slova nebyla ve skutečnosti zdaleka tak důležitá, jak zněla. "Hodlám svou přísahu samozřejmě dodržet, ale musíš pochopit, že jsem doufala ve víc. Jakmile tvůj manžel odejde, budu na tom stejně jako předtím. Možná hůř, dokud nepřijde nějaká hmatatelná pomoc od pána Draka, požehnáno budiž jeho jméno ve Světle. Prorok by mohl zničit Bethal nebo dokonce samotný Jehannah, jako zničil Samaru, a já ho nedokážu zastavit. A kdyby se nějak dozvěděl o mé přísaze... Říká, že nám přišel ukázat, jak sloužit pánu Draku ve Světle, ale on je ten, kdo nám tu cestu ukazuje, a já si nemyslím, že by ho potěšilo, kdyby někdo našel jinou."
"Je dobře, že svou přísahu dodržíš," sdělila jí Faile suše. "Jestli chceš od mého manžela víc, možná bys měla sama udělat víc. Možná bys ho měla doprovodit, až vytáhne na jih, aby se setkal s prorokem. Samozřejmě že s sebou budeš chtít své vlastní vojáky, ale já radím, abys nebrala víc, než má první. Neposadíme se?" Vzala si židli, kterou opustil Perrin, a pokynula Berelain a Annouře, aby si sedly vedle ní. Teprve pak ukázala Alliandře, ať si taky sedne.
Královna si sedala pomalu a vykulenýma očima zírala na Faile. Nebyla nervózní, jen ohromená. "Proč bych to, ve Světle, dělala?" vyjekla. "Urozená paní Faile, děti Světla využijí každou záminku, aby ještě víc Ghealdanu uškodily, a král Ailron by se taky mohl rozhodnout poslat na sever své vojsko. To není možné!"
"Žena tvého leního pána to od tebe žádá, Alliandro," pronesla Faile rázně.
Původně se nezdálo možné, že Alliandra může oči vykulit ještě víc, ale stalo se to. Podívala se na Annouru a našla jenom chladnokrevnou Aes Sedai. "Jistě," řekla po chvíli. Její hlas zněl dutě. Polkla a dodala: "Jistě, udělám, co... žádáš... má paní."
Faile skryla úlevu za velkorysé kývnutí, že přijímá. Čekala, že se bude Alliandra cukat. To, že Alliandra odpřisáhla věrnost, aniž by si uvědomila, co to znamená - že považovala za nezbytné říkat, že hodlá přísahu dodržet! - jenom Faile utvrdilo v tom, že tu ženu nemůžou nechat tady. Podle všeho to Alliandra vyřídila s Maseraou tak, že se mu podřídila. Pomalu, to zcela určitě, ačkoli neměla moc na vybranou, a jen když musela, ale podvolování se mohlo stát zvykem. Když se v Bethalu navenek nic nezmění, za jak dlouho se rozhodne poslat Masemovi varování? Pocítila váhu své přísahy, teď by jí Faile měla břemeno odlehčit.
"Jsem ráda, že nás budeš doprovázet," řekla vesele. A taky byla. "Můj manžel nezapomíná na ty, kteří mu prokážou službu. Jednou takovou službou by mohlo být, kdybys napsala svým šlechticům, že jistý muž na jihu zvedl prapor Manetherenu." Berelain překvapeně trhla hlavou a Annoura dokonce zamrkala.
"Má paní," vyhrkla Alliandra, "polovina z nich pošle zprávu prorokovi, jakmile dostanou můj dopis. K smrti se ho bojí a jen Světlo ví, co by mohl udělat on." Právě v takovou odpověď Faile doufala.
"Proto napíšeš i jemu a řekneš, že jsi sebrala pár vojáků, abys to s tím mužem vyřídila osobně. Nakonec prorok pána Draka je příliš důležitý, aby svou pozornost věnoval každé takové maličkosti."
"Velmi dobré," zamumlala Annoura. "Nikdo nebude vědět, kdo je kdo."
Berelain se zasmála, s potěšením návrh schvalovala, Světlo ji spal!
"Má paní," vydechla Alliandra, "řekla jsem, že můj pán Perrin je pozoruhodný. Smím dodat, že jeho žena taktéž, a to v každém směru?"
Faile se snažila netvářit se příliš nadšeně. Teď musí poslat zprávu svým lidem do Bethalu. Jistým způsobem toho litovala. Vysvětlit to Perrinovi by bylo mnohem těžší, ale ani on by se nejspíš neovládl, kdyby unesla královnu Ghealdanu.
* * *
Většina okřídlených gardistů se zřejmě shromáždila na kraji tábora kolem deseti svých mužů na koních.

Jelikož neměli jezdci kopí, museli to být zvědové. Opěšalí muži se motali a strkali kolem a snažili se dostat blíž. Perrin měl dojem, že znovu slyší hrom, a ne tak daleko, ale vnímal to jen okrajově.
Jak se připravoval protlačit se mezi nimi, Gallenne zařval: "Udělejte cestu, vy špinaví psi!" Muži se otáčeli a ustupovali, takže vytvořili úzký průchod. Perrina napadlo, co by se stalo, kdyby špinavými psy nazval muže z Dvouříčí. Nejspíš by si tím vysloužil jednu pěstí do nosu. Mohlo by to stát za pokus.
Nurelle a další dva důstojníci byli u zvědů. Stejně tak sedm opěšalých mužů s rukama svázanýma za zády a smyčkami kolem krků. Všichni přešlapovali, hrbili se a vzdorovitě nebo ustrašeně se mračili, někdy obojí. Šaty měli ztvrdlé starou špínou, i když některé byly kdysi drahé. Zvláštní, byli silně cítit kouřem ze dřeva. A vlastně někteří z vojáků na koních měli na obličeji saze a jeden dva dokonce popáleniny. Aram si zajatce zamračeně prohlížel.
Gallenne se rozkročil, ruce dal v bok a jedním okem odváděl stejně dobrou práci jako většina mužů dvěma. "Co se stalo?" vyptával se. "Mí zvědové mají přivážet informace, ne hadráře!"
"Nechám Ortise podat hlášení, můj pane," pravil Nurelle. "Byl tam. Rytmistře Ortisi!"
Voják ve středních letech slezl ze sedla, aby se uklonil s rukou v rukavici přitisknutou na prsa. Barbutu měl prostou, bez tenkých chocholů a křídel, jaké měly na přílbách důstojníci. Pod okrajem mu byla vidět živá spálenina. Na druhé líci měl jizvu, která mu stahovala koutek úst. "Můj pane Gallenne, můj pane Aybaro," začal chraplavým hlasem. "Narazili jsme na tyhle tuřínožrouty asi dvě legue na západ, mí pánové. Zapalovali statek, když byli ještě vevnitř místní lidi. Jedna žena se snažila dostat ven oknem a jeden z těch prevítů ji praštil po hlavě. Věděli jsme, jaký na to má urozený pán Aybara názor, tak jsme je zarazili. Přišli jsme moc pozdě, abychom ještě někoho zachránili, ale chytili jsme těchhle sedm. Zbytek utekl."
"Lidi to často svádí, aby sklouzli zpátky do Stínu," vyhrkl jeden z vězňů náhle. "Musí se jim připomínat, jaká je za to cena." Byl vysoký, hubený, se vznešeným chováním, s klidnou a vzdělanou mluvou, ale kabát měl špinavý stejně jako ostatní a dva tři dny se neholil. Ani nemyl. Se svázanýma rukama a provazem kolem krku své věznitele pozoroval bez sebemenšího strachu. Na všechny se díval spatra a vzdorovitě. "Tví vojáci na mě dojem nedělají," prohlásil. "Prorok pána Draka, budiž jeho jméno požehnáno ve Světle, zničil mnohem větší vojska, než je ta tvoje tlupa. Můžeš nás zabít, ale budeme pomstěni, až prorok vyleje vaši krev na zem. Nikdo z vás nás dlouho nepřežije. On zvítězí v ohni a krvi."
Dokončil zvučným hlasem, záda vzpřímená, jako by spolkl železnou tyč. Poslouchající vojáci si začali mumlat. Velmi dobře věděli, že Masema zničil větší vojska, než bylo to jejich.
"Oběste je," řekl Perrin. Znovu uslyšel hromobití.
Když vydal rozkaz, přinutil se zůstat. Přes mumlání tu nebyl nedostatek ochotných rukou. Někteří zajatci začali vzlykat, když muži přehodili provazy přes větve stromů. Kdysi tlustý chlap, jemuž visela kůže pod bradou v záhybech, křičel, že lituje, že bude sloužit každému pánovi, kterého si řeknou. Holohlavý chlapík, který vypadal tvrdě jako Lamželezo, se zmítal a ječel, dokud ho oprátka neumlčela. Jen ten vzdělaný muž nekopal a nebojoval, ani když se mu smyčka stáhla kolem hrdla. Do konce se vzdorně mračil.
"Aspoň jeden z nich věděl, jak umřít," zavrčel Gallenne, když znehybnělo poslední tělo. Zamračil se na muže zdobící stromy, jako by litoval, že se víc nevzpírali.
"Jestli tihle lidi sloužili Stínu," začal Aram a zaváhal. "Odpusť, urozený pane Perrine, ale schválí tohle pán Drak?"
Perrin sebou trhl a zděšeně na něj zazíral. "Světlo, Arame, slyšel jsi, co udělali! Rand by jim ty oprátky nasadil sám!" Myslel si, že by to Rand udělal, doufal, že by to udělal. Rand se upínal na to, že semkne státy před Poslední bitvou, a nehleděl na to, co to bude stát.
Muži zvedali hlavy, když hrom zaduněl dost hlasitě, aby ho všichni slyšeli, a další se ozývaly stále blíž. Zvedl se vítr, pak utichl a znovu zavál a zatahal Perrina za kabát. Po bezmračné obloze sjel blesk. V táboře Mayenerů začali koně řičet a vzpínat se. Hrom duněl nepřetržitě a oblohou létaly modrostříbrné blesky a pod pálícím sluncem padal déšť, řídké velké kapky, jež tam, kde dopadly na holou zemi, vyhazovaly fontánky prachu. Perrin si jednu setřel z tváře a užasle se díval na vlhké prsty.
Bouřka ve chvilce přešla, hrom a blesky se přesunuly k východu. Žíznivá půda vpila kapky deště a slunce pražilo stejně prudce jako předtím. Jen blesky na obloze a slábnoucí hromobití svědčily o tom, že

se něco stalo. Vojáci se po sobě nejistě dívali. Gallenne s očividnou námahou sundal ruku z jílce meče. "To... to nemůže být Temného práce," vydechl Aram a škubl sebou. Nikdo nikdy takovou bouřku neviděl. "To znamená, že se počasí mění, urozený pane Perrine? Počasí se zase spraví, že?"
Perrin otevřel ústa, aby mu řekl, že mu tak nemá říkat, ale s povzdechem je zase zavřel. "Já nevím," prohlásil. Co to ten Gaul říkal? "Všechno se mění, Arame." Jenom ho nikdy nenapadlo, že se sám bude muset také změnit.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Otázky a přísaha

Vzduch ve velikých stájích byl cítit starým senem a koňským hnojem. A krví a spáleným masem. Když byly všechny dveře zavřené, vzduch byl dost hustý. Dvě lucerny nevydávaly moc světla a uvnitř panovalo šero. V dlouhých řadách stání nervózně ržáli koně. Muž visící za zápěstí ze střešního trámu tiše zasténal a pak se dávivě rozkašlal. Hlava mu klesla na prsa. Byl vysoký a svalnatý, byť trochu poničený.
Náhle si Sevanna uvědomila, že se mu již nezvedá hruď. Prsty obalené prsteny s drahokamy se jí rudě a zeleně zaleskly, když kývla na Rhiale.
Žena s vlasy jako oheň mu pomalu zvedla hlavu a odhrnula víčko, potom mu přiložila ucho na prsa bez ohledu na ještě hořící třísky, které měl zapíchané do těla. Znechuceně zavrčela a narovnala se. "Je mrtvý. Měly jsme to nechat Děvám, Sevanno, nebo spíš Černým očím. Nepochybuji, že jsme ho zabily svou nevědomostí."
Sevanna stiskla rty a za chřestění náramků si upravila loktuši. Sahaly jí skoro k loktům, slušná váha ve zlatě a drahokamech, a kdyby mohla, nosila by všechny, které vlastnila. Žádná z ostatních žen nepromluvila. Vyslýchat zajatce nebyla práce moudrých, ale Rhiale věděla, proč to musí udělat osobně. Jediný přeživší z deseti jezdců, kteří si mysleli, že dokážou porazit dvacet Děv, poněvadž seděli na koních, byl také prvním Seanchanem, kterého chytili za deset dní od příchodu do této země.
"Přežil by, kdyby tak tvrdě nepotlačoval bolest, Rhiale," pravila Someryn nakonec potřásajíc hlavou. "Na mokřiňana byl silný, ale bolest nedokázal přijmout. Přesto nám řekl hodně."
Sevanna se po ní úkosem podívala a snažila se zjistit, jestli nezakrývá jízlivost. Someryn byla vysoká jako většina mužů a nosila víc náramků a náhrdelníků než kterákoliv žena kromě Sevanny samotné, vrstvy ohnivých opálů, smaragdů, rubínů a safírů jí téměř zakrývaly příliš mohutné poprsí, které by jinak měla zpola obnažené, jak měla košili skoro rozepnutou. Loktuše, zavázaná v pase, nic nezakrývala. Občas Sevanna nedokázala poznat, zda ji Someryn napodobuje nebo s ní soupeří.
"Hodně!" vybuchla Meira. Ve světle lucerny, kterou držela, měla dlouhý obličej zachmuřenější než obvykle, i když to bylo dost těžké. Meira by našla skvrnu i na slunci v poledne. "Že jeho lidé jsou dva dny cesty na západ ve městě zvaném Amador? To už jsme věděly. Řekl nám jenom divoké povídačky. Artuš Jestřábí křídlo! Pche! Měly si ho nechat Děvy a udělat potřebné."
"Vy... byste riskovaly, že se všichni dozvědí příliš mnoho příliš brzy?" Sevanna se rozčilením kousala do rtu. Málem je nazvala "hlupačkami". Podle jejího názoru už tak příliš mnoho lidí vědělo příliš, moudré v to počítaje, ale nemohla si dovolit tyto ženy urazit. A to ji žralo! "Lidé jsou vyděšení." Nebylo třeba skrývat opovržení aspoň při tomhle. Ale šokovalo ji, rozčilovalo ne to, že se báli, ale že se jich jenom tak málo snažilo tuhle skutečnost skrývat. "Černé oči, Kamenní psi, dokonce i Děvy by mluvili o tom, co řekl. Víte, že ano! Jeho lži by zasely další strach." Musely to být lži. Sevanna si moře představovala jako jezera, jež spatřila v mokřinách, jejichž druhý břeh však byl v nedohlednu. Jestli přicházely další stovky tisíc jeho lidí, dokonce i z druhé strany tak velké vodní plochy, ostatní zajatci, které vyslýchala, by o nich věděli. A žádného zajatce nevyslechli bez ní.
Tion zvedla druhou lucernu a upřeně ji pozorovala šedýma očima. Byla skoro o hlavu menší než Someryn, ale stále vyšší než Sevanna. A dvakrát širší. Měla kulatý obličej, většinou vypadala mírně, ale myslet si něco takového byla chyba. "Mají pravdu, že se bojí," řekla ledově. "Já se bojím a nestydím se za to. Seanchanů je hodně, i kdyby jenom dobyli Amador, a nás je pár. Ty kolem sebe máš svůj klan, ale kde je můj? Tvůj mokřinský přítel Caddar a jeho ochočená Aes Sedai nás poslali tou dírou ve vzduchu, abychom tu pomřeli. Kde jsou ostatní Shaidové?"
Rhiale se vzdorovitě postavila vedle Tion a k nim se rychle připojila Alarys, která si i teď pohrávala s tmavými vlasy, aby k nim přilákala pozornost. Nebo se možná vyhýbala pohledu Sevanně do očí. Po chvíli se přidala i mračící se Meira a pak i Modarra. Modarra by mohla být štíhlá, kdyby nebyla ještě vyšší než Someryn, ale zatím se o ní dalo říci jenom to, že je hubená. Sevanna si myslela, že Modarra má pevně v hrsti, stejně jako prsteny na prstech. Tak pevně v hrsti jako... Someryn se na ni podívala, vzdychla si a ohlédla se ha ostatní. A pak se k nim pomalu přidala.
Sevanna zůstala stát sama na kraji světla lamp. Ze všech žen, které k ní připoutala Desainina smrt, těmto věřila nejvíc. Ne že by jim zas věřila nějak moc. Ale Someryn a Modarra byly její, jako by složily vodní přísahu, že půjdou tam, kam ona řekne. A teď se jí opovažovaly dívat do očí obviňujícím pohledem. Dokonce i Alarys si přestala pohrávat s vlasy.

Sevanna jejich pohledům čelila chladným úsměvem, skoro ohrnovala pysky. Usoudila, že teď není pravá chvíle, aby jim připomněla zločin, jenž spojil jejich osudy. Tentokrát nebyl čas na zastrašování. "Mám podezření, že by nás mohl Caddar chtít zradit," řekla místo toho. Rhiale při tom přiznání vykulila modré oči a Tion otevřela pusu. Sevanna pokračovala, nepustila je ke slovu. "Nebo byste byly raději zůstaly na Rodovrahově Dýce a nechaly se zničit? Aby vás honily jako zvířata čtyři kmeny, jejichž moudré vědí, jak udělat ty díry bez cestovních krabiček? Místo toho jsme v srdci bohaté, měkké země. Dokonce bohatší než země zabijáků stromů. Podívejte se na to, co jsme sebraly jen za deset dní. Kolik bychom mohly sebrat v mokřinském městě? Bojíte se Seanchanů, protože jich je hodně? Nezapomínejte, že jsem s sebou přivedla každou shaidskou moudrou, která může usměrňovat." To, že sama usměrňovat nedokázala, si poslední dobou uvědomovala jenom zřídkakdy. Brzy tenhle nedostatek napraví. "Jsme tak silné jako všechno, co proti nám tihle mokřiňané můžou poslat. I když mají létající ještěrky." Nuceně frkla, aby ukázala, co si o nich myslí! Zatím žádnou nikdo neviděl, ani zvědové ne, ale skoro každý zajatec měl plno směšných historek. "Až najdeme ostatní klany, zabereme si tuto zemi pro sebe. Celou! Od Aes Sedai vybereme desateronásobek. A najdeme Caddara a přinutíme ho žebrat o milost."

To by je mělo semknout, vrátit jim odvahu jako už předtím. Všechny ženy se tvářily stejně. Všechny.

"Je tady ještě Car'a'carn," pronesla Tion klidně. "Leda by ses vzdala svého plánu vdát se za něj."

"Ničeho jsem se nevzdala," odsekla Sevanna podrážděně. Ten muž - a ještě důležitější moc, jež s ním přicházela - bude jednou její. Nějak. Bez ohledu na cenu. Uklidnila se a pokračovala. "Rand al'Thor je teď bezvýznamný." Aspoň pro tyhle prostoduché slepice. Až ho bude mít v rukou, dokáže cokoliv. "Nehodlám tu postávat celý den a bavit se o svém svatebním vínku. Musím vyřídit věci, které jsou důležité."

Když odcházela do šera ke dveřím do stáje, napadla ji jedna poměrně nepříjemná věc. Byla s těmito ženami sama. Jak dalece jim ještě může věřit? Stále měla až příliš jasně před očima Desaininu smrt. Modrá byla... roztrhána... s použitím jediné síly. Udělaly to ženy, jež teď stály za ní, mezi jinými. Z toho pomyšlení se jí stáhl žaludek. Nastražila uši, zda neuslyší šustění slámy, které by prozradilo, že někdo jde za ní, a neslyšela nic. To tam jen tak stojí a dívají se? Odmítla se ohlédnout přes rameno. Udržet stejný pomalý krok vyžadovalo jen malou námahu - ona strach a hanbu na odiv stavět nebude! - ale když otevřela jedno křídlo vysokých dveří, nadechla se úlevou.

Venku přešlapovala Efalin se šufou omotanou kolem krku, lukem v pouzdře na zádech a oštěpy a puklířem v ruce. Šedovlasá žena se prudce otočila a její ustaraný výraz při pohledu na Sevannu polevil jenom nepatrně. Vůdkyně všech shaidských Děv, a ona ukazuje svoje znepokojení! Nebyla Jumai, ale přišla se Sevannou pod záminkou, že Sevanna mluví za náčelníka, dokud nebude zvolen nový náčelník Shaidů. Sevanna si byla jistá, že Efalin tuší, že k tomu nikdy nedojde. Věděla dobře, kde leží moc. A kdy má držet pusu zavřenou.

"Zakopejte ho hluboko a hrob zakrejte," nařídila jí Sevanna.

Efalin kývla a dala znamení Děvám, stojícím okolo stájí, aby vstaly. S ní v čele pak zmizely uvnitř.

Sevanna si prohlížela budovu se špičatou červenou střechou a modrými stěnami, a potom se obrátila na pole před sebou. Kruh udusané hlíny asi padesát sáhů v průměru obklopoval nízký kamenný plot s jediným otvorem přímo před stájí. Mokřiňané ho používali ke cvičení koní. Nenapadlo ji zeptat se původních majitelů, proč je umístěn tak daleko od všeho ostatního a obklopený stromy tak vysokými, že na ně Sevanna stále ještě chvílemi civěla, ale jeho osamocenost vyhovovala jejím záměrům. Děvy s Efalin byly ty, které Seanchana chytily. Nikdo jiný nevěděl, že existuje. Nebo by to vědět neměl. Baví se moudré uvnitř? O ní? Před Děvami? A co říkají? Nebude čekat na ně ani na nikoho jiného!

Vyšly ze stáje zrovna ve chvíli, kdy vyrazila k lesu, Someryn a ostatní, a následovaly ji, dohadujíce se mezi sebou kvůli Seanchanům, Caddarovi a kam byl poslán zbytek Shaidů. O ní nepadlo jediné slovo, avšak taky by se o ní nebavily, když byla na doslech. Nicméně z toho, co slyšela, se zašklebila. S Jumai bylo přes tři sta moudrých, a kdykoliv se tři čtyři začaly bavit, bylo to o tomtéž. Kde jsou ostatní klany a zda je Caddar oštěpem vrženým Randem al'Thorem, kolik je tady Seanchanů, a dokonce také o tom, jestli skutečně jezdí na ještěrkách. Ještěrkách! Tyto ženy s ní byly od samého začátku. Ona je vedla krok za krokem, ale ony věřily, že jí pomáhaly naplánovat každý tah, věřily, že znají cíl. Jestli je nyní ztratí...

Les ustoupil velkému palouku, na nějž by se vešlo i padesát takových kruhů, jako byl před stájemi. Když

se Sevanna rozhlédla, špatná nálada ji opustila. Na severu se zvedaly nízké vršky a několik leguí za nimi hory s vrcholky zahalenými v mracích, bílých, protkaných tmavou šedí. Jaktěživa neviděla tolik mraků. Blíž tisícovka Jumai vykonávala denní práce. Kováři bušili kladivy, další lidé poráželi ovce a kozy k večeři a bečení a mečení se mísilo se smíchem hrajících si dětí. Jelikož měli víc času na přípravu při útěku z Rodovrahovy Dýky než ostatní klany, Jumai s sebou přivedli stáda nakradená v Cairhienu a tady nakradli další.

Mnozí lidé si postavili stany, ale nebylo to nutné. Palouk téměř zcela zaplňovaly barevné stavby, jako nějaká mokřinská vesnice, vysoké stodoly, velká kovárna a přisedlé střechy čeledníku, všechny pomalované červeně a modře, kolem samotné velké střechy. Nazývala se zámek, tři podlaží pod střechou z tmavozelených tašek, natřená světlejší zelenou a žlutou, na umělém kamenném kopci pět sáhů vysokém. Jumai a gai'šainové vylezli na dlouhou rampu vedoucí ke dveřím do velké budovy a procházeli se na zdobně vyřezávaných balkonech kolem dokola.

Kamenné hradby a paláce, které viděla v Cairhienu, na ni neudělaly zdaleka takový dojem. Tento dům byl jako malovaný vůz Ztracených, ale přesto byl úchvatný. Měla si uvědomit, že když je tu tolik stromů, zdejší lidé si můžou dovolit postavit ze dřeva cokoliv. Copak nikdo kromě ní nevidí, jak je tahle země tučná? Po své práci pobíhalo víc bíle oděných gai'šainů, než kdy dřív mělo dohromady dvacet klanů, skoro o polovinu víc, než tu bylo Jumai! Nikdo už nic nenamítal, když dělali gai'šainy i z mokřiňanů. Byli tak poslušní! Jakýsi mladík s vykulenýma očima v hrubém bílém šatu kolem spěchal s košem v rukou a zíral na lidi kolem, až si zakopl o lem šatů. Sevanna se usmála. Jeho otec si říkal pán tohoto místa a naparoval se, že ji s jejími lidmi pobijí - ze všech věcí děti! - ale za tuto nehoráznost teď nosil bílou a dřel stejně tvrdě jako jeho syn, jako jeho žena, jeho dcery i jeho ostatní synové. Ženy vlastnily spoustu krásných šperků a krásného hedvábí a Sevanna si vzala jen to nejlepší. Tučná země, tak měkká, že z ní vytékal bohatý olej.

Ženy za ní se zastavily na kraji stromů, aby si promluvily. Zachytila, co říkají, a nálada se jí opět změnila.

"...kolik Aes Sedai bojuje za tyhle Seanchany," vykládala Tion. "Musíme to zjistit." Someryn a Modarra souhlasně mručely.

"Podle mě na tom nezáleží," podotkla Rhiale. Aspoň její zarytost došla až k ostatním. "Podle mě nebudou bojovat, pokud na ně nezaútočíme. Vzpomeňte si, že neudělaly nic, dokud jsme je nenapadly, dokonce ani aby se bránily."

"A když to udělaly," poznamenala Meira poněkud kysele, "třiadvacet z nás zemřelo. A víc než deset tisíc algai'd'siswai se taky nevrátilo. Tady máme jen asi třetinu toho počtu i včetně Bezbratrých." Do posledního slova vložila opovržení.

"To byla práce Randa al'Thora!" vyjela Sevanna ostře. "Místo abyste myslely na to, co podnikl proti nám, myslete na to, co dokážeme, až bude náš!" Až bude můj, upřesnila v duchu. Aes Sedai ho dokázaly chytit a udržet tak dlouho, jak to jen šlo, ale ona měla něco, co Aes Sedai neměly, jinak by to byly použily. "Místo toho vzpomínejte, že jsme Aes Sedai poráželi, dokud se on nepostavil na jejich stranu. Aes Sedai nejsou nic!"

Znovu její snaha povzbudit je neměla žádný viditelný účinek. Všechno, nač si vzpomínaly, bylo, že oštěpy byly zlomeny, když se snažily chytit Randa al'Thora, a ony s nimi. Modarra jako by se dívala na hrob celého svého klanu a dokonce i Tion se neklidně mračila, nepochybně si vzpomínala, že ona také utekla jako splašená koza.

"Moudré," ozval se najednou za Sevannou mužský hlas, "poslali mě, abych vás požádal o rozsudek."

Všechny ženy se okamžitě zatvářily bezvýrazně. Co nedokázala Sevanna, zvládl on pouhou svou přítomností. Žádná moudrá by nedopustila, aby ji znepokojenou viděl někdo jiný než zase moudrá. Alarys si přestala hladit vlasy, které si ladně přehodila přes rameno. Očividně ho žádná nepoznala. Sevanna měla dojem, že ho zná.

Vážně se na ně díval, zelenýma očima mnohem staršíma, než odpovídalo jeho hladkým lícím. Měl plné rty, ale tvářil se vážně, jako kdyby zapomněl, co je to úsměv. "Jsem Kinhuin z Mera'din, moudré. Jumai říkali, že si nesmíme vzít plný podíl z tohoto místa, poněvadž nejsme Jumai, ale máme dostat míň proto, že tu jsme dva na každého jumajského algai'd'siswai. Bezbratří žádají váš rozsudek, moudré."

Teď, když už věděly, kdo je, některé nedokázaly skrýt nelibost k mužům, již opustili kmen a klan, aby

přešli k Shaidům, místo aby šli za Randem al'Thorem, mokřiňanem, který podle jejich názoru ani nebyl pravý Car'a'carn. Tion jen nasadila prázdný výraz, ale Rhiale se zablesklo v očích a Meira se málem zamračila. Jenom Modarra vypadala ustaraně, jenže ona by se snažila vyřešit hádku i mezi zabijáky stromů.
"Těchto šest moudrých vydá rozsudek poté, co vyslechne obě strany," sdělila Kinhuinovi Sevanna s odpovídající vážností.
Druhé ženy se na ni dívaly a stěží zakrývaly úžas, že hodlá stát stranou. To ona zařídila, aby Jumai doprovázelo desetkrát víc Mera'din, než odešlo s ostatními klany. Caddara skutečně podezírala, byť ne z toho, co udělal, a chtěla mít s sebou co nejvíc oštěpů. Kromě toho vždycky mohli zemřít místo Jumai. Předstírala, že ji jejich překvapení překvapilo. "Nebylo by ode mne správné účastnit se toho, když se to týká mého klanu," sdělila jim, než se obrátila zpátky k zelenookému muži. "Vydají spravedlivý rozsudek, Kinhuine. A jsem si jistá, že promluví ve prospěch Mera'din."
Ostatní ženy se na ni upřeně zadívaly, než Tion náhle kývla, aby je Kinhuin vedl. Musel odtrhnout oči od Sevanny, aby mohl poslechnout. Se slabým úsměvem - zíral na ni, ne na Someryn - se dívala, jak mizí v mase lidí pohybujících se po pozemcích. Přes to, jak neměly rády Bezbratré - a to, že předpovídala, jak se rozhodnou - tu byla naděje, že se tak skutečně rozhodnou. Tak nebo tak, Kinhuin si to zapamatuje a řekne ostatním z toho svého takzvaného společenstva. Jumai už měla v kapsáři, ale přivítá cokoliv, co k ní připoutá Mera'din.
Sevanna se obrátila a zamířila zpátky mezi stromy, třebaže ne ke stájím. Když teď byla sama, mohla dohlédnout na něco mnohem důležitějšího, než byli Bezbratří. Zkontrolovala, co má zasunutého za páskem na zádech, kde to zakrývala loktuše. Byla by cítila, kdyby předmět vyklouzl, ale chtěla se hladkého povrchu dotknout vlastními prsty. Žádná moudrá se ji neopováží považovat za méně, než jsou ony, jakmile to jednou použije. Možná dneska. A jednoho dne jí to dá Randa alThora. Nakonec, jestli Caddar zalhal v jedné věci, možná lhal i v ostatních.
* * *
Přes slzy se Galina Casban mračila na moudrou, která ji odstiňovala. Jako kdyby bylo nutné, aby štíhlá žena držela štít. V této chvíli by nedokázala ani obejmout pravý zdroj. Belinde klidně seděla se zkříženýma nohama na zemi mezi dvěma dřepícími Děvami a usmívala se, jako by věděla, nač Galina myslí. Měla úzký liščí obličej a vlasy a obočí vybělené sluncem. Galina by jí nejradši rozmačkala lebku, místo aby jí jen vrazila facku.
Nebyl to pokus o útěk, spíš jenom větší pocit křivdy, než dokázala unést. Její dny začínaly a končily vyčerpáním. Už si ani nevzpomínala, jak je to dlouho, co ji nacpaly do toho drsného černého hadru. Dny jí splývaly jako neutuchající proud. Týden? Měsíc? Možná ne tak dlouho. Určitě ne víc. Přála si, aby se Belinde nikdy nebyla dotkla. Kdyby jí ta ženská nenacpala do pusy hadry, aby utišila její vzlykání, byla by ji prosila, aby mohla zase nosit kamení nebo přenášet hromady oblázků jeden kamínek po druhém nebo jakákoliv další muka, jimiž jí vyplňovaly čas. Cokoliv kromě tohohle.
Z koženého pytle, zavěšeného na pevné dubové větvi, jí čouhala jenom hlava. Přímo pod pytlem hořely v bronzovém ohřívadle uhlíky a pomalu ohřívaly vzduch v pytli. Krčila se v tom horku s palci na rukou přivázanými k prstům na nohou, nahá a celá zpocená. Mokré vlasy se jí lepily k hlavě, supěla, a když zrovna nevzlykala, lapala po dechu. Přesto by to bylo lepší než nekonečná, nesmyslná dřina, které ji vystavovaly, nebýt jedné věci. Než jí pytel pod bradou zavázaly, Belinde do něj vysypala nějaký prášek, a jak se začala potit, prášek začal pálit jako pepř v očích. Byla jím pokrytá od krku dolů a Světlo, pálil ji!
Že volala Světlo, ukazovalo, jak je zoufalá, avšak přes veškerou snahu ji nezlomily. Osvobodí se - určitě! - a pak tyhle divošky zaplatí krví! Řekami krve! Oceány! Nechá je všechny zaživa stáhnout z kůže. Nechá...! Zvrátila hlavu a zavyla. Hadry v puse ten zvuk ztlumily, ale ona vyla a nevěděla, jestli ječí vzteky nebo vříská o milost.
Když její vytí utichlo a hlava jí spadla na prsa, Belinde a Děvy byly na nohou a s nimi Sevanna. Galina se před zlatovlasou ženou snažila vzlykot potlačit, ale to by spíš holýma rukama sundala z oblohy slunce.
"Poslouchejte, jak kňučí a brečí," ohrnula nos Sevanna, když si ji přišla prohlédnout. Galina se snažila do svého pohledu vložit stejnou míru opovržení. Sevanna na sebe navěsila tolik šperků, že by to stačilo

deseti ženám! Jupku měla rozvázanou, holá prsa jí však zakrývaly neladící náhrdelníky, a když se na ni podívali muži, zhluboka se nadechla! Galina se snažila, ale bylo těžké tvářit se opovržlivě, když se jí po lících spolu s potem řinuly slzy. Třásla se pláčem, až se pytel houpal.
"Tahle da'tsang je tuhá jako stará ovce," chechtala se Belinde, "jenže já vždycky zjistila, že i nejtužší stará ovce změkne, když ji pěkně pomalu povaříš s těmi správnými bylinkami. Když jsem byla Děva, změkčila jsem tak dost Kamenných psů." Galina zavřela oči. Oceány krve, aby zaplatily za...!
Pytel se zhoupl a Galina prudce otevřela oči. Děvy rozvázaly provaz na větvi a pomalu ji dávaly dolů. Galina sebou prudce zmítala, jak se snažila podívat dolů, a málem se opět rozvzlykala úlevou, když zjistila, že ohřívadlo odnesly. Když Belinde mluvila o vaření... To bude její osud, rozhodla Galina. Přivázaná na rožeň se bude otáčet nad ohněm, až bude šťáva kapat! Jen pro začátek! S dusnutím, až Galina zachrčela, dopadl kožený pytel na zem a převrátil se. Děvy ji, se stejným nezájmem, jako by byla pytel brambor, kutálely po suchém listí, přeřezaly provazy, které jí držely prsty, a vytáhly jí z huby roubík. Zpocené tělo měla celé olepené hlínou a suchým listím.
Velmi ráda by se postavila a čelila jim z očí do očí. Místo toho se zvedla jen na kolena, pak zaryla prsty do měkké lesní prsti. Jinak by si musela začít škrábat zarudlou, pálící kůži. Pot byl jako šťáva z ledových papriček. Mohla se tu jenom krčit a třást. Jen se snažila dostat do úst trochu slin a snila o tom, co všechno těmhle divoškám provede.
"Myslela jsem, že jsi silnější," řekla nad ní Sevanna zamyšleně, "ale Belinde má možná pravdu. Možná už jsi dost změkla. Jestli mi odpřisáhneš, že budeš poslouchat, můžeš přestat být da'tsang. Možná ani nebudeš muset bít gai'šainka. Odpřisáhneš mi poslušnost ve všem?"
"Ano!" To ochraptělé slovo z Galiny vyletělo bez váhání, i když musela polknout, než mohla mluvit dál. "Poslechnu tě! Přísahám!" A bude poslouchat. Dokud jí nedají to, co potřebovala. Bylo to všechno nutné? Tu přísahu by byla složila už první den. Sevanna zjistí, jaké to je, viset nad horkými uhlíky. Ach ano, zjistí...
"Takže nebudeš mít nic proti tomu, složit přísahu na tohle," řekla Sevanna a cosi před ni hodila.
Galinu zasvrběla hlava, když se dívala na bílou tyč jako z leštěné slonoviny, skoro loket dlouhou a silnou jako její zápěstí. Pak uviděla rozevláté značky vyřezané na jednom konci, čísla používaná ve věku pověstí. Jedno sto jedenáct. Myslela si, ze je to hůl přísah, kterou nějak ukradly z Bílé věže. Ta byla označena stejně, ale číslem tři, což některé Aes Sedai považovaly za číslo přísah. Tato věc možná nebyla to, nač vypadala. Možná. Ale ani kdyby se před ní ocitla kápová zmije z Potopených zemí, tolik by neztuhla.
"Hezká přísaha, Sevanno. Kdy jsi to hodlala sdělit i nám ostatním?"
Galina zvedla hlavu. Díky tomu hlasu by se odtrhla i od kápové zmije.
Therava vyšla z lesa v čele tuctu moudrých s chladnými výrazy. Když došly těsně za ni, zastavily, čelem přímo k Sevanně. Každá z nich, kromě Děv, byla u toho, když byla Galina odsouzena k tomu, nosit černou. Therava něco řekla, Sevanna stroze kývla a Děvy rychle zmizely. Galina se stále potila, avšak najednou jí byla zima.
Sevanna se podívala na Belinde, která odvrátila zrak. Sevanna ohrnula ret a dala si ruce v bok. Galina nechápala, kde k tomu bere odvahu, žena, která vůbec neumí usměrňovat. Některé z ostatních žen byly nemálo silné. Ne, jestli má uniknout a pomstít se, nemůže si dovolit považovat je jen za divoženky. Therava a Someryn byly silnější než kterákoliv žena ve Věži a každá z nich by se mohla snadno stát Aes Sedai.
Avšak Sevanna jim čelila se vzdorem. "Zřejmě jste spravedlnost vyřídily rychle," pronesla hlasem suchým jako prach.
"Byla to prostá záležitost," sdělila jí Tion klidně. "Mera'din se dostalo spravedlnosti, jak zasluhovali."
"A řekly jsme jim, že i přes tvůj pokus nás ovlivnit," dodala Rhiale důrazně. Na tohle Sevanna málem prskla.
Therava se ale nedala odvrátit od svého cíle. Jedním rychlým krokem došla ke Galině, popadla ji za vlasy, zvedla ji na kolena a zvrátila jí hlavu dozadu. Therava nebyla nejvyšší z nich, ale přesto byla vyšší než většina mužů, a na Galinu hleděla jestřábím pohledem, kterým zahnala veškeré pomyšlení na pomstu nebo vzdor. Díky bílým pramenům v tmavě rudých vlasech byl její pohled ještě velitelštější. Galina zaťala

pěsti na stehnech a nehty zarývala do dlaní. Dokonce i pálení kůže pod tím pohledem ustoupilo. Snila o tom, že jednu každou z těchto žen zlomí, donutí je prosit o smrt, a bude se smát, když je bude odmítat. O jedné každé kromě Theravy. Za nocí měla Theravy plné sny a mohla se jen snažit uprchnout. Jediným únikem bylo probudit se s křikem. Galina zlomila silné muže a silné ženy, ale při pohledu na Theravu jen třeštila oči a kňučela.
"Tahle nemá čest ani hanbu." Therava si málem odplivla. "Jestli ji chceš zlomit, Sevanno, nechej ji mně. Až s ní skončím, bude poslouchat i bez hračky tvého přítele Caddara."
Sevanna mluvila rozhořčeně, popírala přátelství s tím Caddarem, ať to byl kdokoliv, a Rhiale štěkla, že ho Sevanna přivedla k ostatním. Ostatní se začaly hádat kvůli tomu, jestli bude "svazovač" fungovat lépe než "cestovní krabička".
Malá část Galininy mysli zpozorněla při zmínce o cestovní krabičce. Už o ní slyšela mluvit dřív a toužila dostat ji na chvíli do rukou. S ter'angrialem, který by jí umožnil cestovat, jakkoliv nedokonale zřejmě fungoval, by mohla... Dokonce ani naděje na únik nevydržela při představě, co by jí Therava udělala, kdyby se ostatní rozhodly vyhovět její žádosti. Když moudrá s jestřábím pohledem pustila její vlasy, aby se připojila k hádce, Galina se vrhla na hůl a přistála na břiše. Cokoliv, dokonce i poslechnout Sevannu, bylo lepší než dostat se do spárů Theravy. Kdyby nebyla odstíněná, byla by usměrnila, aby tyčku spustila.
Ve chvíli, kdy hladkou hůl sevřela, dupla na ni Therava a surově jí přitiskla prsty k zemi. Žádná moudrá se nepodívala na Galinu, svíjející se na zemi a marně se snažící osvobodit se. Nedokázala se přimět pořádně zatáhnout. Jen nejasně si vzpomínala, že donutila vládce zblednout strachy, ale neodvažovala se téhle ženě drcnout do nohy.
"Jestli má přísahat," řekla Therava s pohledem upřeným na Sevannu, "měla by přísahat, že bude poslouchat nás všechny, co jsme tady." Ostatní přikyvovaly, některé souhlasily nahlas, jen Belinde zamyšleně špulila rty.
Sevanna civěla stejně upřeně. "Dobře," ustoupila nakonec. "Ale hlavně mě. Nejsem jen moudrá, mluvím jako kmenový náčelník."
Therava se pousmála. "To mluvíš. Hlavně dvě z nás, Sevanno. Tebe a mě." Sevanna se stále tvářila stejně vzdorovitě, ale kývla. Neochotně. Teprve tehdy Therava zvedla nohu. Obklopilo ji světlo saidaru a pramen ducha se dotkl čísel na konci tyče v Galininých rukou. Právě jako u hole přísah.
Galina chvilku váhala a ohýbala pohmožděné prsty. Na pohmat byla hůl stejná jako hůl přísah. Ne jako slonovina nebo sklo, ale velmi hladká. Jestli to byla druhá hůl přísah, mohla by ji použít, aby odstranila všechny přísahy, které teď složí. Pokud dostane příležitost. Nechtěla to riziko podstoupit, rozhodně nechtěla přísahat Theravě. Doposud vždycky velela ona. Život od jejího zajetí byl bídou a utrpením, ale Therava by si z ní udělala svého mazlíčka! Jestli ale nebude přísahat, nevydají ji ostatní Theravě? Vůbec nepochybovala, že by ji ta žena zlomila. Úplně.
"Pod Světlem a na svou naději na spasení a znovuzrození," - ve Světlo již dávno nevěřila a na naději na spasení taky ne a nebylo třeba nic než obyčejný slib, ale ony čekaly silnou přísahu - "přísahám, že ve všem poslechnu každou přítomnou moudrou a hlavně Theravu a Sevannu." Poslední naděje, že tento "svazovač" je něco jiného, zmizela, když ucítila, jak se v ní přísaha usazuje, jako by náhle měla šaty, které ji obepínaly od hlavy k patě. Zvrátila hlavu a zavřískla. Částečně proto, že měla pocit, jako by jí pálení proniklo do masa, ale hlavně z čirého zoufalství.
"Buď konečně zticha!" štěkla Therava. "Nechci poslouchat tvé kňučení!" Galině cvakly zuby, až si málem ukousla jazyk, a snažila se potlačit vzlyky. Teď mohla jenom poslechnout. Therava se na ni zamračila. "Zjistíme, jestli to skutečně funguje," prohlásila a naklonila se blíž. "Plánovala jsi násilí proti některé moudré tady? Odpověz pravdivě, a pokud ano, požádej o trest. Trestem za násilí proti moudré," dodala, jako by ji to napadlo až teď, "může být zvířecí smrt." Na zdůraznění si přejela prstem přes hrdlo a pak popadla nůž u pasu.
Galina v panice lapala po dechu a couvala. Nedokázala ale od Theravy odtrhnout oči a nemohla ani zastavit slova, která se jí stále drala z pusy. "A-a- no, p-p-proti vám všem! P-p- prosím, p-potrestejte m-m-mě z-za t-t-to!" Zabijí ji hned? Po tom všem tady zemře?
"Zdá se, že svazovač nakonec funguje tak, jak tvůj přítel tvrdil, Sevanno." Therava sebrala Galině hůl z

bezvládných rukou a strčila si ji za opasek. "A také to vypadá, že nakonec budeš nosit bílou, Galino Casban." Z nějakého důvodu se při tom velmi potěšeně usmála a vydala další rozkazy. "Budeš se chovat pokorně, jak se sluší na gai'šainku. Jestli ti třeba dítě řekne, abys skočila, budeš skákat, dokud ti jedna z nás neřekne opak. A nedotkneš se saidaru ani nebudeš usměrňovat, dokud ti jedna z nás neřekne. Pusť štít, Belinde."
Štít zmizel a Galina tam klečela a tupě civěla. Pravý zdroj zářil těsně mimo dosah a sváděl ji. A stejně klidně by jí mohla vyrůst křídla, jako by se pro něj mohla natáhnout.
Náramky zachřestily, když si Sevanna rozzlobeně posunula loktuši. "Bereš toho na sebe příliš, Theravo. Tohle je moje. Vrať to!" Natáhla ruku, ale Therava jen zkřížila ruce na prsou.
"Moudré se sešly," sdělila Sevanně. "Došly jsme k jistým rozhodnutím." Ženy, které s ní přišly, se seřadily za ní a všechny stály proti Sevanně. Belinde se k nim honem připojila.
"Beze mě?" štěkla Sevanna. "Opovažuje se snad některá z vás o něčem rozhodovat beze mě?" Mluvila stejně rázně jako předtím, ale pohledem zalétla k holi za Theraviným pásem, a Galina měla dojem, že je znepokojená. Jindy by ji to potěšilo.
"Jednu věc jsme rozhodly bez tebe," pronesla Tion.
"Jak často poukazuješ, mluvíš jako kmenový náčelník," dodala Emerys a ve velkých šedých očích jí zasvitlo posměšné světýlko. "Občas si musí moudré promluvit bez toho, aby naslouchal kmenový náčelník. Nebo někdo, kdo mluví za něj."
"Rozhodly jsme se," pravila Therava, "že stejně jako kmenový náčelník musí mít moudrou, aby mu radila, tak i ty musíš mít radu moudré. Já ti budu radit."
Sevanna si přitáhla loktuši k tělu a dívala se na ženy před sebou s nečitelným výrazem. Jak to dokáže? Mohly ji rozdrtit jako vajíčko kladivem. "A jakou radu mi nabízíš, Theravo?" zeptala se nakonec ledově.
"Důrazně ti radím, abychom se bez otálení přesunuli," odpověděla Therava stejně chladně jako Sevanna. "Ti Seanchané jsou příliš blízko a je jich moc. Měli bychom odejít na sever do toho pohoří Oparů a tam zřídit držbu. Odtamtud můžeme vysílat oddíly, aby našly další klany. Sjednotit Shaidy může trvat dlouho, Sevanno. Tvůj mokřinský přítel nás mohl roztrousit do devíti koutů světa. Do té doby jsme zranitelní."
"Zítra se přesuneme." Kdyby si Galina nebyla jistá, že Sevannu zná do hloubi duše, byla by si myslela, že mluví mrzutě stejně jako rozzlobeně. V zelených očích se jí blýskalo. "Ale na východ. To je taky pryč od Seanchanů, a země na východě jsou ve zmatku, připravené k obrání."
Nastalo dlouhé ticho, pak Therava kývla. "Na východ." Řekla to měkce, měkkost hedvábí na oceli. "Ale pamatuj si, že kmenoví náčelníci se dožili toho, že litovali, že radu moudré odmítali příliš často. Ty můžeš taky." Hrozba byla zcela jasná, ale Sevanna se zasmála!
"Ty si to pamatuj, Theravo! Všechny si to pamatujte! Jestli zůstanu supům, tak vy taky! To jsem si pojistila."
Ostatní ženy, tedy kromě Theravy, si vyměnily ustarané pohledy a Modarra a Norlea se zamračily. Galina, na kolenou, kňourající a marně se snažící uklidnit rukama svědění, přemýšlela, co ty hrozby znamenají. Jenom v koutku mysli, mezi hořkostí a sebelítostí. Přivítala by cokoliv, co by mohla proti těmto ženám použít. Jestli se to opováží využít. Dost hořká představa.
Náhle si uvědomila, že se setmělo. Od severu se přivalily černé mraky a zastřely slunce. A na zem se snášely načechrané sněhové vločky a vířily ve vzduchu. Žádná ale na zem nedopadla - pár se jich dostalo k vrcholkům stromů - ale Galina zírala. Sníh! Copak Veliký pán z nějakého důvodu uvolnil pěst, v níž svíral svět?
Moudré také zíraly na oblohu, jako by ještě nikdy neviděly mraky, natož sníh.
"Co je to, Galino Casban?" chtěla vědět Therava. "Mluv, jestli to víš!" Neodtrhla zrak od oblohy, dokud jí Galina neřekla, že je to sníh, a když to udělala, zasmála se. "Vždycky jsem si myslela, že muži, kteří zabili Lamana Zabijáka stromů, o sněhu lhali. Tohle nemůže ublížit ani mouše!"
Galina zavřela pusu, než stihla povědět něco o sněhových vánicích, zděšená, že se instinktivně chtěla ucházet o její přízeň. Zděšená také tou malou radostí, jakou jí poskytlo zadržení informací. Jsem nejvyšší z červeného adžah! připomínala si. Sedám ve svrchované radě černého adžah! Znělo to jako lži. Nebylo to spravedlivé!
"Jestli jsme tu už skončily," řekla Sevanna, "tak tuhle gai'šainku odvedu zpátky pod velkou střechu a

zařídim, aby oblékla bílou. Vy tady můžete zůstat a civět na sníh." Mluvila úlisně, jako když másla ukrajuje, nikdo by si nepomyslel, že před chvílí by mohla vraždit pohledem. Přehodila si loktuši přes lokty a upravila si náhrdelníky. Nic na světě ji víc nezajímalo.
"My se o gai'šainku postaráme," sdělila jí Therava stejně úlisně. "Jelikož mluvíš jako náčelník, čeká tě dlouhý den a noc, jestli máme zítra vyrazit." Sevanně se zase zablýsklo v očích, ale Therava jen luskla prsty na Galinu a otočila se k odchodu. "Pojď se mnou," přikázala. "A přestaň trucovat."
Galina, se sklopenou hlavou, se vyškrábala na nohy a spěchala za Theravou a ostatními ženami, které mohly usměrňovat. Trucovat? Možná se mračila, ale nikdy netrucovala! Hlavou se jí honily myšlenky jako krysy v kleci a nenacházely úniku. Ale nějak uniknout musí! Musí! Z toho zmatku se vynořila jedna myšlenka, z níž se málem znovu rozplakala. Jsou šaty gai'šainů měkčí než ta škrábavá černá vlna, již zatím musela nosit? Musí existovat cesta ven! Spěšně se ohlédla ke stromům a Sevanna tam ještě stála a mračila se za nimi. Nad nimi vířily mraky a padající sníh tál jako Galininy naděje.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Noví spojenci

Graendal si přála, aby mezi věcmi, které odstranila z Illianu po Sammaelově smrti, byl aspoň prostý přepisovač. Tento věk byl děsivý, primitivní a nepohodlný. Přesto se jí pár věcí hodilo. Ve velké bambusové kleci na druhém konci místnosti prozpěvovala stovka ptáků s barevným peřím, skoro stejně krásných, jako byli její dva mazlíčci v průsvitných šatech, čekající po stranách dveří s pohledy upřenými

na ni, dychtiví ji potěšit. I když olejové lampy nevydávaly takové světlo jako žárobaňky, s pomocí velkých zrcadel na stěnách vydávaly jistý barbarský třpyt, navíc strop byl pokrytý zlatými šupinami. Bylo by hezké, kdyby mohla jen říkat slova, ale skutečně je vkládat na papír vlastní rukou vyvolávalo podobnou radost, jako když kreslila. Písmo tohoto věku bylo docela prosté a napodobit písmo jiného nebylo o nic těžší.
Rozmáchle se podepsala - samozřejmě ne vlastním jménem - posypala stránku pískem, pak ji složila a zapečetila jedním z pečetních prstenů různých velikostí, které tvořily ozdobnou řádku na psacím stole. Ruka a meč Arad Domanu se otiskly do nepravidelného kruhu modrozeleného vosku.
"Zanes tohle co nejrychleji urozenému pánu Ituraldovi," přikázala, "a mluv jen to, co jsem ti řekla."
"Jak nejrychleji mě koně ponesou, má paní." Nazran se uklonil, vzal dopis a ukazováčkem si uhladil tenké černé kníry. Podmanivě se usmíval. Byl hranatý, s tmavohnědou pletí, v dobře padnoucím modrém kabátě, a pohledný. Jenom ne dost pohledný. "Tohle jsem dostal od urozené paní Tuvy, která zemřela na svá zranění krátce poté, co mně pověděla, že byla Alsalamovým kurýrem a napadl ji šedý muž."
"Ať je na tom určitě lidská krev," připomínala mu. Pochybovala, že v tomto čase by někdo poznal lidskou krev od jiné, ale už ji tu překvapilo tolik věcí, že nehodlala zbytečně riskovat. "Dost realismu. Ale ne moc, aby to zničilo, co jsem napsala."
Černýma očima na ní spočíval i při úkloně, ale jen se narovnal, už spěchal ke dveřím, dupal po světle žlutém mramoru na podlaze. Nevšiml si sluhů s očima oddaně upřenýma na ni, nebo to aspoň předstíral, i když byl kdysi přítelem toho mladého muže. K tomu, aby byl Nazran téměř stejně horlivý jako oni, stačila jenom trocha nátlaku, nemluvě o tom, že si byl také jistý, že by mohl znovu okusit její vnady.
Graendal se tiše zasmála. No, on věřil, že je okusil. Stačilo, aby byl maličko hezčí, a mohl by. Samozřejmě by se pak už k ničemu nehodil. Aby se dostal k Ituraldovi, uštve koně k smrti, a jestli ta zpráva, doručená Alsalamovým blízkým bratrancem, údajně od samotného krále, jejímuž doručení se snažil zabránit šedý muž, nesplní rozkaz Velikého pána zvýšit zmatek, tak už to nedokáže nic kromě odřivousu. A jejím cílům to poslouží stejně dobře. Jejím vlastním cílům.
Graendal zabloudila rukou k jedinému prstenu na stole, který nebyl pečetní. Byl to prostý zlatý kroužek, úzký, nejvýš na malíček. Příjemně ji překvapilo, když mezi Sammaelovými věcmi našla angrial vyladěný na ženy. Příjemně ji překvapilo, že vůbec měla čas najít něco užitečného, když Sammaelovými komnatami ve Velké radnici neustále probíhal al'Thor a ta štěňata, jež si říkala asha'mani. Sebrali vše, co nevzala. Nebezpečná štěňata, všichni, a zvlášť al'Thor. A ona nechtěla riskovat, že by si kdokoliv spojil Sammaela s ní. Ano, musela uspíšit své plány a distancovat se od Sammaelovy pohromy.
Náhle se na druhém konci místnosti objevila svislá stříbrná čára, jasná proti tapiseriím visícím mezi těžkými zlacenými zrcadly, a ozvalo se jasné zazvonění. Graendal překvapeně zvedla obočí. Někdo zřejmě pamatoval na zdvořilosti z civilizovanějšího věku. Graendal vstala, silou natáhla zlatý kroužek vedle rubínového prstenu na malíku a skrze něj uchopila saidar, než usměrnila síť, která zazvoní v odpověď na ohlášení toho, kdo chtěl průchod otevřít. Angrial nebyl nic moc, ale každý, kdo by si myslel, že zná její sílu, zažije ošklivé překvapení.
Průchod se otevřel a ostražitě vstoupily dvě ženy v téměř stejných červenočerných hedvábných šatech. Alespoň Moghedien se pohybovala opatrně a tmavýma očima pátrala po pastech, zatímco si uhlazovala široké suknice. Průchod po chvilce zmizel, ona však saidar držela dál. Rozumné opatření, i když Moghedien vždycky hodně dala na rozumná opatření. Graendal pravý zdroj rovněž nepropustila.
Moghedienina společnice, malá mladá žena s dlouhými stříbrnými vlasy a jasně modrýma očima, se kolem sebe chladně rozhlížela a na Graendal se jenom podívala. Podle jejího chování mohla být samotnou první rádkyní, jež musí snášet společnost obyčejných dělnic a hodlá jejich společnost ignorovat. Hloupá holka, když napodobuje Pavoučici. Červená a černá jí neslušely a to pozoruhodné poprsí by měla využít lépe.
"Tohle je Cyndane, Graendal," oznámila Moghedien. "My... pracujeme dohromady." Když říkala jméno té povýšené mladé ženy, neusmála se, avšak Graendal ano. Hezké jméno pro víc než hezké děvče, ale jaký zvrat osudu vedl nějakou matku tohoto času, aby své dceři dala jméno znamenající "poslední příležitost"? Cyndane se dál tvářila chladně a lhostejně, ale oči jí zahořely. Krásná panenka vyřezaná z ledu, se skrytým ohněm. Zřejmě věděla, co její jméno znamená, a nelíbilo se jí to.

"Co vás sem přivádí, Moghedien?" zeptala se Graendal. Pavoučice byla poslední, u koho čekala, že vyleze ze stínů. "Neboj se, před mými sluhy můžeš mluvit." Kývla a oba lidé u dveří padli na kolena a přitiskli obličej k podlaze. Na její pokyn by nepadli mrtví, ale skoro.
"Co tě na nich může zajímat, když zničíš všechno, díky čemu by mohli být zajímaví?" chtěla vědět Cyndane a nadutě popošla blíž. Sama se držela zpříma a snažila se dohnat svou malou výšku. "Víš, že Sammael je mrtvý?"
Graendal celkem bez námahy zachovala hladkou tvář. Považovala tu dívku za nějakou přítelkyni Temného, kterou si Moghedien vybrala, aby jí běhala s pochůzkami, snad za nějakou šlechtičnu, co si myslela, že její titul má nějakou váhu, avšak zblízka... Děvče bylo v jediné síle silnější než ona! Dokonce i v jejím věku to nebylo obvyklé u mužů a skutečně velmi vzácné u žen. Z okamžitého popudu změnila své rozhodnutí popírat veškeré styky se Sammaelem.
"Tušila jsem to," odvětila a falešně se přes ženinu hlavu usmála na Moghedien. Kolik toho ví? Kde Pavoučice našla holku o tolik silnější než ona a proč s ní cestuje? Moghedien vždycky žárlila na každého, kdo byl silnější. Nebo měl něčeho víc. "Občas mě navštívil, chtěl, abych mu pomohla s nějakým jeho šíleným plánem. Nikdy jsem ho otevřeně neodmítla, víš, jak je - bylo nebezpečné ho odmítnout. Objevoval se každých pár dní, a když přestal, usoudila jsem, že se mu stalo něco zlého. Kdo je to děvče, Moghedien? Pozoruhodný objev."
Mladá žena popošla blíž a upřela na ni oči jako modrý oheň. "Řekla ti mé jméno. Víc vědět nepotřebuješ." Ta holka věděla, že mluví s Vyvolenou, a přesto zachovávala mrazivý tón. Přes svou sílu to nebyla nějaká obyčejná přítelkyně Temného. Leda by byla šílená. "Všimla sis počasí, Graendal?"
Najednou si Graendal uvědomila, že Moghedien nechává mluvit dívku. Držela se zpátky, než mohla vyjít najevo nějaká slabost. A Graendal ji nechala! "Asi jsi mi nepřišla jenom povědět o Sammaelově smrti, Moghedien," pravila ostře. "Nebo se bavit o počasí. Víš, že málokdy vycházím." Příroda byla neukázněná, chyběl jí řád. V místnosti nebyla okna, stejně jako ve většině místností, které používala. "Co chceš?" Tmavovlasá žena se blížila ke zdi. Stále ji obklopovala záře jediné síly. Graendal nedbale popošla, aby měla obě v zorném poli.
"Děláš velikou chybu, Graendal." Cyndane zkřivila rty v mrazivém úsměvu. Dobře se bavila. "Tady vedu já. Moghedien to má polepené u Moridina za své nedávné chyby." Moghedien zkřížila ruce a loupla po ženušce se stříbrnými vlasy tak zachmuřeným pohledem, že víc na potvrzení jejích slov nebylo potřeba. Náhle Cyndane otevřela velké oči ještě víc a otřásla se.
Moghedien se zamračila potměšile. "Prozatím vedeš," prskla. "Tvé místo v jeho očích není o moc lepší než moje." A pak se ona otřásla a kousla se do rtu.
Graendal napadlo, zda si s ní hrají. Čirá vzájemná nenávist obou žen vypadala upřímná. Zatím se bude dívat, jak si hrají. Mimoděk si zamnula ruce a přetřela angrial na prstě. Poté přešla ke křeslu, aniž by ty dvě spustila z očí. Sladký saidar, který do ní proudil, ji uklidňoval. Ne že by potřebovala uklidnit, ale tady bylo něco divného. Křeslo bylo vysoké, hustě vyřezávané a zlacené, až připomínalo trůn, i když všechna ostatní křesla v místnosti byla stejná. Takové věci lidi ovlivňovaly na tak složité úrovni, že si to nikdy ani neuvědomili.
Graendal si sedla, dala si nohu přes nohu a pohupovala s ní, obraz klidné ženy, dokonce mluvila znuděným hlasem. "Když už tedy vedeš, dítě, řekni mi, když je ten muž, co si říká Smrt, ve své kůži, kdo je to? Co je zač?"
"Moridin je Nae'blis." Dívka mluvila klidně a nadutě. "Veliký pán rozhodl, že je čas, abys Nae'blisovi začala sloužit taky."
Graendal se narovnala. "To je nehoráznost." Nedokázala potlačit hněv. "Muž, o kterém jsem nikdy ani neslyšela, byl jmenován zástupcem Velikého pána na zemi?" Nevadilo jí, když se s ní ostatní pokoušeli manipulovat - vždycky našla způsob, jak jejich plány obrátit proti nim - ale Moghedien ji musí považovat za chudou duchem! Nepochybovala, že tuhle hroznou holku řídí Moghedien, ať už tvrdily cokoliv, ať už se na sebe šklebily jakkoliv. "Já sloužím Velikému pánu a sobě, nikomu jinému! Myslím, že vy dvě byste měly hned odejít a hrát si ty své hry jinde. Demandreda by to mohlo zajímat. Nebo Semirhage. A dávejte si pozor, jak při odchodu usměrníte. Nastavila jsem tu pár převrácených sítí a nerada bych, abyste nějakou spustily."

Byla to lež, ale uvěřitelná, a proto se zděsila, když Moghedien náhle usměrnila a zhasla všechny lampy, takže se místnost ponořila do černočerné tmy. Graendal okamžitě vyskočila z křesla, aby nebyla tam, kde ji viděly naposledy, a ještě nedopadla a již setkala síť světla, čistě bílou kouli visící o kus dál ve vzduchu, vrhající po místnosti mihotavé stíny. A jasně ukázala ty dvě. Bez váhání usměrnila znovu a natáhla veškerou sílu z malého prstýnku. Nepotřebovala jí tolik, ani zdaleka ne, ale chtěla mít veškeré výhody, které sežene. Tak zaútočit na ni se jim zachtělo! Obě sevřela síť nátlaku dřív, než stihly hnout prstem.
Spředla sítě silné, už kvůli tomu, jak byla naštvaná, skoro tak silné, že by jim mohly ublížit, a ženy tam stály a zbožně na ni upíraly oči, pusy otevřené v bezmezném obdivu, byly opojené uctíváním. Teď jí patřily, kdyby jim přikázala, aby si podřízly krk, poslechly by. Náhle si Graendal uvědomila, že Moghedien už nedrží pravý zdroj. Tolik nátlaku by ji mohlo vylekat natolik, aby ho pustila. Sloužící u dveří se ovšem ani nepohnuli.
"Teď," zasupěla Graendal, "zodpovíte moje otázky." Měla jich hodně, mimo jiné co je zač ten Moridin, pokud takový muž vůbec existuje, a odkud se vzala Cyndane, ale jedna ji žrala víc než ostatní. "Co jsi tím chtěla získat, Moghedien? Mohla bych se rozhodnout ty sítě na vás zavázat. Mohla bys za svou hru zaplatit tím, že budeš sloužit mně."
"Ne, prosím," úpěla Moghedien a lomila rukama. Skutečně se rozplakala! "Zabiješ nás všechny! Prosím, musíš sloužit Nae'blisovi! Proto jsme přišly. Abychom tě přivedly do Moridinovy služby!" Stříbrovlasá ženuška měla v bledém světle výraz čiré hrůzy a poprsí se jí prudce zdvihalo, jak lapala po dechu.
Graendal, náhle znepokojená, otevřela ústa. Celé to dávalo stále menší smysl. Otevřela ústa a pravý zdroj zmizel. Jediná síla z ní zmizela a místnost opět pohltila temnota. Ptáci v kleci náhle začali poplašeně cvrlikat. Zoufale tloukli křídly do bambusových mříží.
Za ní zachraptěl hlas jako kámen rozpadající se na prach. "Veliký pán si myslel, že by ti jejich slovo nemuselo stačit, Graendal. Čas, kdy mohlo být po tvém, již pominul." Ve vzduchu se objevila koule... něčeho... mrtvolně černá koule, ale místnost naplnilo stříbřité světlo. Zrcadla nezářila, v tom světle vypadala slepá. Ptáci zmlkli a Graendal poznala, že ztuhli hrůzou.
Civěla na rnyrddraala, jenž tu stál, bledý a bezoký, v šatech černějších než ta koule, ale větší, než jakého kdy viděla. On musel být důvodem, proč necítila pravý zdroj, ale to přece nebylo možné! Kromě... Odkud se ta divná koule černého světla vzala, ne-li od něho? Graendal nikdy necítila strach z myrddraaliho pohledu jako ostatní, aspoň ne tak velký, ale teď se jí ruce samy zvedly, jak si chtěla zakrýt obličej. Podívala se na Moghedien a Cyndane a škubla sebou. Zaujímaly stejný postoj jako sluhové, na kolenou, s hlavami skloněnými směrem k myrddraalovi.
Musela si olíznout rty. "Ty jsi posel Velikého pána?" Hlas měla klidný, ale slabý. Doposud nikdy neslyšela, že by Veliký pán posílal zprávy po myrddraalovi, ale... Moghedien byla zbabělá, nicméně patřila k Vyvoleným, a teď se plazila stejně podlézavě jako ta holka. A bylo tady to světlo. Graendal si náhle přála, aby neměla na šatech tak hluboký výstřih. Samozřejmě to bylo směšné. Vztah myrddraalů k ženám byl dobře znám, ale ona byla jednou z... Znovu zalétla pohledem k Moghedien.
Myrddraal k ní hadovitě doplul a zdánlivě jí nevěnoval sebemenší pozornost. Jeho dlouhý černý plášť visel nehybně bez ohledu na pohyb nositele. Aginor si myslel, že tito tvorové nepatří tak docela do světa, na rozdíl od všeho ostatního. "Jsou trochu fázově posunuti proti času a realitě," jak to nazýval, ať už to znamenalo cokoliv.
"Jsem Shaidar Haran." Myrddraal se zastavil u sluhů, sklonil se a jednou rukou popadl každého za krk. "Když mluvím, můžeš to považovat za hlas Velikého pána Temnoty." Zaťal prsty a prasknutí kostí znělo překvapivě hlasitě. Tělo mladého muže se ve smrti zkroutilo křečí. Mladá žena prostě zůstala viset. Byli to dva z jejích nejhezčích. Myrddaal se narovnal. "Jsem jeho rukou v tomto světě, Graendal. Když stojíš přede mnou, stojíš před ním."
Graendal přemýšlela pečlivě, přesto však rychle. Bála se. Strach bylo něco, co spíš ona vyvolávala v ostatních, ale věděla, jak ho ovládnout. I když nikdy nevelela vojům, jako někteří jiní, nebylo jí cizí riziko a nebyla žádný zbabělec, ale tohle bylo víc než obyčejná hrozba. Moghedien a Cyndane stále klečely čelem opřené o mramorovou podlahu, a Moghedien se skutečně třásla. Graendal tomuto myrddraalovi věřila. Ať byl kdokoliv. Veliký pán skutečně ovládal věci víc přímo, jak se obávala. A jestli zjistil, co

plánovala se Sammaelem... Totiž pokud se rozhodl něco podniknout. Sázet na to, že nic neví, byla v této chvíli hloupá sázka.
Klidně si před myrddraalem klekla. "Co chceš, abych udělala?" Její hlas získal na síle. Nutná pružnost nebyla zbabělostí. Ty, kteří se před Velikým pánem neohnuli sami, ohnul on. Nebo je zlomil. "Mám tě oslovovat Veliký pane, nebo dáváš přednost jinému titulu? Nebylo by mi příjemné oslovovat i ruku Velikého pána stejně jako jej."
Myrddraal se k jejímu zděšení zasmál. Znělo to jako bortící se ledovec. Myrddraalové se nesmáli. "Jsi odvážnější než mnozí jiní. A moudřejší. Shaidar Haran bude stačit. Dokud si budeš pamatovat, kdo jsem. Dokud nedovolíš, aby tvá odvaha příliš přesáhla tvůj strach."
Zatímco vydával rozkazy - prvním zjevně byla návštěva u toho Moridina, bude se muset mít na pozoru před Moghedien a možná i Cyndane; jistě se jí budou chtít pomstít za krátké použití nátlaku, a ona pochybovala, že dívka by promíjela víc než Pavoučice - rozhodla se nechat si pro sebe dopis, který poslala Rodelu Ituraldovi. Nic, co jí řekli, neukazovalo na to, že se její činy Velikému pánu nelíbí, ale stále musela brát v úvahu své postavení. Moridin, ať je to kdokoliv, může být dnes Nae'blisem, ale vždycky tu byl ještě zítřek.
* * *
Cadsuane se zapřela, jak s ní Arilynin kočár házel, a odhrnula koženou záclonu v okně dost daleko, aby viděla ven. Na Cairhien a šedou oblohu plnou převalujících se mračen a drsných vichrů. Větry nezuřily jen na obloze, vyjící poryvy kočárem zmítaly víc než pohyb dopředu. Na ruku jí dopadly kapičky deště, studené jako led. Jestli se ještě trochu ochladí, začne sněžit. Cadsuane si přitáhla vlněný plášť k tělu. Byla ráda, že ho našla strčený na dně sedlových brašen. Bude chladno.
Příkré břidlicové střechy domů ve městě a kamením dlážděné ulice se mokře leskly, a třebaže déšť nebyl nijak silný, jen málokdo byl ochoten vzdorovat silnému větru. Žena mírně pobízející dlouhým bičem vola zapřaženého do káry kráčela stejně trpělivě jako zvíře, většina lidí se však choulila v pláštích se staženými kapucemi a kráčela rychle, jako nosiči s nosítky, již kolem proběhli, až se pevný con třepetal. Ale kromě ženy s volem se našli i další, kteří neviděli důvod ke spěchu. Uprostřed ulice stál vysoký Aiel a s otevřenou pusou nevěřícně civěl na oblohu, zatímco ho déšť promáčel až na kůži, a byl tak zaujatý, že mu odvážný zloděj uřízl váček a zmizel, aniž by si toho oběť všimla. Jakási žena se složitě natočenými vlasy vyčesanými do vysokého drdolu, jaký nosily šlechtičny, pomalu kráčela ulicí, plášť jí pleskal a dlouhá kapuce jí také vlála. Dnes možná kráčela ulicemi pěšky vůbec poprvé, ale smála se, jak jí déšť smáčel tváře. Ze dveří krámu s voňavkami hleděla sklíčená prodavačka. Dnes toho moc neprodá.
Většina pouličních prodavačů zmizela ze stejného důvodu, jen hrstka stále s nadějí vyvolávala horký čaj a masové koláčky u kár pod provizorními stříškami. Ačkoliv každý, kdo si dnes na ulici koupí masový koláček, si to bolení břicha, které nutně musel dostat, plně zaslouží.
Z uličky vyběhl párek hladových psů, nohy ztuhlé, srst na zádech zježenou, a štěkal a vrčel na kočár. Cadsuane spustila záclonku. Psi zřejmě poznali ženy, jež dokázaly usměrňovat, stejně snadno jako kočky, ale psi si zřejmě mysleli, že ty ženy jsou kočky, byť nadpřirozeně velké. Dvě ženy sedící naproti ní byly stále zabrány do hovoru.
"Odpusť," říkala právě Daigian, "ale logika je nevyvratitelná." Omluvně sklonila hlavu, až se jí na čele zhoupl měsíční kámen, jejž měla pověšený na tenkém stříbrném řetízku v dlouhých černých vlasech. Prsty škubala za bílé prostřihávání v tmavých suknicích, a mluvila rychle, jako by se bála, že ji druhá žena přeruší. "Jestli přijímáš, že přetrvávající horko je prací Temného, změnu musela provést jiná síla. On by nepovolil. Mohla bys říci, že se rozhodl svět zmrazit nebo utopit, místo aby ho upekl, jenomže proč? Kdyby horko pokračovalo celé jaro, počty mrtvých by překonaly živé, stejně jako kdyby v létě začal padat sníh. A proto, logicky, tu zapracovala jiná ruka." Ostýchavost baculaté ženy byla občas únavná, ale Cadsuane jako vždycky shledávala její logiku neomylnou. Jenom si přála, aby věděla, čí ruka a s jakým záměrem.
"Mír!" zamumlala Kumira. "Raději bych měla jen unci hmatatelných důkazů než centnýř té tvé logiky bílé adžah." Sama byla hnědá, i když příliš nepropadala jejich chybám. Hezká žena s krátkými vlasy, tvrdohlavá a praktická, bystrá pozorovatelka, a nikdy se neztrácela v myšlenkách natolik, aby přestala vnímat okolní svět. Kumira ještě nedomluvila a již Daigian poklepala po koleni a usmála se, což změnilo

výraz v jejích modrých očích z ostrého v teplý. Shienarci byli především zdvořilí lidé a Kumira se snažila nikoho neurazit. Alespoň náhodou. "Soustřeď se na to, co můžeme udělat se sestrami, které drží Aielové. Vím, že pokud někdo, tak ty na něco přijdeš."
Cadsuane frkla. "Zaslouží si, co se s nimi děje." Nepustili ji ani k aielským stanům, její společnice také ne, ale některé z těch hlupaček, které odpřisáhly věrnost tomu al'Thorovic klukovi, docházely do rozlehlého tábora a vracely se bílé jako plátno, zmítající se mezi rozhořčením a nevolností. Za normálních okolností by ji urážka aessedaiovské důstojnosti navztekala, bez ohledu na důvody. Nyní ale ne. Aby dosáhla svého cíle, prohnala by klidně ulicemi celou Bílou věž a bez šatů. Jak by jí mohlo záležet na nepohodlí žen, které by mohly všechno zničit?
Kumira otevřela pusu, aby něco namítla, třebaže znala její pocity, ale Cadsuane pokračovala, klidná, ale neúnavná. "Možná budou trochu plakat, aby odpykaly to psí žrádlo, které tu ze všeho nadělaly, ale pochybuji. Jsou mimo náš dosah, a kdybych je do rukou dostala já, možná bych je prostě těm Aielům předala. Zapomeň na ně, Daigian, a soustřeď ten svůj bystrý mozek na stopu, po níž jsem tě vyslala."
Cairhieňanka při té pokloně zrudla. Díky Světlu se takhle chovala jen vůči sestrám. Kumira seděla mlčky, s vyrovnanou tváří a rukama v klíně. Možná byla prozatím pokrotlá, ale Kumira dokázalo na delší dobu umlčet máloco. Právě je dvě chtěla mít Cadsuane dnes s sebou.
Kočár se naklonil, jak spřežení začalo stoupat po dlouhé rampě vedoucí ke Slunečnímu paláci.
"Pamatujte, co jsem vám říkala," připomněla ostatním rázně. "A buďte opatrné!"
Slíbily, že budou, což bylo jen dobře, a ona kývla. Kdyby bylo třeba, použila by je obě k mulčování, a ostatní taky, ale nehodlala některou ztratit, protože začne být neopatrná.
Kočár v palácové bráně nikdo nezdržoval. Stráže poznaly Arilynin erb na dvířkách a věděly, kdo bude uvnitř. V posledním týdnu kočár do paláce přijel několikrát. Ve chvíli, kdy se koně zastavili, otevřel dvířka nervózní dveřník v nezdobeném černém kabátě a držel široký plochý deštník z naolejované tmavé látky. Z okrajů deštníku mu na holou hlavu kapala voda; ostatně deštník také nebyl určen pro jeho ochranu.
Cadsuane rychle ohmatala ozdoby, které jí visely z drdolu, aby se ujistila, že je má všechny - nikdy žádnou neztratila, ale to proto, že na ně dávala pozor - vytáhla zpod sedadla hranatý proutěný košík se šitím a vystoupila. Za prvním stálo dalších šest dveřníků s připravenými deštníky. Tolik cestujících by se v kočáře nepohodlně tlačilo, ale dveřníci nehodlali nic ponechat náhodě. Ti, kteří tu byli navíc, odešli teprve, když se ujistili, že cestující jsou jen tři.
Kočár očividně neunikl pozornosti. Sloužící v tmavém odění vytvořili úhlednou uličku na tmavomodrých a zlatých dlaždicích ve velké vstupní hale s hranatou klenbou pět sáhů vysokou. Teď přiskočili, přebírali pláště a nabízeli malé lněné nahřáté ručníky pro případ, že by si některá z žen chtěla osušit obličej či ruce, a podávali porcelánové číše se svařeným vínem, jež vydávalo omamnou kořeněnou vůni. Zimní pití, ale vzhledem k náhlému poklesu teploty se hodilo. Vždyť také nakonec byla zima. Konečně.
Mezi masivními hranatými sloupy z tmavého mramoru před vysokými světlými vlysy, zobrazujícími bitvy nepochybně významné pro Cairhien, stály tři Aes Sedai, ale Cadsuane si jich prozatím nevšímala. Jeden ze sluhů měl na levé straně hrudi vyšitou červenozlatou postavičku, kterou lidé nazývali drak. Corgaide, šedovlasá žena s vážnou tváří, která řídila služebnictvo ve Slunečním paláci, nenosila kromě velkého kroužku s těžkými klíči u pasu žádné ozdoby. Ani ostatní sloužící neměli na šatech žádné ozdoby, a přes očividné nadšení mladého muže to byla klíčnice Corgaide, kdo udával náladu mezi sluhy. Přesto mládenci výšivku povolila. To stálo za zapamatování. Cadsuane s Corgaide tiše pohovořila, požádala o pokoj, kde by mohla v klidu vyšívat, a žena při její žádosti ani nemrkla. Ale když sloužila tady, jistě už vyslechla mnohem podivnější žádosti.
Sloužící s plášti a podnosy se odpoklonkovali a Cadsuane se konečně obrátila ke třem sestrám mezi sloupy. Všechny se dívaly na ni, Kumiry a Daigian si nevšímaly. Corgaide zůstala, ale držela se v pozadí, aby měly Aes Sedai soukromí. "Nečekala jsem, že si tu budete volně chodit," řekla Cadsuane. "Myslela jsem, že Aielové své učednice dřou."
Faeldrin jen nepatrně trhla hlavou, až tiše zachřestily barevné korálky na tenkých copáncích, ale Merana zrudla a zaťala ruce do sukní. Události Meranou otřásly tak hluboce, až si Cadsuane nebyla jistá, zda se ještě někdy vzpamatuje. Bera byla samozřejmě téměř nevzrušená.

"Většina z nás kvůli dešti dostala den volna," odpověděla Bera tiše. Byla to hřmotná žena v obyčejném suknu - měkkém a dobře střiženém, nicméně prostém - ale člověk by si myslel, že je doma spíš na statku než v paláci. Mohl by si to myslet, kdyby byl praštěný pavlačí. Bera měla bystrý mozek a silnou vůli, a Cadsuane nevěřila, že by tutéž chybu udělala dvakrát. Jako většina sester, ani ona se ze setkání s Cadsuane Melaidhrin, živou a zdravou, úplně nevzpamatovala, ale nenechávala se ovládat bázní. Jen se zhluboka nadechla a pokračovala: "Nechápu, proč se pořád vracíš, Cadsuane. Je jasné, že od nás něco chceš, ale pokud nám to neřekneš, nemůžeme ti pomoct. Víme, co jsi udělala pro pána Draka," - u titulu se maličko zakoktala, sestry stále nevěděly jistě, jak tomu klukovi říkat - "ale je zřejmé, že do Cairhienu jsi přijela kvůli němu, a pokud nám nepovíš proč a co zamýšlíš, musíš vědět, že ti nijak nepomůžeme."
Faeldrin, další zelená, nad Beřiným drzým tónem nadskočila, ale než Bera domluvila, již souhlasně přikyvovala.
"Musíš pochopit tohle," dodala Merana, jež znovu získala vážnost. "Jestli se rozhodneme, že se ti musíme postavit, uděláme to." Beřin výraz se nezměnil, ale Faeldrin krátce stiskla rty. Možná nesouhlasila a možná nechtěla vyjevit příliš.
Cadsuane je obdařila slabým úsměvem. Říkat jim proč a co? Jestli se ony rozhodnou? Zatím se jim podařilo nacpat se do al'Thorových sedlových brašen svázané na rukou na nohou, dokonce i Bera. To nebylo zrovna vhodné doporučení pro to, aby se směly samy rozhodnout, byť jen o tom, co si ráno oblečou! "Nepřišla jsem sem za vámi," sdělila jim. "I když Kumiru a Daigian návštěva asi potěší, když už máte volno. Teď mě omluvte."
Kývla na Corgaide, aby jí ukázala cestu, a odešla. Jen se jednou ohlédla. Bera a ostatní již obstoupily Kumiru a Daigian a odháněly je pryč, ale ne jako vítané hosty. Spíš jako by hnaly husy. Cadsuane se usmála. Většina sester považovala Daigian za o málo lepší než divoženku a zacházela s ní jen o málo lépe než se služkou. V této společnosti neměla Kumira o moc vyšší postavení. Ani tu nejpodezíravější mysl by nenapadlo, že tu jsou, aby někoho o něčem přesvědčily. Takže Daigian bude nalévat čaj a sedět mlčky, pokud ji někdo přímo neosloví - a svým skvělým mozkem zpracuje všechno, co uslyší. Kumira nechá nejdřív promluvit všechny kromě Daigian - a roztřídí a zařadí každé slovo, posunek a výraz. Bera a ostatní samozřejmě přísahy tomu chlapci dodrží - o tom nebylo pochyb - ale jak pevně, to byla jiná otázka. Dokonce i Merana nejspíš nebude ochotná zajít dál než za prostou poslušnost. I to bylo dost zlé, ale nechávalo jim to značný prostor k manévrování. Nebo k tomu, aby někdo manévroval s nimi.
Širokými chodbami ověšenými nástěnnými koberci spěchali za svou prací sloužící v tmavém šatu, ale před Cadsuane a Corgaide uskakovali, takže obě ženy postupovaly mezi horečnatými úklonami a pukrlaty nad koši, podnosy a náručemi plnými ručníků. Ze způsobu, jakým služebnictvo Corgaide sledovalo, Cadsuane usoudila, že úcta patří stejně tak klíčnici, jako Aes Sedai. Bylo tu i pár Aielů, kolohnáti s chladnýma očima lvů a ženy jako panteři s očima ještě chladnějšíma. Někteří ji sledovali s pohledy studenými jako rampouchy, ale jiní jí vážně pokynuli hlavou a některá ze zuřivých žen se dokonce usmála. Nikde neřekla, že je zodpovědná za záchranu jejich Car'a'carna, ale příběhy se při vyprávění překrucovaly, a díky víře jí důvěřovali víc než ostatním sestrám, díky čemuž se v paláci mohla pohybovat mnohem volněji. Napadlo ji, jak by se cítili, kdyby věděli, že pokud by kluka měla před sebou právě nyní, nejspíš by měla dost potíží ovládnout se, aby ho nestáhla z kůže! Teprve před týdnem se málem nechal zabít, a nejenže se mu dařilo unikat jí, ale navíc jí velmi ztížil její úkol, pokud mohla věřit aspoň polovině toho, co se povídalo. Škoda že nevyrostl ve Far Maddingu. Ale to by zase mohlo vést k jiné pohromě.
V místnosti, kam ji Corgaide zavedla, bylo docela příjemné teplo, v mramorových krbech na protilehlých koncích místnosti hořel oheň a lampy byly zapálené, plameny se odrážely ve skleněných vížkách, které zaháněly šero. Corgaide očividně vydala rozkazy, aby pokoj připravili, zatímco sama čekala ve vstupní hale. Jakmile vstoupily, objevila se služka s horkým čajem i kořeněným vínem a koláčky politými medem na podnose.
"Budeš chtít ještě něco, Aes Sedai?" zeptala se Corgaide, když Cadsuane položila košík se šitím vedle podnosu na stůl se silně zlacenými okraji a nohami. A také byl velice stroze vyřezávaný, stejně jako široká garnýž, také silně zlacená. Cadsuane se v Cairhienu vždycky cítila jako ve zlatém vrši na ryby. Přes světlo a teplo uvnitř, déšť a šedá obloha za vysokými úzkými okny tento dojem ještě umocňovaly.

"Čaj bude stačit," řekla. "Vyřiď, prosím, Alanně Mosvani, že ji chci vidět. Sděl jí to okamžitě."
Corgaidiny klíče zacinkaly při pukrleti, klíčnice uctivě zamumlala, že "Alannu Aes Sedai" najde osobně. Stále se tvářila vážně. Nejspíš v té žádosti hledala něco víc. Cadsuane byla raději přímá, pokud to šlo. Zakopla už o spousty chytrých lidí, kteří nevěřili, že myslí přesně to, co říká.
Otevřela košík se šitím a vyndala vyšívací kruh s polovinou výšivky. Košík měl uvnitř vpletené kapsy, v nichž uchovávala předměty, které neměly se šitím nic společného. Slonovinové zrcátko, kartáč a hřeben, pouzdro s psacími potřebami a dobře utěsněný kalamář, spoustu věcí, o nichž během let zjistila, že je užitečné mít je po ruce, včetně několika, které by každého, kdo by měl tu odvahu její košík prohledat, docela překvapily. Ne že by ho příliš často pouštěla z dohledu. Opatrně postavila na stůl krabičku s nitěmi z leštěného stříbra, vybrala si barevné příze, které potřebovala, a posadila se zády ke dveřím.
Hlavní obraz výšivky byl dokončen, mužská ruka svírající starobylý symbol Aes Sedai. Po černobílém kotouči se rozbíhaly praskliny a nedalo se říci, zda se ho ruka snaží udržet pohromadě nebo ho drtí. Sama znala záměr, ale jen čas ukáže, co je pravda.
Natáhla nit do jehly a pustila se do práce na jednom z okolních obrazů, jasně rudé růži. Růže, hvězdnice a růžiníky se střídaly se sedmikráskami, srdcovkami a sněženkami, a všechny oddělovaly svazečky strohých kopřiv a planých růží s dlouhými trny. Až bude výšivka hotová, bude velmi znepokojující.
Než stačila dokončit půl okvětního plátku růže, na plochém víčku krabičky s nitěmi se odrazil záblesk pohybu a upoutal její pozornost. Hlavu od výšivky nezvedla. Alanna tam stála a mračila se na její záda. Cadsuane pomalu pokračovala v práci s jehlou, ale koutkem oka sledovala odraz. Dvakrát se Alanna otočila, že odejde, ale nakonec se narovnala, viditelně se odhodlávala.
"Pojď dál, Alanno." Aniž by Cadsuane zvedla hlavu, ukázala na místo před sebou. "Postav se sem." Suše se usmála, když Alanna nadskočila. Být legendou mělo své výhody. Jednají-li lidé s legendou, málokdy si všimnou, co je nasnadě.
Alanna prošla místností, až jí hedvábné sukně šustily, a postavila se tam, kam Cadsuane ukázala, ale rty měla trucovitě sevřené. "Proč do mě pořád reješ?" chtěla vědět. "Nemůžu ti říct nic dalšího. A i kdybych mohla, nevím, jestli bych chtěla! On patří -!" Náhle se zarazila a kousla se do rtu, ale klidně to mohla dopovědět. Al'Thor patří jí. Její strážce. Měla tu drzost, že si to myslela!
"Nechala jsem si tvůj zločin pro sebe," řekla Cadsuane tiše, "ale jen proto, že jsem neviděla důvod, proč věci dále komplikovat." Zvedla k druhé ženě oči, ale dál mluvila tiše. "Jestli si myslíš, že tě nevykuchám jako žábu, tak se zamysli znovu."
Alanna ztuhla. Náhle kolem ní zazářilo světlo saidaru.
"Jestli se chceš vážně chovat jako husa." Cadsuane se chladně usmála. Sama po pravém zdroji nesáhla. Jeden z přívěsků, propletené zlaté půlměsíce, ji studil na spánku. "Prozatím ti zůstane kůže celá, ale nebudu to trpět věčně. Vlastně mi již trpělivost dochází."
Alanna sváděla vnitřní boj a mimoděk si uhlazovala modré hedvábí. Záře náhle zhasla a ona odvrátila hlavu tak rychle, až jí zavlály dlouhé černé vlasy. "Už nic víc nevím." Mrzutá slova z ní přímo vyletěla. "Byl zraněný a pak ne, ale myslím, že ho nevyléčila žádná sestra. A zranění, která nedokáže vyléčit nikdo, má pořád. Skáče sem a tam, cestuje, ale pořád je na jihu. Někde v Illianu, myslím, rozhodně daleko, co já vím, může být třeba v Tearu. Je plný vzteku, bolesti a podezření. Víc toho není, Cadsuane. Není!"
Cadsuane si ze stříbrného džbánu nalila čaj do šálku z tenkého zeleného porcelánu. Jak se dalo čekat, ve stříbře čaj rychle zchladl. Krátce usměrnila a přihřála si ho. Tmavý čaj chutnal hodně po mátě. Podle jejího názoru Cairhieňané používali mátu až příliš. Alanně nenabídla. Cestování. Jak mohl ten kluk znovu objevit něco, co bylo pro Bílou věž ztraceno od Rozbití světa? "Nicméně mě budeš plně informovat, viď, Alanno?" Ale nebyla to otázka. "Podívej se na mě, ženská! Jestli se ti o něm bude zdát, tak chci znát veškeré podrobnosti!"
Alanně se v očích zaleskly neprolité slzy. "Na mém místě bys byla udělala totéž!"
Cadsuane se na ni mračila. Možná ano. Neexistoval rozdíl mezi tím, co udělala Alanna, a tím, když muž přinutil ženu být mu po vůli, ale, Světlo jí pomáhej, možná by to byla udělala, kdyby byla věřila, že jí to pomůže splnit úkol. Teď už neuvažovala o tom, že Alannu přinutí, aby jí pouto předala. Alanna dokázala, že k tomu, aby ho ovládla, je k ničemu.
"Nenechávej mě čekat, Alanno," dodala Cadsuane ledovým tónem. S druhou ženou neměla soucit.

Alanna byla další v řadě sester, od Moirain po Elaidu, které jen zpackaly a zhoršily to, co měly napravit. Zatímco ona byla pryč a honila se nejdřív za Logainem Ablarem a pak za Mazrimem Taimem. Což jí náladu nezlepšilo.
"Budu tě informovat v plném rozsahu," povzdechla si Alanna, trucující jako malá holka. Cadsuane by jí nejradši vrazila facku. Alanna nosila šátek skoro čtyřicet let. Měla by být dospělejší. Samozřejmě byla z Arafelu. Ve Far Maddingu jen málokterá holka přes dvacet trucovala a mrzoutila tolik, jako stará Arafelanka na smrtelné posteli.
Náhle Alanna poplašeně vykulila oči a Cadsuane viděla její výraz ve stříbrném víčku krabičky na nitě. Položila šálek zpátky na podnos a výšivku na stůl, vstala a otočila se ke dveřím. Nespěchala, ale nezdržovala se, ani si na nic nehrála.
"Už jsi s ní skončila, Aes Sedai?" zeptala se Sorilea a vstoupila do místnosti. Vysušená bělovlasá moudrá mluvila s Cadsuane, ale oči upírala na Alannu. Slonovina a zlato jí zachřestily na zápěstích, když si dala ruce v bok, a tmavá loktuše jí sklouzla k loktům.
Když Cadsuane řekla, že skutečně skončila, Sorilea na Alannu mávla a ta odešla z místnosti. Spíš se odvlnila, s výrazem mrzutého podráždění. Sorilea se za ní mračila. Cadsuane se s ní již setkala, a byla to zajímavá, byť krátká setkání. Jen málo lidí, s nimiž se setkala, považovala za pozoruhodné, ale Sorilea k nim patřila. Jistým způsobem se jí dokonce vyrovnala. Také tušila, že ta žena je stejně stará jako ona, možná starší, a nečekala, že někoho takového potká.
Alanna ještě nezmizela a ve dveřích se již objevila Kiruna, ve spěchu si kopala do šedých hedvábných sukní a ohlížela se směrem, jímž odešla Alanna. A nesla složitě tepaný zlacený podnos s ještě zdobenějším zlatým džbánem s vysokým hrdlem a naprosto neladícími bíle polévanými, kameninovými šálky. "Proč Alanna utíká?" zeptala se. "Byla bych to zvládla rychleji, Sorileo, jenže -" Všimla si Cadsuane a zrudla jako rak. Na této sošné ženě vypadaly rozpaky velmi podivně.
"Polož ten podnos na stůl, holka," nařídila jí Sorilea, "a zajdi za Chaelin. Čeká, aby ti dala lekci."
Kiruna škrobeně položila podnos a pohledu na Cadsuane se vyhýbala. Když se obracela k odchodu, popadla ji Sorilea kostnatými prsty za bradu. "Začínáš se opravdu snažit, holka," sdělila jí moudrá přísně. "Jestli budeš pokračovat, povedeš si velmi dobře. Velmi dobře. Teď běž. Chaelin není tak trpělivá jako já."
Sorilea mávla do chodby, ale Kiruna tam chvíli jen stála a s divným výrazem se na ni dívala. Kdyby se chtěla Cadsuane vsadit, byla by řekla, že Kirunu chvála potěšila a zároveň ji překvapilo, že ji potěšila. Bělovlasá žena otevřela pusu, a Kiruna se otřepala a odběhla. Pozoruhodné.
"Vážně si myslíš, že se naučí vašim způsobům spřádání saidaru?" zeptala se Cadsuane, aby zakryla úžas. Kiruna a ostatní jí o těch lekcích vyprávěly, ale mnoho tkaniv moudrých se hodně lišilo od toho, co se učilo v Bílé věži. První způsob, kterým se žena naučila splétat to které tkanivo, se jí vtisklo. Naučit se druhý způsob bylo téměř nemožné, a i když se mu dokázala naučit, téměř nikdy nefungoval tak dobře jako první. To byl jeden z důvodů, proč některé sestry nerady viděly ve Věži divoženky, bez ohledu na jejich věk. Už se samy mohly naučit příliš a nedalo se to odučit.
Sorilea pokrčila rameny. "Možná. Naučit se druhý způsob je dost těžké bez všeho toho mávání rukama, co děláte vy Aes Sedai. Hlavní, co se Kiruna Nachiman musí naučit, je, že je pyšná. Nesluší jí to. Jakmile se to naučí, bude z ní velmi silná žena." Přitáhla si křeslo naproti Cadsuane, pochybovačně si ho prohlédla a pak se posadila. Pohybovala se skoro stejně škrobeně jako Kiruna, ale velitelsky kývla Cadsuane, aby se posadila, žena se silnou vůlí, zvyklá velet.
Cadsuane spolkla smích a posadila se. Bylo dobré si připomenout, že divoženky nebo ne, moudré rozhodně nebyly nevědomé divošky. Samozřejmě znaly rozdíly. A mávání rukou... Jen málokteré usměrňovaly tam, kde je mohl někdo vidět, ale ona si všimla, že některá tkaniva spřádají bez posunků, jaké používaly sestry. Pohyby rukou nebyly skutečně součástí tkaniva, ale jistým způsobem ano, protože byly součástí učení. Kdysi tu možná byly Aes Sedai, které by mohly, řekněme, hodit ohnivou kouli bez pohybu ruky, ale pokud ano, tak byly dávno mrtvé a jejich učení s nimi. Dnes se některé věci prostě nedaly udělat bez příslušných gest. Některé sestry dokonce tvrdily, že poznají, kdo druhou sestru učil, čistě podle pohybů, jež pro svá tkaniva používá.
"Učit kteroukoliv z našich nových učednic čemukoliv je přinejlepším obtížné," pokračovala Sorilea.

"Nechci se tě dotknout, ale vy, Aes Sedai, zřejmě složíte přísahu a okamžitě se snažíte najít způsob, jak ji obejít. A s Alannou Mosvani jsou zvlášť velké potíže." Najednou upřela zelené oči na Cadsuane. "Jak ji můžeme potrestat, když něco udělá schválně špatně, jestli to znamená ublížit Car'a'carnovi?"
Cadsuane složila ruce v klíně. Zakrýt překvapení nebylo zrovna snadné. Tolik k utajení Alannina zločinu. Ale proč jí ta žena prozradila, že to ví? Možná jedno odhalení volalo po dalším. "Jestli ji zabijete, on zemře, hned nebo brzy poté. Jinak bude vědět, co se s ní děje, ale nebude to doopravdy cítit. Jak je teď daleko, bude si to jen matně uvědomovat."
Sorilea pomalu kývla. Prsty položila na zlatý podnos na stole, pak je odtáhla. Měla stejně tvrdý výraz jako socha, ale Cadsuane tušila, že až se Alanna zase příště navzteká nebo bude po afarelsku trucovat, bude ji čekat nepříjemné překvapení. Na tom však nezáleželo. Důležitý byl jen ten kluk.
"Většina mužů vezme, co se jim nabízí, pokud jim to připadá přitažlivé a příjemné," pravila Sorilea. "Kdysi jsme si to myslely i o Randu al'Thorovi. Naneštěstí je příliš pozdě změnit cestu, po níž kráčíme. Teď má podezření ke všemu, co se mu nabídne samo. Kdybych chtěla, aby něco přijal, předstírala bych, že nechci, aby to měl. Kdybych chtěla zůstat v jeho blízkosti, předstírala bych, že mi nezáleží na tom, jestli ho ještě někdy uvidím." Znovu na Cadsuane upřela oči jako zelené nebozezy. Nesnažila se vidět, co má v hlavě, ona to prostě věděla. Aspoň něco. Dost, snad i příliš.
Přesto Cadsuane cítila vzrušení z nových možností. Pokud měla nějaké pochybnosti, že ji Sorilea chce vyzkoušet, pominuly. Člověk prostě někoho takhle nezkouší, pokud nechce dojít k nějaké dohodě.
"Takže ty věříš, že muž musí být tvrdý?" zeptala se. Využívala příležitosti. "Nebo silný?" Její tón nezanechával pochybnosti, že v tom vidí rozdíl.
Sorilea znovu sáhla na podnos a nepatrně se usmála. Nebo možná ne. "Většina mužů to považuje za totéž, Cadsuane Melaidhrin. Silné vytrvá. Tvrdé se rozbije."
Cadsuane se zhluboka nadechla. Každého jiného by stáhla z kůže, pokud by zkusil takhle riskovat. Jenže ona nebyla každý jiný a občas bylo třeba riskovat. "Kluk si to plete," řekla. "Musí být silný a dělá se tvrdší. Už teď je příliš tvrdý, a nepřestane, dokud ho někdo nezarazí. Zapomněl se smát, leda trpce. Nezůstaly mu žádné slzy. Pokud znovu nenajde smích a slzy, svět stojí před pohromou. Musí se naučit, že dokonce i Drak Znovuzrozený je jenom z masa a kostí. Jestli půjde do Tarmon Gai'donu takový, jaký je, dokonce i jeho vítězství může být temné jako porážka."
Sorilea pozorně naslouchala a mlčela, dokonce i když Cadsuane domluvila, jen si ji prohlížela. "Tvůj Drak Znovuzrozený a Poslední bitva v našich proroctvích nejsou," řekla nakonec. "Snažili jsme se, aby si Rand al'Thor uvědomil svou krev, ale obávám se, že v nás vidí jen další oštěp. Když se ti jeden oštěp v ruce zlomí, nezastavíš se, abys nad ním truchlila, než vezmeš další. Možná my dvě máme cíle, které se příliš neliší."
"Možná," připustila Cadsuane opatrně. Cíle jen maličko odlišné ještě nemusejí být stejné.
Náhle vyschlou ženu obklopila záře saidaru. Byla tak slabá, že by vedle ní i Daigian vypadala docela silná. Ale Sorileina síla také neležela v jediné síle. "Je tady jedna věc, která by ti mohla být k užitku," řekla. "Nedokážu to, ale můžu splést tkanivo, abych ti to ukázala." A udělala právě tohle, spletla chabé nitky, které se složily a spojily, příliš chabé, aby dokázaly, co měly. "Tomuhle se říká cestování," pravila Sorilea.
Tentokrát Cadsuane spadla brada. Alanna a Kiruna a ostatní odmítaly moudré naučit jak se propojit a spoustu dalších věcí, které náhle znaly, a Cadsuane soudila, že se Aielankám podařilo vymáčknout je ze sester držených ve stanech. Ale tohle...
Byla by řekla, že je to nemožné, ale přesto nevěřila, že Sorilea lže. Nemohla se dočkat, až tkanivo vyzkouší sama. Ne že by se jí zatím k něčemu hodilo. I kdyby věděla, kde přesně ten prevít kluk je, musela by ho přimět, aby šel s ní. V tom měla Sorilea pravdu. "Opravdu veliký dar," řekla pomalu. "Nemám nic, co bych ti mohla dát na oplátku."
Tentokrát nebylo pochyb, že se Sorilea pousmála. Věděla velmi dobře, že je jí Cadsuane zavázaná. Oběma rukama zvedla těžký zlatý džbán a opatrně nalila do malých bílých šálků. Obyčejnou vodu. Nevylila ani kapku.
"Nabízím ti vodní přísahu," pravila vážně a zvedla jeden šálek. "Tímto jsme spojeny jako jedna k tomu, abychom naučily Randa al'Thora se smát a plakat." Napila se. Cadsuane ji napodobila.

"Jsme spojeny jako jedna." A jestli se nakonec ukáže, že jejich cíle nejsou totožné? Cadsuane nepodceňovala Sorileu jako spojence ani jako protivníka, ale věděla, o který cíl je třeba usilovat bez ohledu na cenu.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Jako sníh ve větru

Severní obzor zpurpurověl prudkým lijákem, jenž na východ od Illianu zuřil celou noc. Po ranní obloze se hrozivě převalovaly mraky a vál silný vítr, až v jeho poryvech praporce na hřebeni práskaly jako biče, bílý Dračí praporec a karmínový Praporec Světla a zářivé zástavy šlechticů z Illianu, Cairhienu a Tearu. Šlechtici se drželi u svých, tři oddělené hloučky zlacené a stříbřené oceli, hedvábí, sametu a krajek, ale všichni se stejně nepokojně rozhlíželi kolem sebe. Dokonce i nejlépe cvičení koně házeli hlavami a podupávali v blátě. Vítr byl studený, působil ještě studeněji díky vedru, jež tak náhle nahradil, a stejně jako déšť byl po tak dlouhém suchu překvapením. Bez ohledu na národnost se všichni modlili, aby vedro skončilo, jenže nikdo nevěděl, jak má brát nekonečné bouře, kterých se jim v odpověď na modlitby dostalo. Někteří se dívali po Randovi, když si mysleli, že si toho nevšimne. Možná si říkali, jestli jim tak snad neodpověděl on. Z toho pomyšlení se Rand hořce zasmál.

Rukou v bojové rukavici poplácal po krku svého vraníka a byl vděčný, že Tai'daišar nedává najevo nervozitu. Mohutný valach mohl být sochou, jak tu čekal na povel otěží či kolen. Bylo dobře, že kůň Draka Znovuzrozeného vypadal stejně chladně jako on sám, jako by se v prázdnotě vznášeli společně. Dokonce ani s jedinou silou, jež v něm bouřila jako oheň, led a smrt, vichr téměř nevnímal, i když mu

škubal za zlatem krumplovaný plášť a pronikal i zeleným hedvábným kabátcem, hustě vyšívaným zlatou nití a naprosto nevhodným do takového počasí. Rány v boku bolely, stará i nová, která se táhla přes ni, rány, které se nikdy nezahojí, ale i to vnímal jen vzdáleně, jako tělo jiného muže. Koruna z mečů mohla do spánků bodat jiného muže ostrými hroty maličkých čepelí mezi zlatými vavřínovými lístky. Dokonce i špína propletená v saidinu mu připadala méně vlezlá než dřív. Stále byla hnusná, odporná, ale už nestála za povšimnutí. Zato oči šlechticů na svých zádech cítil téměř hmatatelně.

Posunul si jílec meče a předklonil se. Viděl těsný shluk nízkých zalesněných kopečků půl míle na východ stejně jasně, jako kdyby používal dalekohled. Tady byla krajina naprosto plochá, z vřesu vystupovaly jedině ty kopce a dlouhý hřeben. Další houština dost hustá, aby si to jméno skutečně zasloužila, byla skoro deset mil daleko. Na kopcích byly vidět jedině bouří otrhané stromy zpola bez listí a mlází, ale on věděl, co se v nich skrývá. Dva, možná tři tisíce mužů, které Sammael shromáždil, aby se mu pokusili zabránit dobýt Illian.

Vojsko se rozpadlo, jakmile vešlo ve známost, že muž, jenž je povolal, je mrtvý, že Mattin Stepaneos zmizel, možná také v hrobě, a že Illian má nového krále. Mnozí z vojáků utekli domů, ale stejně tolik jich zůstalo pohromadě. Obvykle jenom dvacet tady a třicet támhle, avšak kdyby se někdy dali zase dohromady, bylo by z nich slušně velké vojsko, a jinak bezpočet ozbrojených tlup. V každém případě jim nemohl dovolit, aby se potloukali po kraji. Čas ho tížil na ramenou jako olovo. Nikdy neměl dost času, ale možná pro jednou... Oheň, led a smrt.

Co bys dělal ty? pomyslel si. Jsi tam? A potom, pochybovačně, přičemž se za ty pochyby nenáviděl: Byl jsi tam vůbec někdy? Odpovědělo mu jenom mlčení, hluboké a mrtvé v prázdnotě, jež ho obklopovala. Nebo se tam někde v koutcích mysli rozléhal šílený smích? Představoval si to, jako pocit, že se mu někdo dívá přes rameno, někdo, kdo se ho téměř dotýká? Nebo barvy, které mu zavířily těsně mimo dohled, a víc než barvy, a vzápětí byly pryč? Šílenství. Rukou v rukavici přejel po řezbách ovíjejících Dračí žezlo. Dlouhé zelené a bílé střapce pod leštěnou hlavicí oštěpu povlávaly ve větru. Oheň, led a smrt, která přijde.

"Půjdu si s nimi promluvit sám," ohlásil. Což vyvolalo značnou zuřivost.

Urozený pán Gregorin, se zelenou šerpou rady devíti šikmo přes zdobně zlacený kyrys, pobídl bílého valacha s útlými spěnkami z řady Illiánců. Těsně za ním následoval Demetre Marcolin, první kapitán rytířů, na rozložitém hnědákovi. Marcolin byl jediný, kdo tu neměl hedvábí, ani kousíček krajky, jediný muž v prosté, leštěné zbroji, i když na kónické přílbě, položené na vysoké sedlové hrušce, měl tři tenké zlaté chocholy. Urozený pán Marac zvedl otěže a pak je nejistě spustil, když viděl, že se nikdo další z rady nepohnul. Byl to rozložitý muž klidné povahy, v radě nový, a často působil spíš jako řemeslník než urozený pán, i přes hedvábí pod bohatou zbrojí a záplavu krajek přes ni. Vznešení páni Weiramon a Tolmeran společně vyrazili od Tairenů obložení zlatem a stříbrem, stejně jako kdokoliv z rady devíti, a s nimi Rosana, nově povýšená vznešená paní, s kyrysem, na kterém měla vyobrazeného jestřába a hvězdy svého rodu. Polovina ostatních nejdříve chtěla vyjet také, avšak potom se ustaraně zdržela. Aracome, štíhlý jako čepel, modrooký Maraconn a holohlavý Gueyam byli mrtví muži. Ještě to nevěděli, ale jakkoliv chtěli být v centru moci, báli se, že je Rand zabije. Z Cairhienu přijel jenom urozený pán Semaradrid na šimlovi, který zažil lepší časy, s otlučeným kyrysem s oprýskaným zlacením. Byl vyzáblý a tvrdý, čelo měl oholené a napudrované jako obyčejný voják a tmavé oči se mu leskly opovržením k vyšším Tairenům.

Kolem byla spousta opovržení. Tairenové a Cairhieňané se navzájem nenáviděli. Illiánci a Tairenové se nesnášeli. Jenom Cairhieňané a Illiánci spolu do jisté míry vycházeli, ačkoliv i tady bylo dost trnů. Dějiny jejich dvou států možná nebyly plné zlé krve, jako dějiny Tearu a Illianu, nicméně Cairhieňané byli na illiánské půdě stále ozbrojenými cizinci, přinejlepším jen zpola vítanými, a jenom proto, že následovali Randa. Ale přes všechno mračení, ježení a mluvení najednou, jak se tak motali kolem Randa za pleskání plášťů, teď měli společný cíl. Jistým způsobem.

"Veličenstvo," vyhrkl Gregorin spěšně a uklonil se ve zlatem obloženém sedle, "prosím, nech mne jít místo sebe nebo prvního kapitána Marcolina." Díky hranaté bradce a vyholenému hornímu rtu vypadal jeho kulatý obličej ustaraně. "Tito muži musejí vědět, že jsi král - vyhlášení právě čtou v každé vsi, na každé křižovatce - ale nemuseli by tvé koruně prokazovat příslušnou úctu." Marcolin, hladce oholený, s

vystouplou bradou, si Randa prohlížel tmavýma zapadlýma očima, aniž by dal najevo, co si myslí. Rytíři byli věrní Illianu a Marcolin byl dost starý, aby si pamatoval, že Tam al'Thor mu velel v hodnosti druhého kapitána, ale jen on sám věděl, co si myslí o Randu al'Thorovi jako o králi.
"Můj pane Draku," ozval se s úklonou Weiramon, aniž by čekal, až Gregorin domluví. Vždycky při řeči zpíval, a dokonce i na koňském hřbetě jako by se naparoval. Samet, pruhy hedvábí a záplava krajky málem cele zakrývaly jeho zbroj a ze špičaté šedé bradky byl cítit voňavý olej. "Tahle chátra je příliš bezvýznamná, aby se jí věnoval urozený pán Drak osobně. Pošli psy, aby pochytali psy, říkám já. Ať je vyřídí Illiánci. Ať shoří moje duše, zatím ti sloužili jen hubou." Dalo se na něj spolehnout, že souhlas s Gregorinem změní v urážku. Tolmeran byl dost hubený, aby vedle něj Weiramon vypadal rozložitý, a dost vážný, aby to zastínilo jásavé barvy jeho oblečení. Nebyl žádný trouba a navíc s Weiramonem soupeřil, přesto pomalu kývl na souhlas. On taky neměl Illiánce dvakrát v lásce.
Semaradrid nad Taireny ohrnul nos, avšak sám oslovil Randa, jen co Weiramon zmlkl. "Tohle shromáždění je desetkrát větší než všechna, co jsme zatím potkali, můj pane Draku." Na králi Illianu mu nijak nezáleželo a jen o málo víc na Draku Znovuzrozeném, až na to, že cairhienský trůn mohl někomu vydat jen Rand, a Semaradrid doufal, že ho dostane někdo, za kým by mohl jít, místo aby s ním bojoval. "Musejí být věrní Brendovi, jinak by jich pohromadě nezůstalo tolik. Obávám se, že mluvit s nimi bude plýtvání časem, ale jestli už s nimi mluvit musíš, dovol mi je obklíčit kruhem oceli, aby věděli, jaká je cena za překročení čáry."
Rosana se na Semaradrida zamračila. Byla hubená, ale ne tak vysoká jako on, s očima jako modrý led. Taky nečekala, až domluví, a oslovila Randa. "Zašla jsem příliš daleko a vložila do toho příliš, abych tě teď viděla umřít pro nic za nic," pronesla neomaleně. Nebyla o nic hloupější než Tolmeran a své místo v radě vznešených pánů si vydupala, třebaže to tairenské vznešené paní dělaly málokdy, ale rozhodně se k ní hodil výraz neomalená. Přesto, že většina šlechtičen nosila zbroj, své ozbrojence do boje vodily málokdy. Rosana však měla u sedla palcát, a Rand si myslel, že by ho velice ráda použila. "Pochybuji, že těmhle Illiáncům scházejí luky," pokračovala, "a na zabití dokonce i Draka Znovuzrozeného stačí jediný šíp." Marcolin zamyšleně našpulil rty a kývl, než se vzpamatoval, a pak si s Rosanou vyměnili polekané pohledy. Jeden dávný nepřítel byl překvapenější než druhý, že se na něčem shodli.
"Tito rolníci by nikdy nenašli dost kuráže zůstat ve zbrani, kdyby neměli oporu," podotkl úlisně Weiramon a Rosany si nevšímal. Byl velmi dobrý v tom, jak ignorovat to, co nechtěl slyšet či vidět. On byl hlupák.
"Smím mému pánu Drakovi navrhnout, aby se po zdroji poohlédl mezi touto takzvanou devítkou?"
"Já protestuji proti urážkám toho tairenského prasete, Veličenstvo!" vybuchl Gregorin a hmátl po meči. "Důrazně protestuji!"
"Tentokrát jich je příliš mnoho," pronesl zároveň Semaradrid. "V každém případě se většina obrátí proti tobě právě ve chvíli, kdy se k nim otočíš zády." Významně se zamračil, takže mohl mluvit o Tairenech stejně jako o mužích na zalesněných vršcích. Možná i mluvil. "Lepší je pobít a mít je z krku!"
"Ptal jsem se snad na vaše názory?" vyštěkl Rand drsně. Blekotání zmlklo, jen praporce dál práskaly ve větru. Náhle měl před sebou tváře bez výrazu, nejednu prošedivělou. Nevěděli, že drží jedinou sílu, ale znali ho. Ne všechno, co o něm věděli, byla pravda, ale stejně bylo dobře, že tomu věřili. "Půjdeš se mnou ty, Gregorine," řekl Rand normálním hlasem. Ale stále dost tvrdě. Oni rozuměli jen oceli. Kdyby změkl, oni by se proti němu obrátili. "A ty, Marcoline. Ostatní zůstanou tady. Dashivo! Hopwile!"
Všichni nejmenovaní okamžitě obrátili koně a odjeli, než se oba asha'mani stačili připojit k Randovi. Oba Illiánci černě oděné muže sledovali, jako by byli také raději zůstali zde. A Corlan Dashiva se mračil a mumlal si pod fousy, jako to dělával často. Všichni věděli, že saidín dříve či později dožene muže k šílenství, a obyčejně vyhlížející Dashiva rozhodně vypadal, že už má na kahánku. Zplihlé nestříhané vlasy mu vlály ve větru, olizoval si rty a potřásal hlavou. Vlastně i Eben Hopwil, jemuž bylo teprve šestnáct a stále měl na tvářích několik rudých skvrn, se mračil do prázdna. Aspoň Rand věděl proč.
Když se asha'mani přiblížili, Rand naklonil hlavu na stranu, i když naslouchal jen hlasu ve své hlavě. Samozřejmě tam byla Alanna. A v nejmenším se nezměnila ani prázdnota, ani jediná síla. Díky velké vzdálenosti si ji jen uvědomoval - že žije, že je někde daleko na severu - avšak dnes tady bylo i něco víc, něco, co v poslední době několikrát ucítil, nejasně, těsně na hranici vnímání. Šeptnutí šoku, možná rozhořčení, maličko čehosi ostrého, co nedokázal pořádně zachytit. Ona to musela cítit velmi silně, aby si

to uvědomil i na takovou vzdálenost. Možná jí scházel. Trpká představa. Nescházel jí. Nevšímat si Alanny bylo snazší než kdysi. Byla tam, ale ne ten hlas, který křičíval o smrti a zabíjení, kdykoliv se na dohled objevil některý z asha'manů. Luis Therin byl pryč. Pokud ten pocit, že mu někdo hledí na temeno hlavy, otírá se mu prstem o lopatky, nebyl on. Slyšel hluboko v mysli šílencův drsný smích? Nebo to byl jeho vlastní? Ten muž tam byl! Byl!

Uvědomil si, že na něj zírá Marcolin a Gregorin se usilovně dívá stranou. "Ještě ne," sdělil jim trpce a málem se zasmál, když bylo zřejmé, že ho okamžitě pochopili. Úleva se jim ve tváři zračila příliš jasně. Není šílený. Zatím. "Pojďte," vybídl je a pobodl Tai'daišara klusem dolů ze svahu. Cítil se osamělý i přes to, že ho muži následovali. Přes jedinou sílu se cítil prázdný.

Mezi hřebenem a kopci rostlo křoví a tráva, nyní uschlá, lesklý koberec hnědé a žluté barvy, pomlácený deštěm. Ještě před pár dny byla půda tak vyprahlá, až si myslel, že by mohla vypít řeku, aniž by se změnila. Pak přišel příval, seslaný Stvořitelem, jenž se konečně slitoval, nebo to možná způsobil Temný v záchvatu černého humoru, nevěděl, co z toho. Nyní koním pod kopyty při každém druhém kroku mlaskalo bláto. Doufal, že to nepotrvá dlouho. Měl trochu času, ale podle toho, co hlásil Hopwil, ne moc. Snad pár týdnů, bude-li mít štěstí. Potřeboval měsíce. Světlo, potřeboval roky, které nebude mít!

Jak měl sluch posílený jedinou silou, slyšel, co si za ním muži povídají. Gregorin a Marcolin jeli vedle sebe, snažili se udržet pláště u těla a tiše se spolu bavili o mužích před nimi, o tom, jak se bojí, že by ti muži mohli bojovat. Ani jeden nepochyboval, že pokud se postaví na odpor, budou rozdrceni, ale báli se, jaký účinek to bude mít na Randa a jaký účinek bude mít on na Illian, jestli s ním budou teď, když je Brend mrtvý, Illiánci bojovat. Stále se nedokázali přimět říkat Brendovi jeho pravým jménem, Sammael. Samotná představa, že v Illianu vládl jeden ze Zaprodanců, je děsila víc než to, že tam nyní vládne Drak Znovuzrozený.

Dashiva, zhroucený v sedle svého šimla jako někdo, kdo ještě nikdy koně neviděl, si rozzlobeně brumlal. Ve starém jazyce, jímž mluvil a četl v něm plynně jako učenec. Rand z něj trochu znal, třebaže ne dost, aby mu rozuměl. Nejspíš si stěžoval na počasí. Přestože byl Dashiva sedlák, chodil po venku jen nerad, pokud nebyla obloha bez mráčku.

Jenom Hopwil jel mlčky a mračil se na něco za obzorem. Tmavé vlasy a plášť mu vlály stejně divoce jako Dashivovi. Občas mimoděk sevřel jílec meče. Rand musel promluvit třikrát a nakonec ostře, než sebou Hopwil polekaně trhl a pobídl hubeného šedáka blíž k Tai'daišarovi.

Rand si ho prohlížel. Mladý muž - už dávno ne chlapec bez ohledu na skutečný věk - se od chvíle, kdy ho Rand viděl poprvé, hodně spravil, i když nos a uši stále jako by patřily mnohem většímu muži. Drak, červený smalt ve zlatě, nyní vyrovnával stříbrný meč na jeho vysokém límci, stejně jako tomu bylo u Dashivy. Kdysi by se byl smál celý rok, že je drak jeho, ale teď na Randa hleděl, jako by se díval skrz něj.

"To, co jsi zjistil, jsou dobré zprávy," sdělil mu Rand. Jenom s námahou se udržel a nerozdrtil Dračí žezlo v pěsti. "Vedl sis dobře." Čekal, že se Seanchané vrátí, ale ne tak brzy. Doufal, že to nebude tak brzy. A ne že vyskočí jako ďasík z krabičky a spolknou naráz celá města. Když zjistil, co kupci v Illianu věděli již několik dní, než někoho z nich napadlo zpravit o tom devítku - Světlo chraň, aby náhodou nepřišli o šanci na zisk, protože by příliš mnoho lidí vědělo příliš! - málem město srovnal se zemí. Ale zpráva to byla dobrá, tedy tak dobrá, jak jen za daných okolností šlo. Hopwil odcestoval do Amadoru, do krajiny za městem, a Seanchané zřejmě vyčkávali. Možná stravovali to, co si ukousli. Světlo dej, aby se tím udávili! Povolil stisk na vyřezávaném Dračím žezle. "Jestli Morr přinese aspoň z poloviny tak dobré zprávy, budu mít čas uklidnit Illian, než vyřídím je." A taky Ebú Dar! Světlo spal Seanchany! Rozptylovali ho ve chvíli, kdy to nepotřeboval, a nemohl si dovolit si jich nevšímat.

Hopwil neříkal nic, jen se díval.

"Zlobíš se, protože jsi musel zabít ženy?" Desora, Musara Reyn a Lamelle, Miagoma z Kouřové vody a... Rand instinktivní litanii zarazil ve chvíli, kdy vplula do prázdnoty. Na seznamu se objevila nová jména, jména, na něž si nevzpomínal, že by je tam přidával. Laigin Arnault, červená sestra, která zemřela, když se ho snažila odvést jako zajatce do Tar Valonu. Určitě do seznamu nepatřila, ale vyžádala si v něm místo. Colavaere Saighan, jež se raději oběsila, než by přijala spravedlnost. Další. Muži na jeho rozkaz či jeho rukou umírali po tisících, avšak ve snech ho strašily obličeje žen. Každou noc se přinutil čelit

mlčenlivému obvinění jejich očí. Možná poslední dobou cítil právě jejich oči.
"Vykládal jsem ti o damane a sul'dam," řekl klidně, ale uvnitř zuřil, po prázdnotě se rozběhla ohnivá pavučina. Světlo mě spal, zabil jsem víc žen, než se vleze do nočních můr! Ruce mám zčernalé krví žen!
"Kdybys tu seanchanskou patrolu nezničil, byli by tě jistě zabili." Neřekl, že se jim měl Hopwil vyhnout, vyhnout se tomu, aby je musel zabít. Na to bylo příliš pozdě. "Pochybuji, že ta damane vůbec věděla, jak odstínit muže. Neměl jsi na vybranou." A bylo dobře, že jsou všichni mrtví, než aby některý unikl se zprávou o muži, který je na výzvědách a dokáže usměrňovat.
Náhle si Hopwil sáhl na levý rukáv, kde černá barva zakrývala ohořelou látku. Seanchané neumírali snadno ani rychle. "Naházel jsem těla do dolíku," pravil hluše. "Koně, všechno. Všechno jsem to spálil na popel. Bílý popel, který vítr roznášel jako sníh. Vůbec mi to nevadilo."
Rand poznal, že lže, avšak Hopwil se musel učit. Koneckonců se učil. Byli, čím byli, a to bylo vše. Vše. Liah, Cosaida Chareen, jméno zapsané ohněm. A Moirain z Damodredů, další jméno, jež se mu do duše přímo vpálilo. Bezejmenná temná družka, zastoupená pouze tváří, kterou zabil mečem u...
"Veličenstvo," ozval se Gregorin a ukázal dopředu. Z lesíka na nejbližším kopci vyšel pěšky osamělý muž a vzdorně na ně čekal. Měl luk, špičatou ocelovou přílbu a přepásaný hauberk, který mu visel skoro ke kolenům.
Rand pobídl Tai'daišara blíž a jediná síla z něj sálala. Před muži ho saidín mohl ochránit.
Zblízka nevypadal lučištník tak hrozivě. Přílbu i hauberk měl rezavé a vypadal jako zmoklá slepice, bláto měl až na stehnech a na obličej se mu lepily mokré vlasy. Dutě zakašlal a hřbetem ruky si otřel dlouhý nos. Ale tětiva na luku vypadala pevná, jak ji chránil před deštěm. A opeření na šípech v toulci bylo taky suché.
"Ty to tady vedeš?" chtěl vědět Rand.
"Dalo by se říct, že za něho mluvím," odpověděl opatrně muž. "Proč?" Když ostatní docválali za Randem, přešlápl a jeho tmavé oči připomínaly oči jezevce zahnaného do kouta. Jezevci zahnaní do kouta byli nebezpeční.
"Dej si pozor na jazyk, člověče!" štěkl Gregorin. "Mluvíš s Randem al'Thorem, Drakem Znovuzrozeným, Jitřním pánem a králem Illianu! Poklekni před svým králem! Jak se vůbec jmenuješ?"
"Tak on je Drak Znovuzrozený?" pronesl chlapík pochybovačně. Prohlédl si Randa od hlavy k patě a zdržel se u pozlaceného Draka na přezce opasku, načež potřásl hlavou, jako by čekal někoho staršího nebo velkolepějšího. "A Jitřní pán, povídáš? Náš král si tak nikdá neříkal." Nezdálo se, že by chtěl klekat nebo sdělit své jméno. Gregorinovi nad jeho tónem, a možná taky nad tím, jak okatě popíral, že je Rand králem, potemněla tvář. Marcolin nepatrně kývl, jako by víc nečekal.
V podrostu mezi stromy to zašustilo. Rand dobře slyšel a náhle cítil, jak Hopwil uchopil saidín. Už nezíral do prázdna, nýbrž pozorně prohlížel okraj lesa a oči se mu divoce leskly. Dashiva si se znuděným výrazem mlčky shrnul tmavé vlasy z obličeje. Gregorin se v sedle předklonil a rozzlobeně otevřel ústa.
Oheň a led, ale zatím ne smrt.
"Mír, Gregorine." Rand nezvedl hlas, ale spletl prameny, aby se jeho hlas nesl, vzduch a oheň, takže jeho slova zahřměla pod stromy. "Mám velkorysou nabídku." Muž s dlouhým nosem se při tom zvuku zapotácel a Gregorinův kůň poskočil. Poschovávaní muži museli jasně slyšet. "Odložte zbraně a ti z vás, kteří se chtějí vrátit, můžou. Ti, kteří chtějí jít za mnou, můžou. Já vím, že většina z vás jsou dobří muži, kteří poslechli volání svého krále a rady devíti a šli bránit Illian, ale teď jsem já vaším králem, a já nedovolím, aby se z vás stali loupežníci." Marcolin ponuře kývl.
"A co tví Dračí spřísahanci, kteří vypalují statky?" zavolal z lesa jakýsi ustrašenec. "To jsou zatracení loupežníci!"
"A co tví Aielové?" křikl jiný. "Slyšel jsem, že unášejí celé vesnice!" Připojili se další ukrytí muži a všichni křičeli totéž, Dračí spřísahanci a Aielové, vraždící banditi a divoši. Rand skřípal zuby.
Když křik utichl, muž před nimi řekl: "Vidíš?" Zarazil se, odkašlal si a odplivl, možná chtěl svým slovům dodat důraz. Byl to na pohled ubožák, mokrý a rezavý, avšak páteř měl stejně pevnou jako tětivu. Randova podmračeného výrazu si nevšímal stejně jako Gregorinova. "Žádáš nás, abychom se neozbrojení vrátili domů. Pak bychom nemohli bránit sebe ani své rodiny, zatímco tví lidé pálí, kradou a vraždí. Prý se blíží bouře," dodal, a zřejmě ho to překvapilo, překvapilo a na okamžik zmátlo.

"Aielové, o nichž jste slyšeli, jsou mí nepřátelé!" Tentokrát se po prázdnotě nerozběhla žádná ohnivá pavučina, nýbrž pruhy vzteku, které prázdnotu pevně obalily. Jeho hlas však zněl jako led. Hřměl jako třeskutá zima. Že se blíží bouře? Světlo, on byl bouře! "Mí Aielové je honí. Mí Aielové honí Shaidy a oni, Davram Bashere a většina rytířů, honí loupežníky, ať si říkají jakkoliv! Já jsem králem Illianu a nikomu nedovolím, aby v Illianu rušil mír!"
"I kdyby to, co říkáš, byla pravda," začal muž.
"Taky je!" vyštěkl Rand. "Máte čas do poledne, abyste se rozhodli." Muž se nejistě zamračil. Jestli se mračna nerozejdou, mohl by mít s určováním poledne potíže. Rand mu nepomohl. "Rozhodněte se moudře!" dodal. Otočil Tai'daišara a pobídl ho do cvalu k hřebeni, aniž by čekal na ostatní.
Váhavě propustil jedinou sílu a přinutil se neviset na ní jako někdo, kdo se zuby nehty drží své spásy, jak z něj vyprchával život a špína. Na okamžik viděl dvojitě, svět jako by se bláznivě naklonil. To nebyl nový problém, bál se, že to souvisí s nemocí, jež zabíjí muže, kteří dokážou usměrňovat, avšak závrať nikdy netrvala dlouho. Litoval jen toho, čeho se musel vzdát. Svět mu připadal jednotvárný. Ne, on se stal jednotvárným a jaksi méně zajímavým. Barvy vybledly, obloha byla níž ve srovnání s tím, co tu bylo předtím. Zoufale chtěl znovu uchopit pravý zdroj a vymačkat z něj jedinou sílu. Tak tomu bylo vždy, když ho jediná síla opustila.
Avšak saidín ještě pořádně nebyl pryč a místo něj už zabublal vztek, doběla rozžhavený a spalující, skoro tak žhavý, jako byla jediná síla. Seanchané nestačili, ještě banditi, schovávající se za jeho jméno? Nebezpečné rozptýlení, jež si nemohl dovolit ignorovat. Natahuje se Sammael z hrobu? Rozesel Shaidy, aby rostli jako trní, kamkoli Rand položí ruku? Proč? Ten člověk nemohl věřit, že zemře. A jestli byla pravdivá alespoň polovina příběhů, které Rand slyšel, tak další Shaidové byli v Murandy a Altaře a Světlo ví kde ještě! Mnoho Shaidů, které již zajali, mluvilo o Aes Sedai. Mohla do toho být nějak zapletená Bílá věž? Copak ho Bílá věž nikdy nenechá na pokoji? Nikdy? Nikdy.
Jak se snažil ovládnout, nevšiml si, že ho zatím dojeli Gregorin a ostatní. Když se dostali na hřeben mezi čekající šlechtice, Rand náhle přitáhl otěže, takže se Tai'daišar postavil na zadní a zahrabal kopyty, až mu od nich odletovalo bláto. Šlechtici couvali před jeho valachem, před ním.
"Dal jsem jim čas do poledne," oznámil jim. "Hlídejte je. Nechci, aby se rozdělili do padesáti menších tlup a vyklouzli. Budu ve stanu." Nebýt větru, který jim škubal za pláště, mohli být z kamene, vrostlí do země, jako by řekl, že chce, aby na les dohlíželi, osobně. V té chvíli mu bylo úplně jedno, jestli tam zůstanou stát, dokud nezmrznou nebo se nerozpustí.
Bez dalšího slova odklusal z hřebene, následován oběma černě oděnými asha'many a illiánskými korouhevníky. Oheň, led a smrt se blížily. Ale on byl z oceli. Z oceli.

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

asha'mani: 1. Ve starémjazyce: "obránci" nebo "ochránci", ale vždy obránci spravedlnosti a pravdy. 2. Společné jméno a také hodnost, dané mužům, kteří přišli do Černé věže poblíž Caemlynu v Andoru, aby se zde naučili usměrňovat. Jejich výcvik se soustředí na způsoby, jakými lze použít jedinou sílu jako zbraň, a dalším rozdílem oproti Bílé věži je to, že jakmile se naučí uchopit saidín, mužskou polovici jediné síly, vyžaduje se od nich, aby všechny denní práce vykonávali s pomocí jediné síly. Novým rekrutům se říká vojáci. Nosí prosté černé kabáty s vysokým límcem podle andorské módy. Povýšení na zasvěceného s sebou přináší právo nosit na límci kabátu stříbrný špendlík, nazývaný meč. Povýšení na asha'mana přináší právo nosit dračí špendlík, červený smalt ve zlatě, na límci spolu s mečem. Ačkoliv mnoho žen, včetně manželek, uprchne, když zjistí, že jejich muži skutečně dokážou usměrňovat, značný počet mužů v Černé věži je ženatých a používá jistou variantu strážcovského pouta, aby si s manželkami vytvořili propojení. Totéž pouto, pozměněné, takže vynucuje poslušnost, se v poslední době používá ke spojení lapených Aes Sedai.
Balwer, Sebban: Původně tajemník Pedrona Nialla na veřejnosti a tajně jeho mistr špion. Z vlastních důvodů pomohl Morgase uniknout před Seanchany z Amadoru a nyní je zaměstnán jako tajemník Per-rina ťBashereho Aybary a Faile ni Bashere ťAybara.
da'covale: 1. Ve starémjazyce: "ten, kdo je vlastněn" či "osoba, která je majetkem". 2. Mezi Seanchany velice často užívaný výraz pro otroky. Otroctví má v Seanchanu dlouhou a neobvyklou tradici, neboť otroci mají možnost získat postavení s velikou mocí a otevřenými pravomocemi včetně nad těmi, kteří jsou svobodní. Viz též só'džin.
der'morat-: 1. Ve starémjazyce: "mistr cvičitel". 2. Mezi Seanchany předpona ukazující na staršího a velmi zkušeného cvičitele jednoho z exotických zvířat, který cvičí ostatní, jako např. der'morat'raken. Der'morat může mít velmi vysoké společenské postavení, k nejvýše postaveným patří der'sul'dam, cvičitel sul'dam, což je ve vojsku velmi vysoká důstojnická hodnost. Viz též morat.
Dračí legie: Velký vojenský útvar složený z pěšáků, spojenci Draka Znovuzrozeného, který cvičí Davram Bashere podle pravidel, na nichž se dohodl s Matem Cauthonem, pravidel, která se silně liší od obvyklého využití pěších vojáků. I když se mnoho mužů prostě přihlásilo, značnou část legie zverbovaly oddíly z Černé věže, které zprvu sbíraly všechny muže v oblasti, kteří chtěli následovat Draka Znovuzrozeného, a teprve pak je průchodem provedly ke Caemlynu a z nich vybraly ty, jež bylo možné naučit usměrňovat. Zbývající muže, kterých je mnohem víc, posílají do Bashereho výcvikových táborů.
Fain, Padan: Bývalý temný druh, nyní něco víc a horší než temný druh, také nepřítel Zaprodanců, stejně jako nepřítel Rand al'Thora, jehož ze srdce nenávidí. Naposledy viděn, když používal jméno Jeraal Mordeth a radil urozenému pánu Toramu Riatinovi během vzpoury proti Draku Znovuzrozenému v Cairhienu.
Hanlon, Daved: Temný druh, kdysi velitel Stříbrných lvů sloužících Zaprodanci Rahvinovi, když držel Caemlyn pod jménem urozený pán Gaebril. Odsud vzal Hanlon Stříbrné lvy do Cairhienu, neboť dostal rozkaz vyvolat další vzpouru proti Draku Znovuzrozenému. Stříbrné lvy zničila "bublina zla" a Hanlona odveleli zpět do Caemlynu ze zatím neznámých důvodů.
Cha Faile: 1. Ve starém jazyce: "sokolí spár". 2. Jméno, jež přijali mladí Cairhieňané a Tairenové, kteří se pokoušejí řídit ji'e'toh a přísahali věrnost Faile ni Bashere ťAybara.

marath'damane: Ve starém jazyce "ty, které je nutné uvázat" a také "ta, kterou je nutné uvázat". Seanchané tento výraz používají pro každou ženu, která je schopná usměrňovat a není uvázaná jako damane.
Mera'din: Ve starém jazyce "bezbratří". Jméno přijali, jako společenstvo, ti Aielové, kteří opustili kmen i klan a odešli k Shaidům, protože nedokážou přijmout Randa al'Thora, mokřiňana, jako Car'a'carna, nebo proto, že odmítli přijmout odhalení týkající se dějin a původu Aielů. Opuštění kmene a klanu je mezi Aiely téměř neslýchané, proto je shaidská válečná společenstva odmítla přijmout a oni si tudíž vytvořili vlastní společenstvo Bezbratrých.
Mlčící dcery: Během dějin Bílé věže (přes tři tisíce let) různé ženy, které se nedokázaly smířit se svým osudem, se pokoušely spojit. Takové skupiny - alespoň většina z nich - Bílá věž rozprášila, jakmile je objevila, a vážně a veřejně je ztrestala, aby zajistila, že se všichni poučí. Poslední takto rozprášená skupina si říkala Mlčící dcery (794-798 NE). Skupinu tvořily dvě přijaté, jež byly vypuzeny z Věže, a třiadvacet žen, které sebraly a cvičily. Všechny byly odvlečeny zpátky do Tar Valonu a potrestány a těch třiadvacet žen bylo zapsáno do knihy novicek. Jen jedné z nich se podařilo získat šátek. Viz též Rodinka.
morat-: Ve starém jazyce "cvičitel". Seanchané tento výraz používají pro ty, kteří cvičí exotická zvířata, jako morat'raken, tedy ten, kdo cvičí či jezdí na raken, jimž se také neformálně říká létavci. Viz též der'morat-.
Mořský národ, hierarchie: Atha'an Miere, Mořskému národu, vládne paní lodí Atha'an Miere. Jí pomáhá hledačka větru paní lodí a mistr šermíř. Pod nimi stojí klanové paní vln, každá má k ruce svou hledačku větru a mistra meče. Pod nimi jsou paní plavby (kapitáni lodí) jejího klanu, každá s hledačkou větru a správcem nákladu. Hledačka větru paní lodí je nadřazena všem hledačkám větrů klanových paní vln, jež jsou zase nadřazeny hledačkám větru svých klanů. Stejně tak stojí mistr šermíř nad všemi mistry meče a ti zase nad správci nákladu svých klanů. Hodnost není u Mořského národa dědičná. Paní lodí na doživotí volí prvních dvanáct Atha'an Miere, což je dvanáct nejstarších klanových paní vln. Klanovou paní vln volí dvanáct nejstarších paní plavby jejího klanu, jimž se říká prostě prvních dvanáct, kterýžto výraz rovněž označuje nejstarší paní plavby na jednom místě. Stejných prvních dvanáct ji může odvolat. Vlastně každý kromě paní lodí může být degradován až na plavčíka za přestoupení zákona, zbabělost či jiné zločiny. Také hledačka větru paní vln či paní lodí, která zemře, musí z nezbytí sloužit níže postavené ženě, jejíž hodnost tím stoupne.
moudrá žena: Uctivé oslovení používané v Ebú Daru pro ženy vyhlášené svými neuvěřitelnými schopnostmi vyléčit téměř každé zranění. Moudrou ženu podle tradice označuje červený pás. Třebaže si hodně lidí všimlo, že mnoho, vlastně většina ebúdarských moudrých žen ani nepochází z Altary, natož z Ebú Daru, donedávna nebylo známo, a stále to ví jen několik málo lidí, že všechny moudré ženy patří ve skutečnosti do rodinky a používají různé verze léčení. Bylinky a lektvary rozdávají jen jako krytí. Když po vpádu Seanchanů do města rodinka z Ebú Daru uprchla, nezůstala tu žádná moudrá žena. Viz též rodinka.
Nebeské pěsti: Lehce vyzbrojená a lehce ozbrojená seanchanská pěchota, již do bitvy nosí na zádech létající tvorové zvaní to'raken. Všichni muži nebo ženy jsou menšího vzrůstu, hlavně kvůli omezením daným nosností to'raken. Jsou považovány za nejtvrdší vojáky a obvykle je používají k nájezdům, překvapivým útokům na nepřátelské pozice v týlu a tam, kde je důležitá rychlost rozmístění vojáků.
prorok: Formálněji prorok pána Draka. Kdysi znám jako Masema Dagar, shienarský voják, jemuž se dostalo osvícení a on se rozhodl, že byl povolán, aby světem šířil zprávu o znovuzrození Draka. Věří, že nic - nic! - není důležitější než uznat Draka Znovuzrozeného jako vtělení Světla a být připraven, až Drak Znovuzrozený zavolá, a on a jeho stoupenci používají všechny prostředky, aby ostatní přinutili opěvovat Draka Znovuzrozeného. Vzdal se jména kromě "prorok" a přivedl chaos do velké části Ghealdanu a Amadicie, kde ovládá značná území.
rodinka: I během trollockých válek před více než dvěma tisíci lety (asi 1000-1350 PR) udržovala Bílá věž své zásady a vyhazovala ženy, které se nedokázaly zařadit. Jedna skupina těchto žen, obávající se návratu domů uprostřed válečné vřavy, uprchla do Barashty (nedaleko současného Ebú Daru), jak nejdál se v té době dalo vzdálit od bojů. Říkaly si rodinka a schovávaly se dál a nabízely bezpečný přístav ženám, které vyhodily z Věže. Časem to, jak chodily za ženami, jež měly opustit Věž, vedlo ke

kontaktům s uprchlicemi, a přestože přesné důvody možná nikdy nebudou známy, začala rodinka přijímat i uprchlice. Dává si velkou práci, aby těmto dívkám zabránila zjistit cokoliv o rodince, dokud si není jistá, že se na ně Aes Sedai nevrhnou a neodvlečou je pryč. Koneckonců všichni vědí, že uprchlice jsou vždycky chyceny, dříve nebo později, a rodinka ví, že pokud nebude zachovávat utajení, sama bude přísně potrestána.
Ačkoliv to rodinka neví, Aes Sedai ve Věži o její existenci věděly téměř od samotného začátku, ale ve válce neměly čas ji vyřídit. Koncem války si Věž uvědomila, že zničit rodinku nemusí být v jejím nejlepším zájmu. Do té doby se většině uprchlic skutečně podařilo uniknout, bez ohledu na věžovou propagandu, ale jakmile jim rodinka začala pomáhat, Věž věděla přesně, kam každá uprchlice míří, a pochytala devět z deseti. Jelikož se rodinka, ve snaze utajit svou existenci i počty svých členek, stěhovala do Barashty a zase ven (totéž platí později pro Ebú Dar) a nikdy nezůstala na jednom místě déle než deset let, aby si nikdo nevšiml, že ženy nestárnou obvyklou rychlostí, Věž věřila, že jich je pár a rozhodně se drží při zemi. Aby využila rodinku jako past na uprchlice, rozhodla se Věž nechat ji na pokoji, na rozdíl ode všech podobných skupin v minulosti, a udržet samotnou existenci rodinky v tajnosti, takže o ní ví jen pár hotových Aes Sedai.
Rodinka nemá zákony, ale pravidla založená částečně na pravidlech platících pro mladší a přijaté novicky v Bílé věži a částečně na nutnosti udržet se v tajnosti. Jak se vzhledem k původu rodinky dalo čekat, svá pravidla dodržuje velmi přísně a platí pro všechny členky.
Současné otevřené kontakty mezi Aes Sedai a ženami z rodinky, o nichž ví jen hrstka sester, odhalily několik šokujících věcí včetně toho, že žen z rodinky je dvakrát víc než Aes Sedai a některé jsou o sto let starší, než kolik se dožila kterákoliv Aes Sedai od trollockých válek. Účinek těchto odhalení jak na Aes Sedai, tak na rodinku, je prozatím otázkou spekulací. Viz též Mlčící dcery; šicí kroužek.
obránci Kamene: Elitní vojenský útvar v Tearu. Současným kapitánem Kamene (velitelem obránců) je Rodrivar Tihera. K obráncům se přijímají výhradně Tairenové a důstojníci jsou obvykle urozeného rodu, byť často z nižších rodů nebo menších větví silných rodů. Obránci mají za úkol držet obrovskou pevnost zvanou Tearský Kámen ve městě Tear, bránit město a zřizovat policejní služby ve městě místo městské hlídky. Není-li válka, jejich povinnosti je málokdy zavedou dál od města. Ale stejně jako u většiny elitních útvarů, obránci jsou jádrem, kolem něhož je vytvořeno vojsko. Uniformu obránců tvoří černý kabát s vycpávanými rukávy s čemozlatými pruhy a černými manžetami, leštěný kyrys a kapalín s mřížovým hledím. Kapitán Kamene nosí na přílbě tři krátké bílé chocholy a na manžetách kabátu má tři propletené zlaté šňůry na bílém podkladě. Kapitáni nosí dva bílé chocholy a jednu zlatou šňůru na bílých manžetách, poručíci jeden bílý chochol a černou šňůru na bílých manžetách, podporučíci jeden krátký černý chochol a prosté bílé manžety. Praporečníci pak mají zlaté manžety a rytmistři černozlatě pruhované.
ozbrojenci, zbrojný lid: Vojáci, spojenci či leníci toho kterého urozeného pána nebo paní.
rytí: 1. Schopnost používat jedinou sílu k diagnostice tělesného stavu a nemoci. 2. Schopnost najít ložiska kovové rudy s pomocí jediné síly. Za skutečnost, že tuto schopnost Aes Sedai dávno ztratily, může být zodpovědné to, že se název přiřadil k jiné schopnosti.
rytíři: Elitní vojenský útvar v Illianu, jemuž v současné době velí první kapitán Demetre Carcolin. Rytíři poskytují osobní stráž králi Illianu a stráží klíčové body ve státě. Navíc v bitvě tradičně útočili na nejsilnější nepřátelské pozice, aby zjistili slabiny nepřítele, a v případě nutnosti, aby kryli králův ústup. Na rozdíl od většiny obdobných elitních útvarů, cizinci (s výjimkou Tairenů, Altařanů a Muranďanů) jsou nejenom vítáni, ale mohou dosáhnout i nejvyšších hodností, stejně jako obyčejní lidé, což je také neobvyklé. Uniformu rytíře tvoří zelený kabát, kyrys s devíti včelami Illianu a kónická přílba s hledím z ocelové mřížky. První kapitán nosí na manžetách čtyři zlaté šňůry a tři tenké zlaté chocholy na přílbě. Druhý kapitán nosí tři zlaté šňůry na každé manžetě a tři zlaté chocholy se zelenou špičkou. Poručíci nosí dvě žluté šňůry na manžetách a dva tenké zelené chocholy, podporučíci jednu žlutou šňůru a jeden zelený chochol. Praporečníky označují dvě přerušené žluté šňůry na manžetách a jeden žlutý chochol, rytmistra jedna přerušená žlutá šňůra.
Shen an Calhar: Ve starém jazyce: "Banda Rudé ruky". 1. Bájná skupina hrdinů, kteří vykonali mnoho pozoruhodných činů a nakonec zemřeli při obraně Manetherenu, když byla země zničena během

trollockých válek. 2. Vojenský útvar, který téměř náhodou dal dohromady Mat Cauthon a zorganizoval jej podle vojenských oddílů z dob považovaných za vrchol válečného umění, za dnů Artuše Jestřábí křídlo a bezprostředně předcházejících století.
só'džin: Nejlepší překlad ze starého jazyka by byl "výše mezi nízkostí", třebaže některé překlady znamenají "obloha i údolí", kromě několika dalších možností. Só'džin je seanchanský výraz pro dědičné vyšší služebnictvo. Jsou da'covale, ale zaujímají postavení se značnými pravomocemi a často též mocí. Kolem só'džin chodí opatrně i urození a se só'džin císařovny mluví jako se sobě rovným. Viz též urození; da'covale.
šicí kroužek: Vůdkyně rodinky. Jelikož žádná členka rodinky nikdy nevěděla, jak Aes Sedai určují svou hierarchii - tyto informace získá přijatá novicka teprve poté, co úspěšně projde zkouškou na šátek - nepřikládají velkou váhu síle v jediné síle, ale věku. Starší žena vždycky stojí nad mladší. Šicí kroužek (jméno zvolené stejně jako rodinka kvůli své nenápadnosti) tudíž tvoří třináct nejstarších žen z rodinky, sídlících v Ebú Daru, a nejstarší z nich získává titul nejstarší. Podle pravidel musejí všechny odstoupit, když nadejde čas, aby se přestěhovaly, ale dokud sídlí v Ebú Daru, mají nad rodinkou svrchované pravomoci, jaké by jim každá amyrlin mohla jen závidět. Viz též rodinka.
urození: Výraz používaný Seanchany pro svou šlechtu. Člověk se může urozeným stát rodem či na něj být povýšen.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného a při uzavírání Vrtu uvízli ve věznici Temného. Dlouho se myslelo, že Světlo během války Stínu opustili jen oni, ale byli tu i další, jen těchto třináct mezi nimi mělo nejvyšší postavení. Počet Zaprodanců (oni sami si říkají Vyvolení) se od jejich probuzení poněkud snížil. Známí přeživší jsou Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana a Moghedien a dva další se znovu narodili v nových tělech a dostali jména Osan'gar a Aran'gar. Nedávno se objevil muž, jenž si říká Moridin, a mohl by být dalším z mrtvých Zaprodanců, které Temný přivedl z hrobu. Stejný případ je možná žena, jež si říká Cyndane, jelikož však Aran'gar je muž přivedený zpět v ženském těle, spekulace ohledně totožnosti Moridina a Cyndane by mohly být marné, dokud nebude zjištěno více.